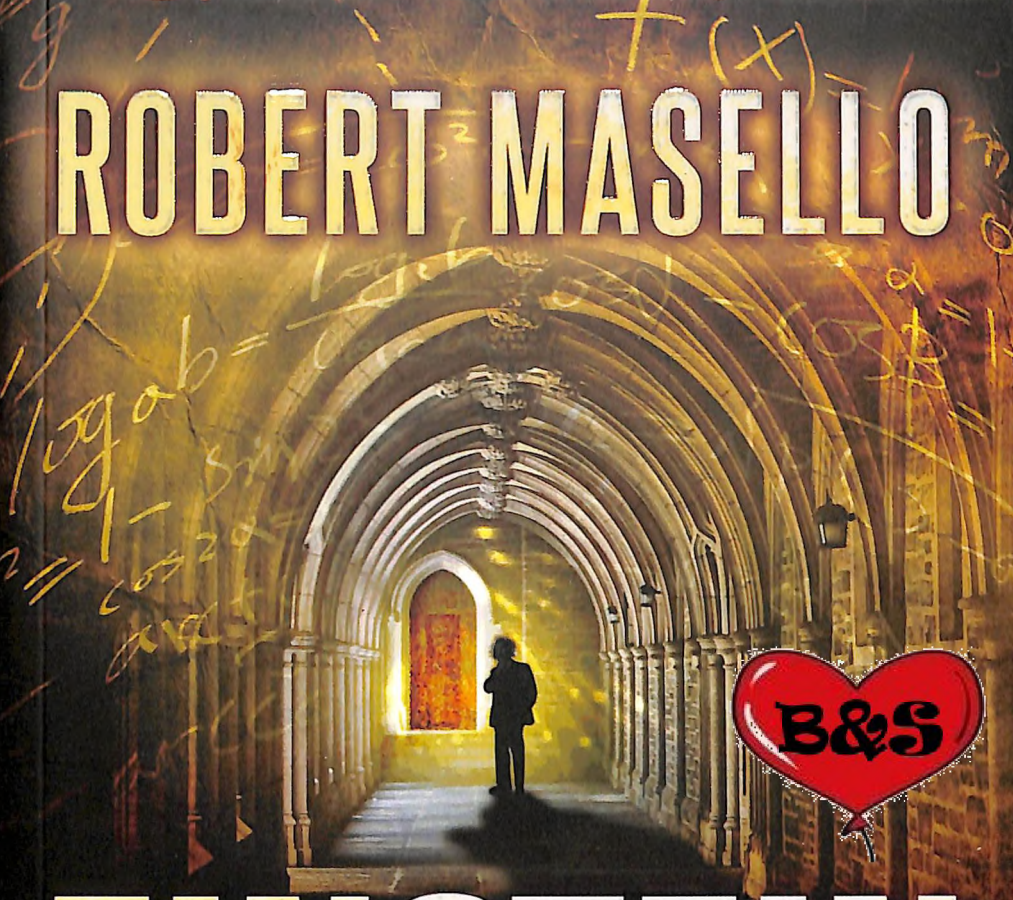
ROBERT MASELLO

B&S

EINSTEIN KEHANETİ

PEGASUS

Gerilim

Bilim Atomu Parçalamaya Doğru Yol Alırken Kara Bir Lanet Dünyanın Üzerine Çökmeye Hazırlanıyor...

Yıl 1944. İkinci Dünya Savaşı devam ederken Amerikalı genç teğmen Lucas Athan, Nazilerin gizli hazinesindeki önemli bir eseri bulup getirmekle görevlendirilir. Üçüncü Reich'ın Avrupa'nın çeşitli yerlerinde yağmaladığı binlerce değerli sanat eserinin arasında özellikle bir tanesi ilgi çekicidir: Antik Mısır'dan kalma gizemli bir sanduka. Fakat bu eserle ilgilenen tek kişi Lucas değildir. Amerikan ordusunun ele geçirip incelenmek üzere Princeton Üniversitesi'ne gönderdiği sandukanın peşinde genç arkeolog Simone Rashid de vardır.

Simone ve Lucas birlikte bu eski hazinenin sırlarını araştıracaklardır fakat sandukanın, daha önce karşısına çıkan herkesin başına korkunç bir lanet sardığını henüz bilmiyorlardır. Ayrıca bu eserin içinde saklı olan sırlar, Princeton'ın en ünlü hocasının, Albert Einstein'ın trajik öngörülerini doğrulayacaktır.

Aksiyon, entrika, bilinmez ve kötücül güçler, binlerce yıllık lanetler... *Einstein Kehaneti*, bilim ve doğaüstü güçlerin iç içe geçtiği bir gerilim.

"Hitler'in dünyaya hükmetmeye çalıştığı dönemden yola çıkan, unutulmaz ve sürükleyici bir eser. Yazar, muhteşem hayal gücünü kullanarak 40'lı yılların bilimsel gelişmelerini alıp doğaüstü güçlerle bir araya getiriyor. Okurlar bu inanılmaz gerilim yolculuğunu sabırsızlıkla takip edecek."
Suspense Magazine

"*Einstein Kehaneti*, konusuyla daha en baştan merakınızı cezbediyor ve sizi hiç hayal kırıklığına uğratmıyor."
Seriousreading.com

"*Einstein Kehaneti*, okurları hem tarihi keşfetmeye hem de başka dünyaların tehlikeleriyle yüzleşmeye çağırıyor."
Solitaryspark.blogspot.com

B&S
www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-299-370-5
9 786052 993705

Pegasus Yayınları: 1818
Bestseller Roman: 773

EINSTEIN KEHANETİ
ROBERT MASELLO
Özgün Adı: The Einstein Prophecy

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Ömer Çiftci
Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu
Kapak Tasarımı: Kerrie Robertson
Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Aralık 2017
ISBN: 978-605-299-370-5

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © 2015, Robert Masello

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Amazon Publishing'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com
pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari

BİRİNCİ BÖLÜM

STRASBOURG'un BATISI,
ALSACE-LORRAINE
4 Ağustos 1944

On iki yaşlarında sarı saçlı bir oğlan çocuğu, elleriyle yoklayarak kırık tuğlalar, yanık kalaslar ve kırık camlar üzerinde kendine bir yol bulup bir yıkıntı tepeciğine zar zor tırmandı. Kahverengi gömleği yırtık pırtıktı ve bağcıksız ayakkabıları her an ayağından düşebilecek gibi duruyordu. Ama o bir dağ keçisinin becerikli ve çevik hareketleriyle molozların tepesine çıktı ve orada eline geçirdiği ödülünü büyük bir sevinçle havaya kaldırdı.

Yaşça daha küçük ve daha az yürekli –ya da pek onun kadar atılgan olmayan– diğer oğlanlar delik deşik kaldırımın üzerinde dikilmiş onu izlerken çocuk parıltılı folyoyu boynuna doladı ve yanlarına geri dönmek üzere aşağı inmeye başladı

Cipin şoför koltuğunda oturan er Teddy Toussaint, "Ellerine geçeni kurtaracaklardır," diye yorum yaptı. "Ben çocukken biz şişe kapağı toplardık."

"Biz de beyzbol kartları, ama bir başkaydı o günler." Teğmen Lucas Athan, o günlerin sanki binlerce yıl geride, milyonlarca kilometre uzakta kalmış gibi olduğunu düşündü.

Toussaint ağır ağır konuşarak, "Ya, ne kadar da haklısınız," dedi, "üstelik o zamanlar kimse üzerime ateş açmıyordu." Ön cebinden bir paket Red Man marka çiğneme tütünü çıkardı ve ısırarak iri bir parça kopardı. Islak koçanı uzatarak, "Teğmen?" dedi.

"Hayır, teşekkür ederim." Çocuk hoplayarak sokağa geri dönüp, arkadaşları yakından görsünler diye folyoyu onlara uzatırken Lucas dalmış, onu izliyordu. Oğlan çocuğu ona çocukluk arkadaşı Paulie'nin bir okul gezisinde topraktan kazıp çıkardığı bir ok başını kendisine gösterdiği o anı anımsatmıştı. Yukarıda, bombardımanla yıkılmış evlerin ve yapraksız ağaçların tepelerinden sarkan başka düzinelerle kurdele göze çarpıyordu. Bu folyolar, Müttefiklerin radyo yayınını karıştırmak amacıyla Alman uçakları tarafından atılmıştı. Naziler kesinlikle çok maharetliydi ve burada, terk etmiş oldukları arazide bile, arkalarında ya rasgele yerleştirilmiş bir bubi tuzağı ya da terk edilmiş bir saat kulesinde tek başına tünemiş bir keskin nişancı bırakmışlardı.

Toussaint, şöyle iri bir parça çiğneme tütününün duyularını keskinleştirdiğini iddia ediyordu ve bir gün önce, arama yaptıkları bir kilisenin koro standının arkasına sinmiş olan bir keskin nişancıyı etkisiz hale getirerek bunu kanıtlamıştı. Bir atışta Kraut parmaklıkların üzerinden aşağı yuvarlanmıştı. "Baton Rouge kasabasında üç sene üst üste hindi vurma yarışmasında birinci oldum ben," diye böbürlenmişti Toussaint.

Gizli öncü birlik görevinin bir parçası olarak güzergâhları ölümcül derecede korunaksızdı. Lucas, arkasını Toussaint'ın kolluyor olmasından sevinç duyuyordu. Ondaki askerlik kanından Lucas'ta eser yoktu. Piyade sınıfından alınmış, CRC denen Kültürel Kurtarma Komisyonu'nda görevlendirilmişti. Bu komisyon küçücük bir sanat ve mimari uzman kadrosundan oluşuyordu ve bu uzmanlar Nazilerin Avrupa'yı istila ettiklerinde yağmaladıkları değerleri bulmak, saklamak ve koruma altına almak üzere görevlendirilerek sağa sola dağıtılmışlardı.

Bu CRC askerleri özel yaşamlarında müze sorumlusu, sanat galerisi yöneticisi veya Lucas gibi, profesörlük yapmış insanlardı ama onları çok büyük bir iş bekliyordu. Alman ordusu, yaklaşık iki milyon adet değerli tablo, heykel ve diğer sanat eserleri olmak üzere İtalya, Fransa, Belçika, Polonya ve Hollanda'yı çoktan soyup

soğana çevirmişti bile; üstelik gözü de hâlâ doymamış görünüyordu. Ganimet, savaş kazanılır kazanılmaz Führer'in müzesine yerleştirilene dek gizli depolarda saklanmıştı. Nazilerin asla kuşku duyulmayacağına inandıkları bir sonuçtu bu.

Ta ki Normandiya çıkarmasına dek.

Gelin görün ki iki ay geçmiş olmasına karşın Müttefik güçler savaşın başında kaybedilmiş toprakları geri almak için hâlâ amansız bir savaşı, büyük diyetler ödeyerek sürdürüyorlardı. Kuzey Fransa'daki Saint-Lô denen küçük bir kasabada savaş iki hafta sürmüştü ve sonuçta on bir bin cana mal olmuştu. Lucas'la er Toussaint'ın yol aldıkları bölge cephenin oldukça ilerisindeydi ve son derece tehlikeliydi. Alsace-Lorraine 1939 yılında Reich tarafından boşaltılmış, bir sene sonra da Almanya topraklarına katılmış ve Alman soyundan gelen Alsacelılarla yeniden iskân edilmişti. Strasbourg'daki, kubbesi yerden kırk dört metre yüksekte olan ünlü Romanesk Diriliş tarzı sinagog yönetim tarafından küle çevrilmişti.

Lucas'ın hangi ölçütlerle ele alınırsa alınsın çok hassas olan görevini daha da akıl almaz kılan şey, emirlerin doğrudan CRC'den değil de Stratejik Hizmetler Bürosu'ndaki üst rütbelilerden geliyor olmasıydı. Görev, hayati bir öneme sahip olmalıydı.

Muharebe montunun cebine sıkıştırılmış zarfın içine katlanarak konmuş olan kabataslak harita, çalıntı arkeolojik eserlerin saklandığı söylenen kocaman bir mahzene aitti. Zarfın içinde aynı zamanda, en öncelikli eşyaların pütürlü bir fotoğrafı vardı; Rommel'in Afrika Birlikleri tarafından Kahire'deki Eski Eserler Müzesi'nden kaldırılmış olan bir kemik sandığı ya da bir taş lahit. Özellikle bu tabutun savaş için neden bu kadar değerli olduğu hakkında Lucas'ın en ufak bir fikri yoktu ama klasik sanatlar ve heykeller konusunda belli bir altyapıya sahip olduğundan bu görev için seçilmesi doğaldı.

Toussaint cipten inerken, "Teğmen," dedi, "görünüşe bakılırsa karşılama arabası yola çıkmış bile." Toussaint M1 karabina tüfeğini elinde sıkı sıkı tutuyordu. Ama beyaz bir mendili süpürge sapına

bağlamış, sendeleyerek kendilerine doğru gelen yaşlı adamı gördüğünde namluyu yere eğdi.

Yaşlı adam onlara Almanca bilip bilmediklerini sormadan önce, "*Ich bin der Bürgermeister*," -Ben belediye başkanıyım- dedi.

Lucas, Birleşik Devletler Dokuzuncu Ordusu'nda teğmen olduğunu eklemeden önce, "*Ja ich kenne das.*" -Evet, biliyorum- dedi. Görev öncesinde askerî istihbarat tarafından hızlı bir eğitime tabi tutulmuş olmasına sevindi.

Yaşlı adam başıyla anladığını işaret etti. Kanıtlamak istercesine kolunun birini şehrin harabeye dönmüş olan dükkân ve evlerine doğru sallayarak, "Alman askerleri çoktan gittiler," dedi. "İki gün evvel gittiler. Geride yalnızca siviller kaldı."

Lucas onun bu sözlerine inanmak istiyordu ama tetikte beklemeyi bilecek kadar iyi eğitilmişti. Kalleşlik, mermiler kadar savaşın bir parçasıydı. Bu dersi, yıkıntıların altından çekip çıkarmaya çalıştığı genç bir düşman askeri son nefesinde elindeki kırık süngüyle üzerine saldırdığında almıştı.

Lucas, "Ben bir demir madenini arıyorum," dedi.

Belediye başkanının suratında ürkek bir ifade oluştu.

"Beni oraya götürebilir misin?" Sesinde emirden çok bir soru ifadesi olduğunu umuyordu.

Belediye başkanı süpürgenin sapına abanarak duraksadı ve "Oradaki insanlara bir zarar vermezsiniz, değil mi?" dedi. Eski madenlerin sığınak olarak kullanılması pek rastlanmayan şey değildi. Asker, "Ben yalnızca çalıntı sanat eserleri arıyorum," diye açıklamada bulundu. "Hepsi o."

Belediye başkanı, kötü bir niyet ararcasına onun suratını inceledi ve iç geçirdi. Dönüp Amerikalılara arkasından gelmelerini işaret etti. Cipi yolun ortasında bıraktılar -öyle pek kısa sürede araç geçecekmiş gibi görünmüyordu- ve Toussaint her bir kapı boşluğunu ve açık pencereyi kolaçan ederken bomba çukurları ve kırık dökük taşlar arasından geçerek bombalanmış sokak boyunca belediye başkanının peşine takıldılar. Başlarında yırtık pırtık göm-

leğiyle o sarışın oğlan olduğu halde çocuklardan bazıları, bir yandan kendi folyolarını toplayarak arkalarına takıldılar.

Lucas bir grup çocuğu kasabayı saran karanlık ormana doğru götürürken, oradan yalnızca birkaç yüz kilometre ötedeki bir kasaba olan Hamelin'in, yani fareli köyün kavalcısı gibi hissediyordu kendini. Ladin ve karaağaçlar yukarılara doğru yükseliyordu, en üst dalları folyo parçalarıyla Noel ağacı gibi süslenmişti. Yer, çürümüş yaprak ve yosun tutmuş kütüklerin oluşturduğu kaygan bir tabakayla dolaşık bir hale gelmişti ve sıcaklık on derece kadar düşmüştü. Bulutlu gökyüzünden süzülebilen az bir güneş ışığı ağaç dallarından oluşan bir örtü tarafından tutuluyordu. Kemerinden el fenerini çekip çıkardı ve yürüdükleri patikayı aydınlatmak için yaktı.

Artık tüfeğini doğrultmuş ve ateş etmeye hazır bir hale getirmiş olan Toussaint, "Bu durumdan pek hoşlandığımı söyleyemem," dedi. "Bana bir tuzakmış gibi geliyor."

Durum Lucas'a da pek güvenli görünmüyordu ama başka çaresi var mıydı? Emir almıştı ve komutanı olan subay ondan kesinlikle eli boş dönmemesini istemişti.

Elindeki süpürge sapını çalı çırpıyı temizlemekte kullanan yaşlıca belediye başkanı onları artık neredeyse yarı yarıya toprağa gömülmüş olan paslı bir demiryoluna getirdi. Ağaçlar artık seyrelmeye başlarken, bir bayırın ortasına inanması zor bir biçimde yerleştirilmiş olan ve büyük bir katedralin girişini andıran devasa iki çelik kapı ortaya çıkana dek beş yüz metre boyunca rayları takip ettiler. Durum artık daha çok bir peri masalını andırıyordu ama mutlu olanlarından değil; ormanın içinde peşine takılmış şu ayaktakımından bir grup keratanın neredeyse giderek büyüdükleri o korkunç Tötonik masallardan birini andırıyordu daha çok. Belediye başkanı elindeki süpürge sapını demir kapıya üç kere vurdu, sonra biraz bekledi ve kapıyı üç kere daha çaldı.

Lucas onun kapının diğer tarafındaki birine bir şeyler mırıldandığını -adam sanki, "Benim, aç kapıyı," demişti- ve bir saniye sonra ağır demir sürgülerin bir tarafa doğru kaydığını duydu. Yağsız

kalmış makara, tekerlek ve zincirlerin çıkardığı gıcırtılar arasında kapılar yavaşça dışa doğru açıldığında ortaya düzgünce ve kemerli bir biçimde yontulmuş, paslı rayların aşağı doğru indiği bir tünel çıktı.

Lucas ve tüfeği doğrudan üstüne çevrilmiş olan Toussaint'ı gördüğünde ağzı bir karış açık kalan, kalın yün bir paltoya sarınmış bir adam karşılarında dikiliyordu.

Kapı bekçisi pat diye, "Kim bunlar?" dedi. "Neden getirdin onları buraya?"

"Yalnızca sanat eserlerinin peşindeler."

"Onlar Führer'e ait! Götürüldükleri takdirde biz sorumlu tutuluruz."

"Sen orasını bana bırak, Emil."

Emil kaşlarını çatarak somurttu. "İyi o zaman. Senin başına kalır bu iş."

Belediye başkanı, Lucas'a döndü ve başını tünele doğru eğdi. "Gelin, göstereceğim size."

Ters ters bakan Emil'e sürtünüp geçerek yaşlı adamın peşinde tünelden aşağı inmeye başladılar. Hava giderek soğuk ve nemli bir hal aldı ve içerideki tek ışık tavandaki kablo boyunca asılı duran soluk lambalardan geliyordu. Karanlık bir yerlerden bir jeneratörün homurtusu duyuluyordu. Duvarlara yaslanmış, korku içinde sessizce birbirine sarılmış düzinelerle insanın önünden geçtiğini fark etmesi Lucas'ın en az bir iki dakikasını aldı. El fenerini, yoluk bir battaniyenin üzerine diz çökmüş, haç çıkarmakta olan kır saçlı bir çifte doğrulttu.

Kulağına, tünelin içinde bir aşağı bir yukarı yankılanan fısıltılı ve soluk soluğa sesler geliyordu. "*Amerikaner!*"

Toussaint, "Bu da ne demek oluyor şimdi?" dedi. "Onları vuracağımızı mı sanıyorlar yani?"

Lucas, "Belki de," diye yanıt verdi. Neden olmasındı? Savaş korkusu dinmek bilmiyordu. Asla düşünemeyeceği şeylere tanık olmuştu: esir alınmış direnişçi askerler ağaçlarda asılı duruyordu;

kasaba dolusu insanlar sürülerek ateşe verilmiş ambarlara tıkılmıştı. Koyunlar gibi buraya toplanmış insanlar şüphe yok ki Müttefiklerin de Nazilerin uyguladığı mezalimi uygulayacaklarına inanıyorlardı. Lucas, bir gün gelip de gerçeği öğrendiklerinde utanç içinde başlarını öne eğeceklerdir diye geçirdi kafasının içinden.

Belediye başkanının peşinde, giderek madenin daha da derinliklerine doğru yol alırlarken o devamlı ileri bakıyordu. Birkaç maden vagonunun makas değiştirilerek diğer bir demiryoluna çekilmiş olduğu bir boşluktan geçtiler. Ortalıkta kimseler yoktu; tünelin her iki yanma tahta sandık ve kasalar dizilmişti. Birçoğunun yanlarında yazılar -Lucas onların içindekilerin yağma edildikleri müze, katedral ve özel koleksiyonların isimlerini okuyabiliyordu- ve bir sonra götürülecekleri yerin belirtildiği karton etiketler vardı. Etiketlerin çoğunun üzerinde gözüne Carinhall sözcüğü çarptı - Berlin'in dışındaki Schorfheide Ormanı'nın içinde Hermann Göring'e ait kocaman bir köşk. Bu eserlerin hiçbirinin oraya gitmeyeceğini bilmek onu rahatlatmaya yetiyordu.

Ama o ana kadar bulması için gönderildiği o kemiklerin konduğu şeye dair hiçbir şey gözüne ilişmemişti. Yaşlı adamın dirseğini sıkıca kavrayarak -taşlaşmış odun gibiydi- onu durdurdu ve ardından elini cebine daldırarak fotoğrafı çıkardı.

"Hiç buna benzer bir şey gördün mü?"

Belediye Başkanı fotoğrafı inceledi. Taştan yapılmış kemik sandığının üzerine sakallı bir çobanın resmi belli belirsiz kazınmış, ona atfen de taşın üzerine *Der Hirte*[1] sözcüğü oyulmuştu.

Lucas onun bir ya da bir buçuk metre uzunluğunda ve elli ya da altmış santimetre yüksekliğinde olduğunu göstermek amacıyla kollarını ileri doğru uzatırken Almanca, "Taş bir sandık," dedi.

Yaşlı adam birkaç saniye boyunca başını kaldırmayınca Lucas onun durumu kendi içinde tartışmakta olduğunu hissetti.

"Tanıdın onu, değil mi?"

Adam karşılık vermedi. Lucas soruyu yineledi.

1 (Alm.) Çoban (yay. n.)

Toussaint ağzındaki tütün suyunu püskürterek yere tükürürken, "Bir sorun mu var, teğmen?" diye sordu. Tüfeğinin namlusunu doğrulttu. "Onun içine bir parça Tanrı korkusu salmamı ister misin?"

Lucas başını iki yana salladı ve bir eliyle namluyu yana doğru itti.

"Onun nerede olduğunu göster bana, başkan," dedi.

Yaşlı adam cebinden pislik içinde bir paçavra çıkardı ve dudaklarını sildi. Ardmdan, olur anlamında başıyla işaret ederek madenden aşağı doğru inmek üzere geri döndü. Hepsi birlikte aşağı doğru indikçe hava daha da soğudu ve tünel giderek daha da karanlığa büründü. Onlarca yılın kazma darbeleri ve dinamit patlamalarıyla taş duvarlar delik deşikti ve kazıntı izleri göze çarpıyordu, zemin giderek dikleşiyor ve engebeli bir hal alıyordu. Hatta ampuller bile giderek seyreliyordu. Öyle ki tünelin içinde bir dönemece geldiklerinde Lucas köşeyi döndüğünde cehennemin ta kendisiyle burun buruna geleceğini düşündü.

Bir an öyle de olduğunu sandı. Önünde kömür gibi simsiyah bir boşluk alabildiğine uzanıp gidiyordu. Hatta el feneri bile zifirî karanlığın derinliği içinde bir işe yaramıyordu. Yaşlı adam ansızın sırra kadem basmıştı ve Lucas daha Toussaint'ı uyarmayı akıl edemeden bir levyenin çekildiğini duydu ve mavi renkte kıvılcımların yağdığını gördü. İçgüdüsel bir hareketle silahını kılıfından çıkarırken geriye doğru sıçradı ama daha ateş etmeye fırsat bulamadan –zaten neye ateş edecekti?– yanan bir dizi tepe ışığıyla gözleri kamaştı.

Ani parıltılı ışığa gözleri alıştığında, yaşlı adamın elinin hâlâ şalterin üzerinde duvara yaslanmakta olduğunu gördü. Önlerinde uçsuz bucaksız bir boşluk uzanıyordu, bir demiryolu manevra alanı gibi aydınlatılmıştı ve bir o kadar da devasaydı. Tavanı o kadar yüksekti ki zar zor görülebiliyordu. Düzinelerce kesişen ray, tekerleği kırık el arabaları ve bakımsızlıktan harap halde taşıma bantları göze çarpıyordu.

Bunların hepsinin tam orta yerinde yakacak odun gibi istiflenmiş, zarif çerçeveleri içinde bin kadar tuval vardı. Bunların etrafı

yüzlerce heykelle çevriliydi ve bazıları hemen yola çıkarılacakmış gibi hasır kaplıydı. Lucas'a, Buxheim ve Heilbronn'da böyle zula yerlerin olduğu bilgisi verilmişti ama herhalde burası hepsini gölgede bırakırdı.

Toussaint, "Vay canına!" dedi.

Lucas, "Bütün bunlar ne zaman getirildi buraya?" diye sordu. Belediye başkanı omuz silkti.

"Kamyonlar gelip gidiyordu. Taşıma işinde çalışanlar askerlerdi," dedi. "Biz soru sormazdık."

Lucas daha da yaklaşırken, Alman Ulusal Marşı, diye geçirdi kafasının içinden. Biz soru sormazdık. Tablolara bir göz attı, çoğu Hollanda ya da Flaman kökenli manzara resimleriydi. Heykeller ise başlıca klasiklerdi. Onun uzmanlık alanına giriyorlardı; eski Yunan ve Roma sanat eserleri. Daha ilk bakışta, diplerine ya da kaidelerine yapıştırılmış etiketlere bakmadan bazılarını tanıyabilmişti. Daha dört yıl önce, doktorasını vermeden evvel, ders kitaplarında bunların resimlerini çokça incelemişti.

Onların arasına inmek bir rüyada gezinmeye benziyordu. Her bir parça üzerinde uzun zaman harcamaya, hepsine hayranlıkla bakmaya can atıyordu. Hepsi büyük bir titizlikle bu inden çıkarılmalı ve savaş biter bitmez asıl yuvalarına geri gönderilmeliydi. Bu muazzam bir iş olacaktı ve bu işe öncülük etmek üzere gönüllü olup olmamak konusunda kendini sorguladı. Yeniden askere alınmasa da umurunda değildi, çünkü bundan daha heyecan verici ve yapmaya değer bir görev olamazdı.

Toussaint onun arkasından, "Bu kadar çok zımbırtı içinde o lanet olası sandığı nasıl bulacaksınız?" diye sordu. Tüfeğini ne olur olmaz diye belediye başkanına doğru tutuyordu.

Lucas, fotoğraf hâlâ elinde, bir tür koridor boyunca yürürken heykelleri, ayaklı vazoları ve kilden amforaları inceliyordu. Buradaki herhangi bir eşyanın yerini bulmak günler alabilirdi. Elindeki fotoğrafı havada sağa sola sallayarak yeniden başkana dönüp, "Nerede bu?" diye sordu.

Yaşlı adam titreyen parmağıyla ileriyi gösterdi ama Toussaint tüfeğiyle işaret edene dek kıpırdamadı. Lucas, arada bir sandık ve kaidelerin arasında bir kıpırdanma olduğunu sanarak ilerlemeyi sürdürdü.

"Gördün mü şunu?" diye sordu ama Toussaint, "Neyi gördüm mü?" diye sorarken, bunu gerginliğe ve gölgelere bağlıyordu.

Ta mağaranın öbür ucuna ulaşıp da yirmi metre kadar ötede, sanki alanı bölmek amacıyla daire halinde sıralanmış maden vagonlarını gördüklerinde ancak durdular.

"Burada mı?"

Belediye başkanı başını evet anlamında salladı ama daha ileri gitmedi.

"Emin misin?"

"*Ja. Ja.*"

Lucas, Toussaint'a, "Ben gidip kontrol edeceğim," dedi. "Sen burada kal ve büyükbabaya göz kulak ol."

Elinde silahıyla, sandık kapaklarından uzak kalmaya özen göstererek yürüdü, halka halinde dizilmiş vagonların yanına ulaştı. Birinin yukarısında, üzerinde siyah baskılı bir kartalın göze çarptığı bir levha asılı duruyordu. Yeteri kadar yakınına gittiğinde yazıyı okudu. Bestimmungsort: Berchtesgaden/Kehlsteinhaus. (Gideceği yer: Berchtesgaden/Kartal Yuvası.)

Hitler'in özel dinlenme yeri olan dağ evi.

Yaşlı adamın daha fazla yaklaşmak istememesine şaşmamak gerekirdi. Führer'in ta kendisine ihanet etmek, özenle seçilmiş eşyalarını açıp bakmak düşüncesi başlı başına korku verici bir şeydi. Bunun için hesap vermek zorunda kaldığı takdirde Tanrı yardımcısı olsundu.

Lucas, sanki buraya farkında olmadan düşen kişileri bir patlamadan korumak amacıyla kalkan olarak yerleştirilmiş iki vagonun arasından geçmek için yan döndü ve bir badminton kortundan daha büyük olmayan etrafı çevrili alana girdiğinde korkunç bir tabloyla karşı karşıya kalarak şaşkına döndü.

Başta toprağın üzerinde yüzüstü yatmakta olan bir korkuluğa bakıyor sandı kendini. Yanlara açılmış kol ve bacaklarıyla öyle boş görünüyordu ki sanki gömlek kolları ve pantolonu et değil de yalnızca samanla doluydu. Yüzüstü duran başı bile çürümekte olan bir balkabağını andırıyordu. Şişmiş ve iğrenç bir turuncuya dönmüştü; teninin görünen kısmı tuhaf bir biçimde delik deşik ve lekeliydi. Lucas cesedin acaba ne kadar süredir orada yatıyor olabileceğini ve hangi lanet olası şeyin onu öldürmüş olabileceğini merak etti.

Derken bu tablonun ardında ve yukarısında gözüne bir şey çarptı. Bir sunak gibi dört bıçkı sehpası üzerinde oturtulmuş olan bu şey, kemik sandığıydı. Lucas'ın, o uzaklıktan da olsa, aradığı şeyin o olduğunu anlaması için daha fazla yaklaşması gerekmiyordu. Üçgen biçiminde kapağını, sertçe yontulmuş kenarlarını ve onu açılmaz kılan demirden zincirlerini tanıdı. Ama tepedeki ışıkların tuhaf bir oyunu yüzünden daha fazla ayrıntı görmekte zorlanıyordu. Sandık sanki kendi karanlığı içinde yunmuştu.

Derken yine o görünüp kaybolan ve sağına doğru hızla hareket eden şey çarptı gözüne.

Tabancasını o yana döndürüp nişan alırken, "*Halt! Hände hoch*!" -Dur! Eller yukarı!- diye bağırdı.

Kulağına üzerine basılan çakıl taşı sesleri çalındı.

"*Komm raus, oder ich schiesse*!" - Derhal ortaya çık yoksa ateş ederim.

"Hayır, lütfen ateş etmeyin." Titrek bir sesle Almanca konuşan bir çocuktu bu.

Toussaint, "Neler oluyor?" diye seslendi.

Sarışın oğlan, şu elinde folyo olan, sendeleyerek vagonların birinin arkasından ortaya çıktı. Kolları havada, başının üzerindeydi. Lucas'ın aklına yine, herkes görsün diye okunun başını yukarıya kaldıran Paulie geldi.

Toussaint, tüfeğini havaya kaldırmış, etrafı çevrili alana doğru atılırken, "Teğmen?" diye bağırdı. "İyi misiniz?"

Lucas kendi silahını indirdi. "Her şey yolunda!"

Toussaint tüfeğini yolundaki engelin üzerinden geçirerek ve arabaların arasından yalpalayarak geldi. Çocuğu gördüğünde, "Aman Tanrım!" dedi. "Yumurcağı öldürebilirdim."

Belediye başkanı, "Burada ne işin var senin, Hansel?" diye sordu. Adam arabalardan oluşan dairenin dışında bekliyordu. "Ben madenin içinde bu kadar ileri gitme diye uyarmadım mı seni?"

Lucas neredeyse kahkahayı basıyordu. Hansel. Acaba Gretel de daha gerilerde olabilir miydi? Grimm masallarından birinin içine düşmüş gibi hissediyordu kendini.

Çocuk cesedi gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Yalnızca bir parça çikolata isteyecektim," diye kekeledi.

Amerikan askerlerinin Hershey's marka çikolatalar için iyi bir kaynak olduğunu Alman çocukları bile biliyordu. Tam da o sırada Lucas'ın gömlek cebinde bir tane vardı; onu akşam yemeğine saklamıştı ama Hansel'in ona çok daha fazla ihtiyacı var gibi görünüyordu. Çocuğun dikkatini iğrenç görüntüden çekmek için çikolatayı cebinden çıkarıp ona ikram etti.

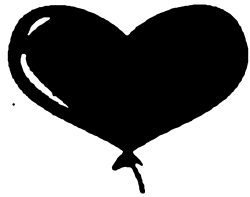
"Hadi bakalım," dedi, "hak ettin bunu."

Yaşlı adam, "Ödüllendirmeyin onu," diye seslendi. "Söz dinlemedi o."

Lucas kemik sandığını bulduğu ve bu sırada hayatını kaybetmediği için o kadar mutluydu ki etrafına biraz mutluluk dağıtmaktan sevinç duyuyordu. CRC'nin bir emrini yerine getirmiş olmak bir şeydi, OSS'nin verdiği çok gizli bir görevi başarıyla tamamlamış olmak ise bambaşka bir şeydi. Oğlan gözlerini çikolata paketine dikmişti ve tam bir elini uzatıp onu kapmak üzereydi ki toprağın içinde saklı bir şeye takıldı.

Lucas tam o ayakkabılara bağcık gerektiğini düşünürken mayın öyle bir şiddetle patladı ki ayakları yerden kesildi ve havada geriye doğru savruldu. Sırtını arabalardan birine öyle sert vurdu ki kemikleri yerinden oynadı ve havada uçuşan yıldızları saydı. Ardından her şey bir masal ormanında olduğu gibi karanlığa büründü.

İKİNCİ BÖLÜM

2 Eylül 1944

İnsanlar naziktiler. Çok nazik.

Artık Teğmen Lucas Athan değil, yine yalnızca bir üniversite hocasıydı. Tek istediği, hiç göze çarpmadan sivil yaşama geçiş yapmaktı.

Ancak üniformasız da olsa, üzerinde buruş buruş, kahverengi bir kadife takım elbise, elinde eski püskü bir evrak çantası da olsa kalabalığın içinde fark ediliyordu. Nasıl edilmezdi ki? Bir zamanlar sol gözünün olduğu yerdeki siyah bant, bir şarapnel parçasının saplandığı alnındaki o boydan boya yara izi onun vatani görevini yapmış ve onurla terhis edilmiş bir asker olduğunu açığa vuruyordu.

Ve tanıştığı herkes onun fedakârlığını yüzüne söylemek istiyordu.

Restoranlarda insanlar onun hesabını ödemeye kalkışıyorlardı. Otobüslerde gençler ona yer veriyorlardı. Bir keresinde Central Park'ta fötr şapkalı bir adam ellerine yapıştı ve Lucas'ın kendisine Omaha sahilinde kaybolan oğlunu hatırlattığını ve canı ne zaman Broadway'de bir gösteri izlemek isterse mutlaka kendisini aramasını söyledi. "Hangi gösteri olursa olsun, bana adını söyle, iki adet bilet gişede seni bekliyor olacak." Adam kartvizitini Lucas'ın gömlek cebine sokuşturdu ve daha sonra Lucas ona baktığında adamın önde gelen bir tiyatrolar zincirinin sahibi olduğunu gördü.

Kendisine sunulan bu olanaktan hiç yararlanmadı.

New York Hastanesi'nde geçirdiği ameliyatlardan sonraki iki haftayı şehirde geçirdi. Annesi ve babasıyla birlikte Queens'teki kendi aile lokantasının üst katında yaşıyordu. Bu tipik bir Yunan lokantasıydı ama babası, Stavros Athanasiadis, bu işi sıfırdan başlayarak büyütmüştü. Birçok diğer göçmenin yaptığı gibi babası soyadlarını kısalttırmıştı: Lucas daha küçük yaşlardayken babası sık sık, "Bizler Amerikalıyız," derdi, "ve artık yeni bir Amerikan adıyla yeni bir başlangıç yapıyoruz."

Ama Lucas lokantanın üstündeki katta yaşayabilmek için doktora yapma zahmetine hiç katlanmamıştı. Artık eve döndüğü, hem de neredeyse tek parça halinde döndüğü bu durumda, babasının mekânı üstüne almasını dört gözle beklediği duygusunu ta içinde hissediyordu. Hem doğruyu söylemek gerekirse yaralı bir asker için kasada oturmaktan daha uygun ne iş olabilirdi ki?

Yalnız Lucas bunu yapmayacaktı.

Bundan sonra hangi adımı atması gerektiğini merak etmeye başladığı bir sırada Princeton Üniversitesi'nden damdan düşercesine bir mektup aldı; mektupta öğretim görevini sürdürmeyi istediği takdirde sonbahar dönemi için onu okulda görmekten sevinç duyacakları yazılıydı. *Bildiğiniz üzere üniversitemizin sloganı "Ulusun Hizmetindeyiz" olup fakülte ve vakıf yöneticileri her türlü hizmetin tarafımızca sağlanacağını bildirmekten övünç duymaktadır.* Dekan onun şehirdeki eski konaklama yerinin de müsait olduğunu yardımseverlikle belirtiyordu.

Bu, dualarının kabul olması gibi bir şeydi.

Yerleşkenin hemen dibindeki küçük tren istasyonunda trenden indi, çantalarını taksinin bagajına yerleştirdi ve Mercer Caddesi'ndeki, askere alınmadan önce oturduğu, Viktoryen pansiyonuna geri döndü. Bu sakin, ağaçlıklı mahallede pek rastlanmayan türden bir siyah limuzin caddenin karşısındaki kaldırımın yanında park etmiş, rölantide çalışıyordu ve o daha buna kafa yormaya fırsat bulamadan Bayan Caputo çoktan ellerini önlüğüne silerek ön taraftaki sundurma boyunca koşuyor ve ona sarılmak üzere

telaşla basamakları iniyordu. Tony Caputo hâlâ Pasifik'te askerlik yapıyordu ve Lucas hem bu kucaklaşmanın hem de sel olup akan gözyaşlarının kendisi kadar Bayan Caputo'nun özlemini çektiği kocası için olduğunun farkındaydı. Lucas'tan yalnızca birkaç yaş büyük, belki otuz üç ya da otuz dördünde olmasına rağmen sürekli ona anne gibi davranmış, geç kaldığı geceleri ve bekârlığını kendine hep dert edinmişti. Ara sıra bekâr hanımlar akşam sofralarında boy göstermişti ve Lucas bunların görücüye çıkarılmak üzere davet edildiklerini tahmin etmişti.

Gözlerini silerken, "Odan hazır," dedi, "ve fırına bütün bir tavuk vereceğim. Amy artık dokuzunu doldurdu ve okuldan döndüğünde kendisi de mutlaka bunu sana söyler."

Birlikte güldüler ve Bayan Caputo gıcırdayan basamaklardan yukarı çantalarını kapısı çoktan açılmış olan en üst kata çıkarmasına yardımcı oldu. Sanki zaman durmuş, bütün o korku dolu anlar hiç yaşanmamıştı. Üzerinde hiç unutmadığı karmaşık desenli yorganın olduğu tek kişilik yatak hazırlanmıştı. Elektrikli ısıtıcı ve radyo kitaplığın rafındaydı, çalışma masasıysa çatı katı penceresinin önündeydi. Dışarıda, artık renk değiştirmeye başlamış yapraklar yaşlı çınar ağacının dallarında salınıyordu. Tony Caputo'nun saçağın altına kurduğu küçük banyodaki uyduruk duştan damlayan suyun sesini bile duyabiliyordu; saçını ıslatması için Lucas'ın neredeyse olmayacak bir açıda durması gerekiyordu.

Bayan Caputo, "Hadi sen yerleş," dedi. "Akşam yemeği saat beş buçukta hazır olacak. Yeniden eve dönmen ne güzel," diye de ekledi. Bu söz, çoğu insanın o günlerde yaptığı gibi herhangi belli bir adrese değil, Amerika'ya atfen söylenmişti.

"Umarım Tony arkamdan çok gecikmez."

"Umarım hiçbiri gecikmez."

Kapı kapandığında Lucas gidip pencerenin önünde durarak ağaçları, harap bir salıncağın ve bir tel örgünün olduğu darmadağınık bahçeyi seyretti. Acemi birliğine katılmadan kısa bir süre önce tam bu noktada durmuştu. Belki de zaman bir göz yanıl-

masıydı, bazı son bilimsel kuramların ileri sürdüğü gibi. Belki de bu odayı hiç terk etmemişti. Belki de hâlâ sapasağlamdı. Ama bir anda camda kendi yansıması gözüne çarptı ve o siyah bant onu yeniden gerçeğe döndürdü.

Pantolonlarını ve ceketlerini gardıroba asıp, viski şişesini şifonyerin en alt çekmecesine saklayıp çantalarını boşalttıktan sonra iki tane aspirin yuttu ve yatağa uzandı. Çanta taşımaktan omuzları ağrıyordu. Alnı da acıyordu; doktorlar zaman içinde iyileşeceğini ama yine de oldukça kötü ağrıyabileceğini söylemişlerdi. Ona aynı zamanda tek gözle görmeye alışmasını söylemişlerdi ama yine de kör yanına gelen şeylere çarpıp duruyordu. Bandın altında takma bir cam göz vardı ve bu yapma göz yüzünden sanki insanların aklı karışıyor, Lucas onlarla konuşurken nereye bakacaklarından emin olamıyorlardı. Bant, kaygı duyan herkes için işleri kolaylaştırıyordu.

Hiç beklenmedik bir biçimde uyku bastırdı. Duyduğu sesler yalnızca rahatlatıcı olanlardı. Pencerenin ötesindeki yaprakların hışırtısı, boruların tıkırtısı, evin iskeletini oluşturan her ne varsa, hele de böylesine eski bir evde yayılması beklenen biçimde gıcırtı ve iniltiler çıkaran her şey el ele vererek uyku ilacı etkisi yapıyordu. Aynı zamanda yumuşacık eski yatak ve sonbaharın ilk günlerinde giderek azalan gün ışığı da onlara katılıyordu. Bir iki saat sonra uyandığında, onu uykusundan en önce kaldıran şeyin ne olduğundan pek emin olamadı. Fırında pişen tavuğun ona doğru salınan kokusu, radyatörün gümbürtüsü ve kısa bir süre sonra da merdivenlerden yukarı koşan ayakların patırtısı vardı. Başını kuştüyü yastıktan kaldırmaya fırsat bulamamıştı ki kapı dan diye ardına kadar açıldı ve kırmızı paltolu bir kız ciyaklayan bir sesle ön adını haykırarak yatağa atladı.

"Amy, ben sana onu uyandırma demedim mi!" Bayan Caputo merdivenin başında dikilmiş, yukarı doğru bağırıyordu ama artık çok geçti. Amy bir köpek yavrusu gibi ona sokulmuş, olanca gücüyle ona sarılıyordu.

Lucas, "Of," dedi, "yavaş olmalısın. Ben artık yaşlı bir adamım."

Küçük kız ona bakmak için başını geri çekerek, "Sen yaşlı değilsin! Ama ben öyleyim bak - artık dokuzuma bastım!" dedi. "Gözüne ne oldu?"

"Oralarda küçük bir kaza geçirdim de."

"Nasıl bir kaza?"

Lucas kızın aklının aslında iki kulvarda koştuğunu görebiliyordu. Kız ona ne olduğunu bilmek istiyor, bir yandan da her neredeyse babasına da aynı şeyin olmasından kaygı duyuyordu.

"Gözüme bir şey kaçtı," dedi, "ve artık bu bandı takmak zorundayım. Bir korsan gibi."

"Acıyor mu?"

"Hiç acımıyor." Boş göz çukurunun ona bazen kafasının içine gömülmüş bir kartopu gibi geldiğini kıza söylemenin hiç gereği yoktu.

Bayan Caputo onlara aşağıdan, "Yemek hazır," diye seslendi. "Soğumadan oturun sofraya."

Kız, "Annem en sevdiğin tatlıyı yaptı," diye kaçırdı ağzından. "Kremalı pasta."

Lucas bacaklarını yataktan aşağı sallandırıp, tekmeleyerek çıkardığı ayakkabılarını aramaya koyulurken, "O kadar zahmete girmesine gerek yoktu," dedi.

"Ben istedim diye. Kremalı pastaya bayılırım da."

İstediğini elde etmek için her yolu deniyordu. "Annene hemen aşağı ineceğimi söyle."

Kız hoplaya zıplaya odadan çıkarken, "Geliyor!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. Takırtılar çıkararak merdivenleri inerken, herkesin duyabileceği bir sesle, "Ve size söyledim mi, bugün heceleme yarışmasını ben kazandım!" diye ekledi.

Akşam yemeğinde üç kişi olmalarına karşın Bayan Caputo on kişiye yetecek kadar yemek pişirmişti. Yalnızca yiyecek karnesiyle bunu başarması bir mucizeydi. Lucas vicdan azabı duyarak, biriktirmiş olmalı, diye geçirdi içinden. Aslında o kadar aç değildi ama bunu belli etmemek için elinden geleni yaptı.

Çentikli ahşap sandalyeleri, süslü masa örtüsünün üzerindeki naylon çiçekleri ve hemen büfenin üzerinde asılı duran solup gitmiş bir Madonna del Granduca resmiyle, bu oda da tam hatırladığı halindeydi. Resim, Floransa'daki Pitti Sarayı'nda asılı olan bir Raphael tablosunun çerçeveli bir kopyasıydı.

Yoksa orada asılı değil miydi? Tek bildiği, Raphael'in de Üçüncü Reich'in zaferini beklemek üzere bir mağaraya kapatılmış olduğuydu.

Lucas eliyle, bir zamanlar ikinci kattaki ayrı yatak odasında kalan yaşlı bir kız kurusunun eskiden oturduğu sandalyeyi işaret ederek, "Bayan Hewitt'e ne oldu?" diye sordu.

Bayan Caputo patates püresi tabağını Lucas'a geri uzatması için Amy'ye başıyla işaret ederken, "Merdivenler ona zor geliyordu herhalde," dedi. "O artık kız kardeşiyle birlikte Passaic'te yaşıyor. Binada asansör var."

Lucas küçük bir patates püresi topağını alırken Bayan Caputo'nun gülümsediğini gördü.

Kadın, "Onun üzerine biraz margarin koy," dedi. "Bir deri bir kemik kalmışsın."

"Sen de fazla iyi bir aşçısın." Sürpriz dondurulmuş pastaya yer ayırması gerektiğinin farkındaydı. "Odayı yeniden kiraya verdin mi?"

Amy, "Evet," diye lafa karıştı. "Adı Bay Taylor. Ama burada hiç kalmıyor." Lucas kızın ondan hoşlanmadığını kolayca anladı.

"Kalmıyor mu?" diye sordu. "Nerede peki?"

Bayan Caputo omuz silkti. "Trenton'da çalıştığını söylüyor. Uçak fabrikası falan gibi bir şeymiş."

Savaş için gerekli işlerde çalışan sivillere çoğunlukla tehir hakkı veriliyordu.

Kadın, "Ama fare kadar sessiz biridir ve asla sorun çıkarmaz," diye ekledi. Görünüşe bakılırsa kadın da hoşlanmıyordu ondan. "Kirayı da hiç aksatmaz."

O günlerde herkes, parasal ve duygusal anlamda bir şeyleri elinden kaçırmamaya çabalıyordu. Lucas iyi biliyordu ki Bayan Caputo'nun tek istediği Tony'nin sağ salim eve dönmesi ve evini

sırf ailesi için yeniden oturulabilir hale getirmekti. Ama ay sonunu getirebilmek her şeyin başında geliyordu ve insan ne gerekiyorsa onu yapıyordu. Birçok insan daha berbat durumdaydı.

Bayan Caputo kremalı pastayı çıkardığında Lucas ne yapıp edip yeteri kadar şaşırmış gibi davrandı ve her ne kadar Amy pastanın üstüne koymak için kremşanti olmadığından şikâyet etse de kocaman bir dilim kapacak kadar da iştahlı göründü.

Bayan Caputo, "Kremşanti artık hiç bulunmuyor," dedi. "Bakkal alışverişi artık bir şans işi oldu."

Masa toplanır toplanmaz Amy ev ödevini yapmak için doğru yukarı, odasına koşmuş, Lucas da bir Camel yakmak üzere verandaya çıkmıştı. Karşı kaldırımın kenarına park edilmiş olan limuzin gitmişti ama bir ön avlunun arka tarafına inşa edilmiş tuhaf, iki katlı bir beyaz ev ışıl ışıldı ve açık pencerelerin birinden Lucas'ın kulağına bir yaylı çalgılar dörtlüsünün nağmeleri geliyordu. Bir an için bunun bir gramofondan geldiğini sandı ama sonra merdivenlerden kaldırıma indiğinde bu müziğin evin ön salonunda canlı olarak çalındığını fark etti. Princeton gibi bir üniversite kasabasında bu hiç de beklenen bir şey değildi. Kulağına tokuşturulan kadeh ve kahkaha sesleri çalınıyordu. Birisi çelloda fark edilir biçimde kulak tırmalayıcı birkaç nota çaldı. Yaşlı bir adam sesi, Alman aksanıyla, baştan ve bu sefer hep birlikte aynı notadan çalınması anlamında bir şeyler söyledi.

Yine kahkahalar duyuldu. Ama aksan pek kulak tırmalayıcı çıkmıştı.

Müziğe kulak verdi -yanılmıyorsa Mozart'tı- ve aklına, her ne kadar istemese de, o yaşlı belediye başkanının kendisinden madende saklanan köylülere zarar vermemelerini istediği geldi. Ama o çocukcağızı havaya uçurarak ölümüne neden olan, Toussaint'ı tek bacaklı, kendisini de tek gözlü bırakan mayını yerleştiren o değildi. Sigarası filtreye dayandığında onu kaldırıma atıp söndürdü ve pansiyona geri döndü. Bayan Caputo bulaşıkları hallederken bir yandan da bir şarkı mırıldanıyordu.

"Yardım edebilir miyim?"

Kadın omzunun üzerinden bakarak, "Yo, hayır," dedi. "Neredeyse bitti."

"Demek sokağın karşı tarafında bir yaylı çalgılar dörtlünüz var artık, öyle mi?"

Kadın musluğu kapatıp ellerini bir bulaşık bezine kurularken, "Pardon?" dedi.

"Yolun karşısından müzik sesleri geldi kulağıma. Müzisyen mi onlar?"

Kadın, "Ah, Tanrı aşkına, hayır," dedi. "Profesör o. Sanırım sen askere gittikten sonra taşındı oraya."

"Ne profesörü bu?"

"Einstein."

Lucas apışıp kalmıştı. Herkes gibi o da Albert Einstein'ın Nazilerden kaçıp 1933 yılında, kuramsal fizik alanında kürsü edinmek üzere Berlin'den Princeton'a iltica ettiğini biliyordu. Lucas birkaç kere ona yerleşkede rastlamıştı. Ama daha o zamanlar Mercer Caddesi'nde Caputolara komşu olmamıştı.

Bayan Caputo, "Çok tatlı bir adam," dedi. "Keman kutusunu okuldan eve getiren Amy'yi görünce, ikisi karşılıklı müzik üzerine sohbet etmişlerdi."

Bu durumda o ses, şen şakrak bir halde müzisyenleri yöneten Einstein'a aitti. O uzun siyah limuzin de o nedenle dışarı park edilmişti. Lucas bu büyük adamı kim bilir hangi ünlü veya devlet erkânından insanların ziyaret edebileceğini merak etti.

"Yazları bazen öylesine ön sundurmada oturup dinliyorum onları. Tony eve döndüğünde -sesinden bu dediğine inanmakta zorlandığı belliydi- buna bayılacaktır."

Lucas aceleyle, "Evet, bayılacaktır," diye ona arka çıktı.

İkisi de söze dökülmemiş bir dua ettiklerinin farkındaydılar.

Lucas merdivenlere doğru dönerek, "O zaman iyi geceler," dedi. "Ve kremalı pasta için çok teşekkürler."

Yukarı çıktığında odasındaki havayı sıcak ve ağırlaşmış bulunca pencereyi sonuna kadar açtı. Başını dışarı doğru eğdiğinde yaylı çalgılar dörtlüsünün seslerini hâlâ duyabiliyordu. Bunu ailesine anlattığında neler olacağını düşündü. Princeton'da iş bulmasından çok etkilenmişlerdi. Bir de dünyanın en ünlü insanlarından birine komşu olduğunu öğrendiklerinde ne yapacaklardı?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Güvertede olmaması gerektiğini biliyordu, hele ki deniz böylesine dalgalıyken, ama aşağıda hava öyle berbat kokuyordu ki daha fazla dayanamamıştı.

Başlarının üstünden geçebilecek herhangi bir Luftwaffe[2] savaş uçağı pilotu görüp de bilsin diye küpeştelerine asılmış devasa ve renkli bir Kızıl Haç amblemi ve buna ek olarak ana güvertesi üzerinde sergilenen bir levhayla *USS Seward* gemisi yaralı Amerikan askerleriyle doluydu. Cenova Konferansı'nda Kızıl Haç gemilerine saldırılması yasaklanmıştı ama ne tür bir yasak uygulaması olacağı ve bunun ne zaman yapılacağı belirsiz olduğundan, gemiye deniz kuvvetlerinden bir çift destroyer eşlik ediyordu. Kuzey Atlantik o kadar çok Alman denizaltısı kaynıyordu ki -bunlara kurt sürüsü deniyordu- daha şimdiden yüzden fazla İngiliz ve Amerikan gemisi suyun dibini boylamıştı. Hatta o anda bile bunlardan birinin gözetleme kulesi, bata çıka New York'a doğru yol almakta olan bu küçük filoyu izliyor ve bir Alman kaptan mürettebatına torpidoları hazır etmelerini emrediyor olabilirdi.

Bir yağmurluğa sarınmış, kukuletasıyla da saçlarını örtmüş olan Simone Rashid küpeştelerden sarkmış, yükselen gri dalgaları seyrediyordu. Bütün bu olup bitenlerin -savaşın kendi kural ve koşullarının- çok saçma olduğunu düşünüyordu. İnsanlar birbirlerini hayal edebilecekleri en ustaca, en yaratıcı yöntemlerle ve daha önce hiç görülmemiş sayılarda öldürmeye koyulmuşlardı ama aynı

2 Alman Hava Kuvvetleri. (yay. n.)

zamanda aldatıcı bir uygarlık ve ahlaklılık görüntüsünü devam ettirebilmek için bazı muharebe esaslarını belirleyen kurallar ve koşullar oluşturmakta ısrar ediyorlardı. Korkunç sonuçlar doğuran bir oyun oynayan çocuklara benziyorlardı. Aklına Kahire'de büyüdükleri o günlerde, erkek kardeşinin Kral Fuad'ın İngilizce Konuşma Okulu'ndan bir grup arkadaşıyla birlikte gizli bir kulüp oluşturduğu geldi ama onların bile uzun bir iç tüzük, kural ve düzenlemeler listesi vardı. Bunların içinde onu en çok sinir eden, kızları kulübe katılmaktan men eden o birinci kuraldı. Bütün yaşamı bu tür yasaklara karşı mücadele etmekle geçmişti. Önce ortaokul ve lisede, sonra Oxford'da, sonra da Mısır Kültür Bakanlığı'nda niteliklerini kanıtlamak, giriş hakkını kazanmak ve sonra, örnek öğrenci bursuna rağmen, ciddiye alınmak için mücadele etmek zorunda kalmıştı.

Ne gençliği bir işe yaradı -yirmi yedisindeydi ama daha genç gösteriyordu- ne de güzelliği. Annesi bir İngiliz diplomatın aklı bir karış havada, ele avuca sığmayan kızıydı ve rezilce davranışları kadar kömür siyahı saç örgüleriyle de tanınıyordu. Simone, Arap babasının yanık teni ve koyu kahverengi gözleri yanında bakışlarını ve huylarını annesinden almıştı. Bakışlarındaki etkiyi azaltmak amacıyla yumuşak tonlu renklerde ve bol kesimli elbiseler giyinmeyi alışkanlık haline getirmişti ama farkına vardığı üzere erkeklerin çoğu bu kamuflaja aldanmıyor, ona yaklaşmayı sürdürüyordu.

Biri arka tarafından ona, "Güverteye çıkmanız yasak, hanımefendi," diye seslendi. Uğuldayan rüzgârın neredeyse duyulmayacak biçimde bastırdığı bir sesti bu.

Arkasına döndüğünde, sırtında yeşil bir yağmurlukla, ıslak bir halatı yerine sarmaya çalışan genç bir denizciyle göz göze geldi. Genç adam, "Güvenli değil," dedi.

Kız eliyle vurarak yağmurluğunun üzerine geçirmiş olduğu can yeleğini işaret etti ama adam yalnızca başını salladı. "Çok geç olana dek kimse güverteden düştüğünüzün farkına bile varmaz." Ardından, başkalarının duymasını istemiyormuşçasına yaklaşarak,

"Hem görseler de belki de arkalarını dönüp görmezden geleceklerdir," diye ekledi.

Simone gülmekten kendini alıkoyamadı. Denizcinin doğru söylediğinin farkındaydı. Birleşik Devletler'deki o güvenli limana kapağı atmak üzere ilerlerken *Seward* ve savaş malullerinden oluşan yükünü hiçbir şey yolundan alıkoymazdı. Genç bir talebe kız ve yaşlı Arap babası –ki her ikisi de subaylar ve mürettebat için birer merak konusuydu– pek de önemli sayılmazlardı. En iyi ihtimalle hoş görülüyorlar, en kötü ihtimalle ise kendilerine güvenilmiyordu.

Yanlarından geçen bir asteğmen göz ucuyla Simone'u süzdü ve ardından sertçe denizciye baktı. "Siviller güverte altında olmalılar," diye bağırdı.

Tayfa başını kaldırmadı ve halatı sarmakla meşgulmüş gibi yaptı.

Simone, "Zaten gerekli uyarıyı almış bulunuyorum," diye onu ikna etmeye çalıştı, "üstelik güverteden düşmemek konusunda becerikliyimdir de." İngilizcesi ölen annesinin aristokrat aksanından esintiler taşıyordu ama bir parça Arapça etkisi de vardı. Ama bu sefer verdiği yanıt yeteri kadar iyi değildi.

Sallanan güvertede ayakta durabilmek için bacaklarını iki yana açmış olan asteğmen, "Bu, kaptan köşkünden gelen bir emir," dedi. "Haydi, aşağı inin bakalım."

Simone'un sırtı dikleşti; emir almaktan hiç hoşlanmazdı. Geminin ani bir sallanmasıyla çıkışmasını yarıda bırakıp her iki eliyle küpeştelere tutunmak zorunda kalırken, "Neden?" dedi.

Asteğmen sırıttı. "Düşmanda hareketlenmeler gözlemledik, o yüzden."

Yenilgiyi kabullenerek –gönülsüzce– bir elini diğerinin üzerine koyup yağmurluğu sıkıca kavradı ve ambar ağzına doğru yürüdü. Herhangi bir yaygara koparmayı göze alamazdı; tıpkı babası gibi kendisinin de gemide olmasını çevrilen birtakım dolaplara borçluydu. Onların gemiye binmesini sağlayan resmî mektuplar ve iş vizeleri onun Mısır'daki bakanlık ofisinde kotarılmıştı. Herhangi bir biçimde gereksizce dikkatleri üzerine çekmesi çok tehlikeli olabilirdi.

Ambar kapağı üstüne kapandığında rahat bir nefes aldı. Aslına bakılırsa zaten orada yeterinden fazla zaman geçirmiş, üşümüş ve ıslanmıştı. Yağmurluğunun kukuletasını arkaya doğru attı. Yakasından içeri sızan birkaç damla buz gibi tuzlu suyla ürperdi.

Acaba asteğmenin düşmanla ilgili sözleri doğru muydu? Her iki durumda da babasını boşuna korkutmanın bir âlemi yoktu. Tutunarak oluklu demir basamaklardan aşağı indiği sırada, hasta kamaralarından gelen koku –aslında bütün gemi yüzen bir hastaneye dönüştürülmüştü– giderek ağırlaştı. Sıhhiyeciler, kucaklarında taşıdıkları serum torbaları ve tıbbi gereçlerle, onu itip kakarak telaş içinde yanından geçip gidiyorlardı. Denizciler bakışlarını hiç saklamadan onu tepeden tırnağa süzüyorlardı. Şekilsiz yağmurluk ve can yeleği bile hiç caydırıcı olmuyordu.

Simone ve babasına ayrılmış olan kamara, donanma standartlarına bakılırsa hiç de fena sayılmazdı ve deniz yüzeyinden de yeteri kadar yüksekti. Aslında ara sıra açıp kamarayı havalandırdıkları bir lomboz bile vardı. Sessizce içeri süzüldüğünde babasını tam bıraktığı gibi buldu: tıraşsız bir halde hâlâ soluk pembe geceliği sırtında, ranzanın kenarına tünemiş ve yırtık pırtık elyazması kâğıtları inceliyordu. Başını bile kaldırıp bakmadan, "Güvende tutuluyor mu?" diye sordu.

Simone can yeleğini sırtından çıkarıp yere atarken, "Öyledir, sanıyorum," dedi.

"Ama sen gördün mü onu?"

"Tabii ki hayır. Kargo ambarına giriş yasak. Ben yukarıda, güvertedeydim." Bir yığın kitap ve gazetenin üzerine basarak ilerledi ve lombozu koparırcasına çekerek açtı. Kamaranın içine dolan soğuk ve nemli hava sertçe eserek yerdeki gazetelerden küçük bir girdap oluşturdu.

Babası avuç içiyle kucağındaki belgeleri uçmasın diye bastırırken, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "Kapat şu pencereyi!"

"Arada bir havalandırmazsan burada boğulup gideceksin."

"Sen de işimi mahvedeceksin!"

İşi. Bir ömür boyudur Simone hep babasının işini dinleyip duruyordu. Babası bunun için yaşıyordu. Ona kazandığı ünü sağlayan şey de buydu. O sırf Kahire Üniversitesi'nde Uluslararası İlişkiler bölüm başkanı değil, aynı zamanda Mısır'ın eski eser zenginliği üzerine dünyanın en önde gelen bilirkişisiydi. Ömrü boyunca bu konuda, yaşayan herhangi bir kişiden çok daha fazla kitap, belge ve monograf yazmıştı. Dr. Abdul Rashid -doktorasını Oxford'da yapmış olan kızı gibi- ülkenin Sahra Çölü'nün kumlarına gömülmüş olan birçok değerli kalıtını gün ışığına çıkarmıştı. Ranzasının kenarına dayadığı kalın lastik uçlu bastonu son çıktığı araştırma gezisinin tanığıydı. Bu gezide Simone'la ikisi kemik sandığını keşfetmişlerdi ve onu bugünkü sahiplerinin -Birleşik Devletler Silahlı Kuvvetleri'nin bir kolu- götürdüğü yere doğru gizlice takip ediyorlardı.

Simone, "Kantine çıkıp öğle yemeği için bir şeyler yemek ister miydin?" diye sordu.

Adam bakışlarını yeniden hiyeroglif alfabesiyle yazılmış bir belgeye dikerken, "Hayır," dedi. "Sen dönerken bir şeyler getir bana, yeter."

Kızı, "Gel benimle," diye üsteledi. "Bütün yolculuk boyunca bu kamaraya tıkılıp kalamazsın."

Ama adam çoktan onu boş vermiş, elindeki kurşun kalem artığıyla bir gazetedeki makale sütununu işaretliyordu.

Simone hiç alınmadı. Babası aksi ve soğuk tavırlıydı ama o, aralarındaki bağın asla kopmayacağını biliyordu. Bir erkek çocuk için dualar etmişti -hangi Mısırlı erkek etmezdi ki?- ama sonra kızına âşık olmuştu ve onu tam bir erkek çocuğu gibi yetiştirmişti. Ölen annesi buna izin vermeyebilirdi ama sonrasında yanında olmadığından kızını etkisi altına alamamıştı. Kadın, Simone henüz on yaşındayken kanserden ölmüştü, bu yüzden annesinin bir zamanlar yaşam biçimi olan partiler ve eğlenceli bir hayat yerine Simone kendisini babasının uygun gördüğü üzere tarih ve sanata adamıştı. Birlikte firavunların zamanına geri dönmekten daha mutlu olacaklardı.

Simone, geceliği üzerinden onun omzuna hafifçe dokunarak, "Sana biraz meyve getireceğim, ellerinde ne varsa," dedi. "Bir de sıcak kahve."

"Çay."

"Eğer varsa." İçecek olarak çay değil kahvenin yeğlendiği bir Amerikan gemisinde olduğu babasının kafasına henüz dank etmemişti. "Sen bana bir iyilik yap da tıraş ol. Tıraş olmadığında tam bir magandaya benziyorsun."

Tamam dercesine homurdandı ve yağmurluğu hâlâ sırtında olan Simone kamaradan çıktı. Kısa bir süre kargo bölümüne girebileceği bir yol düşündü ama nöbetçiden izin alabilse bile neyi görebilecekti ki? Demir kementler içinde kocaman tahta bir sandık, yumruğu büyüklüğünde üç tane asma kilit ve okuyabilmek için varını yoğunu feda edebileceği bir konşimento belgesi. Onu günler öncesinde sandık yüklenirken görmüştü.

Kollarında katlanmış, tertemiz bir beyaz çarşaf yığını olduğu halde metal merdivenlerden paldır küldür inmekte olan bir tayfa, "Dikkat edin, hanımefendi," diye bağırdı. "Müsaadenizle!"

Simone sırtını dümdüz duvara yasladı ve ilkinin ardından yine kucaklarında yatak takımlarıyla bir telaş koşturan diğer iki tayfanın geçmesini bekledi. Geminin hiç ara vermeden çalışan motorlarının titreşimini yaslandığı çelik duvarda hissedebiliyordu ve *Seward* Le Havre Limanı'ndan ayrılalı henüz iki gün olmasına rağmen bu sese öylesine alışmıştı ki kesildiği takdirde onu arayabilirdi.

Tehlikenin geçtiğinden emin olduğunda yeniden basamakları tırmanmaya başladı, ameliyatlar için ayrılmış olan birkaç bölgeden geçti. Buralarda ameliyathanelerden çıkan sancılı askerlerin bağırışlarını duyabiliyordu. Kantine doğru yoluna devam etti. Koridor boyunca bezelye çorbası ve salamlı sandviçlerin kokusu yayılıyordu ama o kadar açtı ki bu kokular bile onun aklını başından alabiliyordu.

Tam tenekeden tepsiye biraz yiyecek doldurmuş, sıcak çay için kantini kolaçan ediyordu ki alarm çalmaya başladı. Bu çok tiz bir

sesti ve araya hoparlörlerden gelen çatlak bir ses girdi. "Herkes görev yerine! Bu bir tatbikat değildir!"

Demek o lanet olası asteğmen doğru söylüyordu. Tepsiyi bir çöp tenekesine boca ettiği gibi olduğu yerde şimşek gibi döndü ve kamaraya doğru koşmaya başladı.

"Herkes görev yerine!"

Alarm zilleri öyle keskin ve aralıksız çalıyordu ki iki eliyle kulaklarını kapadı. Elektrikler gidip geliyor, güverte koşuşan binlerce ayak sesinin gümbürtüsüyle yankılanıyordu. Koca gemi, Simone'a birden çubuk sokulmuş bir kovan gibi geldi.

Sel gibi yukarı koşuşan tayfaların arasında ite kaka yol açmak neredeyse olanaksızdı. O kamaraya varana kadar babası bile üzerinden geceliğini çıkarıp atmak ve bir şeyler giyinmek için çoktan ayağa fırlamıştı. Koltuğunun altına içi tıka basa kitap ve belge dolu bir valiz sıkıştırmıştı ve abanoz ağacından bastonuna yükleniyordu.

Adam sirenin çığlıkları arasında, "Ne yapmamız gerekiyor şimdi?" diye sordu. Simone duvara kayışla bağlanmış bir portatif yataktan bir can yeleğini çekip alırken, "İşte," dedi, "bunu giymekle başlayabilirsin!" Bundan sonra ne yapılması gerektiği hakkında en ufak bir fikri yoktu ama bir anlığına bir fırsat yakalayabileceğini düşündü. "Sana söylenmeden sakın kamaradan çıkma. Hemen döneceğim!"

"Hayır." Babası yağmurluğunun koluna yapıştı. Her zaman kızının aklından geçenleri okuyabilirdi. "Oraya inemezsin! Ya torpille vurulacak olursak?"

Kız aklından, öyle olması halinde nerede olacağının fark etmeyeceğini, nasıl olsa geminin batacağını geçirdi. "Orada gereğinden fazla kalmayacağım."

Bütün adamlar silah başına geçerken *Seward*'ın güvertesindeki sirenler nihayet susmuştu. Bütün o karmaşa içinde herkes yukarı doğru koşarken Simone hızla aşağı, ambara inmeyi başarmıştı. Yolu üzerinde bir dolu kâğıt sıkıştırılmış olan bir panoyu takılı olduğu kancadan kapma soğukkanlılığını göstermişti ama onu hemşire

sanıp hastalara bakmaya zorlayan doktorlar tarafından iki kere de yolu kesilmişti. Her seferinde kendini kurtardı, aşağı doğru koşmayı sürdürdü. Yaka kimlik kartında DR. JAMISON, BAŞ CERRAH yazan ikincisi, "Seni unutmayacağım," diye haykırdı. "Bu iş sona erdiğinde kendi elimle ordudan atılmanı sağlayacağım!"

Simone geminin ta iç kısımlarına kadar indiğinde, orada, eli ayağına dolaşmış halde ambarın kapısında bekleyen bir nöbetçiyle karşılaştı.

Simone loş koridorda ortaya çıktığında asker ona, "Kimsin sen?" diye sordu.

"Yedek olarak geldim."

"Ne yedeği?"

"Elindeki kabarık not kâğıtlarına vurarak, "Yüklemeden ben sorumluyum artık," dedi. "Bütün askerleri yukarı istiyorlar, koğuşlara."

"Gidebilir miyim?"

Anahtarları almak için elini uzatırken olabildiğince otoriter bir sesle, "Jamison'a, baş cerraha görünmen gerekiyor!" dedi.

Adam anahtarlığın tokasını açmakta zorlanınca Simone, "Elini çabuk tut, asker!" diye bağırdı.

Asker anahtarlığı onun açık avucuna attığı gibi, bir yandan eliyle şapkasını tutarak merdivenlere koştu.

Gemi hızlanıyor, torpidoları atlatmak için zikzaklar çiziyordu. Geminin o derinliğinde hava sıcak ve boğucuydu ve en yüksek güçte çalışan motorların uğultusu sağır ediciydi. Tavan ışıkları, tel süzgeçler içindeki çıplak ampuller, o ambarın içinde ilerlerken bir yanıp bir sönüyorlardı. Paletlerce tıbbi malzeme ve sandıklar dolusu konserve yiyecek kalın örgülü halatlarla zemine bağlanmış ve alçak tavana kadar üst üste yığılmıştı.

Simone gemide başka parti mallar da olduğunu biliyordu. Bunların arasında, incelenmek üzere el konulmuş Nazi silahları ve ele geçirilen mevzilerden toplanmış resmî evraklar ve tabii babasıyla birlikte Sahra Çölü'nün ulaşılması en zor bölgelerinden birinden

bulup getirdikleri kemik sandığı vardı. Alman tank birlikleri Kuzey Afrika'yı silip süpürürken Mısır'ın tarihî zenginliklerini yağmalamışlar ve içlerinde en çok beğendiklerini ana vatanlarına götürmek üzere seçmişlerdi. ABD ordusu bir şekilde kemik sandığını alıkoymuş -ki buna sonsuza dek şükrederdi- ama sonuçta onu Kahire Müzesi'ndeki yerine geri teslim etmemiş, alıp New York Limanı'na giden bir gemiye koymuştu.

Simone buna bir anlam veremiyordu. Müttefikler onun sırrını biliyor olabilirler miydi?

Simone bunun korkusuyla sandıkla ilgili gelişmeleri her adımında sıkı sıkıya takip etmişti. Mısır Kültür Bakanlığı'nda görevli bir memur olarak her türlü dâhilî yazışmaya, nakliyat belgesine ulaşma ve hepsinden önemlisi, yol boyunca bu tarihî eserin takıldığı her bir yerdeki düşük ücretli, alt düzeyden görevliyle ilişki kurma olanağına sahipti. Bu memurlar, cüzi meblağlar ya da eski bir sandığa anlaşılmaz ölçüde takıntılı olan bu albenili kızla (asla gerçekleşmeyen) romantik bir ilişki karşılığında önemli bilgileri paylaşmaya ikna olabiliyorlardı.

Onun ne olduğunu bilselerdi, önemini ve gücünü anlayabilselerdi belki de bu kadar kafaları karışmazdı ama Simone'un bunu onlara anlatmaya hiç niyeti yoktu. Bu kemik sandığını keşfetmek babasının ömrünü almıştı. Bu bürokratların ise tek bildiği onun, bir müzede tozlanmaya terk edilecek olan bir diğer taş sandık olduğuydu.

Simone'un emin olamadığı bir şey daha vardı: Birleşik Devletler'e vardıktan sonra sandık nereye götürülecekti? İzini tamamen kaybetme tehlikesini göze almaktansa babası ve kendisi için bu gemide yolculuk yapmanın bir yolunu bulmayı başarmıştı. O anda ise, gemi sonraki birkaç dakika içinde batmadığı takdirde, bunu öğrenmenin en uygun fırsatını yakalamıştı. Çalkantılı denizin sarstığı gemi bir tarafına doğru yattı. Yoksa bu sallantının nedeni etraflarında patlayan su altı bombaları mıydı? Panoyu elinden atıp dengesini sağlamak için ellerini kullanarak erzak ve malzeme dolu dar koridor boyunca yürürken, sandıkların yan taraflarına iliştirilmiş su geçirmez naylon

korunaklar içindeki görev ve irsaliye kâğıtlarını ovarak temizledi. Ambarın dibine kadar gitmiş, tekrar geri dönüyordu ki gözüne girintili bir bölümde duvarın dibine atılmış hâkî renkte bir branda çarptı. Brandanın bir ucundan dışarı çıkmış, üzerinde "Antiseptik: USN" yazan bir kutu görünüyordu. Tam onun yanından geçerken içinden bir ses daha yakından kontrol etmesini söyledi. Geminin yine yön değiştirmeye başlamasıyla dengesini kaybetti ama brandanın kenarından tutup onu geri katlamayı başardı. Peki branda, üzerini kaplayan incecik bir buz tabakasıyla neden çatırdamıştı?

Brandanın altında, kamaralarda kullanılan sandıklardan biraz daha büyükçe dikdörtgen biçiminde ahşap bir kutu, kendi tekerlekleri zemine tutturulmuş bir düz çelik yürütece tepesinden zincirlenmişti. Sandık iyice sağlama alınmıştı ama ne yazık ki üzerinde herhangi bir nakliyat etiket çantası yoktu. Acaba bu bilinçli mi yapılmıştı? Brandayı iyice arkaya doğru atarak sandığın arkasını kolaçan etti ve orada bir cep olduğunu gördü ama bu cep duvara en yakın olan tarafa iliştirilmişti.

Uzaklardan kulağına patlayan su altı bombalarının boğuk sesleri geliyordu ve derken, ödünü koparan bir biçimde, daha büyük bir patlama duydu. Bu kesinlikle yakınlarda bir yerde hedefini bulan bir torpidoydu. Refakat gemilerinden biri vurulmuş olmalıydı.

Ama Alman denizaltıları acaba *Seward*'ın taşıdığı Kızıl Haç işaretine saygı gösterirler miydi? Hatta, işareti görmüşler miydi?

Kaybedecek zaman yoktu. Gemi sarsıntılı dönüşlerinden bir diğerini tamamlar tamamlamaz Simone sıkış tıkış duvarla tahta sandığın arasına girdi. O zaman kadar birçok kargo etiketi görmüş olmasına karşın, hatta ambarın o loş ışığı altında, bunun diğerlerine benzemediğini fark etti. Bunun üzerinde, Washington D.C.'deki Stratejik Hizmetler Bürosu'nun damgası yanında -kocaman kırmızı büyük harflerle- bu sandığın "Öncelik A-1" önemine sahip olduğu ve "azami dikkat, özen ve tedbirle" taşınması gerektiğine dair bir uyarı vardı.

İşin en zor tarafı paketin mühürlenmiş, raptiyelenmiş ve koli bandıyla sandığa yapıştırılmış olmasıydı. Kimsenin fark etmeye-

ceği biçimde açmayı düşünse bile bandı tırnaklarıyla soyması ve yeniden kusursuzca yapıştırabilmek için dua etmesi gerekiyordu. İki tırnağını neredeyse kırarcasına tam bandı bir ucundan çekip açıyordu ki gemi, gövdesine dev bir yumruk yemiş gibi olduğu yerde sıçradı ve sonra bir tarafına doğru yattı. Titizlikle istiflenmiş sandıklar, içlerinde kırılan cam tüplerin şangırtıları arasında tepetaklak oldular.

Simone'un sırtı, palamarlarından kurtulup onu ezmek üzere olan ağır sandıkla duvarın arasında sıkışıp kalmıştı. Duvar buz gibiydi ama sandık, olabildiğince tuhaf bir biçimde daha da soğuk gibi geliyordu ona; sandık üzerine yığılırken nefesinden çıkan buharı görebiliyordu ve suyun, gemiye dolmakta olan suyun sesini duyabiliyordu.

İşte Kızıl Haç işaretleri ancak bu kadar koruma sağlıyordu.

Acaba torpido ne tarafa vurmuştu? Ve böyle bir gemi bu durumda kendini kurtarabilir miydi? Duvarla sandık arasında sıkışıp kalan Simone burnunda tuzlu deniz suyunun keskin kokusunu hissedebiliyordu. Onu ezmeyi kafasına koymuş gibi görünen ağır sandıktan kendisini kurtarmaya çalışırken yağmurluğu yırtıldı. Ambarın çelik kapısına doğru yalpalayarak koşarken, kulağına makine dairesine koşuşturmakta olan tayfaların ayak sesleri ve çalışan pompaların gürültüsü geliyordu. Arkasından ambarı kilitledi, anahtarlığı çengeline astı ve babasını kurtarmak için merdivenlere doğru koşarken, ayaklarının incecik bir su deresinin içinde şıpırdadığını fark etti.

Bu, her adımda giderek derinleşen bir derecikti; merdiven başına ulaştığında artık ayak bileklerine geliyordu.

Soluk soluğa kamaraya geri dönmeye çalıştı ve menteşeleri üzerinde ardına kadar açık sallanan kapıya ulaştığında su dizlerine kadar yükselmişti.

Üstelik babası da içeride değildi.

Tek olasılık yukarı çıkmış olmasıydı; aksi takdirde ambardan dönerken ona rastlardı.

Hızla merdivenlere koştu, dönerek yukarı çıkıp lombar ağzına ulaştı, kapıyı geriye doğru kaydırdı ve güverteye küçük bir adım attı.

Akşamüstü güneşi rüzgârla savrulan koyu bulutların ardına saklanmıştı ve yoğun bir siyah duman bulutu *Seward*'a doğru salınıyordu. Elini gözüne siper edip baktığında, dumanların *Van Buren*'den, belki bir kilometre kadar uzaktaki refakatçi destroyerlerin birinden çıktığını gördü. Turuncu alevler top bataryalarından birini yalıyordu. Çalkalanıp duran dalgaların üzerinde yağlı bir parıltı göze çarpıyordu. Rüzgârda leş gibi yanık yağ kokusu vardı.

Ama babasından eser yoktu.

Seward, çalkantılı denizin ortasında büyük bir güçle ileri doğru atılıyordu ve Simone kendisini sağlama almak için iki kolunu da kullanmak zorundaydı. Gözleri duman ve tuzlu su serpintisiyle acıyordu. Daha önce rastlaştığı asteğmen koşarak yanından geçiyordu ve adam onu fark edip küfrü bastı. "Defol git, in şu lanet olası güverteden."

Simone, "Babamı gördün mü?" diye haykırdı.

Asteğmen çoktan koşarak yanından uzaklaşmış, kaptan köşküne doğru atılıyordu ki gemi ansızın kalkıp indi, devasa bir dalganın tepesinde baş aşağı eğildi. Simone asteğmenin sırtüstü devrilerek baş aşağı güverte boyunca kayıp gittiğini gördü. Kız bir elini küpeştelerden çekerek uzandı ve onun havada savrulan kollarından birini yakalayıp düşüşüne engel oldu – ta ki gemi, gacırdayarak ve çatırdayarak ve sancak tarafına doğru yatıp bir taş gibi kocaman, gri renkteki dalga çukuruna düşene dek. Dondurucu soğuklukta bir dalga küpeşteleri yaladı. Simone kolunun dirseğinden kopacağını sandı ama bir yandan babasının sağ olması ve geminin bir limana kapağı atana dek batmaması için dualar ederek bütün gücüyle sımsıkı tutundu.

Bir saniye sonra *Seward* gövdesinin altında infilak eden bir şeyin kuvvetiyle fena halde sarsıldı. Koca gemi bizzat Neptün tarafından kaldırılmışçasına olduğu gibi yükseldi, deniz suyu ve boğucu bir siyah duman bulutundan oluşan bir duvarın içinde kayboldu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İşçi Bayramı nedeniyle Lucas'ın salı gününe kadar üniversiteye gitmesi gerekmiyordu. Evden çıkıp Einstein'ın evinin önünden geçti. Evin ön kapısı sineklik sayesinde içeriye serinlik girsin diye açık bırakılmıştı ve kulağına bir daktilonun tuşlarının takırtısı ve yine biriyle Almanca konuşan bir kadının sesi geliyordu. Bu dili hiç, o anda yine olduğu gibi tüyleri diken diken olmadan, duygusuzca dinleyebilecek miydi?

Yaz sonu ve sonbahar başlangıcında şahane bir gündü ve yürürken tek sağlam gözünü güneşten korumalıydı. Nassau Caddesi'ndeki dükkânların vitrinleri gibi yürüdüğü yol da her zamanki gibiydi. Birçoğu, beyaz duvarlarını çaprazlama kesen kahverengi kütüklerle Tudor stilinde inşa edilmişti ve üniversite şehrine özgü o alışılagelmiş düzende sıralanıyordu: gazete bayileri, lokantalar, tuhafiyeciler, bir radyo tamircisi ve bir dondurmacı. Onu hatırlayan dükkân sahipleri onunla tokalaşmak, ona bedava gazete veya ne zaman isterse kahvaltı ikram etmek için telaşla dışarı koştular. Lucas onlara teşekkür etti, kanıtlamak istercesine elindeki çantayı göstererek derse girmek zorunda olduğunu söyledi.

Küçük büfe sahibi Gus, "İkramım her zaman geçerlidir," diye ona söz verdi. "Hadi şimdi gidin de ne uğruna savaştığımızı öğretin o keratalara."

Yunanca ve Roma sanatı derslerinde bile o gerçeğe değinilebilirdi, diye geçirdi kafasının içinden. Müttefiklerin uğruna savaştıkları şey uygarlığın ta kendisiydi.

"Tabii," diye yanıt verdi.

Şehir hoş ve sevimliydi ama üniversite kampüsünün görkemi yanında lafı bile olmazdı. Lucas, FitzRandolph Kapısı olarak anılan gösterişli siyah demir kapının altından geçti ve üniversitenin 1756 yılında ilk kurulduğu yer olan Nassau Binası'na giden çakıl taşlı patikanın başında bir an durup bekledi. Sarı kumtaşından elle inşa edilmiş olan duvarlarında, Bağımsızlık Savaşı sırasında güllelerin vurduğu yerlerde oluşmuş gurur verici izler göze çarpıyordu ve çift kanatlı kapıyı okulun resmî maskotu olan iki bronz kaplan bekliyordu. Beyaz kubbede bir çan vardı ve sınıfların her sene sonundaki karne gününde, gelenekler doğrultusunda, birinci sınıf öğrencilerinden onun tokmağını çalmaları beklenirdi. İdareciler bunu hep görmezden gelirlerdi ve tokmak uygun bir biçimde hep yerine geri takılırdı.

Sırtında gofre kumaştan ceketiyle bir öğrenci çıkageldi ve ona toplu dayanışma için bir el ilanı verdi. "Böyle söylediğim için kusura bakmayın efendim, ama siz üzerinize düşeni zaten yapmış görünüyorsunuz."

Lucas el ilanına bir göz attı ve sonra onu süet ceketinin göğüs cebine soktu. Onunki öğrencinin ceketi kadar hafif giyimli ya da terzilik işi o kadar iyi bir ceket değildi ve Bayan Caputo bile buruşukluklarını gidememişti. Ayakkabılarına gelince, kaba saba kahverengi pabuçlarını ne kadar boyayıp cilalasa da çizikleri görünüyordu ve topukları aşınmıştı.

Salonu bir tarafından çevreleyen patikada yürüyüp kampüsün daha sakin bir köşesine doğru yürürken çakıl taşları ayaklarının altında gıcırdıyordu. Çimenlikler oldukça genişti ve kısa kesilmişti, ağaçlar eski ve yaşlıydılar, binalar ise kanatlı pencereler, kemerli geçitler ve girişlerle ayrılmış halde, Gotik tarzda inşa edilmişti. Lucas'a, İngiltere'deki Cambridge Üniversitesi'nin örnek alındığı söylenmişti ve insanın kendini orada hayal etmesi işten değildi. Devasa bir öğrenci yurdu olan ve 1700'lü yılların sonlarında üniversiteyi yönetmiş olan İskoç ilahiyatçının adı verilmiş olan Wit-

herspoon Binası'nın açık pencerelerinin birinden, bir radyoda bangır bangır çalan Woody Herman'ın son hit parçası "It must be Jelly" duyuluyordu. Eylül esintisine kapılan müzik, okula yeni yazılmış ve defterleri kollarının altında, gömlek kollarını sıvamış, sınıflarına koşturan birinci sınıf öğrencisi genç erkeklerin -bu üniversiteye yalnızca erkek öğrenciler kaydolabiliyordu- başlarının üzerinde salınıyordu.

Kendisi onlardan en fazla on ya da on iki yaş büyük olmasına karşın o anda Lucas'ın gözüne ne kadar da genç görünüyorlardı.

İlk iş olarak departman bürosunun önünde durdu ve artık orada işleri idare etmekte olan orta yaşlı kadına, Bayan Clarke'a kendini tanıttı. Kadının işi o kadar başından aşkındı ki bir kâğıt destesini eline tutuşturup ona iyi şanslar dilemeye zor vakti oldu.

McCormick Sanat Müzesi içindeki ferah ve havadar bir sıralı amfiteatr olan ana amfiye girdiğinde ve orada bütün çocuklar onunla, o da bütün çocuklarla yüz yüze geldiğinde ancak her şeyin ne kadar değişmiş olduğunun farkına vardı. Savaştan önce amfi tıka basa dolu olurdu, artık iki yüz kişilik sıralarda ancak kırk elli kadar öğrenci vardı.

Çoğu birinci sınıf talebesine benziyordu ve son sınıf öğrencilerinin hepsi, eğer varsa, büyük olasılıkla astımdan tutun da düztabanlığa kadar herhangi bir nedenle çürüğe çıkarılmış olmalıydı. Ya öylelerdi ya da silahlı kuvvetlerin yeni bir sınıf yetiştirmek zorunda olduğu inşaat mühendisliği gibi bir alanda çalışıyorlardı. Bazıları camları şişe dibi gibi kalın olmak üzere, neredeyse hepsi gözlüklüydü ve çoğu ya bir deri bir kemik ya da aşırı şişman olmak üzere eciş bücüştüler. Lucas, Fort Dix'teki başçavuşunun onlara neler yapacağını hayal bile edemiyordu.

Bir kutu dolusu slaytını makinistin -sinemanın doğuşundan bu yana o ufacık kabinde oturan yaşlı adamın- yanına bıraktıktan sonra kürsüye çıktı, kendini tanıttı ve "Sanat Tarihi 101 dersinin ilk dönemindeyiz: Klasik Sanat ve Mimari. Aranızda yanlış sınıfta olan varsa çıkmak için hâlâ vakti var," diye duyuruda bulundu.

Bir öğrencinin, "Deli," diye homurdandığını duydu. Çocuk ardından kitaplarını topladığı gibi sıraların arasından çıkıp gitti. Her sömestir başında en az biri çıkıyordu böyle.

Öğrenci kitlesinin yapısı dışında değişime uğrayan diğer bir şey de kendi tavrıydı. İlk kez kürsüye çıkıp da yeni bir sınıfın dikkatini toparlamak zorunda kaldığı her seferinde içinin pırpır ettiği günlerin üzerinden çok fazla sene geçmemişti. Artık olmuyordu. Hava bombardımanlarına, hücuma kalkan tanklara ve her an vurulma korkusuna göğüs gerdikten sonra topluluk önünde konuşma korkusu hızla ortadan kalkmıştı.

Teksir makinesinden yeni çıktığından hâlâ sıcak olan müfredat programını dağıttı, yoklama yaptı ve okuduğu her ismin sahibini aklında tutmaya çalıştı. Bu isimlerin birçoğu ünlü Amerikan ailelerindendi; New York'taki Park Avenue ve Philadelphia'daki Main Line'dan göç etmiş Doğu Sahili seçkinleri ve Güney aristokrasisinden. Bu isimlerin çoğu üniversitenin içindeki binalara ve öğrenci yurtlarına, stadyum ve oyun sahalarına verilerek, onurlandırılmıştı. İşi bittiğinde öğrencilerden biri elini kaldırdı ve "Eğer sormamda bir mahsur yoksa, efendim, nerede askerlik yaptınız?" diye sordu.

Bu Lucas'ın beklediği bir şey değildi ama sırf derse devam etmek amacıyla yanıt verdi. "Batı Avrupa."

"Karacı mıydınız, denizci mi?"

"Karacı." Ama bundan daha ileri gitmeye razı değildi; CRC için yaptığı işlerin ayrıntılarına girmeye niyeti yoktu. İpin ucu kaçarsa öğrencilerin dersin kalanını nasıl kaynatacağını iyi biliyordu. "Şimdi, pencerelere yakın oturanlar perdeleri kapatırsa, derse başlayabiliriz."

Oda yeteri kadar karartıldığında Lucas makinistten kalan diğer ışıkları da azaltmasını, salonun ön tarafındaki perdeyi indirmesini ve ilk slaytı başlatmasını istedi. Klasik sanat eserlerinin en tanınan heykellerinden biri olan *Discobolus*'un hafif bulanık ve çizik görüntüsü kürsünün sağ tarafında belirdi.

Lucas, "Klasik sanatı anlatmaya başlayacak olursak," dedi, "Atina'nın sivrildiği ve Yunan imparatorluğunun genişlediği MÖ

480 ile MÖ 323 yılları arasındaki altın çağdan söz ediyor oluruz. Bu, Büyük İskender'in, Nebukadnezar'ın Babil'deki sarayında can verdiği dönemdi. Bu bir dönüm noktasıydı, sanatçıların mermer oymacılığında ustalaştığı ve ortaya birçok zarif heykel çıkardığı dönemdi. İçlerinde en ünlü olanı Disk Atıcısı heykelidir; heykeltıraşlar ilk kez insan bedenini hareket halinde yakalamışlardı. Figürler katı ve sert değillerdi ve artık biçimsel bir poz sergilemiyorlardı. Aksine üç boyutlu, canlı varlıklardı, özgür ve pervasız, hatta zaman zaman şen şakrak."

Telaşla not alan kalemlerin çıkardığı sesleri duyabiliyordu ve slaytları birbiri ardına göstererek dersine devam etti. MÖ 1550'nin Miken'inden, ana karada yüzlerce yıl sonra doğup gelişen Helenistik döneme kadar Yunan heykel sanatının yedi ayrı dönemine kısaca değindi. İyi ki bu bilgileri yazılı notlarından okumak zorunda değildi; bu konuyu eksiksiz biliyordu. Ama böylesine loş bir salonda tek gözle bir şeyler okumanın zorluklarını hiç hesaba katmamıştı. Bir sonraki konunun ne olduğunu görebilmek için kürsüye eğilmek zorunda kaldığını fark etti. Üstelik perdeye yansıtılan görüntüleri takip etmek telaşıyla ikide bir yanlamasına dönmek zorunda kalıyordu. Bir sonraki derse bir el feneriyle girmenin akıllıca olacağını düşündü.

Avlunun öbür tarafındaki üniversite şapelinin çanı saat başını çaldığında makinist ışıkları açtı ve perdeyi kaldırdı, pencere kenarındaki öğrenciler perdeleri açtı ve Lucas gözünü kırparak başını kaldırıp sınıfa baktı. Sırtında mavi denizci rüzgârlığı, ayağındaysa bol bir pantolon olan birisi ta arka sıralarda yerinde duramamış, çoktan telaş içinde salondan toz olmuştu. Ders çok mu sıkıcı geçmişti acaba?

"Umarım hepinizde ders programı vardır," diye sınıfa seslendi. "Bir sonraki dersten önce *Eski Yunan-Roma Sanatı* üzerine iki bölüm okuyacağız. Çalışma odam alt katta, müzenin içinde ve ders saatlerim bu öğleden sonra kapıma asılmış olacak." Princeton'da ofislere çalışma odası deniyordu, tıpkı seminerlere öğreti dendiği gibi.

Sınıfın yarısı çoktan ayaklanmış, sıraların arasından sel gibi akıyordu.

"Ve yarıyıl bitmeden mutlaka en az bir konferansa katılın."

Derken hepsi gitmiş, projeksiyon kabininin ışığı sönmüştü. Lucas merakla, "Acaba bu yaşlı adam hiç hava almaya çıkmaz mı?" diye düşündü. Boş amfide notlarını toparladı. Bütün bunlar ona bir şekilde gerçek ötesi geliyordu. İşte yine bir kürsüde dikiliyordu, daha iki hafta kadar önce mermilerden kaçmaya çalışıyor, savaşın yıktığı şehirlerde molozların arasında kazılar yapıyor ve demir madenleriyle gizlenmiş çalıntı malları araştırıyor olduğuna inanmak ne kadar güçtü.

Bunu ola ki unutsa bile şarapnel yarası yüzünden başında bitip tükenmeyen bir ağrı vardı. O siyah bandın arkasına saklanıp durmadan kendisini hatırlatan cam küreyi ise söylemeye bile gerek yoktu.

Müzenin lobisi önünden geçerken Wally'ye, yerleri paspaslayan hademeye el salladı.

Wally, "Hoş geldiniz, Profesör," diye seslendi. "Tek parça halinde dönebilmenize sevindim."

Lucas, ya da hemen hemen tek parça, diye geçirdi içinden.

Mesele sadece anılarının çoğunlukla katlanılması zor oluşu değildi, uzattığı Hershey's paketini aldıktan bir salise sonra ayağı mayına takılan o Alman çocuk, Hansel, hiç aklından çıkmayacaktı. Bir de bu türden ya da tanık olduğu daha binlerce dehşeti haklı göstermekte kelimelerin yetersiz kaldığı gerçeği vardı. Eğer savaşı yakından görmediyseniz yüreklilik göstermek ve onunla böbürlenmek kolay bir şeydi tabii. Ama gördüyseniz kederlenmemek elde değildi. İnsanların ulus, sadakat veya ideoloji uğruna birbirlerine bile bile yaptıkları şeyler akıl almazdı.

Dışarıdaki bir bahçede öğrenciler ortalıkta dolaşıyor, sigara içiyor ve bir sonraki derse kadar vakit öldürüyorlardı. Birkaç üniversite öğrencisi bir ağacın altında toplanmış yukarı, matematik bölümünün bulunduğu zarif Fine Hall'un pencerelerinden birine bakıyorlardı. Bu kadar ilginç olan şeyin ne olabileceğini merak

eden Lucas onların bakışlarını izledi ve kurşun pervazlı, vitray camına matematiksel bir sembolün işlenmiş olduğu bir pencerenin ardındaki pencere oturağına tünemiş belli belirsiz bir adam formu gözüne çarptı. Görünüşe bakılırsa adam kucağındaki bloknota bir şeyler karalıyordu.

Başını çepeçevre taç gibi saran bembeyaz saçları vardı ve dalgın bir tavır içinde gür bıyıklarını burmak üzere bir eli yukarıdaydı.

İçlerinden biri, "Onu Palmer Meydanı'nda dondurma alırken gördüm," dedi.

"Washington Caddesi'nde ona merhaba dedim."

Üçüncüsü, "Selamına karşılık verdi mi?" diye sordu.

"Beni duyduğunu sanmıyorum. Hatta görüp görmediğinden bile emin değilim. Bir hayal âlemi içinde kaybolup gitmişti.

Bu Lucas'ın Einstein'ı ilk görüşü değildi. Bir keresinde onu İleri Araştırmalar Enstitüsü içindeki ayrı çalışma odasına doğru bir kar fırtınası içinde yürüyerek giderken görmüştü. Yine de uzay ve zaman hakkında uzun zaman önce kabul edilmiş olan fikirlere karşı çıkan ve onları altüst eden denklemleriyle fizik bilimini kökten değişime uğratan bu adamı görmek fazlasıyla heyecan vericiydi. Joe Louis, Judy Garland ve Gene Kelly kadar ünlü olmuştu. Keşifleri seçkin bir azınlık dışında anlaşılamayan bir bilim insanı nasıl olurdu da böyle ün kazanabilirdi?

Chancellor Green'deki fakülte dinlenme salonunda Lucas, girişteki üzerinde adı yazılı olan raftan kendisine gelen postayı aldı. Yine üniversiteye ait bir sürü doldurulması gereken evrak var gibi görünüyordu. Ardından içeri girdiğinde kendisini Patrick Delaney karşıladı. Kendisinin iki misli cüssesiyle oturduğu deri koltuktan fırlayıp kocaman sesiyle, "Yaşasın savaş kahramanı!" diye ortalığı inletirken Lucas'a sımsıkı sarıldı. Delaney, Maden ve Jeofizik Anabilim Dalı'ndaki tek kişiydi. Onun radyoizotoplar üzerine yaptığı araştırmalar, tıpkı Einstein'ın çalışmaları gibi vasıfsız kitleler için anlaşılır değildi ama onun ünü dinlenme salonunun lambrili duvarlarının ötesine geçememişti. Lucas, Delaney'in bazı

araştırmalarının gizliden gizliye devlet fonuyla desteklendiğinden hep işkillenmişti. Göz bandını fark ettiğinde Delaney teselli edercesine Lucas'ı omuzlarından kuvvetlice kavradı ve "Kadınların bu banda bayılacaklarını biliyorsun, değil mi? Pek havalı," dedi.

"Ne kadar işe yaradığını sana haber veririm."

"Bunu yapmana gerek kalmaz."

"Nasıl, yani?"

"Princeton'a geri döndüğünü unuttun mu, dünyada haberlerin ışıktan daha hızlı yol aldığı tek yere?"

"Bu arada, demin onu gördüm."

"Herr Professor?"

"Bence onu gösterime sunmuşlar bile, Fine Hall'un burcunda."

Delaney büfeye kadar gidip, ezik büzük bir kahve makinesinden iki fincan kahve koyarken, "Neden olmasın ki, en yüksekteki adam en yüksekte çalışır," dedi. "Krema ve şeker?" diye sordu.

"Hayır, sade olsun, teşekkürler."

"Bu iyi işte. Ne kremamız ne de şekerimiz var."

Birlikte güldüler ve Lucas, "Birileri karnesini adam gibi kullanmamış demek ki," dedi.

"Ya, evet, bana sorarsan şu alçak Hitler'in verecek çok hesabı var."

Salonun ortasındaki masanın üzeri, içleri tıka basa sigara izmariti dolu kül tablalarından görülmüyordu ve gazetelerin üzerlerinde halka halinde kahve lekeleri vardı. Lucas, Delaney'in tam karşısında yıpranmış bir deri koltuğa gömülürken, burada değişen pek fazla bir şey yok, diye düşündü. "Herkes nerede?" diye sordu.

Delaney, kendi kırptığı hırpani kahverengi sakalını kaşıyarak, "Kimse artık eskisi gibi değil," dedi. Karşılaştığı kişilerin gözünden kaçmadığı bir biçimde saçını da kendisi tıraş ediyordu. "Artık öğrenci sayısı azaldığından fakülte elemanları da iskelet kadroya indirildi. Senin geri alınman verdiğin hizmete karşılık bir saygı jestidir."

"Ne hizmetim olmuş olabilir ki?"

"Sen savaşan insanlarımızın bir kanıtısın."

"Artık değilim."

Delaney omuz silkti. "Belki de artık sistematik biçimde yok edilen kültürel kazanımlarımızı hatırlatacak birileri olsun ortalarda diye düşünmüşlerdir. Ne türlü olursa olsun, artık buradasın işte."

İşin garip yanı, Lucas o ana kadar yeniden bu kadar kolayca atanmasının ne kadar sıra dışı olduğunun farkına varamamıştı. Ona yapılan çağrının nedeni olarak "Princeton ulusun hizmetinde" diye, 1902-1910 yılları arasında üniversitenin rektörlüğünü yapmış olan Woodrow Wilson'ın deyişinden alıntı yapılmamış mıydı?

Fakültede hâlâ kimlerin olduğunu sayıp dökmeden -çoğu Birinci Dünya Savaşı'nda görev yapmış oldukça yaşlı kişilerdi- ve kasabadaki son değişimler hakkında bilgi vermeden önce Delaney, "Ed Randall hâlâ burada ve benden ona hâlâ beş dolar borcun olduğunu hatırlatmamı istedi," dedi. "Garden Theater'da adam gibi patlamış mısır satan bir standın açılması konusunda nihayet bir anlaşmaya varıldı, sandviç dükkânı kapandı. Ah, bir de eskiden ayakkabı tamircisinin olduğu yerde harika bir Çin çamaşırhanesi açıldı." Tuhaf, hayat nasıl da sürüp gitmişti.

Gazetelere göz atan Lucas, *Newark's Star-Ledger*'da bir manşet gördü: "Deniz Kuvvetleri Konvoyu Kuzey Atlantik'te Torpido Saldırısına Uğradı". Onu takip eden alt manşetteyse, "*USS Van Buren* Alman Denizaltısı Tarafından Batırıldı" yazıyordu. Gazeteyi eline aldı ve bordasındaki Kızıl Haç işaretiyle sağ salim limana varmış olan *USS Seward* adında bir başka geminin resminin olduğu ön sayfayı taradı.

Delaney, "Evet, bugünün haberleri iyi değil," dedi. "Senin bu denizaltı saldırısından hâlâ haberin yok mu?"

Lucas hızla göz gezdirirken, "Hayır, gazeteleri şimdiye kadar görmemiştim," dedi.

"Almanlar bir destroyeri batırdılar. Gerçi asıl tuhaf olan şey, yaralı askerlerle dolu olan ve yine vurulup bir şekilde limana varmayı başaran gemi değil mi bu?"

Haber, Nazi denizaltısının bir su altı bombasıyla vurulduğunu, tam *Seward*'ın altında infilak ederek pruvasında gedik açılmasına ve geminin su almasına neden olduğu şeklinde sürüp gidiyordu. Hikâyenin devamını okumak için bir iç sayfayı çevirdiğinde Lucas iki fotoğrafla karşılaştı. Bunların birinde sedyelerle taşınan yaralı askerler, diğerindeyse muhtemelen gövdedeki deliğin olduğu yere rasgele perçinlenmiş kocaman bir sac levha göze çarpıyordu. Konuşmasından yapılan alıntıda *Seward*'ın kaptanı, "Basan suyla pompaların başa çıkması mucizeden başka bir şey olamazdı. Sanki Tanrı'nın eli gemiyi altından kavramış, suyun üzerinde tutuyordu." diyordu.

Delaney kahvesini höpürdeterek, "Cenova Konferansı'nın hükmü ancak bu kadar geçerli olabiliyor," dedi.

Kısa bir yan sütunda gazete, ambardan büyük güvenlik önlemleriyle kaldırılmakta olan ağır bir sandığın bağlarından kurtulup yükleme rampası üzerine düşmesiyle bir başka ölüme neden olduğunu yazıyordu. Lucas bazen ölüm kendi baktığı -ya da bakmadığı- her yerdeymiş gibi hissediyordu. Ölümle burun buruna gelmesi acaba bir şekilde kendisine bu konuda bağışıklık mı sağlamıştı? Bunlar hep hayalvari düşüncelerdi. Ama savaş zamanı, bazen elinizden gelen tek şey hayal kurmaktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Onu sonunda yeniden dünyaya döndüren şey, çalışma odasının kapısının kaçamak bir biçimde çalınması oldu. Ve bu onun için bir şanstı.

Einstein pencere kenarındaki sırada oturmanın hiç iyi bir fikir olmadığını biliyordu –sıra sertti ve kendisinin aynı pozisyonda uzun süre oturmak gibi bir huyu vardı– ama güneş ışınlarının bir obelus, yani matematiksel bölme işareti olan vitraylı camdan süzülüşüne ve kucağındaki defterin üzerinde gökkuşağının renklerini oluşturmasına bayılıyordu. Bu ona, henüz on dört yaşındayken yaptığı ve kafasında kendisini bir ışık huzmesine binerken canlandırdığı ilk düşünsel deneylerinden birini anımsatıyordu. Onun en karmaşık ve derin teoremleri bile bu tür hayal ürünlerinden kaynaklanmıştı.

Kapı yeniden çalınmadıysa da Einstein çalanın kim olduğunu çok iyi biliyordu. Genç çalışma arkadaşı, Avusturyalı matematikçi Kurt Gödel'le aralarında bir anlaşma vardı: ikisinden biri öyle derin düşüncelere dalıp gitmiş olabilirdi ki herhangi bir rahatsızlık, o an yapılan iş her neyse ona büyük zarar verebilirdi ve neden olunan herhangi bir kesintiye –kapıyı çalmak gibi– yanıt alınamadığı takdirde bir dahaki sefere kadar sessizce çekilip gitmenin en iyisi olacağını iyi biliyorlardı.

Einstein bacaklarını yavaşça yere indirirken, "Geliyorum," diye seslendi. Öf, bazen kemikleri nasıl da çatırdıyordu. Çıplak ayaklarına şöminenin önünde duran mokasenleri geçirdi; şöminenin mermeri onun dillerden düşmeyen bir özdeyişiyle süslenmişti. Fizikçi bir

dostu onun izafiyet teorisine karşı çıktığında -ki Einstein onun teorilerinin gelişigüzel olaylar ve rastlantılara fazla dayandığını ileri sürüyordu- şöyle yanıt vermişti: "Tanrı kurnazdır, kötü niyetli değil." Hâlâ bunun doğru olduğuna inanıyordu; kâinattaki her şey bir düzene bağlanmıştı ve elde edilecek asıl başarı bunu deşifre etmekte yatıyordu. Ayaklarını sürüyerek çalışma odası boyunca yürürken, "Geliyorum," diye yineledi.

O kapıyı açana dek Gödel çoktan merdiven boşluğunu yarılamıştı. Bakışlarını baykuşa benzeten kalın çerçeveli gözlükleriyle omzu üzerinden arkasına baktı ve "Rahatsız etmiyorum, değil mi?" dedi.

Einstein, "Ediyorsun, dedi, "ama etmeseydin bir kalas gibi kaskatı kesilmek üzereydim."

Gödel, "Yürüyüşe çıkıyorum," dedi.

"Bekle." Einstein çalışma masasının arkasındaki kara tahtaya geri döndü, buruşuk süveterinin koluyla umduğu gibi olmayan birkaç rakamı sildi, sonra da merdivenlerde Gödel'e yetişti. Fine Hall'un kasvetli karanlığından dışarı çıktıklarında ışıl ışıl sonbahar güneşinde gözlerini kırpıştırdılar. Einstein, "Köstebekler gibi yaşıyoruz, *ja*?" diye ona takıldı.

Gödel, çalışkanlıklarından kararlıklarına kadar olmak üzere köstebeklerin birkaç çarpıcı özelliğini sıralamadan önce, "Köstebek, hayran olduğum bir yaratıktır," dedi. "Üstelik kendini ya da çalışkanlığını pek belli etmez. Gizli gizli çalışır. Bunun da takdir edilmesi gerekir."

Gödel'in köstebekleri böylesine candan savunması üzerine Einstein ona gülümsemek durumunda kaldı. Kurt'la herhangi bir sohbete giriştiğinizde ne tür bir bilgi edineceğinizi asla bilemezdiniz. Bu, onunla birlikte olmaktan alacağınız birçok büyük keyiften yalnızca bir tanesiydi. Birlikte çıktıkları uzun yürüyüşler, ister üniversite kampüsü içinde ister İleri Araştırmalar Enstitüsü'ne gidip gelmeler şeklinde olsun, Einstein'ın kafasını boşaltması veya canı isterse yarım kalmış argüman ya da fikirleri dile getirmesi için en iyi yoldu. Birçoğu bu kırsal kasabaya sığınmış olan, dünyanın en

büyük deha sahibi bilim insanları ve âlimleri arasında bile Gödel sivrilerek öne çıkardı. Ondan otuz yaş büyük olan Einstein, arkadaşına, bir babanın doğuştan yetenekli ama biraz uçuk olan oğluna baktığı gibi bakıyordu. Üstelik eskiden tabaklar dolusu sosis yiyip ve kadehlerce şnaps içerken hoşunuza giden teoriler üzerine laflayabildiğiniz savaş öncesi Avrupa'ya dair o yaşanmış mutlu anıları paylaşmak oldukça hoştu. Özellikle Berlin bir zamanlar düşünen insan cenneti olmuştu. Gel gör ki Almanya artık bütünüyle, Einstein'ı dehşete düşürecek biçimde –aslında bütün uygar dünyayı korkutacak biçimde– inadına bir cehalet ve eşine rastlanmaz bir acımasızlık kalesi haline gelmişti. Bu dönüşüm tüyler ürperticiydi.

Kampüsün yapraklarla kaplanmış patikalarında öylesine dolaşırlarken, zaten düzgün olan kahverengi saçlarını arkaya doğru düzelten Gödel, "Düşünüyordum da," dedi.

Einstein kıkırdayarak güldü. Her sohbete başlamadan önce ettiği sözlerdi bunlar. Matematiksel mantık alanında dünya çapında rakipsiz olan Kurt'un beyni asla dur durak bilmeyen bir düşünce makinesiydi. Einstein'a biraz kendi eski günlerini anımsatıyordu ama ancak o eskilerde kalmış, bütün gece boyunca çalışacak enerjiyi bulduğu o sonu gelmez saatler boyunca kafa patlatabilmek için yalnızca kahve ve evrenin sırlarını keşfetmek dürtüsüyle beslendiği o günlerini. "Peki bu sefer ne üzerinde düşünüp duruyordun bakalım?"

"Anayasa."

Bu Einstein'ı gerçekten şaşırttı. Tamamlanmamış bir teori ya da dostunun Tanrı'nın var olduğuna dair son bir kanıtı üzerine bir şeyler duymayı umuyordu. "Amerika Birleşik Devletleri Anayasası mı?"

"Evet."

Bu iyiye işaret değildi.

Gödel, "Yapılış mantığında bir aksaklık var," dedi "ve böyle düzeltilmeden bırakıldığı takdirde bir diktatörlüğün doğuşuyla sonuçlanabilir."

Bu tam da Einstein'ın korktuğu şeydi. Gödel vatandaşlık sınavlarına hazırlanırken Birleşik Devletler'in tarihsel dayanaklarını incelemişti. Bu konuda bir sorun bulmak tam da ona göre bir şeydi; hem de öyle kolay kolay görmezden gelebileceği bir sorun değildi bu. Onun kefili olarak Einstein'ın son isteyebileceği şey, ancak İleri Araştırmalar Enstitüsü'nün üyelerinden birinin takdir edebileceği derin, çapraşık bir tartışma yüzünden Gödel'in başvurusunun bozulmasıydı.

Einstein, "Öyle mi?" dedi. "Demek öyle? Eh, bana kalırsa böyle bir şeyin olabileceğini sanmıyorum ve tam da başvurun incelenirken bunu ortaya atmanı pek akıllıca bulmuyorum doğrusu."

Gödel, "Ama yapmalıyım," dedi. "Bunun süregitmesine izin vermemek gerekir." Gödel sanki ülke, yeni bulduğu vatanı eli kulağında bir askerî darbeyle burun burunaymış gibi konuşuyordu.

Einstein sırf onu yatıştırma çabası içinde, "Belki her şey bittikten sonra yargıca bir mektup yollayabilirsin," dedi "ve bu yolla onu bu tehlikeye karşı uyarabilirsin."

Enerji dolu bir sinir küpüne dönen Gödel yeniden saçlarını ve ardından kruvaze ceketinin yakalarını düzeltti – Einstein ne kadar umursamıyorsa o, dış görünüşüne o kadar titizleniyordu. "Ama ya bir şey olacak olursa?"

Einstein, "Amerika'nın başı zaten yeterince derde girmiş durumda," dedi. "Bütün dünyanın başı yeterince dertte. Bu bekleyebilir." Ardından, konuyu daha tehlikesiz bir alana çekmek için Gödel'e kendisinden altı yaş büyük eski bir Viyana kabare dansçısı olan ve belki de böylesine gergin bir dâhiye eş olmaya en yakışmayacak kişi olan karısını sordu. Evlilikleri hâlâ bir şekilde sürüyordu. İzafiyet, diye geçirdi içinden, Eros'un gizemi yanında çok basit kalıyor. "O yeni bahçesiyle arası nasıl?"

Neyse ki Gödel bu numarayı yuttu –karısından söz edilmesinden hep hoşlanırdı– ve Einstein'ın evine doğru giderlerken yol boyunca bir daha hiç anayasa krizi üzerine konuşmadılar. Kapıya vardıklarında Einstein vişne likörü ikram etmek üzere Gödel'i içeri

davet etti ama Gödel bunu geri çevirdi. Einstein nedenini biliyordu. Onun resmî çeşnicisi olarak görev yapan karısı olmadan kendisine ikram edilen bütün yiyecek ve içeceklerin, ikram eden kim olursa olsun, zehirli olabileceğini düşünürdü; bu konuda zırdeli sayılabilirdi. Önüne konan yiyecek ve içecekleri güle oynaya tadan iyi huylu karısı Adele bir keresinde Einstein'a takılarak, "Kurt beni ne kadar çok seviyor, görüyor musunuz? Zehirlenecek olursa ilk gidenin ben olmamı istiyor," demişti.

Gödel, Einstein'ın elini sıkıca ve resmî bir tavırla sıktı, evine dönerken bir topuklarını birbirine vurmadığı kalmıştı. Einstein bahçe kapısını açıp giriş kapısının basamaklarını çıkmaya başladı. Kendisinin de dalga geçilecek tuhaflıkları yok değildi tabii. Ama en azından yemeklerini korkusuzca ve iştahla yiyordu.

Ana holün sağ tarafındaki minik ofisinden yıllardır sekreterliğini yapan Helen Dukas, "Siz misiniz, Herr Profesör?" diye seslendi.

Einstein kapıyı arkasından kaparken, "Benim," dedi, "benim."

"Sizi görmek isteyen biri var." Merdivenlerin başında bir çanta duruyordu.

Eğer Helen -Einstein ona "Kerberos'um"[3] demekten hoşlanırdı- ziyaretçiyi içeri aldıysa mutlaka önemli olmalıydı. İnce uzun, bir porsuk kadar gergin ve zayıf bir genç, elinde hâlâ kenarlığından tuttuğu şapkasıyla hole girdi.

Eski çalışma arkadaşını anında tanıyan Einstein, "O kadar yolu teptiniz mi?" dedi. "Acil bir durum olmalı."

Robert Oppenheimer, "Son derece," diye yanıt verdi. "Nerede konuşabiliriz?"

Einstein onu merdivenlere yönlendirdi.

Helen, "Konuk odasını hazırlayayım mı?" diye seslendi.

Daha ev sahibi yanıt veremeden Oppenheimer, "Evet, lütfen," diye karşılık verdi.

---

3 Yunan mitolojisinde, tanrı Hades'in yönettiği yer altının kapısında bekçilik yapan üç başlı köpek (yay. n.)

Ve Einstein işte o zaman, darağacına çıkan biri gibi merdivenleri ağır ağır çıkarken haberlerin hiç iyi olmadığını anladı. Eğer Oppenheimer, çok gizli bir atom bombası geliştirme projesinin başında olan kişi, o günlerde her neredeyse tıkıldığı delikten çıkıp, o kadar yolu tepip geldiyse vahim bir şey olmak üzere demekti.

Yalnızca Einstein'ın çaresini bulabileceği kadar vahim.

ALTINCI BÖLÜM

8 Eylül 1944

New York Limanı'ndan Grand Central İstasyonu'na, oradan da bir trenle Princeton Junction denen bir yere. Oraya varıldığında Simone'la babası, bir iki kilometreden daha uzun olmayan kör bir tren hattı boyunca yol alarak üniversite kampüsünün dibine kadar giden tek vagonluk bir trene bindirildiler. Diğer birkaç yolcu, yorgun argın işten eve dönen, kravatlarını gevşetmiş birkaç iş adamı ve besbelli çılgın bir geziden dönmekte olan birkaç şamatacı öğrenciden ibaretti.

Parlak sarı renkte taksinin bagajına bavullarını yerleştirmekte olan taksi şoförü, "Nereye?" diye sordu.

Simone nasıl yanıt vereceğini bilmiyordu. Geceyi nerede geçireceklerine dair bir plan yapmamışlardı. Simone, "Bir otel bulmamız gerek," deyince taksi şoförü, "Tabii," dedi ve gazlayarak istasyondan ayrıldı.

Simone'un New Jersey hakkındaki ilk izlenimi ağaçlar oldu; her yerde devasa, upuzun ağaçlar, üniversitenin yol kenarı boyunca uzayıp giden duvarlarına ve burçlarına gölge sağlayacak biçimde bir kubbe oluşturan ağaçlar. İkindi güneşi, uçları daha şimdiden kırmızı ve altın sarısına dönmüş olan yapraklara vuruyordu. Simone, tabii babasıyla birlikte hâlâ orada olup görebildikleri takdirde, birkaç hafta içinde ne kadar güzel olacaklarını hayal edebiliyordu.

Planın bu bölümü daha henüz kafasının içinde oluşmamıştı. Çok fazla şey olup bitmişti. Limanda önce yaralı askerler tahliye

edilmişti. Bazıları kendi başlarına iskeleden aşağı inerken diğerleri sedyelerle taşınmış, rıhtım boyunca filolar halinde bekleşen ambulanslara, otobüslere ya da taksilere bindirilmişlerdi. Onların sırası azaldığında, Simone babasının koluna girmiş, peşinde o *Seward*'ın su basan güvertesinde zıtlaştığı çokbilmiş asteğmenle, onu iskeleden aşağı indirmişti. O andan beri adam onun en büyük hayranı olmuş ve durmadan şehirde ne kadar kalacaklarını sorup durmuştu.

"Bir hafta liman iznim var," diyordu hevesle.

Simone, bagajları gemiden tamamen indirilmeden onu umutsuzluğa düşürmeme kaygısıyla, "Bizim planımız pek belli değil," dedi.

Adam bir kâğıt parçasına bir telefon numarası karaladı ve bir kadın çıkacak olursa onun karısı olmadığını ısrarla belirtti. "Annemin evi," dedi.

Simone geminin burnuna doğru dağ gibi sandık ve malzeme yığıldığını gördü ve kafasını kaldırıp baktığında, kocaman bir vincin daha da fazlasını yeşil bir file içinde indirmekte olduğunu fark etti. Babasını taksiye bindirip ve bavullarını da koyduktan sonra şoföre kendisi geri dönene dek taksimetreyi açık tutabileceğini söyledi, elinden geldiğince dikkat çekmeyecek biçimde kargonun toplandığı yere doğru hızlıca yürüdü. İki karton sandığın arasına pusarak vincin iki kez daha yük indirmesini bekledi. Ama acaba kaç tanesini daha bekleyecekti? Orada daha uzun süre oyalanırsa fark edileceğinden emindi: şehirdeki hastanelere giden son birkaç araç da artık rıhtımdan ayrılmak üzereydi ve kendisine çıkma teklifinde bulunan asteğmenin yüklemesi yapılmamış son birkaç kargoyu götürmekle görevlendirildiğini görebiliyordu. Bir iki dakika içinde boş yük arabasıyla yanından geçip gidecekti.

Vinç bir kez daha aşağı dalış yaptı, sonra yüksek sesle gıcırdayarak, filesinin içindeki tahta bir sandıkla birlikte genişçe savruldu. Simone oradan bile onun kenarına iliştirilmiş, teslimat talimatının kırmızı harflerle anlaşılması zor biçimde yazılı olduğu o poşeti görebiliyordu. Elinde megafon olan bir deniz subayı aşağıdan yukarıya doğru operatöre direktifler yağdırıyordu ama file

sanki denizden esen ani bir rüzgâra kapılmış gibi oldu. Armatür titrerken file daireler çizerek dolandı, sanki bir şey ahşap sandığın içinden kaçmaya çalışıyordu.

Subay, "Hayır, yavaşlat şunu!" diye böğürdü. "Kontrolü kaybedeceksin!"

Armatür hızını ikiye katladı. Rıhtımın üzerinde boylu boyunca sarkaç gibi sallanıp duran file, asteğmen tam dönüp yukarı bakarken bütün hızıyla onun göğsüne çarptı. Subay ayakları yerden kesilip bir bovling lobutu gibi havaya savrulurken üzerinde durduğu yük arabası beton zemin boyunca taklalar attı. File geriye doğru bir yarım tur daha yaparken sandık korkunç bir gürültüyle bir kamyonun motor kapağına çarparak sekti ve denizcinin vücudunun birkaç metre ötesinde durdu.

Rıhtımda bir anlık tüyler ürpertici bir sessizlik olduktan sonra Simone'la birlikte birkaç liman işçisi asteğmenin yanma koştu ama bunun belli ki hiçbir faydası olmayacaktı. Adamın göğsünden geriye kalanlar ezilmiş eriğe benziyordu. Gömleğinin önü kana bulanmış olan subay onun üzerine eğilmiş, tekrar tekrar, "Aman Tanrım... aman Tanrım," deyip duruyordu.

Gözünü o felaketten ayırıp da nasıl başka bir tarafa bakabildiğine Simone'un aklı ermemişti ama yapmıştı işte. Kargo sandığının yan tarafındaki bantlanmış poşet yırtılmış halde yerde duruyor, içindekiler ortalığa saçılıyordu. Rüzgâr kağıtları neredeyse alıp götürmek üzereydi; uzandı, havada kelebekler gibi uçuşan parçalardan birini yakaladı. Buruşmuştu ama posta adresi okunamayacak gibi değildi: "Sanat ve Arkeoloji Bölümü, Princeton Üniversitesi. Profesör Lucas Athan'ın dikkatine."

***

Taksi, koloni tarzında inşa edilmiş -kırmızı tuğla, beyaz ahşap panjurlar- ve iyi bakılmış otelin önünde durdu ama indiklerinde babası biraz soluklanmak için dışarıdaki bir banka oturmak istedi.

Simone'un içini bir korku kapladı. Son birkaç gündür babası kalbini bayağı zorlamıştı.

Simone bagajlarının peşinden lobiye girdi ve üstünde fırfırlı bluz olan resepsiyon görevlisi bir genç hanım ona, "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu. İsim kartında "Mary Jane" yazıyordu.

"Ya iki oda ya da varsa iki yataklı bir süit oda istiyorum. Babamla birlikte yolculuk ediyoruz da."

Mary Jane, "Ha," dedi ve Simone'u tekrar bir süzdükten sonra rezervasyon defterinin sayfalarını karıştırmaya başladı. Yeniden başını kaldırıp bakmadan, "Bu Princeton'a ilk gelişiniz mi?" diye sordu.

"Evet."

"Uzaktan mı geliyorsunuz?"

Bu soru biraz tuhaf kaçmıştı ama Simone yine de yanıtladı. "Evet. Aslında ta Kahire'den geliyoruz."

Kız, "Nereden?" diye sordu.

Simone, "Mısır," dedi.

Mary Jane izin istemeden önce yine, "Ha," dedi. "Hemen döneceğim. Odaların uygunluk durumunu kontrol etmem gerekiyor da."

Simone, Şark halılarıyla döşeli, pirinç lambalar ve Bağımsızlık Savaşı kahramanlarının tablolarıyla dekore edilmiş lobide göz gezdirdi. Odalar pahalı olmalıydı ama konu para değildi. Bir Arap'la evlenmek gibi büyük bir hata işlediğinde anne tarafı onu evlatlıktan reddetmişti ama babasının ailesi kuşaklar boyudur pamuk ticaretinde oldukça başarılıydı. Simone babasına bir göz atmak için dışarı çıktı.

Adam ayağa kalkabilmek için bastonuna dayanırken, "Şimdi daha iyiyim," dedi. "Akşam yemeğinden önce yatıp şöyle güzel bir öğle uykusu çekmek istiyorum."

Simone, "Bu iyi bir fikir gibi geldi bana," dedi. Kapıdan girerken ona eşlik etti ve lobideki bir berjere oturmasına yardımcı oldu. "Odaları kontrol ediyorlar da."

Resepsiyonda artık, koyu turuncu bir ceket ve onunla uyumlu bir pantolon giyen bir müdür duruyordu. Kız resepsiyona dönerken adam Simone'a gülümsedi ama onun sürekli omzu üzerinden arkasındaki koltukta gözlerini yummuş dinlenmekte olan babasını ve masanın kenarına dayamış olduğu abanoz bastonunu süzmekte olduğu gözünden kaçmadı.

"İyi akşamlar, bayan?.."

"Rashid. Simone Rashid."

Adam, "Ha, evet," dedi. "Mary Jane, Amerika'yı ziyaret ettiğinizi söyledi."

Simone tam öyle dememişti ama bu tartışmaya değmezdi.

"Üniversitenin konukları mısınız?"

Simone, "Bir bakıma öyle," diye yanıt verdi. Henüz herhangi bir davet almamış olsa da bir şekilde içeri sızmayı kafasına takmıştı. Ama bütün bunlar ne anlama geliyordu? Amerikan otellerinde güvenlik artık bu derece sıkılaşmış mıydı?

"Pasaportunuzu görebilir miyim?"

Simone cüzdan yerine taşıdığı keten sırt çantasının içinden pasaportunu çıkardı ve parıltılı pirinç kampananın yanına koydu. Mary Jane gözlerini, sanki daha önce öylesini hiç görmemiş gibi pasaportun o göz alıcı timsah yeşili kabına dikmişti. Kız en fazla on yedisinde görünüyordu, gerçekten öyle bir şey görmemiş olabilirdi.

Müdür pasaportun ilk birkaç sayfasını şöyle bir taradı ama bakışları yeniden, suratı ceviz kabuğu gibi kahverengi ve buruş buruş bir halde kestirmekte olan Simone'un babasına döndü.

Bu işin bu kadar uzun sürmesine neden olan neydi? Simone, "Eğer süitiniz yoksa yan yana iki oda da uygundur bizim için," diye üsteledi.

Müdür, otelin büyük defterinden bir sayfayı ileri geri çevirirken, "Kesinlikle," dedi. "Ama şu anda elimizde o tür bir şey var mı emin değilim," dedi.

Simone'un gözüne içeri girip çıkan tek bir müşteri çarpmamıştı.

"Size buradan birkaç blok aşağıdaki bir konaklama yerini önerebilir miyim? Adı Peacock ve isterseniz arayıp boş yerleri var mı diye sorabilirim."

İşte o anda gerçek kafasına dank etti. Otelde onları istemiyorlardı çünkü yüzde yüz beyaz olduklarından emin değillerdi. Simone'un esmer teni onları düşündürürken, babasının daha da koyu olan ten rengi kaderlerini belirleyen etken olmuştu.

Müdür bankonun üzerindeki telefonu eline almıştı bile.

Simone telefonun düğmesine basarken soğuk bir sesle, "Zahmet etmenize gerek yok," dedi. Pes etmeye niyeti yoktu. "Biz burada kalacağız."

"Evet, şey, gerçekten uygun yerimiz yok..."

"O zaman uygun olmayan bir yer tutarız biz de." Sırf inat olsun diye süpürge odasında bile kalabilirdi.

"Elimizde yalnızca küçük bir oda var, hani..."

Kayıt defterini olduğu yerde kendine doğru çevirip sol taraftaki ilk boşluğa imzasını atarken, "Tutuyoruz," dedi. "Bir portatif karyola koydurun oraya."

Müdür bundan sonra ne yapması gerektiğini kestiremezken Mary Jane ileride böyle tuhaf bir durumla karşılaştığında ne yapması gerektiğini öğrenmek için ona bakıyordu.

Simone sert bir sesle, "Oda numarası kaç?" diye sordu.

Adam, "Oda fiyatını öğrenmek ister miydiniz?" diye sordu. "Oda..."

"Umurumda değil. Kaç numara?"

Adam ister istemez arkasındaki panodan anahtarı aldı ve "Üç yüz on dört," dedi.

Anahtarı adamın elinden kapıp kampanaya dan diye kendisi vurdu ve "Teşekkür ederim," dedi. Sanki sihirli bir şekilde siyahi bir belboy ortaya çıkıverdi. En azından renkli tene sahip insanların *çalışmasına* izin veriyorlardı burada. Gerçi çocuk bavulları alırken biraz şaşkın görünüyordu. Simone nazikçe babasını uyandırdıktan sonra bagaj taşıma arabasının peşine takılarak asansöre doğru yü-

rüdü. O kadar öfkeliydi ki zor nefes alıyordu ama uğradıkları bu aşağılık davranıştan babasına söz etmeye hiç niyeti yoktu. Babası Birleşik Devletler'e daha önce hiç gelmemişti ve bütün dünya, onları aşağı tabakadan olmakla veya saf ırktan olmamakla suçlayarak insanları ayrıştırmaya çalışan sözde "üstün ırk"a karşı savaşırken, Amerika'nın kendi içinde nasıl olup da güçlü bir inatla ırkçılık ve ayrımcılık yapabildiğini ona anlatmak zorunda kalmak istemiyordu. Simone bununla böyle bir yerde, Albert Einstein, Kurt Gödel ve Thomas Mann gibi dünyanın önde gelen aydınlarını barındıran kuzey üniversite şehrinde yüz yüze geleceğini hiç ummamıştı.

Ama olmuştu işte. Asansör ağır ağır yukarı doğru çıkarken birden babası kadar bitkin düşmüş bir halde sırtını duvara yasladı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Öğrenciler sanat müzesinin ana salonunda bir heykelin etrafında toplanırken, Lucas, "Buna doğrudan eylem denir," dedi. Bu, Samos Adası'nda toprak altından ilk çıkarılanlardan, MÖ'den kalma bir parçaydı ve Truva Prensi Hektor'a ölümcül darbeyi vurmak üzere mızrağını havaya kaldırmış olan Yunan savaşçısı Akhilleus'u canlandırıyordu. "Hem Yunan heykeltıraşlar hem de Romalılar, işlenmek üzere olan eyleme, işlenip bitmiş olan eylemden daha çok ilgi göstermişlerdir. Bu tür eserler izleyiciden hayal etmesini, öngörüde bulunmasını ve hatta yapılmak üzere olan şeye katılmasını ister. Bu, en üst düzeyde gerilim ve dramatik olasılık anıdır."

Kalemler açık defterler üzerinde oynayıp duruyordu.

"Biriniz bana hemen sonra ne olduğunu anlatabilir mi?"

Seçkin okullardan mezun olmuş bu delikanlıların hepsi İlyada ve Odysseia konusunda iyi eğitim görmüş olduklarından neredeyse bütün eller havaya kalktı. Lucas, Hektor'un ölümü, cesedinin Akhilleus'un savaş arabasının arkasına bağlanarak yakışıksız bir biçimde sürüklenmesi, ardından da Kral Priamos'un, oğlunu uygun bir biçimde gömmek için yalvararak geri istemesini ayrıntılarıyla anlatması için Percy Chandler'a söz verdi. Galeri uzun, dar bir mekândı ve üzerinde birkaç düzine eski heykel ve arkeolojik eserin sergilendiği kaideler geniş bir tavan penceresi sayesinde aydınlanıyordu. Gri ve bulutlu bir gün batımının ardından salonu bürüyen ışık loş ve yetersizdi. Üstelik halka açık olmasına karşın onlardan başka koleksiyonu incelemekte olan yalnızca iki kişi vardı. Bunlardan biri

abanoz bastonlu yaşlıca bir adam, diğeriyse ona gösterdiği ilgiden anlaşılacağı üzere adamın kızıydı.

Chandler, "Ama Akhilleus uygun davranış kurallarını çiğnemişti," diye anlatmayı sürdürüyordu, "ve tanrılar ondan hoşnut değillerdi. O ana kadar Yunanları destekleyen Zeus, ceset daha fazla zarar görmesin diye Apollon'u aşağıya göndermişti."

Yaşlı adamın bir Arap olduğu besbelliydi ve kızına gelince, babadan aldığı yüz hatlarıyla, narin bedeniyle ve omuzlarına düşen o aslan yelesi gibi siyah saçlarıyla pek çarpıcıydı. Lucas, beyaz bir beygirin sırtında, ayağında binici pantolonu ve pırıl pırıl çizmeleriyle hiç yadırganmazdı, diye geçirdi içinden. Ondan tarafa baktığına göre kız onu kendisine bakarken yakalamış olmalıydı. Gözlerini çabucak başka tarafa çevirdi.

Truva atının hikâyenin içine katılmasına engel olarak, "Teşekkürler, Percy," dedi, "birkaç dakikamız daha kalmışken, Socrates'in baldıran zehri kadehini kaldırdığı heykelin yanına gidelim... ki bu da, göreceğimiz gibi, bir başka doğrudan eylem örneği."

Lucas bilerek arkasına bakmadan öğrencileri galerinin daha da ilerisine götürdü. Eski filozofun Atina hükümetine karşı verdiği imkânsız mücadelenin ayrıntılarının tam ortasında nihayet geri dönüp baktığında kız ve yaşlı adam gitmişlerdi.

Sınıfı dağıttıktan sonra, öğrencilere verdiği özel konferanslardan artan zamanını değerlendirmek için aşağı indi. Çalışma odası bir zindan hücresinin bütün sevimliliğine sahip küçücük bir yerdi ve hemen yere yakın, içeri birazcık da olsa temiz hava ve doğal ışık girmesini sağlayan yatay bir penceresi vardı. Dışarı baktığında, kaldırımdan gelip geçen yayaların ayak bileklerini görebiliyordu.

Wally koridorları yeni paspaslamıştı; bezir yağının kokusu insanın içini bayıyordu. Oda kapısının altında, mührünün üzerine üniversitenin rektörü Harold W. Dodds'un kaşesinin basılı olduğu bir zarf buldu. Mektupta, onu şaşkına uğratacak şekilde, derhal Prospect House'a, rektörün konağına gelmesi buyuruluyordu. Eğitim

dönemi henüz başlamıştı; acaba daha şimdiden Lucas hakkında şikâyet mi olmuştu? Ne için olabileceğini hayal edemiyordu.

Konağa doğru giderken yolda müzenin önündeki yükleme alanına çekip park etmiş olan askerî bir kamyon gözüne çarptı. Üç asker, göremediği ama pek ağır olduğu besbelli olan bir şeyin indirilmesine gözcülük ediyordu. Acaba önemli askerî bağlantıları olan eski mezunların birinden gelen bir bağış mıydı?

İçlerinden biri, "Hayır, hayır, yine düşüreceksiniz şu lanet olası şeyi!" diye haykırdı.

Bir diğeri, "Telaşlanma, sakin ol!" diye karşılık verdi.

Aslında 1849 yılında zengin bir çiftçi için inşa edilmiş İtalyan tarzı devasa bir ev olan rektör konağı, kampüsün ortasında beş dönüm büyüklüğünde bir bahçe içindeydi ve öğrenciler futbol günlerinde yağmacı bir ordu gibi çiçekliklerin üzerinde tepinmesinler diye Woodrow Wilson evin etrafını siyah ferforje bir çitle çevirmişti. Yazın rengârenk ve gür çiçeklerle bezenen bahçe, porsuk ve Amerikan kayın ağaçları kıvrılarak giden çakıl taşlı patikaların üzerine yapraklarını sarkıtırken hâlâ pek güzeldi. Ağaçların tepelerinde ötüşüp duran kahverengi küçük kuşlar öyle hızlı hareket ediyorlardı ki Lucas onları zar zor görebiliyordu.

Lucas kravatını düzeltip ön taraftaki kemerli girişe adımını atarken hâlâ kapalı olan gökyüzü sonbahara özgü bir ışıkla manzarayı sarıp sarmalıyordu. Beyaz önlüklü bir hizmetçi onu, daire biçiminde, cilalanmış mermerden görkemli bir antreye soktu ve sonra geniş bir merdivenden yukarı çıkardı. Merdiven sahanlığında tık tık eden ayaklı bir duvar saatinin önünden geçerek, birisi jilet gibi ütülü üniformalar içinde, diğeriyse geleneksel üç parçalı takım elbise giymiş iki adamın oturmuş, bir yandan fincan fincan kahve içip bir tabak dolusu sandviçlerden yerken, diğer yandan derin tartışmalara dalmış olduğu bir küçük oturma odasına vardılar.

Harold Dodds sandalyesinden kalkıp elini uzatarak, "Geldiğiniz için size teşekkür ederim, profesör," dedi. "Bu bey Washington'daki

Stratejik Hizmetler Bürosu'ndan Albay Macmillan. Özellikle sizinle görüşmek için kalkıp buralara gelmiş."

Lucas kendisini neyin beklediğinden habersiz, adamın elini sıktı. Albay, insanda koca bir granit bloku izlenimi yaratıyordu. Lucas, "Umarım asker kaçağı değilimdir," diye espri yaptı.

Hiç şakadan anlar gibi görünmeyen Macmillan, "Asker kaçağı olmadığınızı mı umuyorsunuz, *efendim*," dedi. "Ama bu mümkün değil. Zaten terhis olmuşsunuz."

Lucas içinden, hiç de şakalaşılacak bir adam değil, diye geçirdi.

Adam damdan düşercesine, "Tek gözlü olmak derinlik algınızı ne kadar etkiliyor, acaba?" diye sordu.

"İdare ediyorum işte."

Merakı açıkça giderilmiş gibi görünen adam, "Burada konuşacağımız her şey gizli tutulacak," diye konuşmasına devam etti, "ve Rektör Dodds bunun böyle kalacağına dair bana güvence verdi."

Lucas merak içindeydi. Ulusal güvenlik adına ne gibi bir şey bu kadar önemli olabilirdi ve kendisi neden bu işin içine sokulmuştu? Alt tarafı üsteğmenlik yapmıştı.

Albay, "Strasbourg dışındaki demir madeninde üstlendiğiniz görev hakkında," dedi, "hani şu yaralandığınız yerdeki."

Lucas, "Çok iyi bir asker," diye araya girdi, "Er Teddy Toussaint o gün benden çok daha kötü biçimde yaralanmıştı."

Macmillan nobranca bir tavırla, "Evet, bunu çok iyi biliyorum," dedi. "Raporunuzda ona madalya verilmesini talep etmişsiniz ve bu göz önüne alındı zaten."

Lucas başını sallayarak, "Teşekkür ederim," dedi.

"Ama şunu söylememe izin verin ki buna değdi çünkü Nazilerin en büyük çalıntı sanat eseri deposunu ortaya çıkardınız. Bu konuda sizi takdir ediyorum."

Lucas daha fazlasını duymak istemiyordu. Şarapnel yarası yüzünden başının zonkladığı ve göz çukurunun sızım sızım sızladığı çok geceler, keşke bu kadar şanslı olmasaydım diye yerinip durmuştu.

Albay, "O malum taş sandığa gelince," diye devam etti, "ki yanılmıyorsam notlarınız arasında ondan kemik sandığı diye söz etmişsiniz..."

O sözün ağızdan çıkmasıyla birlikte bir anda madenin o buz gibi havası sarıverdi bedenini. "Evet, öyle yazdık. Hâlâ hastanede yatıyor olmama karşın raporumu yazmıştım, sanırım onu nasıl bulduğumuza dair bütün bilgiyi orada bulacaksınızdır."

"Zaten o lanet olası şeyi buraya getirmiş bulunuyoruz. Princeton'a."

Dodds, "Biz burada konuşurken o, müzenin ek binasında koruma altına alındı bile," dedi.

Lucas donakalmıştı. Bütün o Nazi yağmacılığı, bütün o Lyon'dan Luxor'a kadar çalınan değerli eşyanın yanında, bunun neden bu derece ayrı tutulduğuna Lucas'ın aklı ermemişti. Üstelik de şimdi o kadar yol boyunca taşınıp New Jersey'e mi getirilmişti?

Albay onun düşüncelerini okumuş gibi gıcırtılı sandalyesinde öne doğru eğildi ve "Onun hangi adrese yönlendirildiğinden haberiniz vardı, değil mi?" diye sordu.

"Tabii." O zamandan bu yana ne onu korumak amacıyla etrafına dizilmiş maden taşıma arabalarını ne içi oyuk cesedi ne de o şeyin tuhaf bir biçimde sanki kendi gölgeliği içinde keyif sürüyor gibi görünmesini unutabiliyordu. "Ama Führer için ayrılmış daha binlerce parça olmalı."

"Doğru ama Hitler'in General Rommel'le yazışmalarında özellikle sözünü ettiği pek fazla şey yoktu. İç cebinden bir mektup çıkarıp Lucas'a uzattı. "Bu yanıtı sizler madene gönderilmeden yaklaşık bir hafta önce ele geçirdik."

Lucas o yarım yamalak Almancasıyla bile özünü anlamasına yetecek kadar okuyabilmişti. Rommel, taş sandığın güvenli bir biçimde saklandığına ve demiryolları güvenli hale gelir gelmez onun özel muhafızlar eşliğinde Kartal Yuvası'na ulaştırılması için emir çıkardığına dair Hitler'e güvence veriyordu.

Ama Lucas'ın aklı hâlâ ermemişti. "Ondan neyi öğrenmeyi umut ediyorsunuz ki?"

Macmillan sandalyesinde arkasına yaslanarak, "O sizin işiniz," dedi. "Onu siz buldunuz, şimdi bize onun neden bu kadar özel olduğunu anlatmanızı istiyoruz. Eğer Adolf onu böyle deli gibi istiyorsa bunun nedenini bilmek istiyoruz."

Dodds müsaade almak üzere albaya bakarak, "Bir şey ekleyebilir miyim?" dedi. Adamın başıyla verdiği işareti alınca, "Profesör Delaney'in radyoizotoplar üzerine yaptığı araştırmalardan haberiniz var mı?" diye sordu.

"Var." Lucas'ın şüpheleri artık doğrulanmıştı; Delaney'in çalışmaları Savaş Dairesi'nce üstlenilmişti.

Albay, "İyi," diye araya girdi. "Bunun nasıl yapıldığını enine boyuna anlamak üzerine ukalalık taslamak istemem ama bana söylendiğine göre, bu taş sandığın ya da içindekilerin -her ne çıkacaksa- yaşını bize söyleyebilecek olan, radyokarbon yaş ölçümü diye bir şey geliştiriyormuş. Siz iki zeki ve bilgili insan sayesinde onun içinde ne olduğunu ve gerçekten bir şeyler varsa bunları savaş için kullanıp kullanamayacağımızı tam ve kesin olarak bilmek istiyoruz."

Lucas cesaretini toplayarak, "O bir silah değil," dedi. "Yalnızca bir tür küçük tabut. Muhtemelen iki bin yıl yaşında falan."

Macmillan elini kolunu sallayarak onun sözünü kesti. "Hitler bunu bilmiyor olabilir. Adi herif çılgının biri, her tür esrarlı, doğaüstü hurafeye inanıyor. Ekibinde bir astrolog var ve eğer yatağının baş ucunda bir kristal küre bulunduruyorsa hiç şaşırmam."

Müttefiklerin bir deliye karşı savaşıyor olduğu düşüncesi, ne kadar kötücül olursa olsun aklı başında bir düşmanla savaşıyor olma olasılığından çok daha tüyler ürperticiydi. Aklı başında birini en azından kurnazlıkla alt etmeye çalışabilirdiniz; bir sonraki hareketini sezinleyebilir ve ona karşı koymaya çalışabilirdiniz. Öte yandan bir delinin, kendisinin en büyük çıkarları doğrultusunda hareket edeceğine bile güvenemezdiniz. Macmillan, "Bu taş sandığa gelince," dedi, "onun içinde bir tür kara büyü falan olduğunu sandığı sürece biz de onunla eğleniriz, doğru mu?"

Lucas belli belirsiz gülümsedi ona ama hemen o anda kafasının içinden geçeni söyleyemezdi; söylemezdi de zaten. Gerçekçi biriydi, bir deneyimciydi, keşfedilmemiş ve bilim dışı her ne olursa olsun kaçınan biriydi. Ama o sandığı ilk gördüğü anı hiç unutamazdı, ya da onun etrafındaki ışığı nasıl emer gibi olduğunu.

Macmillan elini kalçasına vurarak, "Hadi bakalım, bu alçağın çılgınlığından nasıl yarar sağlayabiliriz, bir görelim," dedi.

Dodds aceleyle, "Bu türden herhangi bir katakullinin içinde yer almanız istenmeden," diye araya girdi.

Albay, "Kesinlikle," diye ona katıldı. "Siz yalnızca elimizde ne olduğunu bize söyleyin. Gerisini halledecek adamlarımız var Pentagon'da."

Tuhaf bir sessizlik oldu.

Lucas, "Ne zaman başlamamı isterdiniz?" diye sordu.

Dodds, "Yerleştirme işlemi kısa sürede yapılmalı," diye yanıt verdi, "ama aynı zamanda saklama odalarında birtakım güçlendirme çalışmaları da yapıyoruz."

Macmillan, "Sam Amca'nın lütfu," dedi.

Dodds, "Zemini sağlamlaştırıyoruz," diye devam etti, "bazı pencerelerin pervazlarını yeniliyor, ışıklandırmayı artırıyoruz. Yarın kolları sıvayalım, ne dersiniz?"

Sabah dersi olmasına rağmen şimdi bunun lafını etmenin zamanı değildi. "Olur."

Merdiven başındaki büyük sarkaçlı saat, saat başını çaldı.

Albay sandalyesinde öne doğru eğilip üniformasından sarkan birkaç madalyası sanki vurgulama yapmak istercesine sallanırken, "Size güveniyoruz," dedi. Kaba ve etine dolgun eli ileri uzandı.

Lucas ertesi gün kendini nasıl hissedeceğini merak ederek, "Memnuniyetle," dedi. "Komutanım."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Einstein aşağı, Robert Oppenheimer'ın korumalarından birinin garajla, dar geçiş yolu arasında devriye gezdiği arka avluya bakıp, "Zavallı adam bütün gece dışarıda mı kalacak?" dedi. Diğeri evin önünde park etmiş bir otomobilin içinde bekliyordu.

Oppenheimer, "Evet," diye yanıt verdi. "İşi o. Şimdi lütfen onun rahatını düşünmeyi bırakın da işimize odaklanalım."

İş, diye düşündü Einstein, evet, iş. İşi teoride kaldığı ve amacı yalnızca insan bilgisinin sınırlarını genişletip evrenin şifresini kırmak olduğu zaman durum başkaydı. Şimdiyse bambaşka bir hale bürünmüştü işi. Artık savaşın gerekleri doğrultusunda kullanılıyordu ve aydınlanmayı değil, yok oluşu amaçlıyordu.

Bir şeylerin ters gittiği nokta, Oppenheimer'ın, buluşlarıyla ister istemez atom çağını başlatan o adama danışmak için çalışma arkadaşlarını New Mexico, Los Alamos'ta -Einstein'm çölün ortasındaki ıssız arazi diye nitelediği yer- bırakıp ayrılmasına neden olan şey işte buydu. Oppenheimer sigara üstüne sigara yakıp onunla en son, en gizli haberleri paylaşırken, ona Almanların nükleer enerji oluşturma ve bu sayede bir atom silahı üretme çabaları hakkında bilgi verirken profesörün üst kattaki çalışma odasına kapanalı saatler olmuştu. Nazilerin epey yol almış olmaları mümkündü.

Oppenheimer, "Silah, cephane ve savaş araçları üretiminden sorumlu Reich bakanı Albert Speer nükleer güç projesini tepeden tırnağa yeniden düzenledi," diye anlatıyordu ona. "Bu bilgi sağlam.

Bernhard Rust geçmişte kaldı ve yerine Reich Marshal Hermann Göring getirildi."

"Demek ki bir bilim insanının yerine bir askeri getirmişler. Bu bizim için iyi haber, değil mi?"

"Hayır, hiç de değil. Bu, yeniden işi ciddiye aldıkları anlamına geliyor. Hitler, Göring'e güveniyor -herif Wehrmacht olayında büyük başarı gösterdi- ve onu başa getirmesi, işin kotarılmasında ve daha hızlı yapılmasında ne kadar ciddi olduğunu gösterir."

"Ah, o zaman belki de şu gülünç *Deutsche Physik* enstitüsünü kurduğu günden pişmanlık duyuyor olmalı."

"Onun pişmanlığından kime ne? Bu arada, ben o herifin yaşamının bir gününden bile pişman olduğunu sanmıyorum."

Naziler kuramsal fiziği ve kuantum mekaniğini fazla çapraşık ve "Yahudi işi" bulduklarından, bunları çok seneler öncesinden daha yerli malı ve sade bir müfredatla değiştirmişlerdi -ilkel *Deutsche Physik*- ve bu değişimin sonucunda ülkedeki nükleer bilimcilerin yarısı görevden alınmış ya da sürülmüştü. Kıtanın en parlak insanları büyük bir kalabalık halinde firar etmişlerdi. Sadece Einstein değildi giden; aralarında Hans Bethe, Max Born, Erwin Schrödinger, Eugene Wigner, Otto Stern, Lise Meitner, Robert Frisch, Enrico Fermi, Edward Teller, Maria Goeppert-Mayer gibi isimler de vardı ve liste uzayıp gidiyordu.

Oppenheimer, "Neden yaptı, ne yaptı diye kafa yormakla zamanımızı harcayabiliriz," dedi, "ama elimize ne geçer ki? Ben şahsen onun kafadan çatlak olduğunu düşünüyorum. Ama görünüşe bakılırsa yaptığı hatanın farkına varmış gibi. Bombayı bizden önce yapması gerektiğini artık iyi biliyor."

Einstein, bu olasılığın düşünülemeyeceği kanısındaydı. Füzyon kanalıyla oluşturulmuş bir silah kimsenin hayal bile edemeyeceği korkunç bir yıkıma neden olabilirdi. Birinci Dünya Savaşı patlak verdiğinde Nazi Partisi, tasfiye edilene dek nükleer fizik ve izotop ayrıştırması konusunda ön çalışmalar yapmış olan Berlin Fizik Enstitüsü'nü derhal sistemine katmıştı; bu da Hitler'in ne gibi ni-

yetler beslediğine dair ilk uyarı çanlarıydı. 1939 yazında Einstein'm dostu Macar fizikçi Leó Szilárd, Nazilerin işgal altındaki Çekoslovakya madenlerinden çıkarıp el koydukları uranyum cevherini ihraç etmeyi ansızın ve şüphe çeken bir biçimde durdurması üzerine korkuya kapılmıştı; uranyum depolamalarının tek bir nedeni olabilirdi: atom bombası imal etmekte kullanılan ana madde olması. Belçika Kongosu'nda bulunan dev stoklara da el koyabilecekleri korkusuyla Szilárd acil bir istekte bulunmak üzere Einstein'a gelmişti. Adam, bu tehdide dikkatini çekmek üzere Roosevelt'e bir mektup yazması için ona yalvardı.

Szilárd, "Benim adım ona pek bir şey ifade etmeyecektir," dedi. "Ama sizinki etkili olacaktır. Sizin mektubunuzu mutlaka okuyacaktır."

Einstein ona hak vermişti. Mektubunda, elinden geldiğince basit bir dille, zincirleme nükleer reaksiyon elde etmek için oldukça büyük miktarda uranyum kullanılabileceğinin artık göz ardı edilmemesi gerektiğini ona açıkladı. Yalnızca büyük miktarlarda radyum benzeri elementler oluşturmakla kalmayıp aynı zamanda devasa bir nükleer gücün ortaya çıkmasına neden olacak bir reaksiyondu bu.

Bu uyarıyı yaparken şunu merak etmişti: Kendisi o ünlü enerji ve madde formülünü oluşturmakla dünyanın başına nasıl bir çorap örmüştü acaba?

Mektubun devamında, bu icadın kullanılmasıyla yeni bir tür bomba, şimdiye kadar hiç imal edilmemiş çok güçlü bir bomba yapılabileceği anlatılıyordu. Uçaktan atılamayacak kadar hantal ve ağır olmasına karşın bir gemiyle bir limana taşınabilir, olduğu gibi bütün limanı ve civarını yerle bir edebilirdi.

Havadan nakledilmesiyle ilgili o son uyarı bile, o gece öğrendiğine göre, kısa bir süre içinde aşılabilirdi. Oppenheimer, bu bombanın özel donanımlı bir uçak aracılığıyla taşınabilir ölçülerde imal edilebileceği kanısındaydı. Bu aklına yatmıştı. Ama hâlâ üstesinden gelinmesi gereken göz korkutucu zorluklar söz konusuydu ve bunların üstesinden gelebilecek tek kişi Einstein'dı.

Çalışma masasının üzeri Oppenheimer'ın beraberinde getirdiği malzemelerle doluydu: sayfalarca denklem, nükleer reaktörlerin ilk örnek krokileri, hatta olası bomba tasarım şemaları. Einstein'ın sahip olduğu şey ise -ki çoğu fizikçi bundan yoksundu- çift yönlü bir şecereydi. İşin kuramsal tarafında baskın çıkarken, aynı zamanda bir nesnenin gerçek mekaniğine de eğilimi olduğunu belli ediyordu. Babası elektrik mühendisiydi. Birbiri ardına batan firmalar kurmuş biri olarak bir iş adamı hiç değildi ama oğluna pratik, gerçek dünyaya dair kuramsal atılımlar yapabileceği bir dünya görüşü sağlamıştı. Bu, İsviçre'deki patent ofisinde çalıştığı yıllar boyunca onun yararlı işler yapmasını sağlamış bir dünya görüşüydü. Hatta 1921'de kendisine verilen Nobel ödülü, devrimsel nitelikteki izafiyet teorisi için değil, fotoelektrik etki üzerine yaptığı daha sıradan bir araştırma için verilmişti.

Oppenheimer bir sigara dumanı pusu içinden, "Gerekli malzemeyi topladıklarından haberimiz var," dedi. Einstein'ın canı bu yüzden piposunu çok çekmişti. "Üstelik bütün her şeyi yoluna koymak adına halen Werner von Heisenberg ve Max Planck gibi bilim insanlarının bilimsel uzmanlığına sahipler."

Einstein yüzünde bir acılı ifadeyle, "Max Planck yoktur," dedi. "Max Planck yoktur."

Oppenheimer öyle kalın bir duman üfledi ki Einstein oturduğu yerde arkasına yaslanmak zorunda kaldı. "Max neden olmasın?"

"O fazla iyi bir adam."

"Ve sen de eski öğretmenlerin için fazlaca duygusalsın. Geçimleri iyiyken kasabayı terk etmediklerine göre artık birer Nazi olmuşlardır ya da en azından onlara çalışıyorlardır."

Ama Einstein hâlâ buna inanamıyordu. Kuantum kuramının babası olarak ünlenmiş olmasının yanında, Planck bütün yaşamı boyunca seve seve Yahudi çalışma arkadaşlarıyla omuz omuza çalışmış, yaşı geçkin ve onurlu bir adamdı. Aslında Einstein'a içini dökerek, 1933 yılında Führer'le tanıştığını, Nasyonal Sosyalizm'in Yahudi karşıtı politikasının ve beraberinde *Deutsche Physik*'in,

onlarca yıllık bilimsel gelişmeye zarar vereceğini ona anlattığını söylemişti. Kuramsal fiziğin belkemiğini oluşturan Yahudi bilim insanları dünyanın dört bir tarafına dağılacaklar, uzmanlıklarını, hatta bir gün amaçları ana vatanın amaçlarına ters düşebilecek uluslar da olmak üzere uzmanlıklarını başkalarının hizmetine sunacaklardır, diye onu uyarmıştı.

Führer, "Umurumda değil!" diye patlamıştı. "Bırakalım da beş para etmez mallarını sokaklarda pazarlasınlar bakalım! Umurumda değil! Onlara ihtiyacımız yok bizim; bizim Alman bilim insanlarımız var, dünyanın en iyileri, hainlerin ve asalakların yardımı olmadan ne gerekiyorsa yapma gücüne sahip bilim insanları."

Planck, Prag'daki bu görüşme hakkında, "Sessiz kaldım, sonsuza dek pişmanlığını duyacağım bir biçimde," diye itirafta bulunmuştu. "Konuşmasını bitirdiğinde eğildim ve odadan çıkmak üzere yürümeye başladım. Emir erlerinden biri durmam için omzuma vurdu ve uygun selama durmam için kolumu çekiştirerek havaya kaldırdı. "Heil Hitler!" diye haykırdı –ben bir adamın suratının öfkeden böyle kızardığını hiç görmedim– ve ben de aynı şeyi ağzımda geveledim. 'Heil Hitler.' Pek heyecanlı olamamıştım, bu kadarını söyleyebilirim, ama adam beni dışarı attı. Kapıyı da arkamdan çarparak kapattı."

Einstein, Max'ın gözlerinden çektiği acıyı okuyabilmişti. Senelerdir Avrupa'da herkes, evinden barkından, ailesinden ve bütün yaşamından vazgeçmek gibi birtakım zor seçimler yapmak zorunda kalmıştı. Ya da ahlaki ve etik bir direniş göstermek adına bunların hepsini tehlikeye atmıştı. Bu tehlikeyi göze alanların çoğu ya savaş alanlarında heder olup gitmiş ya bir toplama kampında öldürülmüş ya da her yerde kendisini gösteren Gestapo'nun marifetiyle dünyadan silinip gitmişti. İtalya'nın Floransa şehrinin dışında yaşayan Roberto Einstein gibi kuzenlerinden aldığı mektuplar çoktan bıçak gibi kesilivermişti. Yıllar vardı ki Roberto'dan, onun karısından ve iki kızından tek kelime haber alamamıştı ve onların başına gelenleri düşünmeye cesaret edemiyordu.

Bir çöl çakalı kadar sıska ve güneydoğuda geçirdiği zaman içinde teni iyice koyulaşmış olan Oppenheimer bütün gece denklemler karalayıp durdukları karatahtayı inceliyordu. Tahtanın üzeri düzeltmeler ve tebeşir çizikleriyle doluydu ve "Keşke bir temel matematikçi çağırsaydık," diye aralarında şakalaşmışlardı. Fikir ve sezgileri çoğunlukla doğruydu ama mantıklı ve sayısal bir biçimde asıl yolu takip etmek ikisinin de pek başarılı olamadığı başka bir işti. Bu doğru dürüst yapabilecek kadar ağırdan alamadıkları rutin ve sıradan bir işti.

Oppenheimer çoktan dört kere dibini görmüş olduğu kahve fincanının tabağına sigarasının külünü silkerken, "Ama sorunun nereden kaynaklandığını görebiliyor musun?" dedi. Helen hemencecik bir kahve yapmış, Einstein'ın darmadağınık masasının üzerinde birkaç santimlik bir yer açıp fincanı oraya bırakmıştı.

İyice gerinerek esneyen ve kendini yıpranmış deri koltuğuna geri atan Einstein, "*Ja*, görebiliyorum," dedi, "Ama korkarım bu ihtiyarın dinlenmeye ihtiyacı var."

Oppenheimer saatine göz attı. Gecenin bir buçuğu olmuştu. "İyi o zaman," dedi. "Ne kadar dinlenmen gerekecek?"

Einstein gülmek zorunda kaldı. "Bilmiyorum. Uyandığımda uyanmış olurum. Sen hiç uyumaz mısın, Robert?"

"Dayanabildiğim sürece hayır."

"Daha gençsin. Bir gün kestirme ihtiyacı duyacaksın."

"Savaş sona erdiğinde uyurum."

Einstein, "Ama bu ne zaman olur ki?" diye sordu. "Seneler sürebilir."

Oppenheimer, "Ya da yarın olabilir," diye yanıt verdi. "Atom bombasını kim önce patlatırsa ertesi sabah savaşı kazanmış olur. Buna karşı durabilecek hiçbir ülke düşünemiyorum. İşte bu yüzden bu işi yapan biz olmalıyız. Başka seçeneğimiz yok."

Einstein başını salladı. Bunun tamamıyla doğru olduğunun farkındaydı. Ama aynı zamanda böylesine korkunç bir güç yaratıldığında onu dizginlemenin zor olduğunu da biliyordu. Hatta

bazı bilim insanları, atom bombası patlatıldığı anda bunun bütün atmosferi ateşe vererek dünyanın üzerinde bir alev perdesi oluşturacağını iddia ediyordu. Einstein onlardan biri değildi ama dünyanın tamamıyla farklı bir yer olacağından, Demokles'in kılıcının artık daha da ince bir ipliğe bağlanarak insanlığın başının üzerinde sallanıp duracağından şüphesi yoktu, hem de sonsuza dek.

Acaba, diye düşündü, bu kadar çok makasla dolu bir dünyada o ip ne kadar dayanabilirdi ki?

DOKUZUNCU BÖLÜM

Wally batıl inançlara sahip biriydi ve fazla mesai sayesinde eline biraz daha fazla para geçmesinden her zaman mutlu olsa da karanlık bastıktan sonra müzede fazla takılmaya hiç meraklı değildi. Etrafta kaideleri üzerinde duran bir sürü doğal ölçülü heykel vardı ve içinde hep kendisinin onlara baktığı anda kıpırdanmayı bıraktıkları duygusu vardı. Hatta galerilerin içindeki gölgeler bile oraya ait değilmiş gibi geliyordu ona. Ama doğrudan Rektör Dodds'un ofisinden gelen bir emirle ondan koruma ek binasındaki çöpleri temizlemesi için ne kadar gerekiyorsa o kadar süre kalması istendiğinde pek hayır diyemedi. Bütün öğleden sonra parçalanıp açılan sandıkların, yerleştirilen döşeme tahtalarının, çakılan çivilerin sesini dinleyip durdu ve sonunda tavan ışıklarını yakana dek ne olup bittiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Yine de umduğu bu değildi. Bütün o kocaman salon daha önce olduğunun iki misli kadar aydınlatılmıştı. Tavana, tavana yakın pencerelerin arasına yeni ışıklar monte edilmiş ve hepsi de zeminin orta yerine çevrilmişti. Orada daha önce ortalıkta dağınık biçimde duran bütün sehpalar ve çalışma masaları, yüksekçe ve bir Cadillac marka otomobilin yerleştirilebileceği büyüklükte çelik destekli bir platforma yer açmak için kenara çekilmişti.

Ama platformun üzerinde sergilenen bir otomobil falan yoktu.

Bu tabuta benzer, uzunca bir sandıktı ama çıkıntılı bir çatısı vardı. Beyaz taştan yapılmıştı ve ta kapı aralığından bile onun kapağına ve yanlarına kazınmış birtakım şekiller olduğunu görebiliyordu.

Daha önce bazı korkuları varsa bile artık hepsi tavan yapmıştı. Ama ne de olsa emir demiri keserdi ve işçilerin ona bir sürü iş bırakmış olduğunu görebiliyordu. Yerler tamamıyla talaş kaplıydı ve parçalanmış döşeme tahtaları ve kargo sandığına benzer birtakım parçalar, şenlik ateşi yakmak üzere hazırlanmış gibi orta yere öbek halinde yığılmıştı. İşçiler ya temizliği kendileri yapamayacak kadar tembeldiler ya da Wally gibi o şeyden bir an önce uzaklaşmak istemişlerdi.

Alet edevat odasının kilidini açıp geri geri çekerek el arabasını çıkardı ve gözlerini özenle o tabuttan –ya da her neyse işte– uzak tutmaya çalışarak kırık tahta parçalarını, eğri büğrü çivileri ve kullanılmış ambalaj talaşını ona doldurmaya başladı. Zemin bile beyaz ve ağdalı bir şeyle yapış yapıştı. Saçmalık, diye geçirdi içinden. Bu pisliği yerden temizlemek bayağı emek isteyen bir işti.

Dışarıdaki çöp toplama merkezine birkaç gidiş gelişten sonra ortalık epey temizlenmişti. Gecenin serinliğinde biraz soluklanmak için durduğunda, ambarın pencerelerinden birinin hafifçe aralanmış olduğunu ve oradan ağaçların dallarını aydınlatan incecik bir ışığın sızmakta olduğunu fark etti. Az da olsa karı andırıyordu. Kış neredeyse kapıdaydı. Yine de o dönem için hava oldukça serindi ve insanı kendine getiriyordu.

Merdiveni ya da hâlâ malzeme odasında saklı duran kancalı değneği kullanmadan o camı nasıl açabildiklerine aklı ermedi. Yatmaya gitmeden önce yapması gereken tek bir şey daha vardı, onu kapamak. Tanrı korusun, bir yağmur yağsa ne olurdu?

Yeniden malzeme odasına geri döndü ve bir kovaya sıcak su ve amonyak doldurdu. O döşeme tahtalarını kaplayan yapışkan şey her neyse ayakkabılarına yapışıyordu ve çıkarması çileli bir iş olacaktı. Bu belki de yeni döşemeleri yapıştırmak için kullandıkları bir tür tutkaldı. Biraz daha dikkatli olmaları gerekirdi.

Oysa etrafa biraz su serpip paspas yapmaya başladığında, o maddenin öncekine göre daha da artmış gibi olduğunu fark etti. O şey çatlaklardan yukarı doğru mu sızıyordu acaba? Durdu ve

tahtalar sıkıca birleştirilmiş mi diye kontrol etmek için eğildiğinde önüne o maddeden pıt diye bir damla daha düştü.

Yukarıdan.

Derken gri iş tulumunun omzuna bir tanesi daha şap diye damladı. Kireç kadar ıslak ve kaygandı.

Yeni takılan ışıkların parıltısından korunmak için elini gözlerine siper ederek yukarı, tavandaki kirişlere baktı ve küçük, kahverengi, kuşa benzer bir şeyin bir kirişten diğerine uçuşmakta olduğunu gördü.

Derken kulağına o tiz çığlıklar çalındığında onların kuş olmadığını fark etti. Yarasalardı.

Aman Tanrım. Artık onların birkaç tane değil, düzinelerce olduğunu görebiliyordu. Bazıları kirişlerden baş aşağı sarkarken diğerleri derimsi kanatlarını çırparak kendilerine tüneyecek bir yer arıyordu.

Lanet olsun, bir pencereyi az aralık da olsa açık bıraktığınızda bu olurdu işte. Onları dışarı çıkarma işi bir kâbusa dönüşmek üzereydi.

Üstelik bu yarasalar dönüp dolaşıp platformun üzerindeki o taş sandığa pisleyecek olurlarsa ne yapacaktı? Onu buraya yerleştirmek için çekilen onca zahmete bakılırsa son derece değerli bir şey olmalıydı ve Wally o şey zarar gördüğünde bütün kabahatin üzerine atılmasına hiç mi hiç razı değildi. Yarasa pisliği son derece asitli olurdu ve eritip delemeyeceği bir madde yoktu. Rektörün evinin önündeki bahçe mobilyalarına ne yaptıklarına tanık olmuştu.

Alet odasının içini karıştırarak boyacıların geçenlerde galeride son rötuşları yaparken kullandıkları eski bir branda buldu ve onu çekiştirerek dışarı çıkarıp sandığa doğru yere serdi. Yarasalar giderek seslerini yükseltiyor, bir ileri bir geri uçuşup duruyorlardı. Platformun hemen yanında, sandığı yukarı kaldırıp yerine kaydırmakta kullanılmış olması gereken oluklu metalden bir rampa vardı ama Wally onun üzerine adımını attığı anda bir yarasa ansızın üzerine geldi ve ciyaklayarak başının üzerinden geçip gitti.

Öyle yakından geçmişti ki Wally hayvanın kanatlarının saçlarını sıyırdığına yemin edebilirdi.

"*Lanet olası*," dedi eğilirken. Yarasalarda nesnelere, en azından insanlara çarpmalarını önleyen bir tür radar sistemi olması gerekmiyor muydu?

Ama brandayı sandığın üzerine çekmek için tam eğilmişti ki -elini ne kadar çabuk tutup brandayı ne kadar çabuk örterse o kadar kısa zamanda oradan çıkıp işi imha ekibine bırakabilecekti- bir diğeri üzerine doğru dalışa geçti. Bu sefer, hızla uzaklaşmadan önce hayvanın minik pençeleri gömleğinin kolunu bayağı bir tırmaladı.

Bu yarasalar çıldırmıştı! Belki de kuduzlardı. Wally brandayı sandukanın üzerine doğru fırlattı ve nereye düştüğüne bile bakmadan oradan çıkmak üzere hızla arkasına döndü. Ama dışkının üzerinde ayağı kaydı ve sertçe yere kapaklanırken alnını çelik platformun kenarına çarptı. Derken bir yarasa daha pike yapıp yanağını ısırdı. Hayvan bunu öyle hızlı yapmıştı ki Wally yüzünden kan aktığını anlayana kadar çoktan uzaklaşmıştı. Sendeleyerek ayağa fırlarken kovaya takılmasıyla sıcak su ve amonyak zemine yayıldı. Şapırtılar çıkararak galeri boyunca koşarken bir yandan kollarıyla başını koruyordu ama bir yarasa sürüsü etrafında daireler çiziyor, giysilerini, saçlarını ve parmaklarını ısırmaya çalışıyordu.

Ne yöne gittiğini zar zor görebiliyordu, müzenin kapılarını omuzlayarak ardına kadar açtı, bir alarmı devreye soktu ve kollarını havada sallayarak saklanacak bir yer ararken kendini ön avluya attı. Rektörün evinin araba giriş kapısının üzerinde parıldayarak yanan fenerlerin asılı durduğu ağaçlara, Prospect Garden'a doğru koştu. Avazı çıktığı kadar bağıracaktı ama yarasalardan biri ağzına kaçar korkusuyla bunu yapamadı! Islak pabuçları çakılların üzerinde çatırtılar çıkarıyordu ve soluk soluğa kalmıştı. Kendini eve bir atabilseydi... ama yarasalar ölü bir et parçasının etrafına uçuşan sinekler gibi başının üzerinde daireler çiziyorlardı ve kollarını havada sallayarak, hatta bazılarını omuzlarından koparıp etrafa savurarak

onları elinden geldiğince başından defetmeye çabalasa da giderek çoğalıyorlardı... ve acımasız saldırılarının ardı arkası gelmiyordu.

Takıldığı taş parçasını hiç görmedi ama bir şekilde havaya uçup sırtüstü yere çakıldı. Ciğerlerindeki hava boşaldı ve yarasalar, kanatlarını iki yana açmış, pençelerini şişirmiş, minik tırnakları parıldayarak bardaktan boşanırcasına yağan kahverengi bir yağmur gibi onun üzerine çullandılar.

Dakikalar içinde işlerini bitirmişlerdi. Yeniden havalandılar ve hızla bahçedeki ağaçların tepesini aşarak Nassau Hall'un parlak beyaz çan kulesini geçip FitzRandolph Kapısı'nın üzerinden salınarak, krallarının geldiğini müjdeleyen haberciler gibi şehrin ay ışığı altında yıkanan sessiz sokaklarına doğru dağılıp gittiler.

ONUNCU BÖLÜM

Delaney, "Yine ne var?" diye sordu ve Antropoloji Bölümü'nden, her daim hevesli genç bir öğretmen olan Andy Brandt, "Bilin bakalım," dedi.

Minik kafatasını büyük bir dikkatle eline alıp ötesini berisini inceleyen Delaney, "Ben antropolog falan değilim," dedi. "Paleontolog da değilim." Brandt aynı zamanda Guyot Hall'da çalışıyordu ama alt katta, üniversitenin dünya çapındaki araştırma gezilerinden derlenmiş dinozor kemikleri ve taşlaşmış eski eserler koleksiyonunu sergilediği yerde.

Ne var ki adam zamanının çoğunu jeofizik laboratuvarlarında cirit atıp Delaney'in başının etini yiyerek geçiriyor gibiydi. Sürekli ayakaltında dolaşıyor, beş yaşında bir çocuk gibi yerinde duramıyor, bir sürü soru soruyordu.

Brandt, "Dinozor koleksiyonundan değil bu," diye onu rahatlatmaya çalıştı, "eğer tedirgin olduğunuz şey buysa. Bu, memeliler bölümünden."

Delaney, kötünün iyisi, diye geçirdi içinden; Andy koleksiyonlardan asla herhangi bir parçayı almamalıydı. Omuz silkerek, "Bilemiyorum, belki de ev kedisinin atalarından biridir. Hatta kokarcanın belki de. Bu benden çok senin uzmanlık alanın," dedi.

"Peki, sizce kaç yaşındadır?"

Brandt'in işi nereye vardırmaya çalıştığını çok iyi bilmesine karşın, "Kimin umurunda?" diye yanıt verdi. Delaney'den, elindeki örneğin yaşını belirlemek üzere deneylerinden birini daha

yapmasını istiyordu. Brandt, burnunu Delaney'in araştırmalarına soktuğunun yarısı kadar kendi araştırmalarına eğilseydi çoktan profesör olmuştu.

Ama sanki bir tür çocuk oyunuymuş gibi onun yeni yöntemini denemeye Delaney'in niyeti yoktu; bunun henüz tam anlamıyla zihninde canlandıramadığı biçimlerde önemli olabileceğinin farkındaydı ve yaptığı her deneyle, uyguladığı her testle tekniğini kusursuz hale getirme hedefine daha çok yaklaşmış olmayı arzuluyordu. Her ne kadar radyoizotoplar ve onların göreceli oranda bozunması üzerine araştırmalar 1941 yılında Princeton'da, bir Guggenheim bursuyla Profesör Willard Libby tarafından başlatılmış olsa da Libby artık Columbia tarafından işe alınmış, çok gizli bir projenin başına getirilmişti. Bu nedenle meşaleyi taşımak Delaney'e kalmıştı.

Daha bir gün önce OSS örgütüne mensup bir subaydan yalnızca bu işle ilgilenmesi doğrultusunda emir almıştı.

Brandt kışkırtıcı bir biçimde sırıtarak, "E, ne düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Yapabilir misiniz?" Bembeyaz dişleri ve sarı perçemiyle Norman Rockwell tablolarından ufak bir çocuğu andırıyordu.

Delaney konuyu kaçırmış gibi yaparak, "Neyi?" diye sordu.

"Şunun yaşını saptamayı."

"Bu senin laf ola beri gele işlerinden bir diğeri mi, yoksa bu bilgiye gerçekten işe yarar, bilimsel bir amaç için mi ihtiyacın var?"

Andy elinden geldiğince yapmacıksız görünmeye çalışarak, "Bilimsel amaç," dedi.

Delaney'in bildiği kadarıyla bu oğlan hâlâ bir Kartal İzci'ydi. "Onu tezgâhın üzerine bırak," dedi. "Vaktim olursa birtakım testler yaparım."

Andy onu mikroskobun yanına bırakırken, "Ama o testleri ne zaman yapacağınızı bana söyler misiniz? İzlemek isterim."

Delaney, ipin ucunu kaçırdığı takdirde keratanın kendisini belki tıraş olurken bile izlemeye kalkışacağını düşündü. Çocuğun o aceleciliğini göz ardı edebilse –Andy onu açıkça gayriresmî akıl hocası olarak benimsemişti– bu oldukça gurur okşayıcıydı.

Sanki fazla ileri gitmiş olduğunu sezinleyen Andy daha rastgele bir ses tonu takınarak, "Bu arada, geçen gece sanat müzesinde olup bitenlerden haberiniz var mı?" dedi.

"Hayır, çok fazla işim vardı." Bu üstü kapalı azar Andy'ye vız gelip tırıs gitmişti.

"Hademe bir yarasa sürüsünün saldırısına uğramış."

"Ne?"

"Müzede. Koruma ek binasında."

"Aman Tanrım! İyi mi bari?"

Andy'nin parmakları, aralarında OSS paketi de olmak üzere, öylesine tezgâhın üzerindeki mektupların arasında geziniyordu. "Şu anda hastanede yatıyor."

Delaney onları iterek uzaklaştırırken, "Ellemesene şunları," dedi.

Kuduz oldukça tehlikeli olabilirdi. Bir çocukluk arkadaşı o yüzden ölmüştü. Ama yarasalara gelince... Toplu halde birine saldırmaları? Hem de bir kampüs binasının içinde. Olacak şey gibi görünmüyordu.

İstemeye istemeye işlerini toparladı, önemli evraklarının çoğunu duvara gömülü çift kapılı yeşil bir metal dolaba sokuşturdu, ardından Andy'yi dışarı, hole çıkardı. Kapıyı ardından kapayarak, "Önceden bölüm başkanından izin almadan alt kattaki laboratuvarlardan bir daha sakın herhangi bir örnek çıkarayım deme," dedi.

Andy ona alaylı bir selam çaktıktan sonra bölümüne geri döndü. Delaney, Lucas'ın da haberi olup olmadığını merak ederek alelacele merdivenlerden aşağı, oradan da sanat müzesine koştu. Ders aralarında hep sessiz olan kampüs, bir de yazılanlar seyrekleşince alışılmadık bir sessizliğe bürünmüştü. Einstein'ı görebilme umuduyla Fine Hall'un önünde takılan birkaç aylağın dışında ortalıkta neredeyse kimseyi göremedi.

Müzenin girişinde, kampüs polislerinden biri yakasına takılı telsiziyle nöbet tutuyordu. "Üzgünüm," dedi, "müze bugün için kapalı."

Delaney lamine kaplı kimlik kartını çabucak çıkarıp sallayarak, "Ben öğretim üyesiyim," dedi.

"Herkese kapalı."

Rüzgârlığının iç cebinden OSS temiz kâğıdını çıkararak, "Bir de bu var bende," diye ekledi.

Disiplin sorumlusu onu enine boyuna inceledi ama vereceği karar, rütbesini aşıyordu.

Delaney, "İşe başlamam gerek," dedi. "Ardiye bölümünde bekleniyorum."

Görevli biraz duraksadıktan sonra geçmesine izin verdi. Delaney kimselerin olmadığı, klasik heykellerin dizili durduğu galeriler boyunca yürüdü ve Avrupa resim ve güzel sanatlar galerisine vardı. Hiçbir yerde yarasa saldırısına dair en ufak bir iz yoktu. Üzerinde, "Koruma Odası: İşi Olmayan Giremez," yazan arka kapıyı hışımla açıp içeri daldığında, üzerinde koyu gri iş tulumuyla bir hademenin bir kovaya abanmış, paspasını sıkmakta olduğunu gördü. "Affedersiniz," dedi, "Profesör Athan'ı gördünüz mü?"

Adam doğrularak, "Onu son gördüğümde buraları paspaslıyordu," dedi.

***

Delaney oldukça şaşkın görünüyordu. "Sen ne zamandan beri müze koruma ekibinde çalışıyorsun?"

Arkadaşının gelmesinden mutluluk duyan Lucas, "Birisi yapmalıydı," dedi. "Güvenlik artık öyle sıkı ki bir tek ben girebildim içeri." İşe koyulalı bir saat kadar olmuştu ve sırtı davul gibi gerilmişti. "Bana baksana, sen nasıl oldu da girebildin içeri?"

Delaney, OSS'nin mektubunu havada sallayarak, "Unuttun tabii," dedi. "Ben de varım ya bu işte."

"O zaman sen de tanıştın o pek sevimli Albay Macmillan'la, değil mi?"

"Hemen senden sonra. Sandalye hâlâ sıcacıktı." Odayı kolaçan etti. "Geçen gece olanları duydum ama hâlâ inanamıyorum."

"Hiç kimse inanamıyor. Temiz raporu vermek üzere imha ekibi buradaydı ve onlar bile daha önce böyle bir şey duymadıklarını söylediler."

"Umarım şu Wally paçayı kurtarır."

Lucas başını sallayarak ona katıldı ve orta yerde kocaman bir çıkıntının üzerinde duran brandayı işaret etti. "Bu lanet olası şey nereye gittiyse oraya uğursuzluktan başka bir şey götürmedi."

"Ne demek istiyorsun?"

Lucas göz bandına vurarak, "Bu, onu bulduktan bir dakika sonra oldu," dedi.

"Bilmiyordum."

"Nereden bilecektin ki?" Lucas ona ne bütün hikâyeyi anlatmıştı ne de paramparça olan çocuktan ve bir bacağını kaybeden er Toussaint'dan söz etmişti. Ne de, bununla ilgili olarak, onu Birleşik Devletler'e getirmekte olan geminin batmaktan son anda kurtulduğunu anlatmıştı; USS *Seward* adını liman kâğıtlarından not etmişti.

"Şu ana kadar gördüğüm hepsi hepsi soluk bir fotoğraf. Bana bütün bu koparılan yaygaranın ne olduğunu anlatabilir misin?"

Lucas bu isteği geri çevirmekte herhangi bir neden göremese de kemik sandığını araştırmaya, onu ortaya çıkarmaya da pek katlanabilecek gibi değildi. Koruma odasını temizlediği süre boyunca elinden geldiği kadar gözlerini brandanın altındaki o kocaman şekilsiz şeyden uzak tutmaya çalışmıştı. Kendisi o şeyi bir daha asla görmemeyi umut ederken o şimdi çıkagelmişti ve sadece kapısına bırakılmakla kalmayıp bir de özenle araştırılmayı bekliyordu.

Lucas paspası duvara yaslayarak platforma doğru yürüdü ve brandayı kavradı. Korktuğu şey neydi ki? Bu yalnızca içi kemik dolu bir sandukaydı. Derin bir nefes aldıktan sonra, numarasını bitiren bir sihirbaz gibi brandayı çekip açtı. "Gözünüzü dört açın... dünyanın sekizinci harikası bu."

Fotoğraf onun hakkını vermemişti, kendi aklında kalanlar da. Kocaman, beyaz bir sandık -bir tahminde bulunacak olursa şeffaf su mermerinden- üçgen çatısı ve zarif işlemeleri zamanla büyük oranda aşınmış görünüyordu. Ama bu şeyi meydana çıkarmak için bir sürü belaya bulaşıldığı besbelliydi ve bunda hâlâ insanın sinirlerini bozacak düzeyde korkutucu bir güç vardı.

"Onu Strasbourg yakınlarındaki bir demir madeninin ta dibinde buldum. Otuz saniye kadar sonra bir mayın patladı ve havaya uçtum. Kendime geldiğimde bir askerî ambulansın arkasında sarsıla sarsıla götürülüyordum." Yalnızca daire biçiminde dizilmiş maden taşıma arabalarının dışında bekleyen belediye başkanı kurtulmuştu. Toussaint'ın bacağına turnike uygulamış ve onların yardımına koşmuştu.

Delaney platformun üzerine çıktı ve elini kapağın kaygan yüzeyinde gezdirdi. "Lanet olsun! Neden bu kadar soğuk bu?"

Lucas da sandukaya dokunurken, "Bu daha çok senin bölümünü ilgilendirmez mi?" diye yanıt verdi. Taş soğuktu, odanın iç sıcaklığından da soğuktu ve şekillerden çıkarabildiği azıcık şey akıl sır erecek gibi değildi. Kapağın bir tarafında görünen şekil, elinde asasıyla sürüsünü, muhtemelen koyunlarını gütmekte olan bir çobanı andırıyordu ama diğer taraftaki şekil, aşağı doğru salınan upuzun kolları ve yukarı doğru kıvrılmış kuyruğuyla daha çok bir maymuna benziyordu. Bazıları Mısır hiyerogliflerini andıran yazı ve sembollerse sandukanın kenarlarına kazınmıştı. İçlerinden biri ekseni üzerinde yana yatmış duran bir elmasa benziyordu.

Hepsinden de öte, sanduka kabaca işlenmiş demir zincirlerle sıkıca bağlanmıştı. Lucas, onları kesip açmanın hiç de kolay bir iş olmadığını düşündü.

Delaney, "Bunun içinde ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Hiç kuşku yok ki kemikler. Ama başka birtakım şeyler de olabilir. Madenî paralar, mücevherat falan. Oymalara bakılırsa Mısır'dan olmalı. Ama Roma yer altı mezarlarında bulunan kemik

saklama sandıklarında, içindeki insanın güzellik malzemelerinden tut da evin kedisine kadar her şey bulunmuştur."

"Bu zincirleri açmak için bir lehim alev üfleci ya da bir demirci testeresi gerecek bize."

"Bu konuda kampüs levazım bölümüne çoktan talepte bulundum bile."

Lucas, Albay Macmillan'dan aldığı talimata göre, gerektiğinde Delaney'in radyoizotoplar üzerine yaptığı son araştırmalardan da yararlanarak sandukanın yaşını ve kökenini saptamakla görevliydi. İçindeki herhangi bir organik madde onun yöntemlerine özellikle uygun düşecekti. Ama Delaney'in kırpık sakalının ardındaki yüz ifadesinden, onu rahatsız eden bir şey olduğunu görebiliyordu. "İyi misin?"

Elini hızla taşın üzerinden çeken Delaney, "Ha, kesinlikle," dedi. "Yalnızca içimde tuhaf bir his oluştu."

"Ne hakkında?" Bunu bir başkasının da hissetmiş olduğunu duymak Lucas'ın içini rahatlatmıştı.

"Fırtınadan önceki dinginlik. Midwest'te büyüdüğüm dönemde bir kasırganın yaklaşmakta olduğunu hep anlayabilirdin. Hava tam anlamıyla durgunlaşır, kuşlar ötmeyi keserdi ve gökyüzü... gökyüzü tıpkı böyle iğrenç bir yeşile bürünürdü." Taştan eline bulaşan herhangi bir kalıntıyı temizlemek istercesine parmaklarını birbirine sürttü.

Lucas, "Ne kadarlık bir örneğe gerek duyacaksın?" diye sordu. Delaney'in kafasını toplaması birkaç saniye sürdü. "Şu senin karbon 14 testini uygulaman için."

"Ha, tamam, çok fazla değil. Ne kadar artırabilirsen. Bir, bilemedin iki kemik kıymığı yetecektir. Eğer kaldıysa, kurumuş et parçaları da olur."

"Muhtemelen pek fazla olmayacaktır. Kuzey Afrika ve Orta Doğu'da geleneksel olarak cesetler başta bir çukura atılır, vahşi hayvanlar ve doğal unsurlar et kısmını tamamıyla yiyip bitirsin diye orada bekletilirdi. Geriye yalnızca iskelet kaldığında kalan parçalar toplanır –en önemlisi kafatasıdır– ve sandığa emanet edilirdi. İçinden

seçmek zorunda kalacağın bir sürü kemik olacaktır, özellikle bu kalıntılara uygulanan krallara layık törenler göz önüne alınırsa."

Delaney, "Tam olarak bunu mu demek istiyorsun?" diye sordu. "Bu kemik saklama sandığı bir krala mı aitti?"

"Söylemesi zor. Üzerinde bir sürü işaret var. Bu şeylerin üzerinde genellikle göreceğinden çok daha fazla. Bu yüzden bu iş benim için tam biçilmiş kaftan."

"Kaleme alınan bir monografi geliyor gözümün önüne, hemen ardından da tam bir imtiyaz yazısı."

Lucas, "Pek sanmıyorum," diye karşılık verdi. "OSS bunun kamuoyu tarafından bilinmesine asla izin vermez. Eğer beni de onunla birlikte yakmazlarsa şanslı sayılabilirim."

Delaney anladığını belirten bir baş işareti yaptı, arkasını dönüp uzaklaştı ve platformdan indi. "Yerine getirmem gereken bir görev emri aldım. Gezi için teşekkürler."

Ama gireceği dersi olmamasına karşın Lucas onun gitmeye can attığını görebiliyordu. Lucas da öyleydi ama o kargacık burgacık tuhaf şekilleri incelemek üzere birkaç dakika daha orada kalma zorunluluğunu hissetti. Ardından brandayı eline aldı ve her ne kadar onun üstünü yeniden örtmek için gerçekten bir neden olmasa da onu kemik saklama sandığının üzerine fırlattı. Paspası yeniden eline alarak gönülsüzce kalan pisliği temizledi, hademe tulumunu üzerinden çıkardı ve kendisi de çıkışa doğru yürümeye başladı.

Kapıyı arkasından kapadığında, yüzünü yukarı doğru çevirip sırtını kapıya yasladı ve uzun bir soluk verdi. Ama tam öbür tarafta bir şeyin daha soluk alıp verdiğine dair o rahatsız edici duyguyu bir türlü içinden söküp atamıyordu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Barmen, "Bir tane daha?" diye sordu ve Lucas evet demek için kadehin üzerindeki parmaklarından birini havaya kaldırdı.

Barmen yeni bir buzlu duble koydu ve Lucas soğuk bardağı alnına, şarapnelin çarptığı yere bastırdı ve yuvarlayarak derisinin üzerinde ileri geri hareket ettirdi. Bazen ağrı pek keskin oluyordu ama çabuk geçiyordu ve başka zamanlarda da, o gece olduğu gibi, kaç tane olursa olsun aspirinin kâr etmediği kadar can sıkıcı bir sancı meydana geliyordu. Elinden gelen tek şey acıyı dindirmeye çalışmaktı. Barın arkasında duran, önünde şişelerin sergilendiği aynada kendi görüntüsü gözüne çarptığında, bir tabureye çökmüş, tek gözünde siyah bir bantla bir kadeh viskiyi alnında çevirip duran bir adam gördü ve her iki yanındaki bar taburelerinin neden dikkat çekecek biçimde boş olduğu açıkça kafasına dank etti.

Koruma ek binasında ortalığın temizlenmesi umduğundan fazla vakit almıştı ve bu işi bitirir bitirmez hademenin nasıl olduğunu görmek için hastaneye uğramıştı. Ziyaretçi kabul masasındaki hemşire ona yalnızca aile yakınlarına izin verildiğini anlattı ama Wally'nin gidişatı hakkında hiç de umutlu görünmüyordu. Öyle bir havası da yoktu. İşte yüreğindeki çarpıntının yeniden başlaması o anda olmuştu.

Müzik kutusunda Benny Goodman çalıyordu ve ışıklar kısıktı. Bayan Caputo'nun oraya gitse kadın fazla üstüne titrerdi. Amy de ona en son kitap raporlarını okuyacaktı. O anda arzuladığı tek şey huzur ve yalnızlıktı.

Kapının açılıp kapandığını duyup da bir kadının hemen iki tabure öteye oturduğunu hissettiği anda şaşırdı ve pek mutlu olmadı. Kız kendisine Campari soda söylerken bakışlarını kadehinin içine çevirdi ve garson siparişi getirdikten sonra da yalnızca aynaya baktı.

Bakışları, doğrudan kendisine bakmakta olan iki siyah gözle karşılaşıverdi. Tedirgin olarak bakışlarını tekrar yere çevirdi. Tanrım, birisinin kendisini çene çalmaya zorlaması, sonra da askerliğini nerede yaptığını sorması isteyebileceği en son şeydi. Ama kadının kendisine neden o kadar tanıdık geldiğini merak etti.

Cesaretini toplayıp bir kez daha aynaya baktığında Benny Goodman'ın yerini Tommy Dorsey almıştı. Daha o bunu yaparken kız kendi taburesini o tarafa döndürüp, "Affedersiniz, siz Profesör Athan mısınız?" diye sormuştu bile. Bu sorusunun yanıtını bildiği belliydi.

Onu iyice görebilmek için başını tamamen o tarafa çevirmek zorunda kalmıştı. Siyah saçları, açık kahverengi teni, üzerinde yünlü bir ceketin altına giydiği tertemiz bluzuyla güzel bir kadındı.

"Evet."

Demode Oxford ya da Cambridge aksanıyla, "O zaman izninizle kendimi tanıtayım," dedi. "Adım Simone Rashid."

Kız boş taburenin üzerinden uzandı, Lucas da elini sıktı. Tamam, şimdi çıkarmıştı onu: yaşlı bir adamla birlikte sanat müzesindeydi. "Sizinle tanışmak için çok uzun yoldan geldim."

Tanışmak için çok uzun yoldan mı gelmişti? Kafası oldukça karışmış bir halde, "Neden?" diye sordu.

Kız yanındaki tabureye geçerken, "İzin verir misiniz?" dedi.

Ama bu pek de soru sayılmazdı. Yanına sokuluyordu bile.

"Genel anlamda ikimiz de aynı alanda çalışıyoruz," dedi. "Eski eserler."

Lucas, "Ben satıcı falan değilim," dedi, "eğer bunu demek istediyseniz. Ben yalnızca üniversitede bir doçentim."

"Evet, bunun farkındayım. Ama biraz araştırma yaptım -dürüst olmak gerekirse en iyi yaptığım şeydir bu- ve sizin Grek-Roma sanatı üzerinde önemli ve etkili kişilerden biri olduğunuzu gördüm."

Daha önce bir ikisine rastlamış olduğundan, "Yoksa siz üniversitedeki asker alma görevlilerinden misiniz?" dedi. "Burada çok mutlu olduğumdan ayrılmaya falan hiç niyetim yok." İstese de OSS onu bırakmazdı zaten.

Simone içkisinden bir yudum almak için duraksadıktan sonra, "Alakası yok," dedi. "Ben Mısır Kültür Bakanlığı'nda çalışıyorum. Kahire'de."

Bütün bunların ne anlama geldiği üzerine bir şeyler sezmiş olsa da durum her geçen dakika daha da garipleşiyordu. Gözünün önüne kemik sandukasının üzerindeki hiyeroglifler geldi.

"Sizin aynı zamanda Kültürel Araştırma Komisyonu'na atandığınızı da biliyorum."

Artık iyice belli bir noktaya geliniyordu. Ama yapamazdı, hiçbir açıklamada bulunamazdı. O yüzden onun açıklamada bulunmasını bekledi.

Kız yüzünde yarım bir gülümsemeyle, "O zaman belki de hâlâ onlara çalışıyorsunuzdur," dedi. "Şu ana kadar nasıl gidiyorum?"

"Şu ana kadar," dedi, " bir vuruş yapabilmiş değilsiniz."

Simone, "Bunun neye gönderme olduğunu tam olarak bilemiyorum," diye karşılık verdi. "Beyzbol mu acaba? Ama bana öyle geliyor ki doğru iz üzerindeyim."

"Benden istediğiniz nedir?" Kafasındaki zonklama yine başlamıştı ama soğuk bardağını barın üzerine bıraktı.

Simone, "Sanırım biliyorsunuz," dedi ama Lucas bir yorum yapmayınca, "Geçenlerde buraya eski bir sanat eseri nakledildi," diye ekledi. "Bana ait olan bir eser."

"Size mi?" Bir kaşını kaldırdı.

"Onu babam ve ben bulduk."

Lucas'sa onu bulanın kendisi olduğu kanısındaydı. "O zaman bu onun size ait olduğu anlamına mı geliyor?"

"Mısır halkına ait olduğu anlamına geliyor."

"Herkes bu görüşte olmayabilir."

Kız hor gören bir tavırla, "Yani Üçüncü Reich mı demek istiyorsunuz?" dedi. "Yani onlar bu görüşte olmaz, değil mi?"

"Birleşik Devletler demek istiyorum."

"Ama onu burada tutmak niyetinde misiniz?"

Lucas bu soruya verebileceği yanıtı bilmiyordu ve kültürel eserlere el koymanın doğasında olan meselelere karşı duyarsız değildi. Hiçbir Yunan yoktur ki, çalındıkları Parthenon yerine British Museum'daki bir galeriyi süsleyen Elgin Mermerleri'ni gördüğünde bu duyguya aşina olmasın. Ama yine de bu kızın gerçek kimliği hakkında hâlâ en ufak bir bilgiye sahip değildi.

Artık boş göz yuvası da zonklamaya başlarken, "Herhangi bir şeyi kabul etmemekle birlikte," dedi, "hâlâ sizin sözü nereye getirmek istediğinizi anlamış değilim. Söz konusu eski eseri geri almak için mi buradasınız?"

Simone, "Sonuç olarak," dedi, "evet. Ama dünyanın şimdilerde içinde bulunduğu durumu düşünecek olursak şimdilik burada kalması en iyi şey olacaktır. Emaneten."

Lucas, "Emaneten," diye tekrarladı.

"Ve daha iyice incelenmesi için."

Kız içkisinden bir yudum alırken Lucas da kendisininkinden içti. Bu barı seviyordu ama duruma bakılırsa yeni bir mekân bulması gerekiyordu.

Simone, "Sizin elinizdeki şeyin ne olduğunu bildiğinizden bile şüpheliyim," dedi.

"Ya siz, biliyor musunuz?"

"Evet."

"O zaman bana da anlatmaya ne dersiniz?"

"Uygun zamanda, bana güvenmeyi öğrendiğinizde."

Kız burada nokta atışını yapmıştı.

"Şimdilik, tek bir şeyi anlamanız yeterli."

Lucas duraksadı.

"Göründüğünden fazla bir şey o."

"Ne değildir ki?"

"Laf ebeliği yapıyorsunuz şu anda. Yapmayın. O sanduka aklınıza bile getiremeyeceğiniz sırlarla dolu."

Bu kız her kimse Lucas onun bir kaçık olduğunu düşünmeye başlamıştı. Üstelik Mısır'daki bakanlıkta görevli olduğunu kanıtlayacak ne göstermişti ki? Kim bilir, belki de bir casustu. İçkisinin son yudumunu da devirdikten sonra barın üzerine birkaç banknot attı ve kayarak tabureden indi.

"Bakın, Mrs. Rashid..."

"Miss Rashid, eğer sizce mahsuru yoksa."

"Miss Rashid. Ben yalnızca sıradan bir öğretim üyesiyim ve yaptığım iş de sizin sandığınız kadar göz kamaştırıcı falan değil."

Kız dik bakışlarıyla onu köşeye sıkıştırırken, "Benim yardımıma ihtiyacınız var," dedi.

Tanrı yardımcısı olsundu ama o bakış uzun zamandır içinde uyumakta olan bir şeyi dürtüp uyandırmıştı. Eski eserlerle hiç ilgisi olmayan bir şeyi.

Simone, "Beni Nassau Inn adlı otelde bulabilirsiniz," dedi. "Buna gerek duyacaksınız."

Lucas çantasını kaptığı gibi kapıya yöneldi.

Kapı arkasından yavaşça kapanırken kızın ona, "O kemik sandığını ben olmadan açarsanız," diye seslendiğini duydu, "pişman olursunuz."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Simone taburesini yeniden bara doğru döndürürken, eh, pek umduğum gibi olumlu geçmedi, diye düşündü. Kadınsı cilvelerine daha bir güvenmeliydi -onun sağlam gözünde bir ışık sezinlemişti ve başka koşullar altında buna karşılık verebilirdi- ama artık çok geçti.

Campari'sinden şöyle doyasıya bir yudum aldıktan sonra eliyle dizinin üzerindeki eteğini düzeltti.

Barmen birkaç kadehi titizlikle silmeye koyuldu.

Kabahatli biri varsa onun kendisi olduğunun farkındaydı. Onca zekâsına ve geniş bilgisine rağmen birini ikna etmenin o ince sanatını sergilemeyi hiç becerememişti. Doğuştan diplomat insanlar varsa da kendisi hiç onlardan biri değildi. Oldum olası insanlarla çatışır, onları güzellikle ikna etmek yerine onlara saldırır, destek bulmak yerine onlara dişini gösterirdi. Nereye gittiğini bilmeden sürekli bir acele içindeydi; olaylar karşısında doğru zamanı veya doğru kesişme noktasını bekleyemeyecek kadar sabırsızdı.

Üstelik ölmüş annesinin o aksi mizacı ona geçmişti. Bunu herkes söylerken, ömrü boyunca bundan çeken babası açıkça bunu dile getirirdi: "Annen bugün burada olsaydı, sonunda kendine denk biriyle kapışırdın."

Ama o kalıtsal dikbaşlılık ve inatçılığı olmasa, şimdi yalnızca yürüme mesafesinde olan bir yerde yatıp bekleyen kemik sandığı acaba hiç bulunabilir miydi? Babası Kahire Müzesi'nde o papirüs tomarını ilk bulduğunda -kutsal kitapların toplandığı genizahda, kimsenin önemli olduğunu düşünmediği kâğıt parçaları ve solup

gitmiş kırpıntılar arasında kıymet bilmez bir biçimde depolanmış bir sürü papirüsten biriydi- kimseyi bulduğu şeyin cazibesi hakkında ikna edememişti.

Ulusal kütüphanenin müdürü omzuna hafifçe vurarak, "Bu çok ilginç," demişti. "Bir gün mutlaka bunun üzerinde bir araştırma yaparız, Dr. Rashid."

Ve adam bir araştırma başlatmak üzere Kültür Bakanlığı'ndan bir ödenek çıkarmaya çalıştığında aynı duvara toslamıştı. Simone'un yakın bir zamanda orada işe girmiş olması işleri daha da çıkmaza sokmaktan başka bir işe yaramamıştı; olur da adam kayırma diye yorumlanır korkusuyla Simone bu konuda her türlü tartışmadan uzak durmuştu.

Sessiz kalma yemini ettirilerek katılmasına izin verilen ama bu yemini bozan Simone bir yönetim kurulu toplantısında, "Babamın Keşiş Aziz Antonius'un gerçek mezarını bulmuş olabileceğini göremiyor musunuz?" diye düşüncesini ortaya koymuştu. "Yaklaşık iki bin yıldır dünyanın dört bir yanından tövbekâr ve mümin insanlar, boş bir mezar için Al-Qalzam'daki çöl manastırına, hacca gidiyorlar."

"Onun boş olduğunu bilmiyoruz ki," demişti bakan.

Simone, "Tabii ki biliyoruz," diye üstelemişti. "Zemin testlerini yapmış bulunuyoruz. Biz bu miti yalnızca turistler gelmeye devam etsinler diye canlı tutuyoruz."

Bakan bir bakışıyla ona ihtarda bulundu ama Simone kendisini bu işe öyle kaptırmıştı ki dur durak bilmiyordu.

Oturduğu yerde ayağa kalkarak, "Ülkemiz Aziz Antonius'un hakkını vererek onunla gurur duymalıdır," dedi. "O yalnızca bütün bir Hristiyan münzevi teolojisini kurmakla kalmamış, bir Roma imparatoruna karşı gelmiş ve başarılı olmuştur. Zulme uğramış Hristiyanların imdadına koşmuş ve Aryan sapkınlığına karşı girişilen savaşa liderlik etmiştir. O olmadan kilisede, manastır hayatı geleneği olamaz."

"Evet, Bayan Rashid, hepimiz o azizin öneminin farkındayız."

"Peki o zaman neden hiçbiriniz onun gerçek kabrinin bulunmasını istemiyorsunuz?" Kız elinde babasıyla birlikte yazdıkları monografinin bir kopyasını sallıyordu. Bu raporda varsayımlarının satırbaşlarını kaleme almışlar, mezara giden olası bir yolun planını bile çizmişlerdi. "Gerçek hiçbirinizin umurunda değil mi?"

İşini bütünüyle kaybedeceği tehditleri arasında dışarı atıldığı an işte buydu. Yine o andan sonra Simone dişe dokunur miktarda parasal kaynağının bir parçasını bu işe ayırmaya ve araştırmayı kendi başına yapmaya karar verdi. Babasıysa, kabri bulma kararlılığı ve böyle bir işe kalkıştığı takdirde kızının işini kaybetmesi tehlikesi arasında ikiye bölündü.

Emekli havalarında görünmeye çalışarak, "Benim için çok fark etmez," dedi. "Ben yaşlı bir adamım.

"Hiç de yaşlı sayılmazsın."

Adam, "Yeterince yaşlı," diye karşılık verdi. "Ama sen daha kariyerinin başındasın. Baştakileri gücendirmek istemezsin. Hayat beklenmedik tersliklerle dolu zorlu bir yolculuktur," derken Simone onun, çok eskilerde oyunu hakkıyla oynamış olsaydı kendisinin bakan olarak atanmış olacağını düşündüğünün farkındaydı. "Yolculuğun boyunca benim yaptığım gibi kendine düşmanlar edinmek istemezsin, değil mi?"

Simone, "Bizim kim olduğumuzu, arkadaşlarımızın kimler olduğu kadar düşmanlarımızın kim olduğu da belirler."

Babası, "Hık demişsin annenin burnundan düşmüşsün," dedi. "Ve senin."

Simone birkaç hafta içerisinde şoförler, taşıyıcılar ve gitmeyi düşündükleri yere götürmek için onlara rehberlik yapabilecek bir Bedevi olmak üzere iskelet bir kadro oluşturmuştu. Beyda Çölü veya Beyaz Çöl'dü gidecekleri yer, Kahire'nin seksen kilometre kadar güneydoğusundan başlayan uçsuz bucaksız, ıssız ve çoğunlukla keşfedilmemiş bomboş bir arazi. Simone'la babası, nasıl olduğu pek anlaşılmaz biçimde Fustat'taki Ben Ezra Sinagogu'nda bulunmuş bazı İbranice yazılı kâğıt parçalarıyla karışmış bir tutam papirüsü

binbir zahmetle ayıklayarak kabrin yerini saptamışlardı. Eski Arapçayla kaleme alınmış belge, Aziz Antonius'un -bütün Hristiyan âlemi içinde belki de en ünlü keşiş- bir "tüküren kobranın" hemen altındaki gizli bir mağaraya gömülmüş olduğunu belirtiyordu. Elbette gerçek bir yılanın o kadar uzun süre bir noktada durması beklenemezdi, en azından sonsuza dek bir noktayı işaret edemezdi. Ama Simone, bir zamanlar tarih öncesi bir denize yataklık etmiş ve adını ondan almış olan bu çölün eski mi eski kireçli ve tebeşirli yapısının binlerce yıl esen rüzgârlar tarafından, çaydanlıktan tutun da minarelere kadar olağanüstü şekiller oluşturmak üzere yontulduğunu iyi biliyordu.

Simone bunlardan bir tanesinin bir tüküren kobraya benzediğinden adı gibi emindi ve eğer belge doğruysa, Bahariya'daki bir vahadan batı yönüne doğru bir günlük deve yolculuğu kadar uzaktaydı.

Yolculuğun ilk ayağı malzeme ve yiyeceklerin taşındığı ciplerle geçilmişti ve bu yol, ardından ilkel bir deve patikasının geldiği, dünya üzerinde geçilmesi en zor dolambaçlı yollardan biriydi. Ama vahaya vardıklarında cipler artık daha ileri gidemezlerdi. Bir yoldan eser bile yoktu ve daha ileri gitmeye çalıştıkları takdirde kum tepecikleri tekerlekleri içine çekip yutuverirdi. Simone o gece yıldızların ve geniş palmiye yapraklarının altında uzanıp yatarken babası cipin arkasında uyudu. Saatler boyunca, diğerleri etrafında horlayarak uyurken o kısa bir süre gözlerini kapadı, o kadar hırs doluydu ki sabahın ilk ışıklarıyla birlikte ayağa fırlayıp o yırtık pırtık parşömende yazılı olan kobra kayasını ve taş mezarı aramaya koyuldu. Yapacakları keşif babasını haklı çıkaracak, kendi kariyeri adına kazanılmış bir defne tacı ve aynı zamanda parlak bir başlangıç olacaktı.

Gökyüzünde yıldızlar öyle çoktu ki en temel takımyıldızları bile seçmekte zorlanıyordu. Siyah bir kadife örtü üzerinde parıldayan milyonlarca şeker taneciği gibi görünüyorlardı ve giderek küçülmekte olan ay eğri bir kılıcı andırıyordu. Arada bir ufacık

çöl tilkilerinin sinsice koşuşmaları geliyordu kulağına. Sönmekte olan ateşten tüten dumanı kokluyorlar, ikide bir yemek artıklarını kemiriyorlar, ardından da cıvıltılı sesler çıkararak karanlığın içinde yitip gidiyorlardı. Bu hayal bile edemeyeceği kadar huzur dolu ve şahane bir geceydi ve Bedevileri bu çorak araziye çeken ve orada tutan şeyin ne olduğunu anlamaya başlamıştı.

Güneş yükseldiğinde uzaktaki kayalar büyüleyici renklere büründüler -şeftali içi, altın sarısı, böğürtlen moru, dondurmada kullanılan antepfıstığı yeşili- ve Simone develerden birini alelacele yükleyip mahmuzları ve kırbacıyla dehledi.

Onlu yaşlarda bir delikanlı olan rehberleri Mustafa kendi hantal hayvanı üzerinden, "Kayalar bir yere kaçmıyor," diye onu uyardı. "Onu bu kadar zorlarsanız dizlerinin üzerine çöküverir."

Simone'un geriden gelmekte olan babası güldü. "İşte o zaman kusursuz bir çift olurlar."

Simone gülümsedi ama yoluna devam etti. Turuncu renkteki kum yerini toz gibi tebeşir kaplı, kar kadar beyaz bir zemine bıraktı ve Simone, bazıları lokomotif, diğerleri kedi köpek büyüklüğündeki kayaların olduğu araziye girdiğinde, alabildikleri şekillerin çeşitliliği karşısında şaşırıp kaldı. Burası kilometrelerce genişlikte ve uzunlukta, hem gerçek hem efsanevi yaratıklara ev sahipliği yapan uçsuz bucaksız bir vahşi hayvan sergisini andırıyordu. Kayalardan biri pençelerini açmış bir sfenksi andırıyordu, bir diğeri uçmak üzere olan bir balıkçıl kuşunu. Ve onları aşındırarak bu şekilleri veren rüzgâr bitmek tükenmek bilmez bir biçimde dövmeyi sürdürüyordu, ikide bir de onun şapkasını kafasından uçuruyor, hâkî gömleğinin kol ağızlarını şişirip dalgalandırıyordu.

Ama ille de şahlanmış bir kobraya benzeyen o şekli görmesi gerekiyordu. Mantarlar, evet. Rüzgâr, haşin bir biçimde kayaların tepelerinden çok diplerini aşındırıyordu. Ortaya devasa, iki yana baş sallayan şapkalı mantarlarla dolu tarlaları çıkarıyordu; dönümlercesi etrafını sarıyordu. Ama papirüs oldukça eskiydi ve belki de o zaman içinde, bir yılanı andıran bu formasyon çoktan

aşınıp gitmiş, toza karışmıştı. Ama Simone o telaş içinde, taburlar halinde dizilmiş diğerleri arasında tek bir garip şekli ayırt etmenin ne kadar zor olabileceğini bir şekilde göz önüne almamıştı. Papirüs keşke daha belirgin olsaydı, diyordu içinden. Elindeki papirüs, tek başına çöllere düşmüş ve şeytanlarla boğuşmuş o kutsal keşişin yürekliliğini göklere çıkarırcasına överken –efsaneye göre Antonius onlardan birini elleriyle boğmadan önce kuyruğunu koparmıştı– yön tayini yapmamıştı ve Aziz Antonius zamanında pusula henüz icat edilmemişti.

MS 251 yılında, Mısır'ın Coma adlı bir kasabasında varlıklı bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Antonius, on sekizinde yetim kalmıştı ve Tanrı'nın sözlerini yüreğine kazımıştı: "Kusursuz bir insan olmak istiyorsan, git elindekini avucundakini sat ve o parayı fakir fukaraya dağıt – zenginlikleri cennette bulacaksın." Bu emre boyun eğerek, muazzam bir domuz sürüsü başta olmak üzere bütün varlığını elden çıkardı ve parayı dağıttı. Ardından kız kardeşini bir rahibeler cemaatine emanet bırakarak, yarenlerinin yalnızca yılanlar ve akrepler, şahinler ve tilkiler olduğu ıssız bir çölde tek başına yaşamak üzere yola koyuldu.

Ama yıllarca süren yalnızlığı ve fedakârlığı sonunda ünü yayılmaya başladı ve çok geçmeden sığındığı mağaraya kalabalıklar halinde hacılar gelmeye, saygı anlamında ona hayvandan tutun da tütsüye kadar her türden öteberi getirmeye başladılar. Bazıları manevi yönlendirme ararken, diğerleri daha pratik konularda yardım istiyorlardı. Onun çorak topraktan çıkardığı kök ve dikenli bitkilerden yaptığı doğal merhem ve ilaçların birçok hastalığa iyi geldiği söyleniyordu. Özellikle, daha çok domuz yağı sürerek deri iltihaplanmalarını iyileştirmekle ünlenmişti ve bunun sonucu olarak egzama ve adını verdiği Aziz Antonius ateşi gibi deri hastalıklarıyla özdeşleşmişti. Domuzlar onun papazlığının sembolü haline gelmişti ve dinsel ikonografilerde hep, elinde T biçiminde bir haçla, domuz çobanlığı yaparken resmedilmişti.

Simone taş mezarın içinde ne bulacağından tam olarak emin değildi. Değerli eşyalar falan olmayacaktı; bu kesindi. Adam firavun falan değildi sonuçta. Onun istediği şey gerçeği ortaya çıkarmaktı. Adamın, kutsal kitapta yazılı olduğu üzere, yaşamış ve ölmüş olduğuydu. Eski hikâyelerin yalnızca hikâye olmadıklarını ve bu dünyada gözle görünenin ötesinde bir şeyler olduğunu kanıtlamak. Bütün eğitimine ve dünyevi görüşüne karşın Simone'un içinde spekülatif bir taraf vardı. En başta gelen üç inancın kök saldığı, kralların piramitlerinin binlerce yıl kum fırtınalarına ve sel baskınlarına karşı inatla ayakta durduğu, söylenenlere göre denizlerin ikiye ayrıldığı ve peygamberlerin cirit attığı Mısır deltasında büyüyen hiçbir genç kız başka türlü olamazdı. Hatta çılgın taraflarıyla tanınan annesi bile, özellikle daha sonraları kanser bedenini yiyip bitirirken sofu bir Katolik olup çıkmıştı ve bu kısmen de olsa genç ve kolay etkilenen Simone'a bulaşmıştı. Kardinal Newman nasıl demişti? "Onları bana altısında verin, onları ömür boyu bağlayayım." Bunun gibi bir şey. Ama Simone öyle tek bir inanca bağlanmış biri değildi; o tam anlamıyla bir araştırmacı, bilinen ve deneysel dünya kadar, gözle görülmez ve tanımlanamaz dünyayı da inceleyen bir bilim insanıydı. O, azizin mezarında bu ikisinin karışımını keşfetmeyi umuyordu.

Gün akşama kavuşurken ve develerin takati giderek azalırken o, amacına ulaşmak üzere olması gerektiğini biliyordu. Papirüste, deve üstünde bir günlük yolculuk yazıyordu ve Simone artık bunu yerine getirmişti. Yükselip giden kayalar tebeşirli arazi üzerinde uzun gölgeler oluşturuyordu. Bu görüntü Simone'un aklına Oxford'daki Wolvercote Mezarlığı'nı getirmişti. Eski zamanlarda orada okurken akşamın karanlığında bir anda kendini harap mezar taşları ve mermer melek heykelleri arasında buluverirdi. Üstüne yalnızca bir korku, hatta dehşet duygusu değil, aynı zamanda dünya dışı bir manzaranın, bütünüyle tuhaf ve ruhani bir yerin ortasında hacı olmanın duygusu çökmüştü. Şu anda bulunduğu yerin ancak ayın yüzeyiyle benzeştirilebileceğini hissetti kemiklerinde.

Babası bitkin bir sesle, "Ortalık göz gözü göremeyecek kadar karardı," dedi. "Üstelik develer de daha fazla gidemez."

Mustafa dizginlere asılıp battaniyeden yapılma eyerinden kendini yere kaydırırken, "Alın benden de o kadar," dedi. "Şu kobrayı yarın sabah ararız artık." Sesi pek iyimser gelmiyordu.

Ama Simone'un pes etmeye hiç niyeti yoktu. Deveden inip kampın kurulmasını diğerlerine bırakarak, engebeli ve bozuk arazide dolaşmaya çıktı. Birkaç kez çizmeleri kum ya da kirecin üzerinde kaydı ve dizlerinin üzerine çöktü. Her seferinde yeniden ayağa kalktı, pantolonundan tozu toprağı silkeledi ve araştırmasına devam etti. Bir mandalina kadar yuvarlak ve parlak güneş ufukta yavaşça kayıp gidiyordu. Simone belinden el fenerini çıkardı ve onun ışığını karşısına çıkan her cisme çevirdi.

Henüz, az da olsa yılana benzer bir şey gözüne çarpmamıştı.

Babasının, "Simone, nerelerdesin?" diye seslendiğini duydu. "Kaybolup gideceksin oralarda."

Burnuna kokusu gelen ve yanan odunların çıtırtısını duyabildiği ateşi Mustafa yakmış olmalıydı. Sesler ve kokular birer armağan gibi çöl rüzgârında savruluyorlardı.

İşte o sırada, tam kampa geri dönerken ışıkta yerdeki bir delik gözüne çarptı. Bir mağaranın girişiydi bu, dişlere benzeyen sivrilmiş taşlarıyla ama korunarak başını eğdiği takdirde bir insanın geçebileceği kadar da geniş. Simone el fenerinin ışığını yavaşça yukarı doğru kaldırdı, bunu yaparken bir yandan da bir yılanın kıvrımlarını görebiliyordu. Bu incecik kıvrımlar yüreğindeki sevinçle birlikte yükselip küreği andıran bir biçimde genişleyerek yassı bir başa dönüşüyordu. Dilin olması gereken yerde sipsivri bir taş çıkıntısı bile göze çarpıyordu.

Eğer tüküren kobra bu değilse başka hiçbir şey olamazdı.

Çığlık atmak istedi ama boğazı öyle kurumuştu ki ancak bir vıraklama çıkarabildi. Matarasından bir yudum içti, su çarparak yüzündeki tozu toprağı sildi ve ardından, "Burada! İşte burada!" diye bağırdı.

Ama onu duymamış olmalıydılar.

Küçük ateşin ışığını ve yanan odunların çıtırtısını takip ederek, düşe kalka kampa geri dönmek zorunda kaldı. İçinde babasının gaz lambasını yaktığı çadırın yanına çöktü.

"Onu buldum," dedi. "Buldum onu!"

Mustafa tam develerin yemini vermekten dönerken babası, "Nerede?" diye sordu.

Mustafa, "Bulmuş mu onu?" diye bağırdı. "Bir kız ha? İnanmıyorum buna."

Simone evet anlamında olanca gücüyle başını salladı ve biraz keçi eti yahnisi yiyip biraz da çay içtikten sonra şöyle iyi birer uyku çekmeye ve sabah ilk iş olarak mağarayı incelemeye karar verdiler.

Bu Simone'un geçirdiği en uzun geceydi.

Şafakla birlikte Simone giyinip hazırlandı ve Mustafa'yla babasına alelacele basit bir kahvaltı yedirdikten sonra onları devasa kobra kayasına götürdü. Günün ilk ışıklarıyla birlikte beyaz kaya altın sarısına dönüşürken dibindeki giriş hâlâ karanlıktı ve zifirî karanlık görünüyordu. Pek gerekmese de eğilip el fenerinin ışığını mağaranın hemen iç tarafında gezdirerek içeri ilk giren Simone oldu.

İlerlemesi kolay, düz bir kum zemine inen dar bir yokuş vardı. Mustafa hemen onun arkasından geliyordu ve babası, elinde öne doğru tuttuğu bir fenerle en gerideydi. Hep birlikte dibe vardıklarında, Dr. Rashid feneri yavaşça çevirerek havaya kaldırdı ve mağaranın içi ansızın, bazıları küçük ve sipsivri, diğerleri küt ve kısa olan ve tavandan sarkan dişlere benzer binlerce sarkıtla, bir tür devasa canavarın ağzının içini andırdı.

Simone, "Tanrım," dedi. "Kendimi Yunus gibi hissediyorum."

Mustafa, "Allah yardımcımız olsun," diye mırıldandı. Saygıdan çok ukalaca laflar etmeye meraklı bir çocuk için bu, etraflarını saran gücün bir göstergesiydi.

Dr. Rashid monoton bir sesle, "Burada milyonlarca yıl evvel bir okyanusun var olduğuna dair daha çok kanıt," derken sesi kireçli duvarlarda yankılandı.

Simone ilk nereye bakacağını şaşırmıştı. Kaya her bir tarafta akıl almaz biçimlerde oyulmuştu: oynaşan dalgalar, girdaplar halinde spiraller. Kehribar renginde duvarlar katlanmış kumaşları andırıyordu. Yer yer dikine, damarlı çizgiler halinde, diğer yerlerdeyse yatay biçimde uzanan akmataşlar çamaşırlığa üst üste istif edilmiş çarşaflar gibiydi. Ama o geniş girişte ilk bakışta göze çarpan rahatsız edici bir şey vardı: bir lahit ya da taş mezar şöyle dursun, ortalarda bir kemik sandığı bile görünmüyordu.

Genizah kısımları bu kadarını bilip de bu konuda nasıl yanılırdı? Ya da acaba mezar bin sene önce keşfedilmiş ve talan edilmiş olabilir miydi?

Simone, acaba duvarların ötesinde bir odacık olabilir mi diye el fenerini her bir delik ve çatlağa tutarak mağaranın içinde dört dönüyordu. Tam pes edecekken yanaklarını serin bir hava akımı okşadı, mağaranın içindeki havadan bile serin. Geri adım attığında alnındaki perçemi oynatan serin esintiyi yeniden hissetti ve o noktayı daha bir dikkatle inceledi.

Çağlar boyu süren su sızıntısı ve toprak aşınması sayesinde duvar bir şelale görüntüsüne bürünmüştü. Ardında, bulundukları taraftan görünmeyen bir boşluğa açılan geniş bir geçidin olduğunu Simone'un artık görebildiği, çağlayan biçiminde bir peçeydi bu. Hepsinden de güzel olan şey, el fenerinin ışığının en son ulaştığı noktada, uzak taraftaki duvara oyulmuş bir şeklin izlerini görebiliyor olmasıydı.

Mustafa, "Ne kadar da güzel," diyordu, "ama bana kalırsa onca yolu tepmek pek akıllı işi değildi. Ali Baba burada hiç yaşamadı ki."

Simone elini sallayarak onlara arkasından gelmelerini işaret ederek, "O kadar emin olma," dedi. "Şuna bakın!"

Diğer ikisi ona katıldı ve Dr. Rashid fenerini tünelin içine doğru uzattı. Burada duvarlar düzleşmişti ve kaya ta baştan beri olağanüstü pembe renkteydi ya da daha sonra badana yapılmıştı. Simone ona tırnağını batırdı ve incecik bir boya tabakası ufalanarak döküldü. Boyanın ardındaki kaya daha donuk bir sarıydı.

Yüreği hopladı.

Tünelin tavanı alçak da olsa sarkıtları olabildiğince düzgün biçimde kazınmıştı; yalnızca birkaç tanesi hançer büyüklüğünde yeniden oluşmuştu ve oraya bir taş mezar inşa etmek isteyenlerin herhangi türden bir sunak, taş kemik sandığı ya da süs eşyası taşımalarına yetecek genişlikteydi. Simone ağır ağır ilerliyordu ve kayanın üzerinde gördüğü bir şekli incelemek üzere durdu. Zamanla epey aşınmış olmasına karşın hiç kuşkusuz bir domuzdu bu.

Azizin koruyucu hayvanı.

Orada bir elmas gerdanlık bulsa bu kadar sevinmezdi.

El fenerini şeklin üzerinde tutarak, "Hâlâ şüphe ediyor musunuz?" diye âdeta ciyakladı.

Tünel bir dirsek çizerek sağa dönüyordu, sonra bir daha, ardından da yüksek tavanı bir kümbet gibi oyulmuş kubbeli, yine badanalı yatık duvarları olan bir odaya varmadan önce sola doğru keskin bir dönüş yapıyordu. Boyalarından uzun zaman önce kocaman parçalar dökülmüş ya da solmuş olsa da, tavanın kenarlarına mavi ve altın sarısı renklerde, azizin günlük yaşamından temel olayları gösteren resimler sıvanmıştı. Bunlardan birinde, kendisiyle özdeşleşmiş olan asasıyla bir domuz sürüsünü güdüyordu, bir diğerinde başının üzerinde bir haleyle tahta oturmuş birisinin, hiç şüphe yok ki Roma İmparatoru Diocletianus'un karşısına dikilmiş, eski Hristiyan şehitlerinin hesabını soruyordu. İmparatorun başının hemen arkasında, neredeyse kulağına bir şeyler fısıldıyormuş gibi havada salınan kanatlı bir siyah böcek göze çarpıyordu. Simone hayatında hiç böylesine tuhaf bir resim görmemişti.

Diğer eserlere gelince, araya neredeyse başka bir el girmiş gibiydi. Daha bir kabaca yapılmış olan bu resimlerde yalnızca siyah ve kırmızı renkler kullanılmıştı; insanlar ve hayvanlar çocukların çizdiği çöp adamlar gibiydi ve hatta bazı sahneler diğerlerinin üzerine çizilmişti. Aslında hepsinin işlediği tema şiddet ve korkuydu. Şişe geçirilmiş, kıvranan domuzlar vardı ve azizin bizzat kendisi şeytanlar tarafında boynuzlanarak paramparça ediliyordu;

kemiklerinden kanlar fışkıran iskeletler. Acaba bu son imge, ölümü tehlikeli bir deri hastalığı olarak tasvir etmenin bir yolu muydu? Eğer öyleyse, Aziz Antonius'un görevi bu türden hastalıklara *karşı* koymak olduğuna göre bu oldukça tuhaftı.

Simone, babasının şaşkınlık ve korku dolu bir sesle, "Köşede," dediğini duydu. "Orada işte, kemik saklama sandığı."

Simone bakışlarını zorlukla yukarıdaki can sıkıcı görüntülerden ayırıp fenerin ışığını takip ederek odacığın ta ötedeki köşesine, kayanın içine derinlemesine oyulmuş bir nişe çevirdi. Daha sonra Hristiyanların da sürdürdüğü eski İbrani geleneğinde bu nişlere *kokh* denirdi; Latincede ise *loculus*. Bu niş kemerliydi ve pervazında bir çift kırmızı kilden vazo duruyordu. Bunlardan birinin tepesi kaybolmuştu ve Simone onun içindeki rulo edilmiş papirüsü zar zor görebiliyordu. Onu alıp açmak için parmakları kaşınıyordu.

Asıl ganimet oradaydı; iki vazo arasında yatan, ağır kapağı demir zincirlerle iyice emniyet altına alınmış ak mermerden bir sanduka. Onu ilk seferde göremediğine şaşmadı. Sandık yalnızca enikonu derinlemesine oyuğun içine sokulmamış, aynı zamanda doğa ötesi derinlikte ve karanlık bir büyülü gölgeler havuzuna yerleştirilmiş gibiydi. Sanki birinin gözü önünde kendini neredeyse görünmez kılabilecek güce sahipti.

Eski sanat eserlerinin gizemlerine alışık olan biri için bile bu kemik sandığı kendi başına bir büyüydü. Simone, yaşamında ilk kez elinde olmadan sırtının ürperdiğini hissetti.

Ama Mustafa'nın hiç etkilenmediği açıktı. Orada hâlâ bir ganimet olabileceği duygusuyla çocuk vazolara doğru seğirtti, kapalı olanın kapağını vurup açarak içine baktı.

"Yine bir sürü kâğıt!" diye hayıflandı. Derken sandığa doğru atıldı. "Heyecanla, "Ne var ki bunun içinde?" diye bağırdığında, sesi, kendilerinden başka kimsenin olmadığı odada bomba etkisi yaptı. Zincirlere asılırken, "Nasıl açacağız bunu?" dedi.

Simone, "Açmayacağız," diye yanıt verdi. "Uğraşmayı bırak."

Dr. Rashid feneri daha da yaklaştırarak, "Bu bir hazine sandığı değil," diye açıklama yaptı. "Bu arkeolojik bir eser."

Genç rehber aradaki farkı anlayamamış gibi görünürken bakışlarını Simone'un üstünden babasına çevirerek umutsuzca daha iyi bir açıklama bekledi.

Simone, "Krallar Vadisi'nde değiliz," dedi. "Bu sandukanın içinde altın maskeler veya gümüş kadehler falan yok. Kemikler var."

Mustafa, "Hepsi o mu?" dedi. "Kâğıtlar ve kemikler ha? Üstelik onca yolu teptikten sonra." Çocuk, "En kötü işler, hep en kötü işler beni bulur zaten," diye sinirli bir halde homurdanarak oradan uzaklaştı.

Simone başını kemik sandığına doğru eğdi ve fenerin ışığında bir sürü işaret ve yazıt gördü. Bunların hepsini çözmek aylar sürebilecek bir işti, mutlu ve belki çok uzun aylar. Bir konuda kendinden emindi: Mısırlı Aziz Antonius'un mezarını bulmuştu, Hristiyan manastır yaşamının saygıdeğer babasının ve ona işkence yapıp inancını sınamak için gönderilmiş olan şeytansı kalabalıklara karşı savaşmış bir kahramanın. Parşömenlerin ona daha neler anlatabileceğini kim bilebilirdi?

Başını kaldırıp yeniden tavandaki resimlere baktığında bu en kaba, en acımasız görüntülerin o şeytansı adamlar tarafından çizildiğine neredeyse inanabilecekti.

Ansızın ona tuhaf gelen bir şey daha gördü.

Kol ve bacaklarının lime lime edildiği resimde Antonius'un ayakta duruyor olduğuna yemin edebilirdi; şimdiyse yere yapışmıştı ve anlaşılmaz sesler çıkaran, çatal kuyruklu maymuna benzer bir yaratık sırtında tepiniyordu.

Tahtta oturmakta olan İmparator Diocletianus'un yerinde, başında tacı, elinde asasıyla sırıtan bir köpek -ya da belki bir sırtlan- oturuyordu.

Daha da akıl almazı kuşlardı, sürü halinde küçük siyah kuşlar. Beyaz duvarlara ve hatta odanın tavanına çizilmiş olanlar. Daha

babasına soramadan onun da altüst olmuş bir halde kuşlara bakmakta olduğunu fark etti.

Simone, "Daha önce orada mıydılar?" diye sordu.

Derken harekete geçtiler, uçmaktan çok sürünür gibi, serçelerden çok böcekler gibi. Akma taşlardaki çatlakların arasından sürünerek çıkıyorlardı. Kumların içinden baş gösteriyorlardı.

Akrepler.

Onlarcası, yüzlercesi, ölümcül iğneli kuyruklarını titretip dikleştiriyordu. Simone'un hayal bile edemeyeceği, görüp görebileceği en büyük akrep kolonisi orada etrafa yayılmış halde duruyordu, belki de binlerce yıldır rahatsız edilmeden.

Girişteki bölümden bir çığlık yankılandı. "Atın şunları üstümden! Yardım edin bana! Defedin şunları!"

Simone doğruldu ve kabukların çizmelerinin altında çatırdadığını hissederken tünele geri koştu. Babasının hemen arkasından geldiğini duyabiliyordu ama tam o sırada adam takıldı ve yere kapaklanırken az daha onu da düşürüyordu. Bacağını sivri bir kaya çıkıntısına çarpmıştı ve Simone ona yardım etmeye çalıştığı sırada Mustafa'nın çığlıkları giderek yükseliyordu.

Tavandan Simone'un saçlarına bir şey düştü ve eliyle onu atmaya çalışırken bir çift kıskaç parmağını çimdikledi.

Bir eliyle feneri kaparken diğerinle topallayan babasının koluna girdi, önce sağa, sonra sola, en sonra da neredeyse tanınmaz hale gelmiş olan Mustafa'nın yattığı ön mağaraya varmak üzere tünel boyunca ilerledi. Çocuk üzerinde kaynaşıp duran akrep kalabalığının altında kalmış, yerde yuvarlanıp duruyordu. Kollarını ve bacaklarını sağa sola savururken ayağından fırlayan sandaleti Simone'un başını sıyırarak geçti.

Mustafa, "Durdur şunları! Durdur şunları!" diye canhıraş çığlıklar atıyordu ama kız zaten soluk soluğa bir halde üzerine yığılmış olan babasını bırakamadığı için elinden bir şey gelmiyordu. Tamamen yere yığılmadan önce onu mağaradan çıkarması gerekiyordu. Yanından geçerken, yaratıklardan belki birkaç tanesini vurup düşürebilir umuduyla elindeki feneri Mustafa'ya doğru salladı ve

çizmeleriyle birkaç kez tepindi ama ayakları kumun içinde sürüklenen babası artık dayanılmaz bir biçimde giderek ağırlaşıyordu.

Mustafa'nın eli uzandı ve Simone'un ayak bileğine yapıştı ama bir diğer akrep son derece hızlı bir biçimde iğnesini onun bileğine saplayınca çocuk elini geri çekti.

Yokuşun dibinde feneri elinden atıp bir yanında babasını çekiştirerek mağaranın girişine doğru tırmandı. Bu bir torba ıslak çimentoyu sürüklemek gibiydi. Sabah güneşinin altın sarısı ışıkları mağaranın girişine doluşmuştu ve Simone kör edici parlaklıktaki ışıkta önünü görmeye çalışıyordu. Bütün gücünü toparlayarak adım adım ışığa doğru ilerlemeye çalıştı. Derken kendini ansızın mağaranın dışında bulduğunda, timsahın çenelerinden son anda kurtulmuş bir balık gibi hissediyordu. Babası hırıltılı bir sesle su isteyerek kumun üzerine boş çuval gibi yığılıverdi. Bacağı kanıyordu.

Simone matarasını onun dudaklarına dayadı. Sonra girişe geri döndü. Dr. Rashid korku içinde, tuzlu su çenesinden aşağı doğru akarken, "Hayır, hayır," dedi. "Artık çok geç."

Denemeliydi. Başını eğerek yeniden yer altı mağarasına daldı ve cep fenerini taş mezarın giriş bölümüne tuttu. Mustafa'nın ölü halde yattığını görmek için daha ileri gitmesi gerekmiyordu; böylesine canavarca bir saldırıdan kimse sağ çıkamazdı. Görüntü iğrençti ve bu görüntüyü asla unutamayacağı gibi kendini de asla affedemeyeceğinin farkındaydı. Bazılarının kıvrık kuyruğu hâlâ havada ve kıskaçları açılmış halde olan düzinelerce akrep âdeta aldıkları canın kutlamasını yapar gibi dans ederken çocuğun ölü bedeni kumların üzerinde sere serpe yatıyordu.

İçlerinden biri hâlâ saldırganca, tehdit edercesine hızla Simone'un çizmesinin burnuna doğru seğirtince, kız ayağının altında onu ezerek sert kabuğunu toprağa gömdü. Yapışkan artıktan kurtulmak için tabanını bir kayaya sürtmesi gerekti ve o anda bile akrebin ölümcül kuyruğu öfke dolu son bir refleksle titriyordu.

Sanduka ve vazolar için geri döndüğünde -ki bunu yapacağından hiç şüphesi yoktu- yanında bir alev silahı getirecekti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gecenin bir yarısı olmasına rağmen sokağın öbür ucunda, Einstein'ın evinin zemin katında yanan bir ışık vardı. Lucas bir sigara daha yaktı ve böyle aptalca uykusuzluk çeken bir başkasının ya da insanlığın evreni anlayışında büyük buluşların ortaya çıkarıldığı bir başka yerin daha olup olmadığını merak etti.

Orada, Bayan Caputo'nun evinin verandasının basamaklarında, o kadar yeri göğü sarsacak türden olmasa da başa çıkması gereken kendi sorunları vardı.

Erkenden yatağa girmişti ama birkaç saat boyunca sıkıntı içinde bir o yana, bir bu yana dönüp durduktan sonra uykusuzluğa teslim olmuştu. Çatı katındaki odası basık ve havasızdı ve pastırma yazının son esintisi olabilecek temiz havanın tadını çıkarmak için dışarı çıkmıştı. Köşedeki tek bir sokak lambasının zayıf ışığında dallardan dökülen ve bunun dışında pek sessiz olan sokak boyunca hışırtılar çıkaran yaprakları görebiliyordu. Camel sigarasından derin bir nefes çekti, dirseklerini dayayarak arkasına yaslandı ve Simone adlı kızla barda karşılaşması üzerine onu yüzüncü kez yeniden gözünün önüne getirdi.

O ayrılırken ettiği iğneleyici lafla ne demek istemişti, hani onun yardımı olmadan sandığı açarsa bin pişman olacağını söylerken? Kimdi o? Ve ne biliyordu?

Daha da önemlisi, kızı başından savmakta neden o kadar aceleci davranmıştı ki? Doğal bir sakınma güdüsünden miydi acaba, o günlerde pek yaygın olan bir ihtiyatlılıktan mı? Yerin kulağı vardır

düşüncesiyle. Yoksa daha önemsiz bir nedenden miydi? Artık senelerdir yadsımaya ya da baskı altına almaya çalıştığı bir şey yüzünden miydi? Askere alınıp denizaşırı yerlere gönderildiğinden bu yana farkında olmasa da altüst olmuştu duyguları. Acaba gerçekten bu kadar basit miydi?

Siyah bir De Soto yavaşça yanaştı. Ön farları, sokağın karşı tarafına sıçrayan bir tekir kediyi aydınlattı.

Bu kedi ona sandukanın üzerine kazınmış olan bir şekli anımsattı. Kedi cinsi Mısır tanrısı Bast'ın tipik bir tasviri. Bu onun, Simone'un iddia ettiği gibi sandığın Mısır'dan çıkma olduğuna dair şüphesini doğrular mıydı acaba? Mermerin üzerine kazınmış o yazıtlar olmasa buna katılabilirdi. Bunlar, mihvere yamuk biçimde çizilmiş soluk bir elmas şekli de olmak üzere, Yunan ve Latin harfleri ve gizli sembollerden oluşan karman çorman hiyerogliflerdi. O zamana kadar böyle bir bileşime hiç rastlamamıştı.

Böylesi garip figüratif sembolleri de hiç bir arada görmemişti. Asasıyla bir çoban görünüyordu ama sürüsü, eğer o bir sürüyse, koyunlardan çok edepsiz davranışlar sergileyen bir maymunlar güruhunu andırıyordu. Ne işleri vardı orada? Hatta iki düzine tırmık izi vardı -uzun çizikler- ve sanki sakar bir sanatkâr tarafından yapılmış gibi duruyordu. Öyle değilse de sandığın içine girmeye çalışan vahşi bir hayvanın işiydi bu. Ama kemik saklama sandıklarında yalnızca kupkuru kemikler olduğuna ve asla taze et olmadığına göre herhangi bir hayvan neden böyle bir şey yapsındı ki?

Sokağın karşı tarafında Lucas'ın gözüne açık pencerede dalgalanan bir çift kumaş perde ve onları içeri çekip pencerenin iki kanadını kapatan bir adamın gölgesi çarptı. Eski ahşap çerçeveden gelen gıcırtı, esen rüzgâra kapılıp gitti.

Işık söndü ve ardından verandada bir başkası yandı.

Daha önce görmüş olduğu De Soto -ona has şelale görünümlü ızgarasından çıkardığı kadarıyla bu bir 41 modeldi, bütün montaj hatlarına savaş için el konulmadan önce üretilen Amerikan otomo-

billerindendi- aynı yoldan geri döndü ve sonra motoru rölantide çalışır halde Einstein'ın evinin önünde park etti.

Gecenin o saatinde neler olup bittiğini merak etmeye fırsat bulamadan yaklaşan ayak sesleri duydu ve üstünde iş kıyafetleri ve bir rüzgârlık olan bir adamın pansiyona giden kısa beton yoldan çıkageldiğini gördü. Başı önündeydi ve ayaklarını sürüyordu.

Lucas alçak sesle, "Siz Bay Taylor olmalısınız," dedi.

Ürken adam birden durdu ve başını kaldırıp baktı. Her ne kadar Lucas onun tanımazdan geldiğini hissettiyse de adam, "Kimsiniz siz?" diye sordu.

Lucas öne doğru eğilip, elini uzatırken, "Lucas Athan," dedi. "Yukarıda, çatı katında oturuyorum."

Hâlâ sıkmadığından Lucas elini indirirken Taylor, "Ha, tamam," dedi.

"Gece vardiyası mı?"

Taylor -kırk yaşlarında, dişleri çürük çarık bir adam- bir süre bu soruya nasıl yanıt vereceği konusunda kararsız kalmış gibi göründü. "Ya, aynen. Dur durak bilmeden."

"Trenton'da mı çalışıyorsunuz?"

"Evet."

"Uçak atölyesinde mi?"

"Bunu nereden duydunuz?"

Lucas, "Özür dilerim," dedi. "Pansiyon sahibemizden duymuş olmalıyım."

"Bunu yapmamalıydı."

"Benden sır çıkmaz."

"Siz ne iş yapıyorsunuz?"

"Üniversitede öğretim görevlisiyim." Ama Lucas adamın bundan da haberi olduğu duygusuna kapıldı; Bayan Caputo ona söylemişti bile.

"Ne öğretiyorsunuz?"

"Sanat tarihi."

Taylor'ın suratındaki ifadeden bunun ona pek bir şey ifade etmediği belliydi. Çenesiyle siyah bandı işaret ederek, "Savaşta mı kaybettiniz?" dedi.

"Evet."

Taylor suratını asıp cıkcık etti ama o bildik ayrıntılara girip lafı gevelemedi ve Lucas buna sevindi. Onun yerine, "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Yanıt vermekte pek cimri olan bu adam soru sormaktan hiç çekinmiyordu. "Uykum kaçtı."

"İyi, benim öyle bir sorunum olmayacak." Taylor adımını atarak yanından geçti ve elini kapının tokmağına koydu.

"İyi geceler."

"Size de."

Ardından kapıyı kapattı.

Lucas, amma herif, diye geçirdi içinden. Amy'nin bile onunla dostluk kuramamış olmasına şaşmamak gerekirdi. Yukarı çıkarken onunla yeniden karşılaşmak istemediğinden Lucas verandada oyalanırken bir yandan da -arada bir daha az önemli şeyler de olmak üzere- sanduka üzerinde yapacağı çalışmayı düşündü. Sabah olduğunda öylesine, kız hakkında bilgi almak için Nassau Inn otelini arayacaktı.

Ayağa kalkarak eliyle pantolonunun arkasını silkeledi, tam sigarasını söndürüp içeri girmek üzereydi ki sokağın karşısında ön kapı açıldı ve iki adam -biri profesördü- merdivenlerden aşağı indi. Koyu kahverengi şapkalı ve takım elbiseli olan diğerinin bir elinde evrak çantası, öteki elinde de bir valiz vardı. Şoför araçtan indi, valizi çabucak onun elinden kaptı ve bagaja yerleştirdi.

İki adam bir iki dakika kadar alçak sesle sohbet ettiler, sonra da tokalaştılar. Şoför otomobilin sağ arka kapısını açtı ve yolcusu kendini içeri atar atmaz aracı vitese takıp hızla uzaklaştı. Einstein bakışlarını karanlık gökyüzüne çevirmeden önce bir süre onun arkasından baktı. Yukarıda yıldızlar titreşerek parıldıyordu ve profesör bakışlarını yeniden yere çevirdiğinde Lucas'ın sigarasının ucundaki

turuncu parıltıyı fark etmiş olmalıydı ki selam vermek için avucu yukarı bakacak biçimde elini havaya kaldırdı. Lucas da Camel sigarasını sakince sallayarak bu selama karşılık verdi ve Einstein ayaklarını sürüyerek merdivenleri çıkıp eve girdi. Verandanın ışığı söndü ve o sönerken tam yukarıda Taylor'ın odasının ışığı yandı.

Lucas, tekir kedinin profesörün evinin bahçe çitinin altından kaçıp gittiğini izlerken içinden, tuhaf gece, diye geçirdi. O gece havada tuhaf bir şey vardı ve bu her neyse, pusuda yatmayı sürdürüyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bu sabah yelkenli gezisine katılması için Gödel'in aklını hiç çelmemeliydi. Adam küpeştelere öyle bir yapışmıştı ki sanki tatlı tatlı esen bir rüzgâr altında tekrar geri dönmek üzere Carnegie Gölü'nün -Princeton'da kürek takımı için yapılmış suni bir baraj gölü- öbür ucuna doğru öylesine yelken açmış değil de açık denizde bir tayfuna yakalanmışlardı. Bu, Einstein için her şeyden uzaklaşabildiği gerçek birkaç kaçış anından biriydi; ne telgraf ne telefon ne de en son keşif veya teoremlerini değerlendirmesi için ona yalvar yakar olan sırnaşık genç fizikçiler vardı. Helen dur durak bilmeden bu tacizlere karşı ona göğsünü siper ediyordu ama bir sekreter de bir yere kadar yeterli olabiliyordu.

Helen bir keresinde J. Robert Oppenheimer'a kapıları açmış ve iki adam Los Alamos'ta sürdürülmekte olan atom bombası araştırmalarının önüne çıkan engelleri tartışıp çözebilsinler diye onu birkaç gün konuk odasında ağırlamıştı. Bu bir bakıma profesör için kendi haklılığını kanıtlama fırsatıydı -içlerinde Oppenheimer da olmak üzere seneler boyunca daha genç kadrolar tarafından dışlandığını hissetmişti ve şimdi, en büyük ulusal öneme sahip emsalsiz bir proje kapsamında, tam bir gizlilik içinde artık kendisine döneceklerinin farkında olmak en hafif tabirle ona hayat veriyordu.

Gödel, o sabah üçüncü keredir, "Bu gölün derinliği ne kadardır?" diye soruyordu. Can yeleğini çenesine kadar bağlamıştı.

Einstein, "*Ach*, altı metreden fazla değil," diye yanıt verdi. "Altı metre."

Hiç de iyi bir yüzücü olmayan Gödel'in beklediği yanıt bu değildi. İş oraya geldiği takdirde bir buçuk iki metre yeterli olurdu.

Sonbahar rüzgârı Einstein'ın saçının beyaz püsküllerini başının üzerinde uçuşturuyordu ve saçıyla birlikte kafasının içindeki kuruntuları da. Teknenin sarı yelkeni -öyle harap bir tekneydi ki Einstein şaka yollu ona *Tinef* adını takmıştı ya da İbraniceden tercüme edildiği biçimiyle "külüstür"- rüzgârla şişinip şaklarken o, dümen yekesini ustalıkla idare ediyordu.

Gödel'in dikkatini, rüzgâr çarptıkça teknenin hafifçe yana yatmasından başka tarafa çekmek için, "Ee, çalışmaların nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Hangisini demek istiyorsunuz? Süreklilik hipotezi üzerine yazdığım tez neredeyse bitti ve sizden bir zahmet basılmaya göndermeden önce onu bir okumanızı ve kendi görüşlerinizi bana bildirmenizi rica edecektim."

Einstein içtenlikle, "Severek," dedi. Gödel'in matematiksel çalışmaları -ki bu konuda ün yapmıştı- her zaman aydınlatıcı ve kendi mantığı içinde çürütülemez olmuştu. Herhangi bir bilinen sistem içinde gerçek olan ama yine o sistem tarafından kanıtlanamayan savların olduğu üzerine kurduğu eksiklik teoremi onun bu panteon içindeki varlığını sonsuzlaştırmaya yetecekti.

Bu onun, sağlam temellere dayandığı halde ikna edici olmayan diğer bir gözde projesiydi; tanrısal bir plan ve sonraki yaşam üzerine ontolojik kanıtıydı. Einstein, evrenin düzenlenmesinde eksiksiz, zarif ve değiştirilemez biçimde bir birleşik alan olduğu teorisine olan sarsılmaz inancı doğrultusunda -ki onlarca yıldır umutsuzca peşinden koştuğu bir hedefti bu- Tanrı'ya inanmazdı, en azından Tanrı'nın olduğunu ileri süren herhangi bir semavi dinden uzak dururdu. Cennet ve cehenneme gelince, bunlar hayalden başka bir şey değildi. Buna dair ortada tek bir kanıt göremiyordu. Üstelik Gödel gibi bir dâhi bile bu konuda kendini tatmin edecek kanıtlar sunamıyorsa bunu başka kim yapabilirdi?

"Diğer çalışmam olan ontolojik kanıtlamaya gelince..."

Einstein içinden, işte başlıyor, diye geçirdi.

"... sizin dördüncü ve beşinci aksiyomların birleşimine olan itirazlarınızı yakından inceledim ve onları ardından gelenlerin geçerliliğini bozmayacak ya da ortadan kaldırmayacak bir tarzda çözebildiğime inanıyorum."

Kendi savını oluşturmasına birbiri ardına yalnızca on dört kadar aksiyom ve teorem yetmişti ve onun dehası nedeniyle bu tezde bir çatlak bulmak hiç de kolay değildi. Ama Einstein onun ana tezinin yanlış olduğunu biliyordu. Neden? Çünkü bütün benliğiyle şunu biliyordu ki bir ilah adına herhangi bir neden ya da amaç düşünülemezdi. İnsanoğlu bütün bunları tek parça bir kumaştan kesip biçmişti çünkü temelde herkes karanlıktan, ebediyen yok olmaktan korkuyordu; kişisel yaşamların uçsuz bucaksız ve tümüyle umursamaz kocaman bir düzen içinde hiçbir anlamı olmadığı gerçeğiyle yüz yüze gelmekten korkuyordu.

Gödel, "Ama Tanrı'ya dair bir kanıtın sırf bir gönül arzusundan ibaret olduğunu söylememelisiniz," dedi, "şu ölen dostunuz Dr. Freud'un dediği gibi. Ona göre bütün iş beyinde bitiyordu ama o beyin, bana kalırsa, çoğu kez yalnızca onun olmakla kalıyordu."

Kendisine gelince, Einstein'da öyle ölümden korkmak ya da ondan kaygı duymak gibi şeyler yoktu. Artık altmış beş yaşındaydı ve çoktan bir sürü iyi iş yapmıştı; bunu kimse yadsıyamazdı. Sigmund'un dediği gibi, aşk ve çalışma iki olmazsa olmaz şeydi. Ama Einstein, Freud'u her zaman bir bilim insanından çok bir filozof olarak beğenmişti ve onun denemelerini tanımlayıcı olmaktan çok düşünmeye teşvik edici bulmuştu.

Hayır, ölümden korkmamasının nedeni içinde bulunduğu -bir atom kadar minicik, bir mayıs sineği kadar önemsiz- konumu kabullenmiş olmasıydı. Mutlak aklın ötesinde bir gizem ve mucizenin içindeydi. Bunun içinde yer almak ve daha buradayken bir insanın elde başarabileceğinin en fazlasını başarmak yeterliydi.

"Ön yargılı olmayacağıma söz veriyorum," diye yanıt verdi, "bana kanatlar takıp arp çalacağımı ve Tanrı'nın tahtının dibinde

oturacağımı söylesen bile." Özellikle o anda dâhil olmak istemediği tek şey Gödel'in kanıtlarının haklılığı üzerine sıkı bir tartışmaydı. Gözleri gölün kıyıları boyunca bol bol birikmiş kızıl ve altın sarısı yapraklara dalıp giderken yalnızca manzaranın doğal güzelliğini yaşamak, Alpler'de sıcak çikolatasını tatlandırmak için kullandığı beyaz kremaya benzer pofuduk beyaz bulut yığınlarının gökyüzünde süzülüşünün ve berrak, buz gibi suyun yelkeninin bordasına ritmik bir biçimde vuruşunun tadını çıkarmak istiyordu. Gözlerini yumarak kendini o eski yıllarda İsviçre'de, yanında yalnızca sevgilisi, tatlı sarışın Marie Winteler kolunun altında yatarken, *Tinef*'e çok benzeyen bir teknede gencecik bir adamken yaptığı yolculuğu hayal etmeye çalıştı. Zaman göreceliydi -bunu kesin olarak kanıtlamıştı zaten- ama kendisi bile, hele yaşlandıkça, zamanın insana nasıl bu kadar çabuk geçer gibi geldiğine akıl erdiremiyordu. İçini, birleşik alan teorisini tamamlayabilecek kadar uzun yaşayamayacağı korkusu kapladı.

Ya da bu teorisinde bütünüyle haklı olduğunu kanıtlamaya yetecek kadar.

Oppenheimer'ın bu düşünceyle başından beri alay ettiğini biliyordu. Bütün kuantum mekaniğiyle ilgilenen herkes öyleydi. Bohr. Teller. Çoklukla ne kadar ironik diye düşünüyordu, yüzyılın başında yayımlanan araştırma yazılarında onların kendi teorileri ve araştırmaları için onlara bir altyapı sunmuştu ama bu adamlar daha sonra dönüş yapmışlar ve onun çalışmalarını kabul edemeyeceği bir biçimde, rastlantısal kurallarla işleyen bir evren yaratmakta kullanmışlardı. Her şey için bir şablon olmalıydı -ne kadar basit, o kadar iyi- ama bunun yolunu bulmanın kuantum fiziğinden geçmediğinden adı gibi emindi.

Gödel, "Çok hoş bir gezinti oldu," dedi, "ama artık kıyıya dönmeye ne dersiniz?"

Einstein silkinerek düşlerinden sıyrıldı ve gözlerini açtığında ta uzaklarda, dostu Kurt'un çoktan gözlemlemiş olduğu ufuktaki o şeyi gördü. Ağaçların hemen yukarısında sıralanmış ince fırtına

bulutlarını fark etti. Bern Alpleri'nde olduğu gibi, New Jersey'de de havaya güven olmuyordu.

Ufak yelkenlileri kolay bir lokma olurdu.

Ana yelkeni kapadı ve tekneyi sancak tarafına döndürdü, sonra rotayı üniversitenin kayıkhanesine çevirmek amacıyla dümene geçti. Gölün suyu teknenin kenarından aşınca Gödel ıslanan ayaklarını ateşe değmiş gibi hızla havaya kaldırdı ve ardından kollarıyla dizlerini kucakladı. Einstein, arkadaşının böyle korkmasına neden olduğu için utanmasa kahkahayı basıverecekti.

Omzu üzerinden arkaya baktığında fırtına bulutlarının gerçekten de hızla yaklaşmakta olduğunu gördü. Bu Oppenheimer'ın Los Alamos'a dönmeden önce tamı tamına kullandığı bir metafordu. "Bütün fırtınaları sona erdirecek olan fırtına geliyor," demişti. "Tek mesele şimşek ve yıldırımları kimin savuracağı olacak." Oppenheimer hep böyle melodramatik bir dil kullanma eğilimindeydi. "Biz olmalıyız."

Tabii Einstein bu argümana daha önce de tanık olmuş ve karşılık vermişti. Adanmış bir pasifist, barışı sağlamak için bir organize dünya topluluğu oluşturmanın yılmaz bir destekçisi olarak kaçınılmaz bir biçimde görüşlerini geliştirmek zorunda kalmıştı. Savaş uzuyor, acımasızlıklar çoğalıyordu. İlk olarak kendisinden, Japon limanlarını bloke etmek üzere mayın tasarlaması için deniz kuvvetleri yardım istemiş, o da bunu yerine getirmişti. Şimdi de kendisinden daha önce hiç görülmemiş, hatta düşünülmemiş çapta, ortalığı kasıp kavuracak bir silah geliştirmesi isteniyordu. Eğer Oppenheimer'ın dediği gibi Almanlar böyle bir bomba imal etme çabası içindelerse başka çıkar yolu yoktu.

Oppenheimer çalışma odasının kapısını kapar kapamaz, "Hepimiz gece gündüz çalışıyoruz," demişti, "ama daha da hızlanmamız gerekiyor. Bu problemleri eskiden olduğundan daha hızlı çözmemiz, artık imalat safhasına geçmemiz lazım."

"Peki ya taşıma?" demişti.

Oppenheimer gömlek cebinden bir paket çıkarmış ve içeceği birçok sigaradan ilkini yakmıştı. "İş o noktaya gelirse."

İş o noktaya gelirse.

Einstein duaların kabul edildiğine inansa hemen dizlerinin üstüne çöker ve duaya başlardı.

İş o noktaya gelirse.

Bu kadar basit sözler, başlı başına bir felaketi kapsıyordu. Sanki dünya, insanın trajik çılgınlıklarına yeteri kadar tanık olmamıştı. Birinci Dünya Savaşı'ndaki Somme Muharebesi onun için yeterli olmuştu. Hepi topu on kilometrekarelik bir bataklık için yarım milyon insan ölmüştü.

Rüzgâr giderek sertleşip, dalgalar teknenin yan tarafından aşıp içeri dolarken Gödel, "Daha hızlı gidemez miyiz?" diye sordu. Gödel sırılsıklam olmuş, gözlüklerinin minik yuvarlak camları suyla kaplanmıştı. Kayıkhaneye henüz dört yüz metre kadar uzak olmalarına karşın Einstein onu Princeton'ın, direğin ucunda dalgalanmakta olan turuncu siyah flamasından çıkarabiliyordu.

Einstein, "Alabora olmak istemiyorsak, hayır," dedi.

Gödel telaşla, "Hayır, hayır," dedi, "o zaman böyle devam edelim." Arkasına, yaklaşmakta olan fırtınaya doğru kötü kötü baktı.

Beyaz bulutlar doğuya doğru kayarken yerlerini artık tanklar gibi üzerlerine gelmekte olan kocaman fırtına bulutlarına bırakmışlardı. Einstein kendisi de kaygılanırken bunu belli etmemeye çalışıyordu. Küçük yelkenli çoktan epeyce su almıştı ve rüzgârın önünde yön değiştirerek onun hiç de arzu etmediği kadar dik bir açıda yol alıyordu.

Her şeyden önce, şimşekler çaktığında tek direkli, zavallı bir yelkenliyle gölün ortasında olmak da istemiyordu. Üniversitenin kürek antrenörü, *Tinef*'in kayıkhaneye getirildiği daha ilk gün onu uyarmıştı.

"Jersey fırtınaları kasırga gibi eser. Onların geldiğini göremezsin ama inan bana, onlar seni görecektir."

Antrenörün ne demek istediğini artık anlıyordu. Fırtına sanki görünürde hiçbir şey yokken ortaya çıkmış ve kötücül niyetlerle peşine takılmıştı.

Gödel, rüzgârda neredeyse duyulmayan, zayıf bir sesle, "Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Einstein elinden geldiğince güven verici bir ses tonuyla, "Hayır, sen harika bir ikinci kaptansın," dedi. "Yüzmeye kalkışmayın, yeter."

Gödel hafifçe gülümsedi.

Profesör, "Çok geçmeden evde, Adele'in yanında olacaksın," dedi, "ve için akşam yemeğinin tadına bakıyor olacak." Aslında Kurt'un kendine has davranışları üzerine bu basit şakayı yapmazdı ama o anda daha dikkat dağıtıcı bir şey gelmemişti aklına.

Gödel bunun üstünde durmadı. "Bana balık yapıyor bu akşam. Ev leş gibi kokar artık."

"Hangisinden?"

"Hiç fark etmez."

İlk yağmur damlaları benekler oluşturarak göle düşmeye ve kıyı boyunca uzayıp giden ağaçlar giderek güçlenen rüzgârla birlikte başlarını eğmeye başladılar. Kopan yapraklar gölün üzerinde sürüklenip gidiyordu.

Einstein ana yelkene daha bir kuvvetle asıldığında, yelkenli sertçe kayıkhanenin ahşap iskelesine doğru yön değiştirdi. Küçük yarış tekneleri parmaklıklı raflara tersyüz halde yerleştirilip güvenli bir biçimde bağlanmışlardı. Gödel'in kanı çekilmiş parmak eklemlerini fark ettiğinde istese de daha sıkı tutunmasının olanaksız olduğunu anlamasına rağmen, "Sen yalnız sıkıca tutun," dedi.

Yelkenli, yolun kalanında, rüzgâr ve dalgaların önünde sürüklenerek suyun üzerinde kaydı ve yan tarafına bindirmeden önce iskelenin burnunu kıl payı sıyırdı.

Einstein, "İskele halatını kap ve bizi ona bağla," dedi ama Gödel çoktan harekete geçmişti bile. Profesör yelkeni çözüp katlarken Kurt tekneyi iskeleye bağladı, sonra Einstein kıç taraftan kalkıp da ileriye doğru adım atarken soğuk ve titreyen elini ona uzattı.

Yağmur göl boyunca bir perde gibi üzerlerine geldi ve ikisi de sırılsıklam olduğunda iskelenin daha yarısına gelmişlerdi. Gökte zikzaklar çizen bir şimşek çaktı ve bir saniye kadar sonra bir gök gürültüsü top gibi patladı. Einstein sırılsıklam bir halde ve sendeleyerek Gödel'in ardından kendini kayıkhanenin saçağının altına attı. Ah, eski günlerde o ve Bern patent ofisinden arkadaşları yazları kırlarda yürüyüşe çıktıklarında hiç topallamadan koştuğunu nasıl da hatırlıyordu. İki adam birer köpek gibi silkindi.

İçerisi sıcacık ve kuruydu, yaşlı meşe ağacı ve taptaze balmumu kokuyordu. Açık bir dolapta bir dürbün, bir start tabancası, bir ilkyardım seti ve ne mutlu ki bir yığın battaniye göze çarpıyordu.

Einstein bunlardan birini Gödel'e fırlattı ama o tabii ki yakalamayı beceremedi. Eğilip onu yerden aldı ve titreyen omuzlarına sardı.

Einstein, "Üzerinden sular damlayan bir mastı köpeğini andırıyorsun," dedi.

"Siz de sırılsıklam bir çoban köpeğini."

Birlikte gülerlerken yağmur pencereleri dövüyordu. Ani bir gök gürültüsü, kıyamet koparcasına yüksek sesle bir devin yumruğu gibi çatıya vurdu. Kirişlerden tozlar yağdı, döşeme tahtaları ayaklarının altında zangırdadı ve ikisi birden anlık bir sessizliğe bürünerek, bir diğerinin patlamasını öylece, kıpırdamadan beklediler. Aslında o günlerde sanki bütün dünyanın içinde olduğu hareketsiz bir bekleyişti bu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Hafif bir esinti ve masmavi bir gökyüzüyle birlikte apaydınlık ve güneşli bir güne başlamışlardı ama öğle olduğunda pastırma yazı ansızın bitivermişti. Sonbahar enikonu çıkagelmişti. Soğuk bir rüzgâr esiyordu ve Lucas, Mercer Caddesi'ndeki evinden çıkarken Bayan Caputo arkasından, "Şemsiyeni unutma. Radyo bugün yine gök gürültülü yağış olacak diyor," diye seslendi.

Radyo haklıydı, her zamanki gibi.

Kampüsün çimenleri yağmurdan sırılsıklamdı, kaldırımlar vıcık vıcık olmuş kuru yaprak yığınları ve su birikintileri altında kalmıştı. Sanat müzesi içindeki ders salonun döşeme tahtaları öğrencilerin ıslak ayakkabılarından kayganlaşmıştı. Lucas neredeyse kürsünün basamaklarına takılıp yere kapaklanacaktı ve bünyece zayıf öğrencilerden birkaçı mevsimin ilk soğuk algınlığına yakalanmışlardı bile. Sınıfı birkaç heykel ve eski vazoyu incelesinler diye galerilerde gezdirirken ıslak ayakkabı şapırtılarına koro halinde öksürük, burun silme ve mendilleri burunlarında inleme sesleri eşlik ediyordu. Ancak Lucas zamanının çoğunu kemik sandukasıyla birlikte koruma binasında inziva halinde ya da topladığı bölük pörçük bilgilerden bir anlam çıkarabilmek için üniversite laboratuvarında geçirdiğinden salgından etkilenmemişti. Bütün bulduğu şeylerden bir anlam çıkarmak Herkülvari bir çaba gerektiriyordu. Bol bol not almış, makaralarca fotoğraf çekmiş, defalarca oskültasyon yapmış ama ne sandığın kesin kaynağını ne de içinde ne olduğunu tanımlamaya önceden olduğundan daha fazla yaklaşabilmişti. Aslına

bakılırsa, sarkofagus diye bilinen bu kemik saklama sandıklarının üzerinde kazınmış bazı basit işaretler bulunurdu - ölünün adını, belki sağken ne iş yaptığını ya da belki başka ünlü kişi veya ailelerle olan yakınlığını belirten işaretler. "John, Joseph'in oğlu. Tüccar." Üstelik ister Aramice, ister Yunanca, isterse de İbranice olsun, tek bir dil kullanılırdı.

Bu öyle değildi.

Bunda belli belirsiz, soluk, sanki bir komite ya da uyarılarını her türlü yoldan, akla uygun bir biçimde ortaya koymak niyetinde olan biri tarafından birkaç dilde kazınmış yazıtlar vardı. Muhtemelen bazı Antik Mısır taş ustaları tarafından kazınmış geleneksel Mısır hiyerogliflerinin yanı sıra, Lucas'ı Eski ve Yeni Ahit'ten alınma kısa pasajlara yönlendiren aşınmış ama okunaklı harfler göze çarpıyordu.

Yunanca harflere gelince -doğru anladığını varsayarak- onlar işe daha askerî bir hava katıyordu: "Sonsuz zafer, bozuma uğramış düşman." Sandıkta iki düşman tarafa da ait kemikler olabilir miydi? Bu bir ilk olurdu ve Üçüncü Reich'ın buna bu derece ilgi göstermesi için akla uygun birkaç nedenden biri olabilirdi. Ama varsayımlar için zaman giderek daralıyordu ve artık yanıtlar elde etmenin zamanı gelip çatmıştı. Daha o sabah OSS teşkilatından Albay Macmillan'ın sert bir üslupla yazdığı tebligatı almıştı.

Telgrafta, "Bilgi ve bulgulara olabildiğince kısa sürede gerek duyulmaktadır," diye yazıyordu. "Sakın göndermeye kalkışmayın. Bildirildiği anda bir kurye yola çıkarılacaktır. Sonuçları gecikme olmaksızın bekliyoruz."

Bu sarkofagusun askerî komuta zinciri içinde neden bu derece yaşamsal öneme sahip olabildiğine akıl erdiremiyor olsa da Lucas orduda geçirdiği günlerden bu telgrafın pek göz ardı edilmemesi gerektiğinin farkındaydı. O ana kadar, dışındaki bütün işaretleri, ölçüleri ve dış yüzünü kapsamlı bir biçimde incelemeden önce kapağını mühürleyen zincirleri yerinde zorlayıp açmaya hiç niyeti yoktu. Herhangi bir sanat tarihçisi veya arkeoloğun iyi bildiği

üzere, tek bir adım bile attıktan sonra bu hareketin varacağı sonuç veya gidişatını geri çevirmek olanaksızdı. Yakınlarda kulağına, Heisenberg Belirsizlik İlkesi diye bir şey çalınmıştı. Bu ilke, bir şey incelemeye bir başlandı mı, bu hareketin o incelenen şeyin durum ve gidişatını değiştireceğine dairdi, en azından atom altı düzeyde. İşte bu nedenle, açılmamış durumdayken bütün bilgileri elinden geldiğince toplamadan önce sandığı açmak istemiyordu. Yaptığı tek istisna, kendi analizlerini tamamlasın diye Delaney'in taştan bir parça kesip almasına izin vermesiydi.

Gecikme nedenleri belki de yalnız bunlar değildi. Belki de içinde o sandığa herhangi bir temasta bulunma korkusu vardı, itiraf etmeye yanaşamayacağı kadar büyük bir korku.

Ders bittiğinde ve öğrenciler dağıldığında -yarısı hiç şüphesiz doğru hasta yatağına gitti- müzeden çıktı ve kampüsün içinden dolaşarak Delaney'in jeofizik araştırmalarını sürdürdüğü Guyot Hall'a geçti. Delaney taşın fiziksel oluşumu ve kaynağı hakkında girişiği analizlerde şimdiye kadar bayağı yol almış olmalıydı. Lucas bu bilgiyi ivedi açlıklarını gidermek için OSS'ye aktarabilirdi.

Kampüstekilerin çoğunda olduğu gibi iç karartıcı, gri ve Gotik tarzda inşa edilmiş olan Guyot, üniversitenin doğa tarihi müzesine 1879 yılından beri en alt katında ev sahipliği yapıyordu. Sevimsiz dış görünüşü, nesli tükenmiş veya halen var olan hayvanları temsilen hilkat garibesi gibi heykelciklerle süslenmişti. Bunların hepsi Rushmore Dağı'ndaki heykelleri yapmakla ünlü Gutzon Borglum tarafından yapılmıştı. Onun lobisine girmek, bir yaratıklar topluluğuna meydan okumak gibiydi.

İçeride insan kendini daha da tuhaf hissediyordu. Loş ışıklar altında dolaplarda sergilenen jeolojik ve biyolojik örnekler, Birleşik Devletler'in güneybatısındaki çorak çöllerden tutun da Patagonya'nın rüzgârlı falezlerine kadar Princeton'ın bilimsel araştırma ekipleri tarafından toplanmıştı. Bazı dolaplarda parçalanmış jeotlar sergilenirken diğerlerinde sivri dişli kedilerin ve üç tırnaklı atların iskeletleri göze çarpıyordu; özellikle bir tanesinde bir ringa balığını

yutarken tünemiş pozisyonda mumyalanmış bir Eosen dönemi yaratığı sergileniyordu. Ama sergidekilerin hepsinin içinde en ünlü olan –özellikle giriş ücreti alınmayan çocuklar arasında olmak üzere– 1904 yılında okulu birincilikle bitiren ve boş zamanlarında amatörce araştırmalar yapan Wendell Walker III tarafından bir İskoç bataklığında bulunan ve daha sonra okulun müzesine bağışlanan Caithness Adamı mumyasıydı.

Başında küçük deri şapkası ve ayağında dantelli golf pantolonuyla bozulmamış bir ceset olan Caithness Adamı adını, içindeki kalıntıların taşlaşarak binlerce yıl boyunca hiç bozulmadan kaldığı asitli turba bataklığının olduğu yöreden almıştır. Suçu neydi bilinmez ama cezası aşikârdı: kafasına sertçe vurulmuş, sonra da oracıkta boğulup bir kazığa bağlanmıştı. Bütün bunlardan sonra bir de gırtlağı kesilmişti.

Dolabın içindeki bir etikette, "Bu tür üçlü öldürme biçimi törensel bir ayin sonunda infazı işaret etmektedir," diye bir açıklama vardı. "Bunlar şeytan çıkarmada veya sapkın bir kişinin işlediği günahların cezalandırılmasında uygulanırdı." Kazık daha sonra bataklığın içine devrilmiş ya da biri tarafından yıkılmıştı. Bir deri bir kemik kalan Caithness Adamı alttan ışıklandırılmış uzunca bir cam dolapta artık yeniden dik duruyordu, hem de kendisi gibi taşlaşmış olan kazığa hâlâ sıkıca bağlı bir biçimde. Bedeni ağaç gibi bir tür maun rengine bürünmüştü ve bedenindeki her bir kırışıklık, kapalı gözlerindeki her bir kirpik, çökük avurdunda ve çıkık çenesindeki her bir kıl kusursuz bir biçimde yerli yerinde duruyordu. Sanki her an o korkunç uykusundan uyanacak ve bir şekilde ne dediği anlaşılmaz bir çığlık atacakmış gibi duruyordu.

Lucas koridorun öbür ucundan, "Sizi buralarda göreceğimi ummazdım," dendiğini duydu. "Gelenler çoğunlukla dil okulundan bir grup afacan olur da."

Arkasına döndüğünde çeşmeden su içmekte olan Andy Brandt'in başını kaldırdığını gördü.

Brandt, "Çoğu zaman birbirlerini cama el sürmeye kışkırtırlar," dedi, "ama bundan vazgeçmelerini, yoksa Caithness Adamı'nın gelip onları kaçıracağını söylerim."

"İşe yarıyor mu bari?"

"Beş dakika kadar."

Sözü edildiği için Lucas artık dolap camının üzerinde minik parmak izlerini görebiliyordu.

Andy her zamanki meraklı haliyle, "Sizi buralara getiren şey ne acaba?" diye sordu.

Lucas, "Profesör Delaney," dedi. "Yukarıda, laboratuvarında mı acaba?"

Andy merdivenlere doğru seğirterek, "Gidip bakalım," dedi ama Lucas, "Tamam. Ben kendim bakarım," diye cevap verdi.

Brandt basamakları ikişer ikişer çıkarken, "Harekete ihtiyacım var," dedi. "Bütün gün içeri tıkılıp kaldım."

Kalp ritmi bozukluğu nedeniyle çürüğe ayrılmış biri için adam gerçekten uzun adımlarla merdivenleri çıkıverdi.

Lucas o anda rahatsız edilmek istemiyordu. Delaney'le görüşeceği konu baş başa görüşülmeliydi. Ona yetişene kadar genç adam üzerinde Mineraloji ve Jeofizik Bölümü yazılı kapıyı çoktan ardına kadar açmıştı bile. "Kimse var mı?"

Lucas ona cevap olarak bir yerine iki kişinin sesini duyunca şaşırdı. Delaney, "Ben sana burayı yasaklamadım mı?" derken bir kadın sesi de, "Siz de kimsiniz?" diye soruyordu.

Kadın İngiliz aksanıyla konuşuyordu.

İçeride, laboratuvar masasının iki yanında karşılıklı ayakta duran Delaney ve Simone Rashid'le göz göze geldi.

Lucas donakalmıştı. Simone da hazırlıksız yakalanmış gibi duruyordu. Lucas ona burada ne aradığını sormaya fırsat bulamadan Delaney, Andy'yi, "Bu laboratuvarı yasak bölge olarak kabul et!" deyip kapıyı suratına kapatarak, defetmişti bile. Sanki, "İyi kurtulduk pislikten," dercesine ellerini ovuştururken Simone'u işaret ederek, "İkinizin daha önce tanışmış olduğunuzu fark ettim," dedi.

Kız soğuk bir sesle, "Sizi tekrar görmek ne güzel," dedi.

"Burada ne arıyorsunuz?"

Delaney, "Sanırım haberiniz yok," dedi. "Bayan Rashid, Orta Doğu Araştırmaları Bölümü'nü ziyaret etmek için gün almış bulunuyor."

"İşe birilerini aldıklarını bile bilmiyordum."

Delaney bir kaşını kaldırıp büyük bir özen ve dikkatle, "Arayan Albay Macmillan ise, evet," dedi.

Lucas'a pek anlayacakmış gibi gelmiyordu. Alçak bir ses tonuyla Delaney'e "O zaman," dedi, "onun projeden... haberi var, değil mi?

Kız, "Sizi duyabiliyorum," diye araya girdi, "ve tabii ki var. Mısır'daki bakanlık -Mısır'ın bir müttefik olduğunu eklemeliyim- bu konuya olan ilgisini açıkladıktan sonra işler daha da hızlandı."

Delaney, "Gerçekten epey bir yol aldık," dedi. "Sizi çağırtmayı düşünüyordum."

Lucas bir tabureye çöküp kendini toparlamaya çabalarken Delaney, iç taraftan delerek çıkardığı parça temel alındığında sandığın mermerinin Doğu kökenli olduğuna karar verdiğini belirterek açıklamasına devam etti. "Bu şeffaf mermer türü, çoğunlukla Avrupa'da çıkarılan alçıtaşından daha sert. Bakın, izleyin." Örnek parçayı çekmecelerin birinden çıkarıp tezgâhın üzerine koyduktan sonra bir göz damlalığıyla ona berrak bir sıvı damlattı. Küçücük kabarcıklar oluşup hemen kayboldu. "Bu, hidrolik asit yüzünden. Bu kabarmayı daha yumuşak türde mermerde elde edemezsiniz."

Simone, "Eski Mısırlılar bunu kanopi kavanozları için kullanırlardı," dedi, "özellikle de kavanozlar firavunların yaşamsal organlarını koymak için yapılıyorsa."

Lucas, "Bizim elimizdekinin bir firavunun kemik saklama sandığı mı olduğunu söylüyorsunuz?" diye sordu.

Simone, "Hayır," diye yanıtladı, "hiç değil." Ama sanki daha fazla şey biliyormuş gibi bir ses tonuyla konuşuyordu. Bu arada Delaney ileri atıldı.

"Bu elimizdeki parça," dedi. "Mısır ve Suriye'nin yalnızca belli yörelerinde çıkarılıyordu."

Simone, "Sahara el Beyda civarında," dedi. "Ya da Beyaz Çöl."

"Yaklaşık üç bin yıl öncesinden bu yana."

Lucas sonunda lafa girebileceği bir noktaya varmış olmanın sevinci içinde, "Size hemen söyleyebilirim," dedi, "Bu kemik sandığı iki bin yıl öncesinden kalma. Belki bir iki yüzyıl daha az."

Delaney, "Bunu nasıl bilebiliyorsunuz?" diye sordu.

"Kapağının üzerindeki Latince yazılardan. İçlerinden biri kutsal kitaptaki bir pasajdan alıntılar yapıyor."

Delaney, "Eh, bu sizin bölümünüzün işi," diye ona hak verdi.

Kolayca meslektaş havalarına giriveren Simone, "Diğer işaretlerden ne haber?" dedi. "Bunlarla ilgili bir ilerleme kaydedebildiniz mi?"

Kızın takındığı rahat havaya karşın Lucas devam etmekte hâlâ zorlanıyordu. Kucağında buluverdiği böylesine gizlilik içeren bu proje hakkında elde ettiği bilgileri öyle uluorta paylaşamazdı. "Üzerinde çalışıyorum."

"Belki yardımcı olabilirim."

Delaney onu yüreklendirme telaşı içinde başıyla evet dese de Lucas onu görmezden geldi.

Simone, "Şu sarkofagus için mutlaka o salona yeniden dönmemiz lazım," diye atıldı. "Sanırım Profesör Delaney'in üstüne düşenlerle ilgili elimizden gelen her şeyi yaptık."

Delaney, "Bana Patrick deyin," dediğinde Simone gülümsedi. Bakışlarını Lucas'a dikerek, "Bana kalırsa o haklı," diye ekledi. "Bütün jeofiziksel verileri DC'ye gönderebiliriz ama Macmillan bununla uzun süre yetinmeyecektir."

Lucas, Simone'un sabırsız halini hissedebiliyordu ama yine de gözlerini tezgâhta mikroskobun yanında duran parçacıktan ayırmadı.

Delaney, "Onun asıl görmeyi arzu ettiği şey," diye konuşmasını sürdürdü, "her neyse, onun içindeki."

"Siz istemiyor musunuz?"

"Henüz gün yüzüne çıkarılmamış kemikler üzerinde radyoizotopları kullanarak bir yaş saptamasında bulunamıyorum ki," diye yakındı. "Kısa bir sürede bir sonuca ulaşamayacak olursam bu benim fonuma mal olabilir."

Lucas kendini bir yaylım ateşi altında gibi hissediyordu.

Delaney sözlerine, "Bu sandık açılmalı," diye son verdi. Simone, "Ne zaman olursa orada bulunma yetkim var," dedi.

Lucas pes ederek, "Tamam, tamam," dedi, "açarız."

Simone, "Ne zaman?" diye üsteledi.

"Bu gece. Müze sekizde kapandıktan sonra."

Ardından, daha çok köşeye sıkışmak zorunda kalmadan, Delaney'den raporunu yazıp çalışma odasının kapısının altından atmasını istedi, arkasını döndü ve odadan çıktı. Kemik sandığının açılmasının kaçınılmaz olduğunun farkındaydı ama bunu birkaç saat içinde yerine getirmeye söz verdiği için, bedenine soğuk ve uyuşturucu bir duygunun yayılmakta olduğunu fark etti. Bu yapılmak zorundaydı ama hiç yapmak istemiyordu.

O sırada Andy Brandt, Mineraloji ve Jeofizik Bölümü'nün ilan panosundaki el ilanlarını inceliyormuş havalarında koridorun öbür ucunda dikiliyordu. Lucas kendi kendine, "Konuştuklarımızın acaba ne kadarına kulak misafiri olmuştur?" diye düşündü.

Andy, "Baksanıza, Profesör Delaney'in yanındaki o fıstık da kim?" diye sordu.

Lucas görüş eksikliğini gidermek için bir eli tırabzanlarda merdivenleri inerken, "Senin tanıman gereken biri değil," dedi. Caithness Adamı'nın sergilendiği camlı dolabın çevresinde üç dil okulu öğrencisi ellerinde not defterleriyle dikiliyordu. Brandt'in daha önce söylediğini doğrular biçimde içlerinden biri titreyen işaret parmağını cama doğru uzatırken diğerleri onu kışkırtıyordu. "Dokun ona. Hadi, dokunsana! Dokun ona!"

Ufaklık cama dokundu, sonra sanki bir arı kovanını dürtmüş gibi kollarını havada sallayıp çığlıklar atarak oradan kaçtı. Lucas onun ne hissettiğini çok iyi biliyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Üniversite kütüphanesinin derinliklerinden dışarı çıkan Dr. Rashid'in karşısına soğuk, nemli bir rüzgâr ve bir gölcükler denizi çıktı. Atkısını ağrıyan boğazına sıkıca sardı ve paltosunun yakalarını kaldırırken bir öksürük nöbetine tutuldu. Öksürüğü geçer geçmez, abanoz ağacından bastonunun ucuyla attığı her adımı kontrol ederek yapraklarla örtülü kaldırım boyunca ağır ağır yürüdü. Yine de yorulmuştu ve üniversitenin Gotik tarzdaki şapelinin kasvetli gövdesinin altına varana kadar bir titreme nöbeti geçirdi. Omzuna düşen yağmurun şıpırtısı onu azmettirince devasa kapıya çıkan basamakları tırmandı.

Günler önce bu kapıdan yine geçmişti ve üzerindeki alışılmadık motif gözünden kaçmamıştı: İsa'nın etrafı İncil'den çıkma dört canavar tarafından sarılmıştı. Yaratıkların her biri –bir aslan, bir öküz, bir kartal ve kanatlı bir adam– bir müjdeyi temsil ediyordu ve buradaki betimlemeler güçlü bir biçimde ona Chartres Katedrali'nin batı tarafındaki alınlık tablasını anımsatmıştı ve zaten amaçlanan da muhtemelen buydu.

Dış dehlize adım attığında vitraylı pencerenin İranlı hekim al-Razi'yi resmediyor olduğunu görmek pek hoşuna gitti. Gerçekten de şapelin pencereleri gözle görülür biçimde, bir dizi halinde İncil'den tasvirler, ayrıca bilim ve felsefeye dair teolojik temalar sergiliyordu. Dünyanın başka hiçbir yerinde Kant, Spinoza, Batlamyus, Descartes ya da Louis Pasteur'e dinsel saygı gösteren bir yer olduğunu hatırlamıyordu.

Kilisenin uzun ve kasvetli koridoru önünde uzayıp gidiyordu ve kocaman katedralin içinde yalnızca bir kişi olduğu görülüyordu. Rashid gibi bu adam da iki büklüm olmuş halde, dışarıdaki yağmurdan kaçmanın yanı sıra derin düşüncelere dalacak sessiz bir yer arayışındaydı. Rashid ana koridorun diğer tarafında, onun birkaç sıra önüne doğru oturdu. Niyeti ikisinin de yalnız kalabilmesini sağlamaktı.

Başının yukarısında, ikindi güneşinin ölgün ışığında hafifçe aydınlanmış olan çivit mavisi ve mor pencerede elinde tuttuğu bir parşömenle İsa ve onun altında Yunanca, "Bu parşömen tomarını açmaya layık olan kim var?" ibaresi göze çarpıyordu.

Rashid, burnunu silmek üzere mendilini çıkarırken, "Gerçekten kim?" diye kendine sordu.

Princeton'a geldiğinden beri, kendini Aziz Antonius'un mağarasından çıkarılmış olan papirüslere ya da papirüs parçalarına vermişti. General Rommel'in sadık yalakaları kemik saklama sandığını alıp kaçırmış olabilirlerdi ama kavanozların içindekilerden haberleri yoktu ve Rashid, kızının da yardımıyla, bu el değmemiş hazineleri kapıp oradan sıvışmıştı. Her ne kadar doktorun bavullarına tıka basa doldurulmuş olmaktan biraz rahatsız olmuşlarsa da artık ona kütüphanede tek kişilik özel bir çalışma yeri sağlanmıştı ve onları orada düzgünce sergileyebiliyordu. Aynı zamanda kütüphane ona çok sayıda nadide ve yararlı malzeme de sunmuştu. Öldükten sonra kitapları ve çalışmaları Princeton'a bağışlanmış olan eski rektörlerin neredeyse hepsi, Dickinson, Edwards, ve Witherspoon, düşünceli teolog, papaz ve din adamlarıydı. Diğer bir açıdan bakılacak olursa, bu kadar anlayışlı ve yardımcı olan başka bir ortam bulamazdı.

Bulguları da keşke o kadar iç acıcı olsaydı.

Kütüphanede kendisine yer verilmesinin üzerinden fazla zaman geçmemiş olmasına karşın –yine kızının kurnazca manevraları sayesinde– o zamana kadar derlemiş olduğu şeyler yalnızca korku ve şüphelerini artırmaya yaramıştı. Papirüslerin çoğu, İsa'nın ölümünden kabaca üç yüz sene sonraki bir zaman dilimini kapsıyordu.

Bu dönem içinde barbar Roma İmparatoru Diocletianus herkesçe Büyük Zulüm diye bilinen hareketi başlatmıştı. Yaygın olarak bilinen, Hristiyanların arenalarda vahşi hayvanlara yem edildiği, azizlerin büyük ateşlerde kızartıldığı, uçsuz bucaksız yollar boyunca sallanan çarmıha gerilmiş insanlara dair hikâyeler bu döneme rastlıyordu. Bu zaferlerle dolu gezilerinden birinde Diocletianus bizzat Mısır'a gelmişti ve İskenderiye'de bütün kiliseleri yerle bir etmiş, binlerce kutsal kitabı yakmıştı. Bu yeni ve inançlara ihanet eden döneme boyun eğmeyenlerin, köleleştirilip ölmek üzere bakır madenlerine gemilerle gönderilmeden önce sağ gözleri çıkarılıp bir kılıcın ucuna takılıyor ve sol ayak tendonları kesiliyordu. Dr. Rashid'in kilise savunucusu Eusebius'a atfettiği bir parşömene göre, "Bu çatışmalarda İsa'nın bu asil şehitleri bütün dünya üzerinde şerefle parıldamışlardı... ve Kurtarıcımızın gerçekten ilahî ve açıklanamayan gücünün kanıtları onlar aracılığıyla açıkça ortaya konulmuştu."

Dönenler bunu birer hayvan kurban ederek kanıtlamaya zorlandılar ve kısa süre içinde Mısır gökleri yakılan koyun, buzağı, sığır, domuz ve keçilerden çıkan dumanlarla doldu.

Ama tarih kitaplarının hiçbir şekilde üzerinde fikir birliğine varamadığı şey, Diocletianus'un MS 304 yılında neden telaş içinde geri çekildiğiydi. Tarihçilerin çoğu bunun Roma senatosundaki ardı arkası kesilmeyen çekişmelerle ilgili olduğunu varsayıyordu. Rakibi Galerius inatçı çıkmıştı ve iktidarın iplerini ele geçirmekte kararlı olduğu apaçık ortadaydı. Bu yüzden Diocletianus kontrolü tekrar ele geçirmek için geri dönmesi gerektiğini hissetmiş olabilirdi. Ancak bu varsayım, onun geri döner dönmez tahttan çekilmesiyle boş çıkmıştı.

Dr. Rashid'e işin içinde başka bir şeyler olabilirmiş gibi geliyordu.

Özellikle bir belge tüylerini diken diken etmeye yetmişti, hem de sırf söylediği şeyler yüzünden değil.

Kargacık burgacık ve titrek bir el yazısıyla ilk ağızdan anlatılan bu hikâye bizzat Aziz Antonius tarafından kaleme alınmıştı. Bu elinde tuttuğu yırtık pırtık parşömenin bir zamanlar çöl mağa-

rasında münzevinin kendisi tarafından emek verilerek yazılmış olabileceği gerçeği bile ellerinin titremesine yetiyordu.

"Ve bu imparator, develeri ve savaş arabalarıyla, ordusu ve köleleriyle çöle geldiğinde," diye yazıyordu, "kum bir fırtınayla birlikte kendiliğinden havaya kalkarak onların gözlerini kör etti."

Büyüteçler, yüksek yoğunluklu lambalar ve metin parçalarını çözmek için usta bir yapbozcunun becerisini kullanarak onları bir düzene sokmak saatler sürmüştü. Bir de neredeyse uçup gitmiş olan mürekkebi okumak sorunu vardı.

"Ama kutsal yere vardığında, *tau*'mu kaldırarak –bükülmüş demir sapı olan bir tür çoban asası– bir cesaret mağaradan çıktım ve içimde haklı bir gücün kabardığını hissettim. Asamı yere vurduğumda onların ayaklarının altında uçsuz bucaksız bir yarık açıldı. Çoğu büsbütün yutulup gitti."

Bu kaçınılmaz bir biçimde Rashid'e Kızıldeniz'in ikiye ayrılmasını anımsattı.

"O çukurdan, başlarında Sineklerin Tanrısı olmak üzere sürü halinde şeytanlar püskürdü. Sopamla ona vurdum ama şeytan onu elimden çekip almayı başardı. Çaresizlik en büyük düşmanım olsa da onunla gece boyu savaştık."

Rashid'e göre Aziz Antonius'un saldırısına uğradığı şeytanlarla göğüs göğüse çarpıştığı hikâyelerin kaynağı kesinlikle burasıydı.

"Sonunda şafak söktüğünde şeytan bana bir kez daha vurmak için asamı havaya kaldırdı ama onu ben de kavradım. Tanrı'ya bana güç vermesi için yalvardım ve şeytan göklerden düşen bir ateşle mağlup edildi. İsa aşkına, o zaman onu bağladım ve esir ettim."

Nasıl? Rashid merak içindeydi. Bir şeytanı nasıl esir etmiştin? Hem yakalamış olsan bile nerede saklardın ki onu?

"Destekçisinin yenilgiye uğradığını gören Roma ordusu kaçtı. Yaprakları gökyüzünde boylu boyunca açılmış kırmızı gül gibi bir ilahî ateş sütunu onları kovalıyordu."

Diocletianus'un yönetimden öyle birdenbire çekilmesinin altında acaba Sahra Çölü'nde başına gelen bu olaylar yatıyor olabilir

miydi? Tanık olduğu şeyler yüzünden bu denli dehşete düşmüş olabilir miydi? Şeytani güçler, ezelî dostlarının yaşlı bir keşişin çoban asasına yenik düşmesi, ordusunun bir ateş girdabının önünde büyük ölçüde heba olması ve kovalanması – bunlar mıydı onu derinden sarsan? Tabii ki bunlar –isterse Diocletianus gibi gaddar biri olsun– insanı pişman olmasa bile düşünmeye, yaptığı işleri bir gözden geçirmeye iterdi. Rashid adamın dünyevi güçlerinden öyle seve seve vazgeçmesinin ardında bunların olup olmadığını kendine sordu. Yoksa o *tau* sonrasında başına daha büyük felaketler açar diye mi korkmuştu – yoksa onu korkutan şey kutsal adamın o kötücül ve ne yapacağı belli olmayan ruhu mağarasının en karanlık köşelerinde tutsak etmiş olabileceği gerçeği miydi?

Gırtlağındaki bir gıcıklanma birden öksürüğe dönüştü ve öksürük durdurulamayan bir nöbete çevirdi. Sesi bastırmak amacıyla mendilini ağzına bastırdı ama öksürük sesi kocaman salonun duvarlarında yankılanıyordu. Hasta olmak en istemediği şeydi; yapacağı işler vardı –karanlık ve tehlikeli sonuçlara gebe işler– ve hele bu kadar ilerlemişken zaman kaybını hiç göze alamazdı.

Ama öksürük kesilecek gibi değildi. Öne doğru iki kat eğildiğinde bastonunu kazara sıranın arkalığından yere düşürünce baston yerde takırtılar çıkardı. Onu almak üzere eğilirken Alman aksanıyla birinin, "Affedersiniz, rahatsız etmek istemem ama," dediğini duydu.

Arkasına döndüğünde şapelin içinde oturan diğer kişinin hemen arkasındaki sıraya çökmüş halde oturduğunu gördü. Dağınık beyaz saçları ve pos bıyığıyla bu yüzü tanımamak imkânsızdı.

"Rahatsız etmek istemem ama," diye yineledi, sanırım bunlar faydalı olabilir." Elindeki küçük kutuda Smith Brothers öksürük pastili vardı.

Rashid kutuyu silkeleyerek bir tanesini çıkarırken, "Teşekkür ederim," dedi.

"Hepsi sizde kalabilir. Bende daha var."

Rashid bir tanesini dilinin altına sokmadan, "Ama siz..." dedi.

Adam utangaç bir tavırla, "*Ja*," diyerek onun sözünü kesti, "Peki siz, siz üniversitede profesör müsünüz?" diye de ekledi.

Rashid kendini tanıtma fırsatını bularak, "Bir bakıma," diye karşılık verdi. "Burada kaldığım sürece tesislerden yararlanmama izin veriyorlar."

"Burada tesisler iyidir ama şu havası..." Einstein bir yandan gülerken sesini alçalttı.

Rashid gırtlağını anında yumuşatan pastili emdi. Einstein ona araştırma konusunu sorduğunda Rashid kısaca, "Eski Hristiyan din kitapları. Üniversitenin koleksiyonunda bulunan bazı antika örnekleri inceliyorum," dedi.

"Ya, bu tür şeyler benim de ilgi alanıma girer."

"Öyle mi? Ama siz Hristiyan bile değilsiniz."

Einstein elini sallayarak itiraz etti. "Çocukken Katolik okullarına gitmiştim. Öyküleri ve felsefesinde hayranlık duyduğum çok şey buldum."

"O zaman inançlı mısınız?"

"Hayır, bunu söyleyemem, asla. Ama bana sıklıkla, sanki fizik bilimi yalnızca doğa kanunlarını değil, onun ardındaki bir ilahî planı da aydınlatabilirmiş gibi Tanrı hakkında yorum yapmam istenir."

"Sorulduğunda bu tür sorulara ne cevap veriyorsunuz?"

Omuz silkerek, "Ne desem yanlış anlaşılıyor. Bana ateist diyorlar -üstelik bu ülkede bu oldukça tehlikeli bir şey olarak addediliyor- agnostik, panteist de diyorlar. Hatta bazen bana haham diye hitap edilen mektuplar bile alıyorum."

"Ama tek, birleşik bir Tanrı'ya inanıyor musunuz, sonsuza dek şeytani bir gücün karşısına dikilen bir güç olarak?" Aziz Antonius'un sözleri hâlâ beyninin içinde dönüp duruyordu: "Şeytana boyun eğdirdim ve İsa adına onu esir aldım."

Einstein belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Yo, benim birlik arayışım o kadar ileri gitmiyor," dedi. "Ben doğal güçlerin, dört bir tarafımızda gördüğümüz gibi, bir uyum ve düzen içinde olduğuna inanırım. Kalan yıllarımı bunu keşfetmeye çalışmakla geçiriyorum:

evrende her şeyin nasıl düzenlendiğine ve yerine konduğuna dair bir birleşik alan teorisi."

"Evreni, her bir kitabın doğru rafta durduğu ve okunmayı beklediği bir kütüphane yerine koyuyorsunuz."

Einstein gülümsedi ve "Bunu tanımlamanın güzel bir yolu. Ama bizler hâlâ o kütüphanedeki çocuklar gibiyiz. Etrafımıza baktığımızda binlerce rafta duran binlerce kitap görüyoruz. Birinin ya da bir şeyin bu kitapları yazdığını ve oraya yerleştirdiğini biliyoruz ama bunun kim ya da ne olduğunu bilmiyoruz. Hepsi bir düzen içinde, bu kadarını söyleyebiliyoruz ama gerçekten tek bildiğimiz bu. Geri kalanı bir gizem -çok güzel bir gizem- ama neresinden bakılırsa bakılsın bir gizem işte," dedi.

Uzaklardan Nassau kilisesinin kulesindeki çan çaldı.

Einstein bir eliyle sıranın arkalığından destek alarak ayağa kalktı ve "Ah, gitmem gerek," dedi. "Çok konuşarak sizi rahatsız ettiysem özür dilerim."

"Hiç de değil. Çok ilginçti."

Profesör kıkırdayarak, "Ah, bu konuşmalar başıma dert açıyor hep," dedi. "İşinizden ötürü size gıpta ediyorum."

Rashid, konuştuğu şeylerin çoğunun doğrudan aynı konulara değindiğini bir bilseydi, diye geçirdi içinden. Einstein keşfetme umuduyla bilimin sınırlarını öteye taşımaya çalışırken Rashid de insanoğlunun ne yazık ki unutmuş olabileceği şeyleri derleyip toparlamak umuduyla eskiyi araştırıyordu. İçini baştan aşağı bir ürperti kapladı. Simone'dan öğrendiğine göre kemik sandığı üzerindeki incelemelerde bayağı yol alınmıştı. Ya papirüste yalnızca ipuçları verilerek sözü edilen gizemli şeyler düşüncesizce veya aceleci bir davranışla harekete geçirilecek olsa, neler olurdu? Bu sırları, tüyler ürpertici bir tür bela ezkaza ortaya çıkarmadan önce ortaya çıkarmak için sabırsızlanıyordu.

Einstein koridor boyunca yan yan ilerlerken Rashid onunla birlikte çıkmayı düşündü ama sonra vazgeçti. Fazla cüretkâr dav-

ranmak istemiyordu. Pastilleri ona doğru uzatarak, "Bunları geri almayacağınızdan emin misiniz?" diye sordu.

"Bir armağan."

Rashid, sanki Einstein'ın bir ayağının maddeci bir dünyada, diğerininse bir başkasında olduğu düşüncesini doğrulamak istercesine, bilim insanı loş ışıklı orta koridor boyunca yürüyüp ışık huzmeleri ve gölgelikler içinde ilerlerken, hele de böylesine soğuk ve yağmurlu bir günde, ayağında çorap olmadığını fark etti. Öksürük hapları taşıyor olmasına şaşırmamak gerekirdi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Lucas çalışma odasının kapısının hafifçe vurulduğunu duyup, "Girin," derken, elinde geç kâğıdıyla bir öğrencinin içeri dalacağını umuyordu. Bu kısacık rahatsız edilme bile fazlaydı onun için; kafası tamamen kemik sandığının açılmasına odaklanmıştı. Çoktan koruma binasında olup zincirli sandığı son bir kez gözden geçirmeli ve son dakika notlarını derleyip toparlamalıydı.

Ama öğrenci yerine kapıyı açan, sırtındaki kadın hizmetçilere özel pembe üniformasının üzerine attığı paltosuyla, tombulca bir genç kadındı.

Sanki görmeyi beklediği kişi o değilmiş gibi, "Siz Profesör Athan mısınız?" diye sordu.

"Evet."

"Adım Polly Gregg. Wally'nin kızıyım. Sizinle bir dakika görüşebilir miyim?

İçinden, ona gidip uygun bir zamanı beklemesini söylemek geldiyse de Lucas bu isteğini bastırıp onu içeri çağırdı ve eliyle, üzeri darmadağınık masasının karşısındaki koltuğu işaret etti. Rektör Dodds tarafından bütün alt öğretim kadrosuna yollanmış olan ve açılıştaki futbol maçına hiçbir bahane uydurmadan "üniversiteyi destekleme gösterisi" olarak gelmeye çağıran davetiyeyi eliyle koltuğun üzerinden süpürüp attı. İçinden Polly'nin oraya babasının yaralarına yenik düştüğünü söylemeye gelmemiş olması için dua ediyordu. Zaten elleri ve vicdanı yeteri kadar kana bulanmıştı.

"Babam bana sizden söz etti. Sizin bir savaş kahramanı olduğunuzu anlattı."

Lucas, "Pek sayılmaz," dedi. "Babanız nasıl?"

Polly bakışlarını kucağına indirdi. "O kadar iyi sayılmaz," dedi. "Hatta hiç iyi değil ve ne yapacağımı şaşırmış durumdayım. Onun neden öyle geç vakitlere kadar çalıştığını bile bilmiyorum. Niye geç saatlere kadar çalışıyordu? Bu neden oldu?" Kız bakışlarını yukarı kaldırdığında kahverengi gözleri yaşlarla dolmuştu. "Geç kalacağını, kendisini beklemememi bana bildirirken tüylerinin ürperdiğini söyledi. Babam her zaman müzede çalışırdı, neden tüyleri ürpersin ki?"

Lucas cam gözünde keskin, iğne gibi batan bir soğukluk hissetti. O sandığın etrafında dolaşırken kendisinin de tüyleri ürpermişti. Ama elinden gelen tek şey başını iki yana sallamak oldu.

"Onu ziyaret etmek için hastaneye uğradım, "dedi, "ama ailesi dışında kimseye izin vermiyorlardı."

Polly dalgın ve çaresiz görünüyordu. Sesi fısıldar gibi çıkarken, "Bu iş çok kötü," dedi. "Üstelik doktorun bana anlattıklarından hiçbir şey anlamıyorum. Bana öyle geliyor ki sırf benim kafamı karıştırmak için ağdalı kelimeler kullanıyor."

"Eminim öyle değildir."

"Ben öyle yaptığından eminim." Paltosunun cebinden bir tutam peçete çıkardı. "Ben sadece bir hizmetçi ve babam da hademe olduğu için ikimiz de salak olmalıyız, değil mi?" Elindeki peçeteleri masanın yanındaki çöp kutusuna atmak üzere öne doğru eğildi ama belki de ayıp olur düşüncesiyle onları yeniden cebine sokuşturdu. "Babam çok içer. Bunu itiraf etmeliyim. Ama ne beni döver ne de başka bir şey yapar. Sadece annem çekip gittikten sonra çok ağladı ve bazen buzdolabına yiyecek bir şeyler koymayı unuttu. Yine de elinden geleni yapmaya çalıştı." Kız başını kaldırıp Lucas'a baktı. "Hem onun ölmesini istemiyorum."

Lucas ayağa kalkarak, "Neden seninle gelmiyorum?" dedi. "Hastaneye. Hemen şimdi." Sandığı açmadan önceki şu kısacık

zaman içinde bir şey yapması gerekiyordu ve belki de yapması gereken buydu. Kafasının içinde çabucak bir hesaplama yaparken, her durumda müzeye tam vaktinde dönebileceğinden emin oldu. "Yardımım dokunabilir," dedi. Paltosunu kapının arkasındaki askıdan kaptıktan sonra Polly'nin koluna girdi ve birlikte dışarı çıktılar. Kız minnettarlığını gizlemeden ona bakıyordu.

Hastanede, bir hemşire koridorun öbür ucundan onları çağırana dek bekleme salonunda sert ahşap bir banka oturup beklediler. Wally'nin odasında bir doktor -yaka kartına bakılırsa Crowley- bir panoya notlar alıyordu. Tel çerçeveli gözlüklerinin üzerinden Lucas'a baktı. "Peki, siz kimsiniz?"

"Bir aile dostu."

Yatağın etrafı cibinliğe benzer bir şeyle çevrilmişti ve doktor onu kaldırdığında Lucas, Polly'nin neden o derece korku içinde olduğunu anlayabildi.

Wally neredeyse tanınmaz haldeydi. Yastığa gömülü başı bir kabak feneri andırıyordu ve soluk alıp verişi hırıltılıydı. Gözleri ve dudakları başında birer kesik gibi duruyordu ve geriye yalnızca birkaç parça saçı kalmıştı. Derisi portakal kabuğu gibi sert ve pütür pütürdü. Bu görüntüden son derece etkilenen Lucas'ın gözünün önüne bir anda demir madenindeki kafası balon gibi şişmiş, yüz üstü yatmakta olan ceset geldi. Wally'ye onun ikizi denebilirdi.

Crowley, "Bakterinin türü umulandan daha dayanıklı çıktı," dedi. "Bazı vakalarda ilaç kürü mucizeler yaratmıştır ama bunda olmadı."

O hayal göründüğü gibi ansızın yok olurken Lucas boğazını temizledi. Polly'nin olduğu kadar kendi iyiliği için, "Neymiş o ilaç?" diye sordu.

Crowley, "Penisilin," dedi.

Penisilinin seri imalatına henüz yakın bir tarihte başlanmıştı ve Lucas bu malzemenin bütünüyle ordu için ayrılmış olduğunu biliyordu. Normandiya Çıkarması'ndan önce milyonlarca dozu

stoklanmış ve mucize olarak ünlenmiş olan bu ilaç çoktan birçok kişinin enfeksiyon ve hastalıklardan kurtulmasını sağlamıştı.

Doktor, "Bu arada doku ölümüyle kangrenleşmenin yayılmasını önlemeye de çalışıyoruz," dedi. Polly yalvaran gözlerle Lucas'a baktı.

Lucas, "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Bu, bu örnekte de görüldüğü gibi derinin yara almasıyla oluşmuş, bulaşabilen bir çoklu mikrop enfeksiyonu. Bir taşıyıcının -bir fare, yarasa, köpek ve hatta böcek olabilir- ısırmasıyla geçebilir."

"Peki, vücuda girdikten sonra ne gibi bir etki yapar?"

Crowley, Columbia Üniversitesi'nde tanıştığı o burnundan kıl aldırmaz bazı profesörlerin havasıyla, "Halk dilinde söylersem," dedi, "et yer."

Lucas hiç böyle bir hastalık duymamıştı. Ama iki tane örnekle karşılamıştı artık; biri Alsace-Lorraine'de sere serpe yerlerde, diğeriyse New Jersey'de yatakta yatıyordu. Madendeki o adamı da mı hastalıklı bir hayvan ısırmıştı?

Crowley, "Şeker, dolaşım bozukluğu ya da alkol sorunu yaşayan hastalar daha duyarlı oluyorlar," diye devam etti. "Belki biliyor, belki bilmiyorsunuzdur, Bay Gregg yılancık hastalığını kolaylaştıran bu üç özelliğe de sahip."

Polly ellerini kıvırarak, "Neyi kolaylaştıran?" diye sordu.

"Yılancık. Batı Avrupa'da bir afet halinde kendini gösterdiği Orta Çağ'dan bu yana bu hastalık daha yaygın biçimde *ignis sacer* ya da kutsal ateş diye bilinir."

Lucas bile söyleyecek laf bulamayınca doktor, "Bu aynı zamanda Aziz Antonius ateşi diye de anılırdı. Belki bu isimle anıldığını duymuşsunuzdur," diye sözlerine devam etti.

Lucas bu adla anıldığını duymuştu.

Doktor, "John Stuart Mill bu hastalıktan öldü," diye ekledi.

Polly, dehşet içinde, "Burada mı?" diye sordu.

"Londra'da, geçen yüzyılda. Bay Gregg için elimizden geleni fazlasıyla yapmaya devam edeceğiz ama şimdi izin verirseniz..."

Crowley panosunun üzerindeki çizelgeleri karıştırdı. "Artık vizitemi tamamlamak zorundayım."

Doktor sabırsız bir tavır içinde kapıda duraksarken Lucas, "Aslında, doktor," demekten kendini alamadı. "Mill Londra'da doğmuştu ama orada ölmedi. Fransa'da öldü."

Ardından teselli etmek için kolunu Polly'nin omzuna koydu ve bakışlarını birlikte kızın babasına çevirdiler. Lucas kafa patlatıp yapbozun parçalarını bir araya getirmeye çabalarken Polly'nin babasının elini tutmak için uzandığını fark etmesiyle aklı başından gitti. Lucas'ın yalnızca tahmin edebildiği kadarıyla, bandajlar kısmen kesilip alınmış parmakları gizliyordu. Kız tam ona dokunacakken kafasında jilet gibi ütülü beyaz kepiyle başhemşire hışımla içeri daldı.

Polly'nin elini sertçe geri çekip yatağın etrafındaki cibinliği yeniden kapatırken, "Hayır, hayır, hayır," diye onu azarladı. "Dokunmak yok. Artık gitmelisiniz. Ziyaret saati beş buçukta sona erdi."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Artık akşama dönmekte olan bütün o gün boyu, büyük açılış için Profesör Delaney ve Profesör Athan'la buluşmak için koruma binasında oturup müzenin halka kapanmasını bekleyen Simone'un içi içini yiyip durmuştu.

Yalnızca bir sorun vardı. Katılmasına izin verilmediği için mutlaka kıyameti koparacak olan babasına bunu söylemek.

Onu her zamanki gibi, Nassau Inn'in bodrum katındaki Yankee Doodle bira evinde otururken buldu. Salon, adını, bir sömürgeci askerini şapkasında bir tüyle sokaklarda cılız midillisine binerken gösteren o kocaman Norman Rockwell duvar resminden almıştı. Simone, babasının şöminenin dibinde oturduğu bu huzurlu, mumlarla ışıklandırılmış köşeyi mi gerçekten yeğlediğini, yoksa otelin onu zambak beyazı Anglosakson müşterilerinden olabildiğince uzak tutmaya mı çalıştığını bilemiyordu. Dirseğinin altında, içinde Kur'an'ın bir kopyası olan mavi bir dosya ve çoğu tüketilmiş bir naneli öksürük hapı kutusu vardı.

Simone kayarak masanın diğer tarafındaki boş yere oturdu ve adamın başını kitaptan kaldırıp bakması ve onun varlığını fark etmesi birkaç saniye sürdü. "Nerelerdesin diye merak ediyordum."

"Ben de aynı şekilde seni merak ediyordum."

Yüzünde şakacı bir gülümsemeyle, "Aman, benim merak edilecek neyim var ki," dedi. "Şapeldeydim, Profesör Einstein'la nefis bir sohbette."

Simone onun şaka yapıp yapmadığını anlamadı. Karşılaştıklarına dair sanki su götürmez bir kanıt ileri sürmek istercesine, "Doğru söylüyorum. Bana bu öksürük pastillerini o verdi," dedi.

"Ne hakkında konuştunuz?"

"Havalar. Çalışmalarımız. Evren."

Simone bu konuşmayı ayrıntılarına kadar öğrenmeye can atardı ama zaman kısalıyordu ve babası ekmek sepetini onun önüne doğru itiyordu.

"Sana yemek söyleyelim," dedi.

"Sağ ol ama aç değilim."

"Saçmalama. Yemek yemen gerek."

"Ben yalnızca senin iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Neden olmayayım ki?"

"Bir defa, şu öksürük sorunu var."

Adam bunu duymazlıktan geldi.

"Ya da belki burada kendini terk edilmiş falan hissediyorsundur."

"Terk edilmiş mi? Ben mi? Asla. Bir işim ve onu yürütecek bir yerim oldukça ihtiyacım olan her şey var demektir. Ha, bu arada buradaki kütüphane var ya, harika."

Oraya geldikleri günden beri üniversitedeki geçici işini garanti altına almaya çalışıyordu ve onu sabahtan akşama kadar kendi haline bıraktığı için suçluluk duyuyordu. Ama onun nasıl biri olduğunu nasıl unutabilirdi ki? Bırakın yığınla birinci sınıf kitabın olduğu bir kütüphaneyi, tek bir kitabın içinde bile kendini saatlerce kaybedebilecek bir adamdı o.

Öne doğru eğilerek, "Bu arada papirüs üzerindeki çalışmam da son derece iyi gidiyor," diye açıklama yaptı ona. "Umduğumuz vahiyleri içerdiğine inanmamıza yetecek kadar çok çeviri yaptım."

Simone nefesini tuttuğunu fark etti. "Ne gibi vahiyler?"

"Senelerdir bu mezarı aramakla ne kadar haklı olduğumu ortaya koyacak türde." Sesini daha da alçalttı. "Senin de bildiğin gibi onun hayırlı bir güç, günümüz dünyasında iyilik adına kullanılabilecek bir güç içerdiğinden uzun zamandır şüphe ediyordum."

"Şüphesiz şimdi tam zamanı olurdu."

"Ama bir tehlike söz konusu: ya bu güç açıklanamayacak bir biçimde kötücül bir güçle birleşik haldeyse?"

Simone, onun bu varsayımının coşkusuyla yanmakta olan kara gözlerinin ta içine baktı. "Ya diğerini de serbest bırakmadan birini azat etmek olanaksızsa?" diye mırıldandı.

Sömürge dönemi kıyafetiyle bir kadın garson vejetaryen babasının önüne bir sotelenmiş brokoli ve karnabahar tabağı bıraktı ve Simone'a menü isteyip istemediğini sordu.

"Hayır, teşekkür ederim. Ben gidiyorum." Babasının sözleri hâlâ beyninin içinde yankılanıp duruyordu.

Silkeleyerek peçetesini açan babası, "Sana henüz anlattığım şeylerden sonra kalkıp gidebiliyorsun ha? Olacak şey değil."

"Olabilir."

"Tartışacağımız o kadar çok şey var ki."

"Bunu daha sonra yapmamız gerekecek. Bir randevum var da." Ona geri kalanını anlatmak artık öngördüğünden daha zor olacaktı.

Bir brokoli sapma çatalını batırırken babası, "Bu saatte mi?" dedi. "Nerede ve kiminle?"

"Bir azizle."

Adam çatalı tabağının üzerinde öyle kalakaldı ve uzun uzun ona baktı. "Benimle şifreli konuşma."

"Profesör Athan o mermer kemik sandığını bu gece açmaya karar vermiş bulunuyor."

Çatalını masaya bıraktı, peçetesiyle dudaklarını sildi ve "Yani bütün bunları bana ne zaman anlatmayı düşünüyordun ki? Hazırlamam gereken şeyler var."

Bu yüzleşme özellikle kaçınmak istediği ve başta onu bilgilendirmekte tereddüt etmesine neden olan şeydi. "Hiçbir hazırlık yapman gerekmiyor. Hepsini ben hallederim."

Rashid onun oracıkta söylediği tek kelimeye bile kulak vermeden, "Müzeye mi gidiyoruz?" dedi. "En kötü şüphelerim doğru çıksın çıkmasın, alınması gereken önlemler var."

Simone elini onun elinin üstüne koyarak, "Bu proje en üst düzey gizlilik altında yürütülüyor ve yalnızca OSS tarafından onaylanan personel orada hazır bulunabiliyor," dedi. "Benim araya kaynamam bir mucize gibi. Korkarım oraya yalnız gitmek zorundayım."

Adam başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi, "asla olmaz. Buna izin vermem."

Bu Simone'a, okulda tanıştığı bir çocukla motosiklet gezisine çıkmasına izin vermediği o günü anımsattı (yine de geziye çıkmıştı). "Kimseye ve tabii bu arada sandığa bir zarar gelmemesine dikkat edeceğim."

"Kimse derken ne demek istiyorsun? Athan'dan başka kim var?"

"Jeofizik bölümünden Profesör Delaney, gelmesine izin verilen diğer kişi."

Hayal kırıklığı içinde, "Ve ben yokum, ha?" dedi. "O heriflerin onun içinde ne olabileceğine dair en ufak bir bilgisi var mı?"

Simone bakışlarını mumun titreşmekte olan alevine indirdi. "Sıradan iskelet kalıntılarından başka bir şey değil."

"Ben öyle düşünmüyorum." Doktor elini onun elinin altından çekti. "Bu onlara anlatmaktan korktuğun için mi? Yoksa anlattığın takdirde senin hakkında ne düşünürler diye korktuğun için mi?"

Yanıt evetti ama bunu sesli olarak dile getirmedi. Getirmesi de gerekmezdi.

"Onların da bilmesi gerekmez mi sence?"

Simone, "Neden?" diye patladı. "Bir kere tek kelimesine bile inanmazlar. Hem büyük olasılıkla zaten hiçbiri doğru da değil, öyle ya da böyle."

"Evet, bu olasılık hep var." Ama havada kalan bir şey vardı: *ya doğru çıkarsa?* Kahrederek elinin içiyle masanın kenarına sertçe vururken, "Keşke onu Kahire'de açma fırsatını elde edebilseydik," diye ekledi. "İşi daha yolunda yordamında çözerdik."

Sarkofagus kurtarılıp da geri getirildiği süre içinde –sırf planlanması altı ay sürmüştü– Rommel'in Afrika Birlikleri yöreyi baştan başa taramış, önüne çıkan ne varsa ya yıkıp geçmiş ya da değerli

olan ne varsa talan etmişti. Kemik sandığı da bu ganimetin içindeydi ve Simone da babası gibi onun, gerçek kökeni ya da değeri hiç göz önüne alınmadan rasgele alındığını düşünüyordu.

Simone, Kültür Bakanlığı'ndaki görevlerinin bir parçası olarak onun ayrı tutulduğunu ve Führer'in şahsına özel biçimde postalanmak üzere hazırlandığını öğrendiğinde, bu görüşünden çok geçmeden geri adım attı. Bir şekilde -ki buna hiç şaşırmamıştı- Naziler bakanlığın içine bir böcek sokmuş olmalılardı. Derken Birleşik Devletler'in de onun peşine takılmış olduğunu öğrendiğinde, kemik sandığının bir tür oyunun piyonu haline gelmiş olduğunu fark etti - oyuncuların ne için birbirleriyle takıştıklarını bile bilmedikleri bir oyun.

Babası sanki aynı şeyleri düşünüyormuşçasına, "Böylesine eski bir yolculuğun böylesine yabancı bir ülkede son buluyor olmasını düşünüyorum da," dedi, "ve de böylesine genç." Canı cehenneme dercesine elini güya sömürge dönemindeki gibi görünen ortama doğru salladı.

"Belki de hepsi kaderdi." Girdaplar oluşturarak aklından geçen bütün düşünceleri yalnızca hayal edebiliyordu. Mezarın bulunduğu uçsuz bucaksız yerlerde yıllar boyu süren araştırmaları, babasının giderek onun güç ve potansiyeline daha çok inanması. Kendi kararlılığı ona göre daha yavan kalmıştı. Babasının hayatını verdiği işte haklı çıkması bir yana, Simone hep onun büyük arkeolojik önemine ilgi duymuştu. Birlikte Beyaz Çöl'e doğru meşakkatli bir yolculuk yapmış, mağaranın içine inmiş, Atlantik'te tehlikelerle dolu bir gemi yolculuğuna çıkmışlardı ve şimdi, tam da sandık açılıp içindekiler gün ışığına çıkarılabilecek ve varsayımları ya doğrulanacak ya da yalanlanacakken, orada -vekâleten birinin bulunması dışında- hazır bulunamayacaktı. Simone bunun onun adına acı dolu bir yıkım olduğunun farkındaydı.

Öksürdü, öksürüğünü bastırmak için sodasından bir yudum aldı -Simone'un bildiği kadarıyla daha önce ağzına içki sürmemişti- ve ardından boyun eğer bir tavırla içini çekti. Eski günlerde olsa bundan çok daha fazlasıyla karşı koyar, hır çıkarırdı. Artık onun

bile kendi sınırlarının farkında olduğu gün gibi ortadaydı. Abanoz ağacından bastonu oturduğu koltuğun arkasına asılmıştı ve mavi dosyanın içindeki kâğıtları okuyabilmek için mumu kalaylı altlığı içinde tabağının daha da yakınına çekti.

"O zaman benim gözüm olmalısın," dedi, " ve de kulağım."

Simone gülümseyerek, "Sana kapsamlı bir yazılı rapor veririm," dedi. "Senin beğendiğin gibi üç boşluk bırakarak."

Siyah gözlerini Simone'unkilere dikerek süet ceketine uzandı ve cebinden eski püskü bir kadife kese çıkardı. "Bu bile işe yaramazsa," dedi kesenin içinden yıpranmış deri bir ipe bağlı, eski bir paslı madalyon çıkararak, "beni idare et," dedi. "Ne zararı olabilir ki?"

Madalyon gözle görülür bir biçimde eskiydi, üzerindeki sembol öyle çok aşınmıştı ki barın loş ışığında seçilmesi olanaksızdı.

Babası, "Beş köşeli bir yıldız," deyince Simone şaşırıp kaldı.

"Kötülük sembolü, değil mi?"

"Aslında değil. Sonunda yerini haça bıraktığı Orta Çağ'a kadar İsa'nın sembolü buydu. Beş uç, onun bedenindeki beş yarayı temsil ederdi ve takanı kötülüklerden koruduğuna inanılırdı."

Onu memnun etmek için Simone madalyonu boynuna takıp bluzunun içine kaydırdı. Ne zararı olabilirdi ki? Gördüğü kadarıyla filozof Pascal'ın bahsi gibi bir şeydi bu. Pascal ateist olmasına karşın ölüm döşeğinde Tanrı'ya günah çıkaracağını söylemişti. Eğer bunu duyacak bir Tanrı yoksa ne fark ederdi ki? Ama ya bir de varsa...

Gitmek üzere ayaklandığında Dr. Rashid uzandı, elini sıkarak, ciddi bir ifadeyle, "Tanrı seninle olsun," dedi.

Simone, artık kendi tenine değmekte olan madalyona hafifçe vurarak, "Ona güveniyorum," diye yanıt verdi.

Dışarıda akşam havası açık ve soğuktu. Sokaklar hâlâ akşam yemeği için öteberi alan veya işten eve dönen insanlarla doluydu. Ama hoş, sarı sokak ışıkları yanıyordu ve kaldırımlar vızır vızırdı. Yürüyerek kampüsün kapısına geri dönerken kendini bütünüyle yazmaya ve araştırmaya verebileceği, bir başka profesörle, herhangi

biriyle, lafın gelişi Lucas Athan'la evlenebileceği tam da böyle bir yere nasıl bu kadar kolayca düşebildiğini aklından geçiriyordu.

Ama onun her zaman bundan daha büyük ve daha maceracı hedefleri olagelmişti.

FitzRandolph Kapısı'ndan geçerek üniversitenin arazisine girdiğinde Nassau Caddesi'nin ışıl ışıl vitrinleri, insan sesleri, motor uğuldamaları kayboldu. İyice yoğunlaşmış olan karanlığın içinde noktalar halinde ışıklar göze çarpıyordu; Gotik kemerli bir geçittteki rasgele yanan bir lamba veya bir öğrencinin yatakhanesinin kanatlı penceresinden sızan bir ışık huzmesi. Guyot Hall'da Profesör Delaney'le buluşmaya giderken ona yerlerdeki yaprakların hışırtısı ve başının üzerindeki ağaç dallarının uğultusu eşlik ediyordu. Yalnızca iki öğrenci onları geçe bırakan antrenörlerinden şikâyet ederek hızla yanı başından geçip gitti. Simone, girişinde garip şeylerin dolaplarda sergilendiği Guyot Hall'a daha varmamıştı ki Delaney merdivenlerden iniyordu. Onu fark ettiğinde elindeki anahtar tomarını havada şıngırdatarak selamladı.

"Bütün öğleden sonra bunları arayıp durdum," dedi. "Meğer başından beri ceketimin cebindelermiş."

Simone babasını ve Oxford'daki onlarca profesörü gözünün önüne getirerek, "Bir meslek arızası," dedi.

"Neymiş o?"

"Unutkanlık."

Ana kapıyı ardından kilitlerken, "Umalım bu kadarla kalsın," dedi.

Adamın ayağının dibinde gözüne bir Gladstone çanta çarptı. "Çağrıldığı eve gitmeye hazırlanan bir köy doktorunu andırıyorsunuz."

Delaney güldü ve çantayı yerden aldı. Çantanın içinden gelen bir tangırtı duydu. "Şimdiye kadar hiçbir hastam ölmedi." Yukarıdaki parapetlerden pis pis bakan sıra halinde beton gargoylelerin altından, sonra da üniversitenin muazzam Tudor Gotik şapelinin avlusundan geçtiler. Sanat müzesi çok uzakta değildi ama ikisi de o yolu, belli

ki oraya vardıklarında ne yapacaklarını ve o sarkofagusun içinde gerçekten ne olabileceğini düşünerek, sessizlik içinde yürüdüler.

Simone bir yandan da Profesör Athan'ın kendisini nasıl karşılayacağını düşünüyordu. Şu ana kadar pek hoş olmamıştı. Daha önceleri, onun eğitimine ve profesyonelliğine sahip bir kadından fena halde gözü korkan birçok erkekle tanışmıştı -Ortadoğu'da konuşan bir deveye nasıl bakılırsa kendisine de o gözle bakmışlardı- ama Batı'da bile direnişle karşılaşmıştı. Lucas'a gelince, sanki aralarında başka tür bir oyun sahneye konuyordu. Kendine pay çıkarmaya çalışmıyordu ama adamın ona bakışından -kendi kendine o fırsatı tanıdığında- Simone onun çok daha ciddi bir şeye karşı direnmeye çalıştığını anlayabiliyordu. İşin bir kısmı buydu, hiç şüphesi yoktu.

Ama acaba kendisi de mi ciddi bir şeye direniyordu? Örneğin birkaç dakika önceki o ani evlilik yaşamı hayali nereden çıkmıştı?

Onun bu direnişinin geri kalan tarafı daha bir gizli saklıydı; belki de biraz bir akademisyenin sahiplenme duygusundan kaynaklanıyordu. Hiç kimse çalışma ve araştırmalarının semeresini, özellikle zamanından önce paylaşmaktan hoşlanmazdı. Akademide memuriyet elde etme fırsatı o kadar seyrekti ki -ün ve mevki sahibi olmak en ufak keşiflere bağlı olabiliyordu- bilgisel kazanımlar altın külçeleri gibi titizlik ve hasetle korunuyordu. Simone bu duyguyu iyi biliyordu; kemik saklama sandığı Kahire'deki ana binadan yağmalandığında kendisini çocuğu kaçırılmış bir kadın gibi hissetmişti. Lucas'ın, biraz fazla kabaca da olsa mesafeli davranmasına şaşırmamak gerekti.

Onun onayı Simone için hiç önemli değildi. Yalnızca onun sandığın içine ulaşması önemliydi.

Delaney müzenin girişine açılan yan kapıyı açmak için anahtarlığını kullandı, ardından iç alarmı kapattı ve gece lambalarıyla aydınlatılmış loş koridorlardan geçirerek koruma bölümüne açılan kilitli kapıya götürdü. O el yordamıyla anahtarları karıştırırken -acaba o da kendisi kadar gergin miydi?- eşiğin altından sızan incecik ışık huzmesini görebiliyor, sert ahşap zemin üzerinde çekilen metal bir

şeyin hafif sürtünme sesini duyabiliyordu. Lucas'ın silahına erken davranıp onlarsız işe koyulmamış olduğunu umut etti.

İçeri girdiğinde kapı girişinin, askerlerin ya da o anda etrafa monte edilmiş spotların ışığı altında parıldayan kemik sandığının etrafında bir yer açmak amacıyla Lucas tarafından yol üstünden çekilmiş ince uzun sehpalar ve eski sandıklarla neredeyse tıkanmış olduğunu gördü. Sanki bir derginin fotoğraf çekimi yapılıyordu. Lucas ise bir cüruf briketinin üzerine çıkmış, sağlam bir üçayağın üzerine yerleştirilmiş film kamerasını ayarlıyordu. Bir elini havaya kaldırıp onları gördüğünü belli ederken yaptığı işe devam etti.

Delaney, Gladstone çantasını hemen yakındaki bir tezgâha taşıdı ve kulplarını çözdü. Eski, yatakhane karyolalarında kullanılan türden ince bir şilte katlanıp masanın altına sokuşturulmuştu.

Simone ne tarafa gideceğine ya da ne yapacağına karar veremiyordu. Tıpkı Delaney'in yaptığı gibi paltosunu çıkarıp katlayarak taburelerden birinin üzerine koymak geçti aklından ama salonun içinde insanı üşüten ve sinir bozucu bir hava vardı.

Delaney, "Bu iş giderek bir Cecil B. DeMille yapımına dönecek sanki," diye onlara takıldı.

Ama Lucas kamerayla öyle meşguldü ki yanıt vermedi.

Simone etrafına bakındı. Burası, darmadağınık tahta sandıklarla, üst üste yığılmış brandalarla ve yarım yamalak onarılmış heykellerle dolu, kocaman bir yerdi. Yarasaların girdiği besbelli olan tavan penceresi saldırının ardından sıkı sıkıya örtülmüştü. Lucas kemik sandığının durduğu altlığın etrafına naylon bezler sermişti.

Sağlam gözünü kameranın objektifinden ayıran Lucas, geriye çekilerek kurduğu düzeni gözden geçirdi. Hâlâ doğrudan Simone'a bakmamıştı.

Delaney, Simone'un artık bir demir testeresi olduğunu öğrendiği şeyi çantanın içinden çıkarıp tezgâhın üzerine koyarken, "Peki, bu film çekme işi kimin fikriydi bakalım?" dedi.

"Albay Macmillan'ın." Lucas, Bell & Howell Eyemo tertibatının yan tarafına bir çevirme kolu taktı. "Ama aynı zamanda bu alanda sıradan bir uygulamaydı bu."

"Belki de Kültürel İyileştirme Komisyonu içindi. Kulağıma çalınanlara göre siz ne isteseniz yerine getiriliyormuş." Simone'a dönerek, "Lucas'ın Nazilerin çaldığı sanat eserlerini kurtarmak üzere burada görevlendirildiğini biliyordunuz, doğru mu?" dedi.

"Biliyordum." Aralarındaki kişisel çekişmeler ne olursa olsun, mermer kemik sandığını Nazi yağmasından kurtardığı için ona sonsuza dek minnettar kalacaktı.

Kameranın üzerindeki bir kolu tık diye çevirdikten sonra Lucas döner başlığın üzerindeki üç objektiften birinin karşısına geçti ve kendi adını, gün ve saati, çekim yerini ve sonunda da diğer katılımcıların adlarını okudu.

"Princeton Üniversitesi, Mineraloji ve Jeofizik Bölümü'nden Profesör Patrick Delaney, dedi, "ve... ıı..." Tanıtımı nasıl tamamlayacağını tam olarak bilmiyor gibi görünüyordu.

Simone, konuşurken objektifi tam karşısına alarak onu bu sıkıntıdan kurtarmak için, "Mısır Kültür Bakanlığı'nı temsilen, Doktor Simone Rashid, Oxford," dedi. "Ha, aynı zamanda buradaki Ortadoğu Araştırma Bölümü'nde öğretim üyesi olarak hâlâ geçici görevdeyim."

Ardından, sanki sahnenin ortasında gezinen bir figüranmış gibi görev bilinci içinde büyük bir adım atarak geri çekildi. Eğer yanılmıyorduysa kenara çekildiğinde Lucas'ın yüzü kızarmıştı.

Lucas, "Evet, bunun için teşekkür ederim," dedi ve nihayet ona bir bakış attı. Bu başta öyle utangaç ve içten bir bakıştı ki Simone'un kafasının daha da karışmasına neden oldu. Aralarında belli belirsiz bir elektriklenmenin olduğunu hisseden bir tek o değildi belki de. Makaradaki filmin gerisini çekime saklamak için kamerayı kapattı.

Lucas'ın tezgâhın üzerine sermiş olduğu alet edevatı gözden geçirerek, "Burada bir alevli lehim makinesi olduğunu görüyorum," dedi. "Bunu tavsiye etmem. Zincirleri kırmak için bunu kullanmaya

kalkacak olursanız hiç şüphe yok ki mermeri yakacaktır ve oldukça berbat bir kimyasal tepkime meydana gelecektir." Kendi demir testeresini havaya kaldırarak, "Bazen eski usuller en iyisidir," dedi.

Lucas ona hak verdi ve sonra Simone'a, zincirlerin çıkarılmasına yardım ederken film makinesini çalıştırıp çalıştıramayacağını sordu.

Kız, "Bunu daha önce hiç yapmadım," dedi. Mısır Kültür Bakanlığı bir fotoğraf makinesi bile temin edebilse şanslı sayılırdı.

"O kadar zor değil," dedi ve onu cüruf briketinin üzerine çıkardı. "Şuradan bakarak objektifi doğrultacaksınız -odaklama zaten ayarlı- ve çekimi başlatmak için şu kolu ileri itecek, durdurmak için de geri çekeceksiniz. Ben yedek film yükledim, o yüzden toplamda neredeyse on beş dakikamız var."

Simone, kendisine yapılacak herhangi bir iş verildiğinden memnun halde yerini aldı ve Lucas ağır iş eldivenlerini takarken ve ilk zinciri kemik sandığının üzerinden kaldırıp -bu yalnızca birkaç santimlik bir boşluk oluşmasını sağlayabildi- altına bir koruyucu bez sokuştururken onu izledi.

"Çekime başlayın," dedi ve Simone gözünü dikiz yerine yerleştirip kolu ileri ittiğinde zemberekle çalışan kameranın titreşimini yanağında hissetti.

***

Lucas, Delaney'in de eldivenlerini takıp demir testeresinin dişlerini halkaya yerleştirmesini izlerken zinciri sıkıca gerdi. O anın, birkaç dakika içinde kemik sandığının içinde ne olduğunu öğreneceği o anın gelip çattığına inanamıyordu. Yalnızca beş altı sürtüşten sonra paslı halkalar taba rengi bir toz haline gelerek çözülüverdi.

Delaney, "Umalım her şey böyle pürüzsüz gitsin," dedi.

Nabzının giderek hızlandığını fark eden Lucas, "Alın benden de o kadar," dedi. Tedirginliğinin yerini merak alıyordu.

Gel gör ki bir sonraki zincir o kadar kolay pes etmedi. Çözülene dek bayağı bir kesmek gerekti. Ne olduğunu henüz çıkarabildiği

elmas şeklinin doğrudan üzerine gelen sonuncusu için Lucas, "Yer değiştirelim," dedi ve testereyi kendi eline aldı. Bu, bir zarara neden olunabilecek kadar nazik bir noktaydı.

Delaney son halkaları zincirin elverdiği oranda mermerin yüzeyinden yukarı kaldırırken, "Siz bilirsiniz," dedi. "Top sizde."

Lucas testereyi zincire yasladı ve yayı kemana sürter gibi geri çekti. Aşağıya serilmiş olan yumuşak bezlerin üzerine pas parçacıkları döküldü. Testereyi yeniden ileri itti ve sanki açıkta yanan ateşten düşen küller gibi bu sefer daha büyük pas parçacıkları döküldü. Birkaç sürtüşten sonra halka koptu ve zincir deliğine geri kaçan yılanlar gibi sandukanın üzerinden kayarak iki yana düştü. Bunlardan biri kıvrılarak ayakkabısının üzerine düşünce Lucas tekme atarak onu uzaklaştırdı ve istemeden sırtı ürperdi.

İki adam bir sonra atacakları adımın hesabını yaparken Simone, "Çekmeye devam edeyim mi?" diye sordu.

Lucas tezgâhın altındaki şilteyi oradan çıkarıp sandığın baş ucunda yere sererken, "Hayır, bir saniye durdurun," dedi. "Kapağı uzunlamasına kaydıracağız. Bu şekilde bütün kaydırma süresince onu her iki taraftan destekleyebiliriz."

Delaney, "Anlaşılmıştır," dedi. "Siz dediğinizde."

Lucas derin bir nefes aldı ve kaygan taşı kenarından mümkün olduğu kadar sıkı kavradı. Eldivenlerin üstünden bile ne kadar soğuk olduğunu hissedebiliyordu. Simone'a yeniden çekmeye başlamasını söyledikten sonra, "Üç deyince," dedi ve saymayı bitirdiğinde o ve Delaney taşı birlikte aynı yöne doğru çekmeye başladılar. Başta kapak sanki oraya perçinlenmiş gibi yerinden bile oynamadı ve Lucas, belki de öyledir, diye düşündü. Ama buna dair bir belirti göze çarpmıyordu –ne çivi ne de sandığın kenarlarında bir perçin deliği vardı– bu durumda yeniden üçe kadar saydı ve birlikte daha güçlü ittiler. Bu sefer ikisinin gayretiyle yüzyıllardır biriken kum tanecikleri ufalanmaya başlarken hafif bir sürtünme sesi duyuldu.

Delaney eldivenlerinden kum taneciklerini silkelerken, "En azından onu yerinden oynatabileceğimizi biliyoruz," dedi.

Gözleri kapağın kenarları boyunca kazınmış, oynaşıp sıçrayan yaratıklara takılıp kalırken, Lucas başını sallayarak onu doğruladı. İlk kez –onlara daha öncekinden farklı bir açıdan baktığı besbelliydi– içlerinden bir ikisi ona sinsi sinsi bakıyormuş gibi geldi.

Delaney onu omuzlamak için hafifçe eğilirken, "Bir daha," dedi. "Bir daha."

Birlikte sandığın kapağını uzunlamasına daha da ileri, otuz kırk santim öteye ittiler ve sonra soluklanmak zorunda kaldılar. İçi artık dibine kadar görülebilecek biçimde açılmıştı ama yine de etraflarını saran onca parlak ışık bile içini aydınlatamıyordu. Aslında Lucas'ın bakmaya da niyeti yoktu. Kapağı tamamen ve güvenli bir biçimde açıp içindekileri hep bir arada görebilene dek beklemek istiyordu. Simone'un kayıtta olup olmadığını kontrol etmek için göz ucuyla bir baktıktan sonra işine geri döndü.

Baş taraftan çıkıntı yaparak Lucas'ı pozisyonunu değiştirmek zorunda bırakana dek ağır ve hantal kapak sarkofagusun kenarı boyunca gacırdayarak kaydı. Delaney'in bir yandan taş levhayı dengede tutarak alt taraftan itmesiyle en sonunda onu uç taraftan eğmeyi başardılar ve oradan da yankılanan bir güm sesiyle kapağı şiltenin üzerine düşürdüler. Eski şilteden bir toz bulutu kalktı ve kemik sandığı da sanki soluk veriyormuş gibi, yanık kibrit ve çöl kumu benzeri bir kokuyla birlikte ekşimtırak bir havayı dışarı üfledi. Lucas başını kaçırarak pis havayı solumamaya çabalarken Simone'un, "Aman Tanrım!" diye mırıldandığını duydu.

Doğrularak açılan sandığa geri döndü. Delaney sus pus olmuş bir halde gözlerini dikmiş, onun içine bakıyordu. Lucas'ın gözleri, birbirine karışmış, hep birlikte karman çorman bir halde sandığın içinde duran kemiklerden ucu kıvrık asaya, oradan da o demir haça –yoksa gümüştü de asırlar içinde kararmış mıydı?– atladı. İnsan iskeleti kalıntıları bulmayı umut etmişti, açıkçası Simone da öyle ummuştu, biri insana benzeyen iki kafatasıyla birlikte bu kadar çok kemik değil. Diğeri pek şaşırtıcıydı. Eğik alnı ve birbirine alışılmadık derecede yakın iki göz çukuruyla bir maymunun ya

da korkunç bir şekil bozukluğuna uğramış bir çocuğun kafatası olabilirdi.

Lucas, "Çekiyor musunuz bunu?" diye sordu, hâlâ kamerayı çalıştırmakta olan Simone alçak bir sesle, "Evet," diye yanıt verdi.

Lucas öne eğildi ve tuhaf, karşı konulmaz bir etki altındaymış gibi o şaşılası gariplikteki kafatasını diğer kemiklerin ve arkeolojik eserlerin içinden aldı. Hamlet'in zavallı Yorick'in boş göz çukurlarına bakması gibi onu daha yakından incelemek için havaya kaldırdı.

Simone, "Kameraya bir şeyler oluyor," dedi. "Her şey bulanıklaşıyor."

Lucas tam onun yardımına koşmayı düşünürken daha da tuhaf bir duygu içine girdi. Sararmış kurukafa ona geri bakıyormuş gibi hissetti. Sırtı boydan boya ürperdi ve bir esinti saçlarını dalgalandırdı. Delaney'e baktığında onun da saçlarının dalgalandığını ve Simone'un briketin üzerinde dengesini sağlamaya çalıştığını fark etti. Salonun içinde nereden geldiği belirsiz bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Sandığın altındaki kaidenin etrafındaki brandaları havalandırıyor, çatırdayan sehpalardaki yağlıboya resimleri dans ettiriyordu.

Delaney, "Onu yerine koy," derken neredeyse düşecek gibi olan Simone objektifi üçayağın üzerinde dönüp duran kamerayı çalışır halde bıraktı ve yere çöküp çok üşüyormuş gibi kollarıyla kendini sardı.

Lucas kurukafayı diğer kemiklerin arasına attı ama bu yalnızca girdabın daha da güçlenmesine neden oldu. Sanki salonun içinde gözle görülmez bir şey giderek hızını artırıyor, kaçacak bir delik arıyordu. Yenilenmiş olan pencere camı, çerçevesi içinde gıcırdıyordu ve bunun yalnızca rüzgâr olabileceğini düşünen Lucas'ın kulağına kapıya yakın yığılmış sandıkların ardından hafif bir inleme sesi çalınır gibi oldu.

Spotların ışığı titreşip azalıyordu ve üçü daha kendilerini yeniden toparlamaya fırsat bulamadan kapı tahtalarının gıcırdayarak menteşelerinden sökülecek gibi ardına kadar sertçe açılmasıyla bir gümbürtü koptu.

Karanlık galerilere doğru âdeta emilen rüzgâr da onun peşine takılarak ardında tüyler ürpertici bir boşluk bıraktı. Kamera kapıya doğru savrulmuştu ve son film de harcanırken makineden bir tıkırtı ve vızıltı duyuldu. Simone'un dişleri takırdıyordu ve Lucas hiç düşünmeden yanına gidip onu sıkıca kucakladı. Simone da buna karşı koymadı.

Delaney tezgâhlardan birine abanıp olan bitene inanamaz bir halde eliyle gözlerini ovuştururken, "Yani bu gerçekten oldu mu?" dedi.

Simone kendi kendine konuşur gibi alçak bir sesle fısıldayarak, "Evet," dedi.

Kendisi de olanlardan korkunç derecede etkilenmiş olduğu halde Lucas tek kelime etmedi. Onun içinde artık kasvet dolu bir sızı, o ana kadar hiç yaşamadığı kadar derin bir üzüntü vardı. Her ne kadar istemeden de olsa anında serbest kalan ve vahşi, zamanın kendisi kadar eski ve anlatmaya sözcüklerin yetmeyeceği kadar kötücül bir şeye aracılık yapmış olduğu duygusu içindeydi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Andy Brandt, Caithness Adamı'nın sergilendiği cam dolabın etrafına toplanmış olan çocuklara, "Defolun buradan!" diye bağırdı. "Okulunuza gidin!"

İçlerinden biri, "Bıraksanıza bizi!" diye sertçe karşılık verdi.

Bir diğeri, "Bugün cumartesi," dedi.

Onun etrafından dolaşıp Guyot Hall'un kapısından kaçarken onu yuhaladılar, bağırıp çağırdılar ve ön merdivenin basamaklarını ikişer ikişer atlayarak dağıldılar. Bu lanet olası veletler eski sanat eserlerine birer ucube gibi davranıyorlardı ve Andy onlardan bir iki tanesini bir güzel pataklamaya can atıyordu.

Yine de üniversiteyle başının derde girmesini göze alamazdı. Buraya güvenli bir biçimde kapağı atması epey bir kurnazlığa ve zamana mal olmuştu ve o veya işiyle bağıntılı herhangi yakışıksız bir çağrışımda bulunulması ilgili herkes için tehlikeli olabilirdi. En çok da Andy adına.

İlk kattaki darmadağınık laboratuvarının kapısını anahtarıyla açarken, üstelik yapacak çok daha ivedi işlerim var diye düşünüyordu.

İlk başta, Delaney'in anahtarlığından gizlice kopyasını yaptırdığı anahtarla kimseye çaktırmadan koruma bölümüne girdiğinde kendini bir süprüntü gibi hissetmişti. Sandıkların ve kapıya yığılmış olan resim sehpalarının arkasında tünediği yerden yalnızca olup bitenlerle ilgili ıvır zıvırı görebilmişti. Ama bunun çok büyük önemde bir girişim olduğunu anlamaya yetecek kadar da çok şey görmüştü.

O Mısırlı kızın kullandığı bir film kamerası kurulmuştu ve Lucas'la Delaney'in aralarında konuştukları şeyleri pek duyamasa da, o zincirleri kesip, taş sandığın kapağını oynatırlarken çıkardıkları homurtu ve iniltileri duyabiliyordu. Tam olarak söylemek gerekirse bir kemik saklama sandığı, o Berlin'deki üstlerinin peşine düştükleri.

Bu şey kampüse getirildiğinde Brandt'in çoktan Princeton'a güvenli bir biçimde yerleştirilmiş olması katışıksız bir şanstı. Reich tarafından saklı tutulması gerektiği belirtilen hedefler arasında onun asıl görevi, Delaney'in laboratuvarında yürütülmekte olan izotop deneylerine yakından göz kulak olmaktı; hiç enayi değildi, Andy bu deneylerin amacının yeni bir silah icat etmek olduğundan kuşkulanmıştı. Derken, damdan düşercesine, kemik sandığı çıkıvermişti ortaya ve neredeyse bir gece içinde bütün öncelikler yer değiştirmişti. Bu Andy'nin başını döndürmeye yeter de artardı bile.

Şifreli telgrafta, "Bu eski eser Führer'in kişisel koleksiyonundan çalınmıştır," diye yazıyordu. "Bu savaşı kazanma çabası adına kritik bir durum."

Bir sandık dolusu kemik mi?

"Her türlü gelişmeden haberimiz olmasını sağla. Onun araştırmalarına ve yer ya da mekân değişimine dair ne olursa olsun her türlü bilgiyi toparla ve derhal bize ulaştır."

Tamam diye geçirmişti kafasının içinden. Denileni yapacaktı.

Ancak sandık açılır açılmaz çok tuhaf bir şey olmuştu. Durduk yerde, salonda sanki gizli hava filtreleri veya fanlar varmış gibi tanımlanamaz bir biçimde dondurucu bir rüzgâr ortaya çıkmıştı. Resim sehpaları devrilir de gizlendiği yer ortaya çıkar korkusuyla olduğu yere çömelmişti ama onun yerine daha da tedirgin edici bir şey olmuştu. Bu rüzgârın içinde, gözle görülmese de bir şey, sezgileri olan bir şey olduğunu hissetmişti – ne kadar da çılgınca bir şeydi bu? – ve onun tuzaktan kaçmak için bir çıkış arayan vahşi bir hayvan gibi yalpalayarak salonun içinde dört dönüyor olduğunu. Korkudan titreyerek yüzüstü yere yapışmıştı ve dört ayak üstüne kalkmayı başardığında, çılgınlar gibi koşarak kapıya atılmıştı.

Karanlık galeri boyunca deli gibi koşarken birisinin hemen arkasından geldiğinden emindi ama duramayacak, hatta ne de dönüp bakamayacak kadar korku içindeydi.

Harrison Caddesi'ndeki, lisansüstü öğrencilerinin ve hocaların oturduğu apartmanına, köpek bağlasan durmaz haldeki tek odalı dairesine dönerken, bütün yol boyunca o şeyin topuklarını kemirdiği duygusunu üzerinden atamadı. Hatta ara sıra kulağına anlaşılmaz bir şeyler geveleyen bir ses duyduğunu sanmıştı. Eve vardığında kapıyı ardından çarparak kapatmış, emniyet kilidini taktıktan sonra kendini soluk soluğa, telsizini kurnazca yatak bazasının içine monte ettiği bir bölüme sakladığı yatağının kenarına yaslanarak yere atıp oturmuştu.

Ama öyle ya da böyle hissetmeyi umduğu rahatlama ya da güven duygusu hiç de oluşmamıştı. Kapısını kilitleyerek bir şeyi dışarıda bırakmış gibi gelmiyordu ona.

Tam tersine, ona sanki bir şeyi içeri kilitlemiş gibi geliyordu.

Duşun altına girdiğinde sıcak suyu sonuna kadar açmış olmasına karşın bir türlü ısınamıyordu. Yurtdışı bağlantısına kısa ve gizli kapaklı gece yayını yaptıktan sonra, elinde olan her bir battaniye ve çarşaf üzerinde yığılı halde yatağa girmişti. Yahu ne oluyordu ona? O nereden çıktığı belli olmayan rüzgârla birden soğuk algınlığına ya da bir tür tuhaf hastalığa mı yakalanmıştı? Diğerlerine –Delaney, Lucas ya da Simone'a falan– onların da kendilerini rahatsız mı hissettiklerini sormayı aklından geçiremezdi. Bunu yapması, orada burunlarının dibinde olduğunu itiraf etmek demekti.

Ertesi sabah kendini daha da berbat hissederek uyandığında, kampüs revirine görünmeyi geçirdi aklından. Kendini kendi gibi hissetmemişti. Dişlerini fırçalarken fırçayı tutan kontrolü altındaki elini kendi eli gibi hissetmemişti. Tıraş olurken usturayı kendi gırtlağına dayamak tedirginliğine kapılmıştı. Gözleri sarılık olmuş gibi hafifçe sarımtırak görünüyordu ve birkaç kere ona o gözlerden bir başkası kendine bakıyormuş gibi gelmişti.

Hatta hareketleri bile ona hafiften ... ağır çekim gibi gelmişti. Gecikmeli. Aklı başka yerlere, adale erimesi gibi ölümcül hastalıklara gitmişti. Yapabilir miyim diye kendini yere atıp birkaç şınav çekmeyi denemişti. Ardından radyo haberlerini dinlerken koşu bandında jogging yapmıştı. Savaş Mihver güçleri adına Batı Cephesinde pek parlak geçmiyordu. Hitler tarafından 1930 yılında eski Alman imparatorluğunun sınırlarını korumak amacıyla yaptırılmış olan bin altı yüz kilometre uzunluğundaki Siegfried hattı saldırı altındaydı. Bir CBS haber spikeri, "Bir aksilik olmazsa Alman mevzileri domino taşları gibi birbiri ardına düşeceklerdir. Bu kolay olamayacaktır -savaşta kolay hiçbir şey olmadığı gibi- ama Birleşik Devlet bayraklı uçaklarının Anayurt üzerinde uçmaları an meselesi gibi gözüküyor."

Savaş bittiğinde ona ne olur acaba, diye geçirmişti aklından. Zafer halinde geleceği garanti olurdu... Ama ya yenilgide? Eli kolu bağlı bir halde Amerika'da mahsur mu kalırdı?

Ama sonra, hiç de öngöremeyeceği bir şans eseri Lucas'la Delaney tam da istediği gibi kucağına oturmuştu. Andy kemik sandığının içinden kemik parçaları çıktığını artık biliyordu.

Hiç haberi yokmuş gibi yaparak, "Bunlar da nereden çıktı?" diye sormuştu.

Lucas da, "Seni ilgilendirmez," diye karşılık vermişti.

"Bir antropoloğu ilgilendirir."

"Tamam, o zaman dev bir dinozordan. Senin bana en kısa zamanda onların kaynağı ve beden yapıları hakkında elinden geldiğince bilgi vermeni istiyorum."

Onları gözden geçiren Andy, bir uyluk kemiği ve bir incik kemiği, bir diz kapağı, bir kürek kemiği, karmakarışık birtakım şeyler ve bir tanesi tamamıyla deforme olmuş iki kafatası görmüştü.

Lucas, "Beni özellikle ilgilendiren şey," demişti, "onların insandan mı yoksa hayvandan mı geldiği ve bu yaratıkların nasıl öldükleri. Aynı zamanda bu ölümlerde şiddetin mi yoksa bir hastalığın mı etkili olduğunu bilmek istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

Hevesini açığa vurmak istemeyen Andy, "İyi de benim son sınıf öğrencilerine sunacağım seminer için yapacak o kadar çok işim..."

"Boş ver onu. Önce bunu yap."

Ve öyle de yapmıştı.

Taburesini hemen laboratuvar tezgâhının yanına çekti ve bir gün evvel kaldığı yerden işe başladı, üzerinde çalıştığı son parçayla. Bu kalınca bir başparmak büyüklüğünde sararmış bir kemik parçasıydı. Dibi küttü ve ucu keskindi. Onu yeniden yüksek yoğunluklu lambanın altına doğru kaldırdı.

Kapı vuruldu ve kapı Lucas'ın kafasını içeri uzatabileceği aralıkta açıldı. Andy ona hep gözünü nasıl kaybettiğini sormak istemişti.

Lucas içeri girerek, "İşi sıkı tutuyor olmana sevindim," dedi.

"Kadron olmayınca yapacağın budur."

"Eğer rahatsa ben de istemezdim."

"Belki de öyledir ama sizin gibi savaşçı bir gaziyi, bir savaş kahramanını bırakmak istemezlerdi."

Lucas oltaya gelip hiç açık vermedi. Andy'nin üzerinde çalıştığı kalıntıyı görmek için yakma gelirken, "Bu sana verdiğim kemiklerden biri, doğru mu?" dedi.

"Ya."

"Peki, kararın ne?"

Andy onu elinden bıraktı. "Onun ne olmadığını söyleyebilirim size," dedi. O anda bile bulgularını bu kadar kolayca paylaşmalı mıydı diye kendi kendine alıp veriyordu. Sonuçta Lucas'la Delaney pek dost sayılmazlardı.

"Neden kemikler hakkında ne bildiğini anlatmakla başlamıyorsun?"

Ama bildiklerini *anlatmadığı* takdirde kendini bundan sonraki takım çalışmalarında bu projeyle ilişiği tamamıyla kesilmiş bulabilirdi – üstlerinin son derece önemli addettikleri bir proje. "Bildiğim kadarıyla, burada elimizde bayağı seçme bir koleksiyon var." O arada, işbirliği anlamında yanlış bilgi verme kararına vardı, eğer yanlış denirse. Eliyle, köşedeki bir çalışma masasının üzerinde

derlenmiş bir kurukafa ve diğer bazı kemikleri işaret ederek, "İşte orada, karşıda, bütün bir iskeletimiz var," dedi.

"Neyin iskeleti?"

"Bir adam iskeleti, uzunca boylu tarafından ve kemiklerin gözle görülür antikalığını bir tarafa bırakın, oldukça yaşlı. Delaney'in elinde başka örnekler de olduğunu biliyorum – onların gerçek yaşı hakkında kesin bir bilgi elde edebildi mi?" Soruş biçimi pek safçaydı.

"Yaşlılar. Belki iki bin sene falan. Devam et."

Andy kelimenin üzerine basarak, "Tamam," dedi.

"Onun neden öldüğünü biliyor musun?"

"Kesin bir şey söylemek zor. Lanet olası zor bir yaşam sürdüğünü size söyleyebilirim. Sıyrıklar ve ısırılmalardan tutun da kemik kırılmalarına kadar sayamayacağım kadar çok bedensel şiddete maruz kalmış olması yanında beslenme eksikliklerine dair bulgular var. Bu arkadaş eğer bir asker veya bir gladyatör ya da hatta bir köle olsaydı hiç şaşırmazdım. Her halükârda bayağı çok darbe yemiş."

Lucas anlatılanları bütünüyle kafasının bir tarafına kaydederken başını yukarı aşağı salladı.

"Demek istiyorum ki bu arkadaş yaşamının sonuna geldiğinde belki de elinde altı parmak, ağzında üç dişi kalmıştı ve sağ göz çukurunun girintili olmasından çıkardığıma göre, sağ gözü yerinde olsa şaşırırdım.

"Kusura bakmayın, bunun nasıl olacağını siz bilirsiniz sanırım," demeden önce bir duraksadı.

Özür dilemeyi duymazlıktan gelen Lucas, "Diğer kafatası ve parçacıklardan n'aber?" dedi.

Andy omuz silkerek o taraf dönmek için taburesini tam arkasındaki tezgâha çevirdi. "Bu daha da içinden çıkılmaz."

"Neden?"

Eğik alnı, geniş burun delikleri ve hâlâ birkaç kesici dişin yapışık durduğu olağandışı bir biçimde ileri çıkık ağız yapısıyla, küçük kafatasını eline alıp havaya kaldırdı. "Bunun insan olduğunu düşünebilirsiniz –çok da yakın görünüyor– ama bunu göz ardı

ettirecek bir sürü anormallikler söz konusu. Bana kalırsa bu bizim şu maymun kuzenlerimizden biri olmalı. Belki de içlerinden biri tam ölçülerine ulaşamadan çocuk yaşta ölmüştü."

"Yani öyle mi?"

Andy, "Kemiklerin biçimi ve kıkırdaksı bazı kalıntılara bakacak olursanız, bunların o türden bir örnekte bulunabileceği fikrine katılabilirsiniz," diye açıklamada bulundu, "ama bir de bakıyorsunuz öyle şeyler var ki buna kesinlikle katılmazdınız."

"Ne gibi?"

Lucas içeri girdiğinde incelemekte olduğu yumruyu eline alarak, "Bunun gibi," dedi.

"Bu bana bir taş kırığı gibi görünüyor."

"Yo, hayır, değil. Kesinlikle organik."

"Bir parmak mı? Diğer iskelette eksik çok parmak var demiştin."

"O da değil."

"Bütün günümü burada geçiremem, Brandt. "Lafı nereye getirmek istiyorsun?"

"Bir boynuz. Bir boynuz parçası, keçininki gibi."

"Tamam, bir keçiden o zaman."

"Yalnız o da değil. Ne bir sığırdan veya gergedandan ne de rastgele aklıma gelebilecek herhangi bir hayvandan." Onu lambanın altında evirip çevirdi. "Tabii eğer bunu nasıl ve nerede bulduğunuza dair dişe dokunur bir bilgi verebilseniz yararlı olabilirdi." Bir parça değiş tokuş zamanı, diye geçirdi aklından. Kemik sandığı hakkında zaten bildiği şeyleri Lucas'ın ağzından duymak istiyordu. En azından küçücük bir güvenoyu elde etmek arzusundaydı.

Lucas telaşlı bir tavır içinde, "Sana bunun seni ilgilendirmediğini söylemiştim," dedi. "Hemen bana ne anlattıysan bir rapor halinde kâğıda dök ve bana ulaştır. Bana lazım."

"Kimin için?"

Lucas artık sinirli görünüyordu. "Yalnızca sana söyleneni yapmak gibi bir şey hiç gelmez mi senin aklına?" Andy kendini tuta-

mayarak sertçe karşılık verdi. "Şu anda benim bölümümdesiniz. Size iyilikte bulunan benim."

Lucas'ın buna karşı edebileceği tek laf yoktu ve Andy bunun farkındaydı. Yine de, onu bu şekilde gıcık etmek akıllıca bir hareket değildi; dilini tutmalıydı.

Lucas, Andy'nin bunun ona pahalıya patlayacağını anlayabileceği meşum sesle, "Haklısın," dedi. "En uygun bulduğun zaman içinde onu kapımın altından atıver."

Andy, bunun pek de kazançlı bir alış veriş olmadığını düşünüyordu – pek çok şey vermiş, karşılığında eline, bu kemiklerin önemli – çok fazla önemli - olduğu gibi bir bilgi tazeleme dışında hiçbir şey geçmemişti ve bunun nedenini öğrenmek ona yakışırdı.

Sonraki birkaç saat içinde yazılı rapor üzerinde çalıştı. Bunu yaparken kâh kendini ısıtmak için sıcak çay yudumluyor, kâh serinlemek için soğuk sular içiyordu. Sanki bedeni kendiyle savaş halindeydi. Dışarıdan ara sıra, stadyuma doğru yol almakta olan tören bandosu elemanlarından birinin çaldığı bir tuba ya da bir trombonun sesi geliyordu. Rakibi anımsayamasa da, öğleden sonra bir futbol maçı vardı. Columbia mıydı, yoksa Dartmouth mu? Bir taraftan bütün bu üniversiteler arası etkinlerde yer almaya çalışıyordu; pek belirgin olmasa da, okula ve oradaki memuriyetine sıkı sıkıya bağlı olduğu, kendini adadığı izlenimini yaratmaya çalışıyordu. Aslında onca bağırış çağırış saçmalıklarına dayanamıyordu da. Heidelberg, bedensel değil akli şeylere atanmış bir üniversiteydi ve bu ona göre, Alman sisteminin Amerikan sistemini geçmesinin nedeni olan sayısız yöntemden sadece biriydi.

Düzgün göremeyecek kadar yorulmaya başlamıştı. Daktiloda yazdığı notlar yazım hatalarıyla doluydu ve taburede oturduğundan sırtının ağrısı onu öldürüyordu. Laboratuvarı kapatarak sırtına paltosunu geçirdi, kapıyı ardından kilitleyerek loş sergi salonuna çıktı.

Atkısına sarılarak ön kapıya doğru yürürken, Caithness Adamı'nın sergilendiği cam dolabın hemen önünde yerde duran bir şey gözüne çarptı ve onu yerden almak üzere oraya doğru ilerledi.

Bu açılmış bir Wrigley's Spearmint marka sakız paketiydi. Hiç şüphe yoktu ki bu daha önce binadan kovduğu şu küçük hergelelerden birinin cebinden düşmüştü. Eh, paketin neredeyse dolu olduğuna bakılırsa şanslı günündeydi. Bir tanesini paketin içinden çekip çıkarırken, jest olsun diye paketi Caithness Adamı'na uzattı.

"Sakız?" dedi ama camda kendi yansımasını gördüğünde sözleri boğazında düğümlendi - ya da kendi görüntüsü olması gereken şeye. Kendi görüntüsü yerine orada gördüğü şey boncuksu altın sarısı gözleri ve bir kulağından diğerine kadar yayılmış çizgi halindeki ağzıyla pis pis bakan hilkat garibesi bir yaratıktı. Geri doğru çekildi ve o görüntü -halüsinasyon- belirdiği kadar çabuk bir biçimde buhar olup gitti. Orada yine sopasına dayanmış duran Caithness Adamı'ydı.

Arkasındaki ilkel çağlardan kalma aletlerin durduğu rafa bindirdi ve gözlerini hâlâ cam dolaptan ayıramadan, sendeleyerek kapıya koşup güneşin aydınlattığı basamaklara ulaştı.

Maça gidenlerden biri trompetini üfledi diğeri de ona kahkahalarla güldü.

Damarlarındaki kan zonklarken Andy iki eliyle parmaklıklara tutundu. Kafası karmakarışıktı. Bu iş önceden hiç olmadığı kadar üstüne üstüne geliyor, laboratuvarında incelediği şey acaba neydi, diye düşüncelere kapılmasına neden oluyordu.

Ya da belki, kendisini inceleyen şey.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Lucas kafasının içinden, eğer maça gidilmesi gerekiyorsa, bu o günlerden biri işte, diye geçirdi. Güneş açık mavi bir gökyüzünde parıldıyordu, hava sert ve soğuktu ve Princeton stadının yüksek kemerleri altından geçen kalabalık bir festival havasındaydı. Bayraklar sallıyor, birbirlerine böğürerek sesleniyorlardı.

Yine de, eğer Rektör Dodds öğrenim görevlilerinin maça gelmesini o derece zorunlu yapmasaydı -içinde, "Orada görüşürüz!" yazılı, ayrılmış numaralı yerlerin belirtildiği bir davetle daha baştan ihtarını yapmıştı bile- Lucas kemik sandığı ve ondan sonra meydana gelen olaylara kendini vermeye devam edecekti.

Tanrım, ne zor bir dört gün geçmişti. Koruma binasındaki o rüzgâr kesilir kesilmez ve o gece yapacak daha fazla bir şey kalmadığında, Delaney beti benzi atmış ve kafası karışık bir halde alet edevatını toparlayıp kendi laboratuvarına doğru salınarak giderken Lucas film makarasını makineden çıkarmış, salonun kapısını kilitlemiş ve Simone'u yanına alarak müzenin loş koridorları boyunca yürüyüp karanlık ve kasvetli gecede dışarı çıkmıştı. Onu Nassau Inn oteline geri götürdüğünü söylemesi gerekmiyordu; anlaşılmıştı bile. Ve gerçeği söylemek gerekirse, bunu onun kadar kendi için de yapıyordu. Az önce tanık oldukları şeyi biliyorken hiçbirisi yalnız başına kalmak istemezdi. Lucas ta içinde bir şeylerin -buna gözlemsel düşünce biçimi denebilirdi- şöyle oldukça sıkı bir biçimde sallanmış kokteyl çırpıcısında olduğu gibi altüst olduğunu hissediyordu.

Kampüs boyunca su birikintileri içindeki patikada birlikte yürürlerken pek sessizdi ve Lucas onu koruması altına almak istercesine kolunu omzuna attığında hiç karşı gelmedi. Gerçekten de, öyle içli dışlı olmuşlardı ki birer eğitim görevlisinden çok iki âşığı andırıyorlardı. Lucas Avrupa'dan ayrıldığı günden beri böylesine bir duygu seli içinde kalmamıştı - şoktan şaşkınlığa, Delaney de olmak üzere, Simone'u bu duruma soktuğundan dolayı yaşadığı suçluluk duygusundan böylesine belalı ve olasılıkla oldukça tehlikeli bir olaya kadar her şey. Bu alışılmadık duygu seline karşı fazla direnemezdi. Duygular ta demir madeninden beri hep limanda beklemeyi sürdürmüşlerdi.

O ve Simone, aleve giden pervane böcekleri gibi karanlığın içinde ilerleyerek şehrin ışıklarına ulaştılar. Vitrinlerin çoğu gece olduğundan kapalıydı ama Nassau Inn otelinin ışıkları yanıyordu ve hatta lobi insan kaynıyordu. Bir ayaklı pano, Kuzeydoğu Şişeleme Birliği'nin hâlâ üst kattaki Gold Ballroom salonunda sürmekte olan yıllık toplantısına gelenleri karşılıyordu.

Lucas'ı kolundan tutup yalnızca birkaç keyif pezevenginin yolunu bulabildiği bara götürürken, "Aşağısı çok daha sakin olur," dedi. Tam gümbürdeyerek yanan şöminenin hemen karşısındaki iki berjer koltuk boştu ve Simone'la Lucas geçip oturdular. Lucas ona Campari-soda, kendisine de buzlu viski ısmarladı.

Şömineden yansıyan ışığa karşın Simone'un yüzü hâlâ solgun görünüyordu. Gözleri turuncu renkte alevlere ve şöminenin içinde çıtırdayarak yanan odunlara takılıp kalmıştı. Sonunda, "Sana daha önce söylemeliydim," diyebildi.

"Neyi?"

"Şu kemik sandığını. Babamla ben onun içinde Aziz Antonius'un kemiklerinin olduğuna inanıyoruz. Biz onu Beyaz Çöl'de bulmuştuk, Sahra Çölü'nün ücra bir köşesinde."

Lucas, "Aziz Antonius," diye tekrarladı. Bu ismi ikinci kez duyalı daha birkaç saat falan olmuştu. Wally Gregg, Aziz Antonius ateşi

denen bir şey yüzünden ölmek üzere değil miydi? Bu gerçekten yalnızca bir rastlantı olabilir miydi?"

"O, şeytanlara karşı savaşan bir azizdi."

Lucas sakin bir tavır içinde, "Tamam," dedi. Neden olmasındı ki? Daha evvel duyduklarına göre, azizlerin çoğu onlar hakkında anlatılan renkli ve olağandışı hikâyelere sahiptiler; nasıl aziz oldukları zaten bundan belliydi.

"Babam..." Simone duraksadı. "O sandığın içinde yalnız azizin kalıntılarının değil, aynı zamanda onun bazı güçlerinden geri kalanların da olduğunu düşünüyor."

Kızın sonunda kendisine anlattığı şeyleri kafasının içinde toparlarken Lucas viskisinden sıkı bir yudum çekti. Kuşkulu bir tavır içinde, "O zaman sen bizim bir tür kutsal bir ruhu serbest mi bıraktığımızı iddia ediyorsun?"

Simone yanıt vermedi.

"Eh, eğer bunu yaptıysak, artık dünya mutlaka yaralanacaktır bundan."

Simone, "O aynı zamanda," dedi, "sandıkta kötücül bir şeyin de olabileceğine inanıyor. Aziz'in hapsettiği bir şeyin."

Bu ifşaat Lucas'ın geçen saat içinde yaşadığı şeyle tıpatıp örtüşüyordu. Kadehini iki koltuğun arasındaki küçük sehpanın üzerine bırakırken aklına, o tuhaf kurukafayı mermer zindanından alıp da havaya kaldırdığı anda o tüyler ürpertici ve yıkıcı hüznün nasıl üzerine çöktüğü, içini kavurduğu geldi. Tarih öncesi ruhlar veya hapsedilmiş şeytanlara inanmayan biri olarak böyle bir duyguyu açıklamada yine de yetersiz kalmıştı. Savaşın en berbat yerinde –içine kapadıkları kilisenin ateşe verilerek bir arada yakılan kilise görevlilerinin cesetlerini bulduğu o gece veya sarışın bir oğlan çocuğunun mayına basarak paramparça olduğu o gün bile– böyle bir şey hissetmemişti. O zorlu sınavlar epey sarsıcı olmuştu ama en azından onların neden bu denli iç acıtıcı olduğunu kavrayabiliyordu – katliama tanık olmuş, ölümün kokusunu duymuştu. Aklı başında herhangi bir insan beyninden vurulmuşa dönerdi. Ama

bu sefer ne elle tutulur bir şeyi gözlemlemiş, ne de herhangi bir bedensel zarara uğramıştı.

O zaman neden içten içe kendini Simone'un sözünü ettiği o kasvetli ve boş çöl gibi hissediyordu ki?

Lucas alçak sesle ve neredeyse baştan savma bir tavırla, "Bana anlatacak başka neyin var?" dedi. Simone ona bütünüyle babasının araştırmalarını, tüküren kobranın altında saklı o mağaraya yaptıkları geziyi, Mustafa'nın uğradığı akrep saldırısını, sandığın Kahire Müzesi'nden nasıl kaldırıldığını bir bir anlattı. Her bir şeyi. O bunu yaparken, Lucas gözünde bir resmin parçalarını birleştirmeye başladı – bir resim ki, Reich kemik sandığını geri almakta neden bu derece azimliydi ve OSS da aynı oranda neden onu ele geçirmek ve kendi yararına kullanmaya can atıyordu, hepsini açıklığıyla ortaya döküyordu. Mihver Güçleri ve Müttefikler, kendi tabiriyle, bir sihirli muska adına birbirleriyle kapışmışlardı. Bu tür bir fikri günler önce olsa hiç de dikkate almazdı ama artık yapamazdı.

O rüzgârın kulağındaki yankısı ve buz kesmiş yüreğiyle olmazdı.

Hiç farkında bile olmadan eli aralarındaki masanın üzerinden uzanmış ve onunkini kavramıştı. Şöminenin çok yakınında oturmasına karşın teni hâlâ buz gibiydi ve Lucas ısıtmak için onun parmaklarını sıkıca avucunun içine aldı. Gözlerini hoplayıp zıplayan ve çatırtılar çıkaran alevlerden ayırmasa da Simone'un parmakları da onunkileri sıkarak karşılık verdi. Sanki gerilere, maziye bakar gibiydi, biraz evvel tanımladığı o olaylara. Kadın garson birer tane daha isterler mi diye sormak üzere geri geldiğinde Lucas hayır dedi, hesabı ödedi ve Simone'u lobideki asansör kabinine geri götürdü.

"Yukarı gelip, babamla tanışmanı isterdim ama o çoktan yatmıştır bile."

"Başka zaman."

"Evet."

Yine de onun elini bırakmaya gönüllü değildi. Birden, "Yarına ne dersin?" dedi. "Columbia futbol maçına zoraki davet edilmiş bulunuyorum ve fazla biletim var."

"Futbol maçı mı?"

Lucas bunu derken fikir bayağı sıcak gelmişti ona. Belki de ihtiyaç duydukları tek şey güneşin altında ve açık havada geçirecekleri bir gündü. Birkaç saat için de olsa, o gece üzerlerine çöken o kasvetli havayı dağıtmanın daha iyi bir yolu olabilir miydi? Üstelik kendine dürüst davranması gerekirse, böyle güzel bir kızla bir öğleden sonra birlikte olmak düşüncesi zaten kendi içinde oldukça cezbediciydi. "Ayrıca bunu babana borçlusun," dedi, "ona bir kütüphane ya da müzenin içinden başka bir şeyler göstermeyi." Ağırdan da olsa onun aklının yatmakta olduğunu görebiliyordu. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve o anda kızın ayak parmakları üzerinde yükselerek onu öpeceğini sandı.

Ve şayet iri bir pençe omzuna vurup da çakırkeyif bir toplantı katılımcısı, "Hartford'tan gelen yeni satış temsilcisi siz misiniz?" diye sormasaydı, bunu pekâlâ yapabilirdi de.

Simone bunu yapsaydı seve seve karşılık verebilirdi.

Aksine zaman geçiverdi, asansör geldi ve Simone içine girdi. Kapı kapanırken elinden gelen tek şey içeri, onun yanına dalıvermekten kendini alıkoymaktı.

Adam sallanarak uzaklaşmadan önce, "Onu bu kadar kolay bırakmamalıydın, ahbap," dedi. "Birlikte olmaya değer."

O deyişi çarpıcı bulmuştu ve koluna girmiş babasını sevecenlikle futbol stadına sokmakta olan Simone'u izlerken bile aklında hâlâ o vardı. Dr. Rashid'e duyurmadan kulağına fısıldadığına göre, onu stada getirmeye kandırmak pek kolay olmamıştı.

"Kemik sandığı üzerinde çalışmak yerine zamanımızı burada harcamanın pek akıllı işi olmadığını düşünüyor."

"Ama getirdin ya onu buraya."

"Bunun nedeni, seni şöyle bir ölçüp, biçmek."

Lucas kahkahayla güldü. "Karar ne?"

"Hâlâ varılmış bir karar yok."

Üstünde turuncu bir spor ceket ve başında hasır bir sandalcı şapkasıyla bir yer gösterici öğrenci onların bilet koçanlarını inceledi,

sonra da onları öğretim görevlileri ve konuklara ayrılmış bölüme oturttu. Dr. Rashid ille de ikisinin arasına oturmayı ihmal etmedi.

Stadyum yalnızca yarısına kadar doluydu ama herkes sahaya yakın ve ortada oturmak üzere bir araya toplanmıştı. Sahanın Princeton tarafı bir turuncu siyah denizi andırırken, Columbia taraftarları okulun mavi beyaz renklerine bürünmüştü. İki maskot -Princeton'ın kaplanı ile Columbia'nın aslanı- eski püskü kostümleri içinde, kendi saha çizgileri içinde hoplayıp zıplıyor, kalabalığı coşturuyordu. Gözüne, oturdukları yerin uzağında ve açık tribüne doğru birkaç sıra geride, bir sosisli sandviç ve birayı hopurdatarak yiyen pansiyon komşusu Taylor çarptı.

Taylor da ondan yana baktı ama çok uzun sürmedi çünkü yeniden bir ısırık alması gerektiğini hatırladı.

Simone, "Tanıyor musun o adamı?" diye sordu.

"Benimle aynı pansiyonda kalıyor ama tanıdığımı söyleyemem. Tanıyan kimsenin olduğunu da sanmıyorum."

Dr. Rashid ellerini abanoz ağacından bastonuna dayamış, "Bana bakın, bu maçlar genellikle ne kadar sürüyor?" diye araya girdi.

Lucas, "Bir iki saat kadar," dedi, devre arasıyla birlikte."

Rashid'in suratı asıldı ve Simone, Lucas'la göz göze gelmeye yetecek kadar öne doğru eğildi.

Rashid daha da mutsuz görünürken, Simone giysisinin koluna asılarak, "Bak başka kim var burada?" dedi.

Onların bakışlarını, Lucas'ın şaşkınlık içinde havada hindiba gibi uçuşan bir beyaz saç yumağı, onun alt tarafında kahverengi bir pardösü ve gevşek bağlanmış turuncu bir boyun atkısının gözüne çarptığı birkaç sıra aşağıya çevirtti. Bu neşe içinde Rektör Dodds'la çene çalan Profesör Einstein'ın ta kendisiydi ve yanlarında oturan üç adam daha vardı. Bunlardan biri şehirde herkesin tanıdığı Profesör Gödel'di ama diğer ikisini Lucas gazetelerden tanıyordu. Bunlardan ilki o sıralar Columbia'da araştırmalarını yürütmekte olan ünlü Macar fizikçi Leó Szilárd idi - kimse onun neyin üzerinde çalıştığını bilmiyordu ama bunun savaş uğraşısı adına olduğu

kolaylıkla var sayılabilirdi. Diğeri, dünyaca ünlü düşünür ve matematikçi Bertrand Russell'dı. Lucas kampüsteki bir duvar ilanında onun Whig-Clio münazara topluluğuna bir konuşma yapacağının bildirisini görmüştü.

Simone, "Ben Russell'm bir yaz mevsiminde Cambridge'de bir dizi konferans verdiğini görmüştüm," dedi. "Barışseverlik üzerine."

Dr. Rashid, "Barışseverlik yalnızca ve bütünüyle ancak dünya barışı yaşarken iyi ve yararlıdır," diye dalga geçti, "ama öyle değilken bir işe yaramaz. Matematiğe sarılmalıydı. Bir kasap dünyanın yarısını doğrayıp biçmekle tehdit ederken Bay Russell ve onun alicenap felsefesi ihtiyaç duyacağımız en son şey."

Simone, "Ben ille de onun görüşlerini geçmiş olayların ışığı altında ortaya koyduğuna inanıyorum," dedi.

"Onları ortaya dökmek yeterli değil. Tamamıyla sessiz kalması gerek."

Lucas ona tamamıyla katılıyordu. Russell'ın düşünceleri yüce ve arzu edilir şeylerdi ama iş uygulamaya geldiğinde olanaksızdı. O anda, bir leylek kadar incecik ve uzun boylu İngiliz'in öne eğildiğini ve gülümseyerek meslektaşlarıyla birtakım öyküleri paylaştığını gördü. Görünüşe göre hepsi de kafa dengi arkadaşların yeniden bir araya toplanmış olmasının tadını çıkarıyorlardı.

Lucas onları izlerken birkaç yer gösterici mahcup tavırlar içinde yanına gitti ve görünüşe bakılırsa Einstein'dan imza almak istedi. Profesör onları kırmadan kartlarına imzasını karalarken, Russell görmezden gelindiği ve protesto edildiğinden ötürü gücenmiş havalardaydı. Yer göstericiler kartlarını ona uzattığında korna çalar gibi bir sesle attığı kahkahalar arasında ve büyük bir hoşnutluk içinde Russell da onları imzaladı. Gödel ise Szilárd'la bayağı derin bir sohbete dalmıştı. Dodds kalabalığın içindeki diğerleriyle içtenlikle tokalaşmak için yanlarından ayrılmıştı. Bu tokalaşma, Lucas'ın tribünlerde olduğunu fark edip de başını sallayarak memnuniyetini gösterene dek sürdü.

Tam maç başlamak üzereyken, hoparlörlerden spikerin sesi duyuldu. Adam ilk başta, dünyanın dört bucağında çarpışan askerî birliklerin sağlık ve esenliği için dua ettikten sonra, bu maça gelen özel konukları tanıtmaya başladı. Adı okunduğunda Russell ayağa kalktı, kolunu çaprazlamasına karnına koyarak eğildi.

Spiker, "Acaba Profesör sahayı teşrif edip kura atışını yapar mıydı?" diye sordu.

Profesör şaşkın görünüyordu ama arkadaşları ona cesaret verirken yer göstericilerden biri onu çılgınca alkışlandığı sahaya indirdi. Einstein, mahcup bir halde kalabalığa el sallayıp diğer eliyle de pos bıyığını burarken, hakem çeyrek doları eline tutuşturdu ve bütün yapacağı şeyin, Columbia takım kaptanına yazı mı, tura mı diye sorduktan sonra parayı döndürerek havaya atmaktan ibaret olduğunu ona anlattı.

Hakem mikrofondan "Ve sonra belki de bize olasılıkları açıklayabilirsiniz," diye anons etti.

Einstein o ağır aksanlı sesiyle, "Umarım hepsi aynı olur," dedi. "Tamı tamına aynı."

Kalabalık kulakları sağır eden bir sesle güldü ki zaten Einstein'ın her dediğine hiç şüphe yok ki aynı biçimde güleceklerdi. Sesi kimsenin beklemeyeceği kadar doğal ve arkadaşçaydı ve Lucas'ın başka öğretim üyelerinden duyduğu yorumlardan bildiği gibi, o tuhaf, son söylediği sözcüğü tekrarlama alışkanlığını yine gözler önüne serdi.

Aslanların kaptanı yazı diye seslendi ve Einstein döndürerek parayı havaya fırlattı ve ardından sonucu görmek için aşağı doğru elinin tersindeki paraya baktı. "Bu... yazı, *ja*?" dedi ve daha onu tekrarlamaya fırsatını bulamadan hakem, "Yazı," diye bildiride bulundu. Columbialı sporcuya dönerek, "Top mu, kale mi?" diye sordu.

"Kale."

Einstein yerine geri götürülmüştü ve Kaplanlar başlama vuruşunu yaptı. Oyun sürerken Lucas, "Her iki takımın topu on metre ileriye götürmesi için dört hakkı var" ve "tutma diye tabir edilen penaltı olayı var," veya "göğüs göğse durulan hattı top havaya di-

kilmeden geçemezsin" gibi açıklamalarda bulunuyorken, Simone'la babası oyunu takip edebilmek telaşındaydılar. Lucas'ın gözlemlediği kadarıyla, ilk başta isteksiz görünen Dr. Rashid oyunun kural ve taktikleriyle ilgilenmeye başlamıştı ki aynısı eski günlerde lisedeyken takımına kaptanlık yaptığı bir eyalet şampiyonasında tamı tamına Lucas'a olmuştu. Rakiplerini kurnazca alt etmek ve kendi oyuncularının sahaya yayılışını hesaplamak ona çok keyifli gelmişti: Karşılayıcılarını nereye gönderdin, top tutucularını en yararlı biçimde nasıl kullandın? O günlerde Lucas pek nadiren yakalanırdı. Bugünse tek gözünde bantla pek kolay hedef olurdu.

Devre arasında, Columbia bir sayıyla ilerideyken, Princeton bandosu turuncu spor ceketler ve hasır şapkalarıyla her zamanki derleme Sousa marşını çalarak sahaya girdi ve Lucas, onun babasının vejetaryen olduğunu öğrenmeden önce –"futbol maçı deneyiminiz eksik kalmamalı," diye takılarak– onlara bol çeşnili ve hardallı sosisli sandviç ikramında bulundu.

"Ah, özür dilerim," diyerek, Dr. Rashid'in memnuniyetle kabul ettiği sıcak tuzlu burma kraker almak üzere geri döndü. Havada bir ayaz vardı ve sıcak yiyecekler ilaç gibi gelmişti. Lucas, Simone'un bile kendini maça kaptırıp, şu kısa süre içinde de olsa, son birkaç günün ciddi ve önemli buluş ve olaylarını unutabilmeyi başardı, diye geçirdi aklından. Bir Princeton oyuncusu atılan bir topu yakalayıp, mucizevi bir biçimde topla bütün sahayı ve gol çizgisini geçince kalabalıkla birlikte ayağa fırladı ve keyifle ellerini birbirine vurdu.

"Şimdi atış yaptıklarında topu kale direklerinin arasından geçirecek olurlarsa üç puan mı alacaklar?" diye sordu ve Lucas onun bu giderek artan heyecanından kendisinin büyük keyif aldığını fark etti.

"Bir," dedi ve top süzülerek iki direk arasından geçince Aslanlar yeniden toparlanmak için mola istediler. Kalabalık kan dolaşımını sağlamak için olduğu yerde tepinip kollarını iki yana gererken, Lucas'ın gözüne üzerindeki kazayağı desenli paltonun yakalarını yukarı kaldırmış ve eski püskü bir şapkayı alnına kadar indirmiş

bir adamın sol tarafındaki tribün boşluğundan aşağı inmekte olduğu çarptı. Adamın neden durup dururken gözüne takıldığı ilk başta belli değildi; belki suratını bilerek gizlemiş olmasından ya da rezerve edilmiş sıralara doğru belli bir kasıtla yürüyor olmasındandı ama en önde geleni, yaşam Lucas'a içgüdülerini hiç göz ardı etmemeyi öğretmiş olmasıydı.

Maç neredeyse bitmek üzereydi, güneş gökte giderek alçalırken soğuk artıyordu; yer göstericiler artık tribün boşluklarındaki hareketlenmelere pek ilgi göstermiyordu ya da insanlar tahta sıralardan sahaya yakın olan daha iyi oturma yerlerine geçiyorlardı.

Kazayağı desenli adam, tam ileride bir yere odaklanmış halde kayarak yanlarından geçti. Adamın o ana kadar ilerlediği yola bakarak Lucas kafasında, onun amacının -ya da hedefinin?- etraflarında olup bitenlerden habersiz bir halde başları önlerinde çene çalmakta olan dört bilgin olabileceğinin hesabını yaptı.

Lucas hızla ayağa kalkıp Dr. Rashid'i iterek yanından geçerken, "Özür dilerim," dedi.

Simone, "Yine yiyecek almaya gidiyorsan," dedi, "ikramlar bu sefer benden."

Lucas yanıt vermedi; artık görebildiğine göre adam ellerini dibine kadar paltosunun ceplerine sokmuştu. Lucas tribündeki diğer insanların üzerinden adım atarak elinden geldiğince hızla ilerliyordu -içlerinden biri yine de termosunu devirdiğini söyleyerek onu azarladı- ama hâlâ on metre falan uzaktaydı ve tam o anda adamın cebinden çıkardığı elinde sipsivri, uzun bir bıçak tutuyor olduğunu gördü.

Lucas hâlâ önünde duran seyircilerin üzerine tırmanıp kendine yol açmaya çalışırken, "Dikkat!" diye haykırdı.

Adam ön sıraya ulaşmıştı bile ve Russell tam altındaki battaniyeyi düzeltmek için ayağa kalkarken, adam bıçağı havada ileri doğru atıldı. Tehlikeden habersiz Einstein piposuna tütün sokuşturmakla meşguldü.

Ama atılış biçimi çok beceriksizceydi ve ya betonun üzerinde ayağı kaymış ya da birinin ayağına takılmış olmalıydı ki olduğu yerde dönerek iki sıranın arasına yuvarlanırken bıçağı korku içindeki Russell'la, Einstein'ın hemen arkasındaki ahşap sıraları sıyırdı. Biri çığlık attı ve adam şapkası alnına düşmüş halde ve elinde akşam güneşinde şavkıyan bıçağıyla yeniden ayağa kalktı. Russell kendini geriye atıp hedef olmaktan uzaklaşırken ve Einstein başını o tarafa çevirirken –bütün bu kargaşanın ne olduğunun hâlâ farkında değildi hâlâ– Lucas kendini hiç kıpırdamadan oturan bir kadının üzerinden attı ve bir bek gibi saldırganı yan tarafından omuzladı. İkisi birlikte devrilerek dehşet içindeki bir çift seyircinin üzerine, oradan da iki sıranın arasına düştüler.

Adam ayağa kalkıp işini bitirmeye çabalarken Lucas hâlâ bıçağı tutmakta olan eli yakalamaya çalışıyordu. Sanki adamın Lucas'ın müdahalesinden neredeyse hiç haberi yokmuş gibi bir durum vardı ortada – façalı ama beklenmedik bir biçimde tanıdık çıkan suratı taş bir levha gibi anlamsız bakıyordu ve yakası düşen paltosunun altından sukabağı gibi yamru yumru, kıpkırmızı bir ense ortaya çıkmıştı.

Lucas adamın paltosunu kol ağzından kavradı ama o çılgınca salladığı bıçağıyla Lucas'ın deri bomber ceketinin kolunu boydan boya kesti. Lucas onun bıçağı tutan elini sıraların kenarına olanca gücüyle vurarak –bir, iki, üç kere– bıçağı düşürtmeye çalıştı. Ama adam bırakmıyordu. Dolgun dudakları abuk subuk bir şeyler gevelemek için ardına kadar açılıyorsa da cam gibi donuk gözleri niyetini belli etmeyen bir biçimde boş bakıyordu. Lucas açık avucunu adamın çenesinin altına sokarak çat diye ağzını kapatırken, onun başının arkasını betona vurdu.

Şapkası yuvarlanarak sıraların altına gitti. Bıçak taş basamaklarda tangırdadı. Başı yine aynı şeyleri gevelemek üzere yeniden kalktı ama Lucas bu sefer onu daha da sertçe beton zemine vurdu. Bu sefer altında debelenen adamın gücünün sanki bir balonun hava kaçırması gibi giderek azaldığını hissetti. Beden altında iyice

gevşerken, tuzak kapısı gibi açılan ağzından öyle berbat bir koku yayıldı ki Lucas nefes almakta zorlandı. Adamın gözleri, belki de sonbahar güneşini yansıtırken, altın sarısı bir ışık huzmesiyle parıldadı.

Lucas omzunu sıkan bir el hissetti ve Taylor'ın, "Artık bırakabilirsiniz. Bırakabilirsiniz," dediğini duydu.

Adamın gözlerindeki parıltı sönüp gitti.

Lucas yer gösterici lerin Einstein'ı ve gruptaki diğerlerini tribün boşluğu boyunca götürmekte olduklarını hayal meyal fark etmişti. Korkudan konuşamayan Gödel'e iki tarafından Russell ve Szilárd destek oluyorlardı.

Taylor onu sakinleştirmeye çalışarak, "Tamam, bırakabilirsiniz," dedi.

Kalbi hâlâ deliler gibi çarpmakta olan Lucas soluklanmaya çalışırken kalçası üzerinde doğruldu. O anda Taylor elini koltuğunun altına soktu ve ayağa kalkmasında ona yardımcı oldu. Sonra onu boşalmış olan sıralardan birine oturttu.

Lucas hâlâ yaşıyor olduğu şeylere akıl erdirmeye çabalıyordu. Boğuşma sırasında paltosu yırtılıp açılmış olan, ayağındaki, pislik içinde bir hastane pelerininin uçlarını içine soktuğu, birtakım elbise pantolonuyla ayaklarının dibinde yatan kişi sanat müzesinde görevli hademeydi. Wally Gregg.

Simone hemen yanına koşmuş, elini ceketinin yakasına koymuştu. Babası arkasından merakla eğilirken, "İyi misin?" diye sordu. Kesilmiş olan ceket kolunu asılıp açarak, "Kolun kesilmiş," dedi.

Ama Lucas hâlâ hissetmiyordu onu; damarlarında cirit atan adrenalin her türlü ağrıyı şimdilik dindiriyordu. Bütün dikkatini verebildiği şey tribün boşluğunda sere serpe yatan cesetti. Çoktan cehennemlik olmuş bir adamın cesedi, herkesin, onu Lucas'ın bıraktığı hastane yatağında ölmesini beklediği adamın.

Ama ölmemişti işte. Burada, Lucas'ın ellerinde ölmüştü.

Yer gösterici ler ve ardından gelen iki polis meraklıları oradan uzaklaştırdılar. Spiker hoparlörlerden, korkacak bir durum olmasa

da herkesin düzenli bir biçimde stadyumu derhal terk etmesi gerektiğini anons etti.

Simone, "Seni hastaneye götürmemiz gerek," dedi.

Taylor, "Tetanos aşısı olmalı, o bıçak kolunu kesmiş," diyerek ona katıldı. O arada sahanın kenarındaki pistte birkaç polis daha belirdi. Tribün boşluğu boyunca yukarı, çıkışa doğru yürürlerken, Lucas Simone'un kendisini sarmaladığını hissetti.

Lucas, "Adam bir şeyler söyledi," dedi. Dört taraftan onları saran kalabalık tedirginlik içinde itişip kakışıyordu. Kolunun üst tarafında bir şeyler, yırtık kolu boyunca aşağı doğru süzülen sıcacık bir şey hissetmeye başlamıştı – kan.

Simone, "Ne söylediğini duymadım," dedi.

"Ne olduğunu pek merak ediyorum."

Kemerli çıkışın gölgesi altına girdikleri sırada Dr. Rashid, "Ben duydum," diye açıklamada bulundu.

Lucas zonklamasını azaltmak için kolunu göğsüne doğru kaldırırken, "Duydunuz mu?" dedi. "Neydi peki?"

"Arapçaydı."

Kelimelerin ne anlama geldiği ya da herkesin bildiği Wally Gregg'in nasıl olup da bu sözleri bağırabildiği hakkında hâlâ hiçbir fikri olmasa da bu doğru gibi görünüyordu.

"Aslında eski Arapça."

Kolundaki sancı sanki bir düğme çevrilmiş gibi ansızın canlanıverdi. Lucas kıvranarak, "Ne anlama geliyor?" dedi.

Dr. Rashid suratında meşum bir ifadeyle bastonunu bir sonraki basamağa koyarken, "Bu bir lanet okumaydı. Dünyanın o bölgesinde yaygın olan türden."

Hoparlörlerden bangır bangır anlaşılmayan bir talimat yayınlandı.

"Anlamı, 'Domuza ölüm.'"

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Profesör Einstein ve arkadaşları polis tarafından stattan kaçırılmışlar, bir polis arabasına doluşturulmuşlar ve çığlık çığlığa sirenler çalıp flaşörlerini yakarak onları Mercer Caddesi'ne geri götürmüşlerdi. Oraya vardıklarında Helen çoktan ön verandada dikilmiş onları bekliyordu ve çoğunlukla açık duran dış kapıyı ve üstüne iç kapıyı da kilitleyerek onları apar topar içeri aldı. Ön merdivenlere kollarını kavuşturmuş halde bir polis dikilmişti.

Einstein tuhaf bir biçimde gayet sakin bir ruh hali içindeyken Russell, Szilárd ve Gödel beklenebileceği kadar çok tedirgindiler. Sonuçta, gözünde siyah bant olan o gencin ciddi biçimde yaralanması dışında, olay çok önemli tepki ve sonuçlara neden olmadan sona ermişti. Onun sağlığı hakkında bilgi edinmeye çalışacaktı.

Helen çay ve brendi ikram edip titremekte olan Gödel'in omuzlarına battaniye sararak onların üzerine titrerken Einstein kafasını toparlamak için çalışma odasına çıktı. Silkinerek ceketini çıkardı ve onu tam odanın ortasına fırlatacakken, gömlek yakasında kan sıçramış gibi bir leke fark etti. Bunun kendine ait olmadığını biliyordu ve gözü bantlı delikanlının sağlığını daha merak eder olmuştu. Bir şey onu tanıdığını söylüyordu ve derken anımsadı – bu delikanlıyı sokağın karşısındaki evin verandasında birkaç kez görmüştü. Oh, o zaman iyi olup olmadığını öğrenmek daha kolay olacaktı.

Çalışma masasının sandalyesi üzerindeki birkaç kâğıdı elinin tersiyle süpürüp yere attıktan sonra –Helen bazen gözden kaçırmasın diye gelen postayı oraya yığıyordu– oraya çöktü ve derin

bir iç geçirdi. Baktığında, bu tür şeylerin daha sık başına gelmediğine şaşırdı. Her gün, yaşamın her kesiminden insanlardan sel gibi hayran mektupları alıyordu –yetişmekte olan bilim insanları, okul çocukları, hatta ara sıra kadın hayranlardan– ama bu hoş ve keyifli şeylerin arasında, saplantılı kimselerden, manyaklardan, komplo teorisyenlerinden, Yahudi karşıtlarından ve onun bir komünizm sempatizanı ya da azılı komünist olduğuna inanan kibirli ve vatansever Amerikalılardan öfke dolu mektuplar da alıyordu. Einstein çok iyi biliyordu ki J. Edgar Hoover onu Sovyet yandaşı duygular beslemekle suçluyordu ve bunun sonucu olarak uzun senelerdir FBI örgütünde onun aleyhinde bir dosya açtırmıştı. Hiç şüphe yok ki Einstein'ın bir zamanlar pek keyfini çıkardığı üst düzey güvenlik kontrolünün kaldırılmasında önemli rol oynamış kişi de Hoover'ın ta kendisiydi.

İşte Oppenheimer yardımcı olmak üzere evine geldiğinde gizlice atlattığı şey buydu.

Yalnızca dakikalar geçmişti ki telefon çalınca hiç şaşırmadı. Telefona her zaman yaptığı gibi aşağıdan Helen'in yanıt vermesini bekledi, sonra da gelip kapıyı vursun diye kulak kesildi. Tak tak sesi duyulduğunda, "Evet?" dedi.

"New Mexico'dan arıyorlar, Profesör."

Başka söze gerek yoktu. Gıcırtılı sandalyesini çalışma masasına doğru döndürdü, kâğıt yığınını önünden temizledi ve ahizeyi eline aldı. Daha alo diyebilmişti ki, Oppenheimer, "İyi misiniz?" diye haykırı.

"Evet, Robert, bir şeyim yok."

"Suikastçının öldüğünü söylediler bana."

Öyle miydi? Einstein bunu kesin olarak bilmiyordu. "Ama o bir suikastçı olamaz, değil mi, ben hâlâ burada telefonla konuşabildiğime göre?" En berbat ve en zorlu anlarda bile işi şakaya vurmanın bir yolunu bulmaya çalışmak huyuydu onun. "Mantıklı değil mi yani, *ja*?"

"Gödel'le birlikte fazla zaman geçiriyorsun."

Einstein yavan bir biçimde kıkırdamayı başardı. "Leó ile Bertrand onun yanındalar şu anda, oturma odasında."

"Bu Bertrand, Russell mı oluyor?"

"Evet." Oppenheimer'ın bilmiyor olabileceği bu tek küçük ayrıntıya canının sıkıldığını Einstein neredeyse duyabilmişti.

"Ha. Bana partide başka birinin olduğu söylenmişti. Bana Bay Barışsever ve Yatıştırıcı'nın kendisinin orada olduğu söylenmemişti."

"Düşüncelerinde bayağı bir değişme olmuş, anlarsın. Bugün dünyada olup bitenlerin ışığında bu değişimi yapmak zorunda kalmış, tıpkı benim gibi."

"Eh, bu da iyi bir şey."

"Saldırganın beni değil de onu hedef almış olabileceğini kafanda tarttın mı hiç? Bıçak aramıza düştü." Uzak mesafe hattındaki onca parazite karşın Einstein onun homurdandığını duyabiliyordu.

"Hiç kimse bir filozofu öldürmek istemez, Albert. Hiç kimsenin umurunda olmaz."

"Yani fizikçiler önemlidir onlar için, öyle mi? Birçok insan için ben çok zaman önce kabuğuna çekilmiş yaşlı bir adamım."

"Eli bıçaklı o herif için öyle değildin işte. Kimliği ne olursa olsun, bundan daha iyisini biliyordu. Beni kaygılandıran bu. Bir koruman olsun dediğimde artık bana hak verecek misin? Ordu istihbaratı içinde hâlâ sözümü geçirebileceğim dostlarım var. Hoover'ın haberi bile olmaz."

"Bunu düşüneceğim."

"Hiç zahmet etme. Senin, ben oradayken birlikte gözden geçirdiğimiz o sorunlar gibi düşünmen gereken daha çok başka şeyler var."

"Ben de öyle yapıyordum zaten.

"Ya? Neyi yanlış yapıyor olduğumuzu çıkarabildin mi?

"Matematiksel işlemler, kırılgan da olsalar, kusursuzdu ama işin altında yatan çatlağı bulduğumu sanmıyorum."

Oppenheimer şaşırmış bir halde, "Matematikte mi?" diye sordu.

"Hayır, bu oyunda John von Neumann'ı alt edemezsiniz. Çatlak uygulamada. Mekanikte."

"Bu telefondan bana daha fazla şey söyleme. Hepsini kaleme al ve ben sana bir kurye yollayayım. Ne zaman isterdin onu?"

"Düşüncelerimi toparlamam için bana bu gece izin ver. Onu yarın öğleye doğru yolla bana."

"Tamam, o zaman. Meslektaşlarına selamlarımı ilet, Albert. Onları toplaması için otomobilleri çoktan yolladım bile - Russell'ın da gitmek istediği her neresi olursa olsun, oraya sağ salim varmasını sağlayacağım."

"Ama o benim konuğum."

"Artık değil, olmaz. Ya çılgın varsayımın doğruysa ve birileri barış ve birliğin liderini ille de öldürmek istiyorsa? Bir savaş sürüp gidiyor - sen işine bak."

Oppenheimer her zamanki gibi vedalaşmadan telefonu kapattı ve Einstein arkasına yaslandı. Pencereden bir tekir kedinin garajın oralarda pusu kurduğunu ve sinsice bir şeyi gözlediğini görebiliyordu. Bu kediyi daha önce de görmüştü ve kedilerin de bir şeyler yemek zorunda olduklarını bilmesine karşın, avının sağ salim kaçabilmesini umut etti. Ah keşke, diye geçirdi içinden, her bir canlı yaratık bir diğerine zarar vermeden yaşamını sürdürebilseydi. Dünya kanlı bir çizgide kurulmuştu, bu şüphe kaldırmazdı ve en az uzun zamandır araştırmakta olduğu birleşik alan teorisi kadar düşündürücü olmayı sürdürüyordu.

Dışarıdan açılıp kapanan otomobil kapılarının ve ardından da ön verandanın ahşap zemininde koşuşturan ayak seslerini duyabiliyordu. Derken sesler - genç, erkek, üstelik emirler yağdıran. Herkesi tek tek koruma altına almak üzere Oppenheimer tarafından gönderilmiş özel güvenlik görevlileri. Adam tam sert bir amirdi ama öyle olması da gerekiyordu. Ülke gerçekten de bir savaş halindeydi. Dünyanın daha önce yaşadığı savaşların en berbatıydı bu. Einstein dikkatini, üzerine en son denklemlerini karalamış olduğu karatahtaya verdi ve insanlığı bir melek mi yoksa şeytan olarak mı yönetmek gerektiği üzerine düşüncelere daldı. Buradaki çalışmaları savaşı sonlandıracak mıydı, yoksa rüzgâr eken fırtına mı biçecekti?

Bu, sonsuz saatler boyu Russell'la, bu tür sorular karşısında en az kendisi kadar acı çeken o insanla tartışabileceği bir konuydu.

Ama göründüğü üzere o gece olmazdı. İşin gerçeği, o gece hiçbir ateşli tartışma, hiçbir sohbet arkadaşı olmayacaktı.

Dikkatini karatahtaya vermekle, her zaman yaptığı gibi kısa bir süre içinde, ister Bern'de sakin ve sessiz bir çalışma odasında olsun, isterse de kalabalık bir tramvayda, kendini gerçek yuvasında kaybetmişti bile: güzel ve yalnız başına düşüncelere dalmanın o sınırsız bir biçimde huzur verici âleminde.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Simone ne kadar istediyse de, yalvardıysa da Lucas hastaneye giderken onun kendisine eşlik etmesine karşı çıktı ve stadyumdaki o olay yüzünden anlaşılabilir bir biçimde çok tedirgin ve korkmuş görünen babasının yanında kalmaya onu ikna etti.

Acil servis de ana baba günü gibiydi ve Lucas, acaba her cumartesi akşamı böyle mi oluyordur, diye merak etti. Doktorlar ve hemşireler ortalıkta koşturuyorlardı, alçak sesle konuşurlarken hepsi gergin görünüyordu. Çok geçmemişti ki Lucas'ın bıçak yarasına müdahale edebilecek canından bezmiş bir stajyer doktor bulunmuştu. Yarayı antiseptikle yıkadıktan ve dikkatlice inceledikten sonra bunun yüzeysel bir yara olduğunu bildirdi ama ne olur olmaz diye altı dikiş attı.

Stajyer alet edevatını toplarken, nasıl kesildiğini soruverdi ve Lucas bir herifin bıçaklı saldırısına uğradığını -bu hastanede yatan Wally Gregg adlı bir adamın- söyleyince, doktor ansızın durdu ve "Bir dakika burada bekleyebilir misiniz?" diye sordu.

Lucas kan içindeki gömleğini iliklemeyi henüz bitirmişti ki mavi üniformalar içinde iri kıyım bir adam içeri daldı. Ceket yakasına iliştirilmiş pirinç rozetten onun Borough Polis Şefi T. J. Farrell olduğu okunuyordu.

"Stajyer doktorun bana az önce söylediği şey doğru mu?"

"O konuda bir hikâye uydurmazdım. Neler oluyor?"

"İki saat kadar önce aşağı katta bir doktor yaralanmıştı. Morgda görevli."

"Adı Crowley miydi, hani olur ya?"

Farrell, "Tanrı aşkına," dedi. "Bunu da nereden biliyorsunuz ki?"

"Onun Wally Gregg'i tedavi ettiğini biliyorum."

Polis, Lucas'ın katlanıp muayene masasının üzerine konmuş olan yırtık paltosunu işaret ederek, "Öte berinizi toparlayın," dedi, "ve benimle birlikte gelin. Hemen."

Farrell onu bir koridor boyunca yürüttü ve özel bir odanın kapısını ardına kadar açtı. Lucas içerideki yatakta boylu boyunca yatan kişinin, kafasında bir bandaj, kolunda bir serum ve uykulu baygın bakan gözleriyle Dr. Crowley olduğunu gördü.

Farrell, "Anladığım kadarıyla sizi tanıştırmama gerek yok," dedi.

Crowley yanıt vermedi ama bunun doğru olduğunu belirtmek amacıyla bir elini bitkin bir biçimde yataktan kaldırdı.

"Bay Lucas kendisinin de saldırıya uğradığını söylüyor, size saldıran adam tarafından.

Crowley'nin gözlerinin içinde solgun ama korkulu bir parıltı oluştu.

"Ona morgda neler olup bittiğini anlatın, Doktor."

Crowley'nin, bu öyküyü anlatabileceğinden ve hatta bunu yapıp yapmaması gerektiğinden emin değilmiş gibi kuşkulu bir hali vardı.

"Hadi, anlatsanıza ona. Bütün günümü burada geçiremem."

Doktor yattığı yerden hırıltılı bir sesle, "Öldü o," diye söze başladı.

Farrell, Lucas'ın yararına onu gayrete getirmek amaçlı bir ses tonuyla, "Hasta demek istiyorsunuz, doğru mu?" dedi.

"Evet, Gregg. Wally Gregg öldü."

Farrell, "Enfeksiyon yüzünden," diye onu yine dürttü. "Yarasa ısırıklarından, doğru mu?"

Crowley başını yukarı aşağı salladı ama zar zor. Aldığı ilaçlar yüzünden kelimeleri ağzında geveleyerek, "Onun ölümünü bizzat kendim rapor ettim," dedi. "Kalbi durmuştu. Nabız yoktu. Beyinde hiçbir canlılık yoktu. Adam ölmüştü."

Farrell, "Peki sonra ne oldu?" dedi. "Hadi, anlatsanıza ona."

"Otopsi için onu aşağı kata indirdik. Ben raporu dolduruyordum. Ölüm raporunu." Crowley devam etmeden önce birkaç saniye kadar gözlerini kapadı. "Bir gürültü duyunca arkamı döndüm." Dile getirdiği şeyin doğruluğuna sanki inanamıyormuş gibi bir kez daha duraksadı. "Adam oturuyordu. Gözleri açıktı."

Şef, "E, sonra ne oldu?" diye sordu.

"Metal palangayı eline aldı -hani şu otopsi sırasında dizlerin altına sokuşturduğumuz- ve onunla bana vurdu." Eli yine başındaki sargıya gitti. "Onunla vurdu bana, defalarca. Beni yere indirdi."

Lucas duyduklarını kavramakta zorluk çekiyordu. Onu son olarak hastanede gördüğünde zavallı adam ölümün eşiğinde görünüyordu. Bir insanı vurup yere indirecek kadar nasıl iyileşebilmişti ki, dahası nasıl silahlanıp da o kadar yolu yürüyüp stadyuma kadar gelebilmişti?

Farrell, "Doktor Crowley burada ayılıp da kendine geldiğinde, giysilerinin büyük bir kısmı -pantolonu, ayakkabıları ve şapkasıyla, ceketi- üzerinde değildi," diye Lucas'a anlattı. "Üstelik daha sonra öğrendiğimize göre ameliyat bıçaklarından biri de kayıptı. Sizce sizi yaraladığı bıçak o muydu?"

"Öyle iyice göremedim onu."

"Bunu sonra öğreniriz. Buna ekleyeceğiniz bir şey var mı?"

Lucas ne kadarını paylaşması gerektiğini düşünüyordu. "Sanki bir tür trans halinde gibi görünüyordu," dedi, "ve doğrudan Profesör Einstein'ı hedef almış gibiydi."

"Dr. Einstein maçta mıydı?" Açıkça hikâyenin bu bölümü polis şefi adına asıl haberdi ve aynı zamanda hiç de hoş değildi.

"Evet. Wally'yi yere yıkıp onunla boğuşmaya başladığımda bile adam hedefine öylesine kilitlenmişti ki beni gözünün gördüğünü bile sanmıyorum."

Farrell daha fazlasını bekliyordu.

"Onu durdurmak çabasıyla kafasını betona vurmak zorunda kaldım."

"Ve sizce onu öldürdünüz mü?"

Lucas, "Evet," dedi, "Onu öldürdüm." Ağzından çıkan bu sözcükleri, Avrupa'da cephedeyken bile olsa, asla yüksek sesle dile getirmemesi gerekirdi. Sanki bir tür yabancı ve iğrenç bir dilde konuşuyordu.

Crowley, "Bunu kafanıza takmayın," dedi, "O çoktan ölmüştü."

Farrell, "Herif başka bir şey yaptı mı?" diye sordu. "Bir şeyler söyledi mi?"

Bu soru Lucas'ın duraklamasına neden oldu. Wally'in o Arapça tuhaf lanet okumasını söz konusu etmeli miydi? Bu tür bir bilginin polise bir şekilde yararı olur muydu ki? Yoksa yalnızca işleri daha da çapraşık hale sokup, kendi güvenirliliğine zarar getirir miydi?

"Öyle anlayabildiğim bir şey yoktu."

Farrell bunun üzerinde uzun uzadıya kafa patlattı. "Ama Dr. Einstein iyi, doğru mu?"

"Evet. O yara almamıştı. Ben oradan ayrılırken yer göstericiler onu stadın dışına çıkarıyorlardı."

Farrell bu ek bilgiyi kafasında iyice bir yorumlarken cüzdanından bir kart çıkarıp Lucas'a uzattı. "Aklınıza gelen başka bir şey olursa beni ararsınız."

Lucas kartı pantolon cebine sokuşturdu.

"Ve yalnız beni. Başka kimseyle konuşmayın. Bu iş bu andan itibaren benim sorumluluğum altına girmiş bulunuyor. Zaten başına gelecek gibi görünen türde kötü haberlerin basında daha fazla çıkması hastanenin hiç işine gelmez ve ben de şahsen eyalet askerî birliklerinin tepemde tetikte beklemesini hiç yeğlemem. Hepimiz hemfikir miyiz bu konuda?"

Lucas, "Anlaşılmıştır," dedi.

Şef, "Ve bu sizi de bağlıyor, doktor," diye bağırdı. "Telsiz sessize alındı, şu andan itibaren." Farrell tombulca elini başının üstünde rasgele dağınık duran birkaç saç telinin üzerinde gezdirdi. "Amma içinden çıkılmaz bir durum," diye homurdandı.

Crowley özellikle birine seslenmeden, "Ölü," dedi. Sesi artık zor duyuluyordu. "Size söylüyorum, o adam klinik anlamda bir ölüydü."

Ne kadar inanılmaz olsa da Lucas ona inanıyordu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Işık değişip de, eski Ford boş kavşak boyunca sarsıla sarsıla ileri atılırken Delaney, "Debriyaj biraz tutukluk yapıyor," diye özür diledi.

Öyle bir günde kimsenin kafasını yola takacak hali yoktu. Lucas, "Silecekler çalıştığı sürece," dedi, "bir sorun çıkmaz."

Silecekler bardaktan boşanırcasına ön camdan aşağı akıp duran yağmurla başa çıkmakta zorlanırken Delaney gülerek, "Yani, evet, bu da başka bir şey," dedi. "Onları değiştirtmeye kararlıydım. 1939 yılında."

Lastikler etrafa sular saçarak, birkaç santim derinliğindeki birikintilerin içinden geçerken, yağmur otomobilin ezik büzük kaputu ve tavanını olanca hızıyla dövüyordu. Bu sonbaharda New Jersey'i sıklıkla vuran o fırtınalardan biriydi ve Lucas, Delaney'in düldülünün bozulmadan, herkesin elli beş kilometre diye belirttiği uzaklıktaki Fort Dix'e gidip gelebilmesi için dua ediyordu. O ana kadar ortaya koydukları performansa baktığında bundan pek emin değildi.

Delaney, "Bu işin neden yarına bırakılmadığını hâlâ anlayabilmiş değilim, "dedi. "Ordu filmi kurye aracılığıyla aldı zaten, değil mi?"

Lucas, "Evet," diye yanıt verdi. "Onunla birlikte Mercer Caddesi'ne varır varmaz, saniyesinde."

"O zaman neden aynı şekilde geri yollamıyorlar ki?"

"Kim bilir? Belki de artık banyo edildiği içindir."

"Sence bunun dün stadyumda olup bitenlerle bir ilgisi var mıdır?"

Lucas omuz silkti. "Yalnızca bir emir çıktığını biliyorum. Filmi al, oynat, herhangi bir ek bilgiyle birlikte acele geri rapor et."

"Ama sen artık orduda değilsin ki. Emir veremezler sana."

"Bunu Macmillan'a anlat."

"O manyağın kolunu kesmesi nedeniyle sana bir Purple Heart madalyası verilmesini önerdi mi bari?"

"Bana, Profesör Einstein'a bir şey olmadığından dolayı içinin rahat olduğunu söyledi."

"O kadar mı?"

"O kadar."

Delaney, "Savaşta yem olarak öne sürülen askerleriz biz," diyerek iç geçirdi. "Durumumuz bu işte. Savaşta yem olarak öne sürülen askerler."

Eğer kendileri savaşta yem olarak öne sürülen askerlerse, o zaman o masum Wally Gregg gibi olayın dışındaki insanlar neci oluyordu? Bir gece önce Lucas kan ter içinde, çığlıklar atarak uyanmıştı. Rüyasında Gregg onu doğramak için üstüne saldırıyordu, her şeyin ötesinde, bir palayla. Adamın kafası patlamış bir balkabağını andırıyordu, çarpık bir bıçak yarası gibi görünen ağzındaki kapkara ve kırık dökük dişleri arasından, "Domuza ölüm!" diye lanet sözcükleri dökülüyordu. Bayan Caputo, gelip onu gördüğü kâbustan uyandırabilmek için yedek anahtarını kullanmak zorunda kalmıştı ve ne kadar özür dilediyse de ertesi sabah minik Amy'nin bile gözlerinde o ürkek çekingenliği hâlâ görebiliyordu. Güneyde gökyüzünde şimşekler çakıyor, parçalanan camlar gibi sipsivri uçlar oluşturuyor ve gök gürlediğinde de aracın şasisi zangırdıyordu. Lucas pencerenin buğulu camından dışarı, iğrenç, neredeyse yeşile çalan boz renkte gün ışığına baktı. Sanki bir musonun içinden geçiyorlardı. Yerinde her kıpırdandığında kolundaki yara hafifçe sızlıyordu.

Lucas, "Gerçi Albay senin ne aşamada olduğun hakkında ille de bilgi almak istedi," dedi.

"Bilgi almak mı?"

"Dediği şey kelimesi kelimesine, 'Delaney korunmayı hak etmek için ne halt ediyor ki?' şeklindeydi."

Direksiyon kırarak otomobili içi yağmur suyu dolu bir çukurdan ustaca kurtarırken, "Hah, işte tam onun diyeceği bir şey," dedi.

"Bu durumda ne dememi istersin?"

Delaney tam, "Ona şöyle diyebilirsin..." diye lafa başlamıştı ki araba stop etti. "Lanet olsun." Aracı yeniden çalıştırırken, "Ona, sırf emin olmak adına üç ayrı izotop testi uyguladığımı ve o insan kalıntılarının bin beş yüz ya da bin altı yüz sene öncesine ait olduğunu bulduğumu söyleyebilirsin. Aynı zamanda, Andy Brandt'in uyguladığı antropolojik incelemelerin de pekiştirdiği üzere, adamımızın yaşlı ve hastalıklı olduğunu da söyleyebilirim. Yaşam bu dostumuzu iyi hırpalamış, her kimdiyse, ama bayağı bir pestilini çıkarmış," dedi.

Lucas içinden, Mısırlı Aziz Antonius, diye geçirdi. Ta kendisiydi. Tek soru şuydu: bu bedensel hasarların nedeni acaba doğal mıydı, yoksa Simone'la Dr. Rashid'in öne sürdüğü gibi şeytanların işi miydi? Bu şeytan varsayımı Lucas'ın henüz katılmadığı bir görüştü.

Otomobil yolun kaygan bir bölümüne daldı ve Delaney kendi şeridinde kalabilmek için direksiyonu ortaya doğru kırarken Lucas iç kapı kolunu sıkı sıkıya kavradı. İyi ki karşıdan gelen bir araç yoktu. Her iki tarafta, su başmış tarlalar ve nadasa bırakılmış çiftlik arazilerinden başka bir şeyin göze çarpmadığı kırsal bir bölgeden geçiyorlardı. Kargalar yıkık dökük çitlerin üzerine tünemişlerdi ya da tehlikeli bir biçimde aracın önüne dalış yapıyorlardı.

Lucas, "O ağaçtan asa için ne düşünüyorsunuz?" diye sordu. Simone, babasının o asanın özellikle mucizevi türden güçlere sahip olduğunu açıkladığını söyledi. Belki Hitler de öyle düşünüyordu. "Ona bir yaş biçebildin mi?"

"Orası kolaydı. Ağaç insan kemikleriyle tam aynı dönemden kalma. Bu arada o yerli bir firavun inciri, Mısır çöllerinin eteklerinde yetişen türden. Madenî sapı da MS üç ya da dördüncü yüzyıla ait Ortadoğu maden işleme tarzıyla örtüşüyor."

"Görünüşe bakılırsa epey bir ilerleme kaydetmişsin."

"Yani, evet de sonrasında işler bir parça zorlaşıyor."

"Nasıl?"

"Sorun diğer kemiklerle ilgili, şu daha ufak tefek yaratığa ait olanlarla." Derin bir soluk aldı. "Şöyle çabucak bir kimya dersi verebilir miyim?"

"Bir yere gittiğim yok."

"Tamam o zaman: Senin de bildiğin üzere, karbon 12 ve karbon 13 atomları çok görülür ve değişmezdir, her yerde bulunurlar ve organik olan her şeyin içinde vardırlar."

"Bana daha önce anlattığın gibi."

"Doğru. Gösterdiğin dikkate sevindim. Ama karbon 14 son derece az rastlanan bir türdür ve yine son derece değişkendir ve yavaşça çürüyerek, yarı yaşam süresi yaklaşık 5.730 yıl olan nitrojen 14'e dönüşür. Bunun sonucunda ve ilk başta bir örnekte ne kadar belirleyebildiğime bağlı olarak, benim deneylerim ancak 40.000 yıl öncesine kadar uzanabilir. Ondan sonrası kaput. Belirlenecek başka karbon 14 yoktur artık."

Lucas bekleyiş içinde, "Tamam," dedi.

Delaney bir eliyle çenesini ovalarken, diğeriyle de direksiyonu kavrıyordu. "Bu yaratığın kemikleri, daha iyi bir tanım istersek, bundan da yaşlı. Çok daha yaşlı diyebilirim. İşte bu yüzden Andy onları kesin olarak tanımlayamazken benim de akla yakın bir tarih belirleyemememin nedeni bu olabilir."

Lucas, "Yani yaşlı adamın bir fosille birlikte mi gömülmüş olabileceğini öne sürüyorsun?

"Hayır, çünkü bu durumda kemikler fosilleşmiş olurlardı. Hiç de öyle değiller."

"Artık iyice karıştırdın aklımı."

"İyi. Öyle olmalıydı zaten. Çünkü yapmış olduğum bütün karbon testleri bu ikinci yaratığın gerçekten çok yaşlı olduğunu gösterse de -ki burada on binlerce yıl daha yaşlı demek istiyorum- diğer

bütün fiziksel veriler, hem benim hem de Andy'ninkiler, bu şeyin yaşlı adamın gömüldüğü aynı tarihte öldüğünü ortaya koyuyor."

"Bu olamaz."

Delaney, "Ama öyle, dostum, öyle işte," derken bunu ifşa etmiş olmanın rahatlığını yaşıyor gibi görünüyordu. Ön camdan şelale gibi akan yağmur sularının oluşturduğu katmanların arasından gözlerini kısarak bakarken, "İleride bir kavşak var," dedi. "Döneceğim yer orası mı?"

Lucas bu kalede askerlik görevine başladığı ve temel eğitimini tamamladığı için çok iyi hatırladığından, "Evet," dedi. "Sola, Monmouth yoluna doğru gir."

Delaney, "Özlem duyuyor musun?" dedi.

"Aman, hiç göze alamam. Öyle iyi zamanlar dediğin türden bir süreç değildi. Üstelik Tanrı biliyor ya, yeniden geri döneceğim hiç aklıma gelmezdi."

"Bir film makarasına değmezdi, değil mi?" Delaney, "ABD Silahlı Kuvvetler Üssü, Fort Dix, Bu noktadan ileriye yalnız Yetkili Personel geçebilir," yazılı tabelanın göze çarptığı kavşaktan dönmeden önce aracı yere düşmüş bir dalın yanından dolaştırdı.

Delaney yağmurun içinden gözünü kısıp bakarak, "Yetkili denilen kişiler umarım bizizdir," dedi. "Bir tankın mermilerini üzerimize boşaltması işime gelmezdi doğrusu."

"Macmillan, ana girişte bizim için zırhlı bir araç bekleteceklerini söyledi."

"Ne kadar uzakta bu?"

"Bir buçuk kilometre falan, hiç sapmadan."

Henüz akşam bile olmamasına karşın, hava şimdiden o kadar kararmıştı ki otoyol üzerindeki araçların farları yakılmıştı ve jiletli tellerle donatılmış yüksek gerilim yüklü parmaklıkları gözler önüne seriyordu. Bir uyarı levhası daha çıktı önlerine: "Bu noktadan sonra sivillerin girişi yasaktır. Kaçakçılık yasaktır. Bütün izinsiz araçlar aranmaya ve el konulmaya tabidir."

Delaney, "Bizim araçta kaçak bir şey taşımıyoruz, değil mi?" dedi.

"Bir iki paket sigara sayılmazsa, hayır."

Üstlerinde parkalar ve başlarında miğferlerle silahlı nöbetçiler onları yüksek, çelik kulelerden gözlüyorlardı. Derhal projektörler yakılmış, içerisini kör edici parlaklıkta beyaz ışığı tararken, bindikleri otomobile çevrilmişti. Her otuz metrede bir önlerine çıkan hız tümsekleri arabanın hızını neredeyse emekleme hızına indirgemişti; Lucas bu tümseklerden birine biraz hızlı girdikleri takdirde arabanın parçalarına ayrılmasından korkuyordu.

Kalenin 1917 yılında dikilmiş olan kırmızı tuğlalı duvarları ileride belirdi. Ana girişte güvenlik noktası pırıl pırıl aydınlatılmıştı ve kalınca bir demir bariyer önlerini kesiyordu. Otomobil dururken yağmurluklu genç bir asker dışarı çıktı. Delaney olabilecek son ana kadar camını kaldırmadı.

Eğilerek cep feneriyle otomobilin içini tarayan asker, "Burası yasak bölge," dedi. "Lütfen görev bildiriminde bulunun."

"Adım Patrick Delaney. Yolcum da Lucas Athan."

Cama doğru eğilen Lucas, "OSS teşkilatından Albay Macmillan bir paketi teslim almamız için bize yetki verdi," diye ekledi.

"Kimlikler, lütfen."

Delaney arka cebinden cüzdanını çıkarıp ehliyetini gösterebilmek için ağır kalçasını kaldırmak zorunda kaldı. Lucas da kendi kimliğini uzatırken dikişleri sızladı ve asker nöbetçi kulübesine geri döndü. Delaney telaşla camını kaldırdı ama bardaktan boşanırcasına yağan yağmur çoktan pantolonunun sol bacağını sırılsıklam etmişti bile.

"Savaş hali zammı talebinde bulunacağım," dedi.

"Sen hiç askerlik yapmadın ki."

"Buradaki verdiğim hizmetin savaş uğraşı anlamında tek kişilik bir siper deliğinde geberip gitme riskinden çok daha önemli olduğu yargısına varıldığı durumda bunu hak etmiş olur muyum acaba?"

Asker geri döndüğünde Delaney istemeye istemeye camı yine indirdi. Ehliyetlerini onlara geri verirken, "Kendisi geliyor," dedi.

Delaney, "Kim geliyor?" diye sordu.

"Film ofisinden arkadaş."

Cam yine yükseltildi ama Lucas ön camdan baktığında bir diğer askerin, sicim gibi yağan yağmurdan ve rüzgârdan korunmak için başını öne eğip yavaşça koşarak kaleden çıktığını gördü. Bir kolunun altında futbol topuna benzer bir şey tutarken, boştaki eliyle de parkasının kapüşonunu başının üzerinde tutmaya çabalıyordu.

Yeteri kadar yaklaştığında Delaney camı yine indirdi ve elini dışarı çıkardı.

"Bu filmi çeken arkadaşlar sizler misiniz?"

Delaney, "Hayır ama biz de oradaydık," diye yanıt verdi.

"O zaman kim çekti bu filmi?"

Yine tepeden tırnağa sırılsıklam olan Delaney, "Bu neyi fark ettirir ki?" dedi.

"Bu bir Bell & Howell Eyemo kamerayla yaptığı ilk çekim miydi?"

Lucas, "Evet", dedi, "ama erkek değil, kadındı."

"Belki de bu bir açıklama sayılabilir."

"Neyin açıklaması?"

Asker karşılık vermedi, ilk başta bir tür uyarıda bulunmadan evvel onu vermek istemiyormuş gibi sıkıca mühürlenmiş naylon torbaya baktı. "Orijinali Washington'a gitti. Bundan haberiniz var, değil mi?"

Lucas, "Var," diye yanıt verdi.

"Ama bu kopyasından daha iyi değil. Bunu onlara böyle bildirdim."

Belki de Macmillan bu yüzden onların filmi ayrı yerde izlemelerini istemişti. "Neden? Nesi var ki?"

Aniden esen sert bir rüzgâr askerin kapüşonunu geriye uçurdu -sanki on dokuzundan daha genç gösteriyordu- ama varsın öyle olsundu. Yağmur saçlarını yapıştırırken, yüzünden aşağı akıyordu. Sonunda paketi, onu alır almaz Lucas'ın kucağına atan Delaney'e

teslim etti. "Ama benim suçum değildi. Buradaki laboratuvar birinci sınıftır."

Delaney'le Lucas bakıştılar ve askerin verdiği selam üzerine camı son kez indirdi, arkasına yaslandı ve otomobili yeniden geri döndürdü. Delaney vitesi değiştirirken, "Bana kalırsa dostumuz Simone bir daha hiç film çekemeyecek," dedi.

Filmin nesi bozuk olabilirdi ki? Otomobil hız tümseği üzerinde hoplarken Lucas bunu merak ediyordu. Dikiz aynasından geriye baktığında genç askerin kapüşonu açık, parkası rüzgârla dalgalanırken otomobilin arkasından bakmakta olduğunu gördü.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lucas, film makarasını sokuşturduğu eski püskü evrak çantasını yaralı olmayan kolunun altına sıkıca sokuşturmuş halde neredeyse pansiyonun kapısına geldiğinde, Bayan Caputo terliklerini şapırdatarak elinde bir zarfla aşağı indi. "Bekle," diye bağırdı. "Buralarda yokken sana geldiydi bu!"

Lucas, "Ben şimdi müzeye gidiyorum," dedi. "Daha sonra açabilirim ancak."

"Bana sorarsan şimdi hemen açsan iyi olur."

"Neden. Kimden geliyormuş?"

Bayan Caputo heyecanını gizlemekte zorluk çekerken, "Görürsün," dedi. "Kadın onu bizzat kendi getirdi buraya."

Kadın mı?

Çantasını yan sehpanın üzerine bırakarak ev sahibesini onu yırtıp açmaya zorladı.

Bu Helen Dukas'tan, Einstein'ın sekreterinden gelen elle yazılmış bir iletiydi. Onu fırsatını bulduğu en erken zamanda uğrayıp ille de profesörü ziyaret etmeye çağırıyordu.

"Seni davet ediyorlar, değil mi?

"Evet."

"Kalıbımı basarım stadyumda hayatını kurtardığın için sana teşekkür edecektir."

Lucas, kendi yerinde olsa herkesin yapacağı bir şey için teşekküre gerek duymuyordu ve aklı müzeye gidip film göstericisinin başına oturmaktaydı.

Bayan Caputo mutfağa dalıp, sonra elinde, üzeri folyo kâğıtla örtülü, fırından henüz çıkmış sıcacık çikolatalı kek dolu bir tabakla tekrar dışarı çıkarak, "Ona benden bir şey götürmeni istiyorum," dedi.

Lucas iki arada kalmıştı. O sıra herhangi bir ertelemede bulunmak istemiyordu ama bir davet almıştı -ya da zorunlu bir çağrı mıydı?- hem de dünyanın en ünlü adamından öyle kaçırılamayacak türden bir davet. Sanki kafasının içinden geçenleri okuyormuş gibi Bayan Caputo tabak dolusu keki eline tutuşturarak, "Lucas, kesinlikle gitmen gerek," dedi.

Ardından onu kapıya doğru itekledi. "Ve geri döndüğünde bana her bir şeyi eksiksiz anlatman gerek, özellikle de kekleri beğenip beğenmediğini."

Bir elinde tabak, diğerinde de çantası Lucas yorgun adımlarla ıslak yoldan karşıya geçti. Fırtına dinmişti ama yapraklarda kalan yağmur hâlâ başına ve omuzlarına damlayıp duruyordu. Einstein'ın evinin ön basamaklarından çıkarken vahşi bir kedi onların altına daldı.

Lucas kendi kendine, on beş dakika, diye telkinde bulundu. Harcayabileceği on beş dakikası vardı. Tam kapıyı çalabilmek için neyi yere bırakması gerektiğini kafasının içinde tartıp dururken, sağlam gözüyle evin oturma odasının tül perdesinin çekildiğini gördü. Ardından telaşlı ayak sesleri duydu ve uzun boylu, zayıfça bir kadın -orta yaşlı ve düz siyah kaş ve saçlarıyla- yüzünde sıcacık bir gülümsemeyle kapıyı açtı.

Patronuna göre daha az belli ettiği Alman aksanıyla, "Profesör sizi görmekten büyük mutluluk duyacak," dedi.

Lucas tabağı ona uzatırken, "Bu benim için bir şeref," dedi. "Ve bunlar da Bayan Caputo'dan. Elleriyle pişirmiş."

"Teşekkür ederim ama bunlardan profesöre söz etmesek daha iyi olur gibi geliyor bana. Katı bir perhiz yapıyor da." Kadın tabağı holdeki yan sehpanın üzerine koydu. "Ama ona bir tane yedireceğime söz veriyorum, yalnız bir tane ve akşam yemeğinden sonra.

Lütfen hanımefendiye benim adıma teşekkür ediniz. Ve şimdi, hemen şurada biraz beklerseniz profesöre geldiğinizi bildireyim."

Kadın merdivenlere doğru seğirtti, derken sanki bir şey unutmuş gibi durdu ve geri dönerek onun ellerini elleri arasına aldı. "Onu kurtarmaya koştuğunuz için size ne kadar minnettarım bilemezsiniz. *Hepimiz* o kadar minnettarız ki."

Kadın onun ellerini sıktıktan sonra telaşla merdivenleri çıktı. Holdeki dededen kalma duvar saatinin tık takları dışında ev sessizdi. Helen merdiven boşluğunda belirip, elini sallayarak onu çağırdığında kapısı açık bir odaya doğru onun peşinden yürüdü ve daha ne olduğunu anlayamadan ardından kapı kapanırken kendini odanın içinde buldu ve Einstein'ın köhne bir koltuktan ayağa kalktığını gördü.

"Vay, benim kurtarıcım," dedi. "Bir zırhlı elbise giymeliydiniz, *Ja*?" Güldü. "Zırhlı bir elbise."

Tokalaştığında eli bir papirüs kâğıdı gibi kuru geldiyse de, elini sıkışı şaşırtıcı derecede güçlüydü.

"Bana yaralandığınızı söylediler."

Lucas, "O kadar kötü değil," diye yanıt verdi.

"Buna üzüldüm, çok üzüldüm."

Lucas bu büyük adamın konuğu olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu ama bundan şüphe ettiği takdirde işte karmakarışık bir kütüphanenin önünde duran o anlaşılmaz sembol ve denklemlerle dolu karatahtası gözünün önündeydi.

Einstein, oturulacak yerini kaplayan bir sürü kitap ve kâğıdı telaşla toplayıp, bir o kadar darmadağınık bir kitaplığa kaldırırken, ona kendi koltuğuna benzer bir koltuğu işaret ederek, "Lütfen oturun," dedi. Bazıları da havı dökülmüş Şark halısının üzerine saçılmıştı ama adamın sanki umurunda bile değildi.

Einstein karşısına geçip cup diye otururken, Lucas da yumuşacık deri koltuğa gömüldü. Adamın üzerinde bol kesimli, siyah bir pamuklu gömlek vardı ve saçları bütün gazetelerde çıkan fotoğraflarındaki gibi beyaz ve dağınıktı. Ayaklarını kaldırıp divanın

üzerine koyduğunda onun deri sandaletler giydiğini ve çorapları olmadığını fark etti.

Gri bıyıklarını sıvazlarken, "Daha önce futbol maçına hiç gitmemiştim," dedi.

"Maçlar hep böyle bitmez."

Einstein, bir gülücükle buruşan suratında yüzlerce çizgi oluşurken, "Umarım öyledir," dedi. "Umarım öyledir. Ama yine de bu yakınlarda yeniden maça gideceğimi pek sanmıyorum."

Lucas'ın olmasını beklediği şeylerden biri bu değildi. Sonraki birkaç dakika içinde Einstein'ın yanında kendini giderek rahatlamış hissetti. Profesör kafa dengi bir adamdı ve de insanları rahatlatmakta işinin ehliydi ve Lucas'ın kişiliğine, nereli olduğuna ve savaşta neler yaptığına büyük ilgi göstermişti. CRC tarafından yürütülen ve daha önce hiç duymamış olduğu, sanat eserlerini kurtarma işinden söz açıldığında, bu onu sanki özellikle şaşkına uğratmış gibi görünüyordu. Pencere kenarı kanepesinde duran kemanla yayın da kanıtı olduğu üzere, düpedüz kültürlü bir adamdı.

Bu arada, bir ya da daha çok kere Lucas onun bakışlarının bir Camel paketinin durduğu geniş gömlek cebine takıldığını fark etti. Profesör sonunda, kendisini daha fazla tutamayarak çalışma odasının kapısına bir göz attı ve sonra öne doğru eğilip paketi işaret ederek, "Sigaranız var mı?" dedi.

Lucas, "Evet," dedi. "Bir tane ister miydiniz?"

Einstein başını güçlü bir biçimde yukarı aşağı salladı ve Lucas bir tane çekip çıkarırken, adam ayağa kalktı ve bahçe tarafına bakan pencerenin kanadını kaldırdı. "Helen'e söylemeyin. Bu, doktorların talimatlarına ters düşüyor."

Lucas duraksadı.

"Ama şu doktorlar var ya, her şeyi bilmiyorlar canım."

Einstein'la tartışmak ne haddineydi? Koltuklarına geri yaslandılar. Einstein sigarayı işaret parmağıyla başparmağı arasına sıkıştırdı ve gözlerini kapayıp tadının ve kokusunun keyfini çıkara

çıkara derince bir nefes çekti. Pamuklu gömleğinin önüne bir kül parçası düşüverdi.

Bir kül tablası için etrafına bakınan Lucas, Einstein'ın çalışma masasının üzerine kaldırdığı bazı kâğıtların üzerindeki resmî askerî damgayı görmezden gelemedi. Onların hemen yanında bir de, kenarında bir kaşığın durduğu boş bir fırında kuru fasulye tenekesi göze çarpıyordu. Kaşığı içinden alarak sigarasını onun içine silkti ve kutuyu profesöre uzattı. O da aynı şeyi yaptı. Lucas uydurma kül tablasını, biraz da tehlikeli bir biçimde, divanın üzerine bıraktı.

Einstein, "Korkunç bir şey," dedi. "Monte Cassino."

Lucas bir an için akıl erdiremedi. Bu da pat diye nereden çıkmıştı? Monte Cassino, Roma'nın yaklaşık yüz kilometre kadar güneydoğusunda kalan bir Benedictine manastırıydı, birkaç ay önce bir göğüs göğse savaş sırasında yerle bir edilmişti.

"Hele de işi büyük sanat eserlerini korumak olan biri için." İşte o anda anladı. MS altıncı yüzyıldan kalma, kendi çapında şahane bir yapıydı. Bu eski manastır içinde bir daha yerine konamayacak değerde, Orta Çağlardan ve Rönesans'tan kalma bir kilise kütüphanesini barındırıyordu. "Evet, öyleydi."

"İnsanoğlu sanki ... kendini ve kendi yaptığı her güzel şeyi yeryüzünden silmeye çabalıyor."

Profesörün, daha dakikalar önce öylesine neşeyle bakan gözlerini hüzün kaplamıştı ve o anda Lucas'ın aklı gerilere, Strasbourg'a ve demir madenine zulalanmış Nazi ganimetine gitti. En azından o özel sandık yıkıma uğramış bir kıtadan sağ salim kurtarılmıştı. O kemik sandığının ve ona dair mucizevi destanı Einstein'la paylaşma özgürlüğüne sahip olma arzusu uyandı içinde. Buna bayılacağını hissediyordu ama cesaret edemedi. Macmillan'm tepesinde dolaşan ruhunu kemiklerinde hissedebiliyordu.

Profesör, "Birisi iyinin ve doğrunun yanında savaşsa bile," diye devam etti, "o kişi sanki şeytana hizmet ediyor gibi görünebiliyor. Bugüne kadar, her gün, bütün olan biten şey bombalar ve mermiler, tüfekler ve uçaklar, tanklar ve toplar, ölüm ve daha da

çok ölüm..." Sesi kısılırken, öne eğilip onu teneke kutunun içine atmadan önce sigarasının dibinden son bir nefes daha çekti. Hafif bir tıslama sesi duyuldu. "Ya insan merak etmeli, bütün bunlar ne zaman sona erecek?"

Lucas, "Zamana bağlı," dedi. "Üçüncü Reich için günler sayılı artık."

"Ya dördüncüsü? Buna engel olabilecek kim var?"

Lucas'ın buna vereceği bir yanıtı yoktu. Kimsenin yoktu.

Açık pencereden esen bir rüzgâr perdeleri uçururken, teneke kutuyu devirdi ve küller halıya saçıldı.

"*Ach*, Helen şimdi anlar artık sigara içtiğimizi."

Kanıtı tekrar kutunun içinde süpürmek için yere çömelen Lucas, "Ben üstüme alırım kabahati," dedi.

Einstein, suratında bir kez daha buruk bir gülümseme belirip kaybolurken "Ve ben de bunu yapmanıza izin veririm," dedi.

Onda öylesine kendisiyle çelişen, aldatıcı bir şey vardı ki... Her şeye karşın davranışlarında bir çocuğun afacanlığını taşıyan, yıpranmış, beyaz saçlı bir adamdı. Göz açıp kapayana dek bir bilginden okul çocuğuna dönüşebiliyordu. Pencereye gidip, odayı havalandırırken, "Helen'den hiçbir şey saklayamam," dedi.

Kutuyu düzene soktuktan sonra Lucas bazı kâğıtların üzerine düşmüş olan külleri silkti ve onları bir araya derledi. Gözü yine krem rengi, kırmızıyla çok gizli damgası basılı kâğıtların antetlerine kaydı. Kâğıtların en tepesinde aynı zamanda düz büyük harflerle, BEYAZ SARAY yazıyordu.

Gözü daha aşağı kaydığında, "Korkarım başarıya ulaşmak üzereler," uyarısının altındaki kargacık burgacık parlak mavi renkte aceleyle atılmış imza dikkatini çekti. "*Franklin D. Roosevelt*." Einstein tam pencereyi kapayıp, kapı hafifçe vurulurken, Lucas mektubu titizlikle diğerleriyle birlikte masanın üzerine bıraktı.

Helen, "Sigara içmiyorsunuz, değil mi Profesör?" dedi.

Lucas kendini feda ederek, "Hayır, hayır," dedi. "Yalnız bendim."

Kadın yanıt vermeden önce bir sessizlik oldu. "Yürekli bir adamsınız, Bay Athan. Bunu çoktan öğrenmiş bulunuyoruz zaten. Ama yalancılığınız o kadar iyi değil."

Einstein, "Size söylemiştim, değil mi, *ja*?" diye fısıldadı.

Lucas da, "*Ja*," diye alçak sesle yanıt verdi.

Einstein bak gör işte der gibi başını yukarı aşağı sallarken, bıyıklarının uçlarını havaya kaldıran bir biçimde sırıtarak geçip yerine oturdu. "Her şeyi bilir, bu kadın."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Babası artık gözünün önünden hiç ayırmadığı mavi dosyadan bazı fotoğraflar ve kopyalar çekip çıkarırken, "Hele de bu!" diyordu. "Bir de şuna bak!"

Simone, mekânın birkaç gediklisinin başlarını içkilerinden ve yemeklerinden kaldırıp onlara baktığı barın içini kolaçan ederek, "Sesini alçaltsana," dedi. Kımıldamadan duran tek kişi, yakası iyice yukarıya kaldırılmış ve şapkası bir o kadar aşağı indirilmiş olduğundan ölü mü yoksa sağ mı olduğu anlaşılamayan o şöminenin karşısındaki koltuğa gömülmüş oturan adamdı.

"Şunlara bak ve bunların sandığın içindeki kemiklerde hâlâ duran o yaralara benzemediğini söyle bana!"

Simone bu resim ve fotoğrafları daha önce görmüştü. Alsace'a yaptığı bir gezi sırasında Isenheim Sunağı'nı incelemişti; on altıncı yüzyılın başlarında Matthias Grünewald tarafından yapılmış olan bu başyapıt Antonian keşişlerinin manastırında asılı duruyordu. Bu keşişler Aziz Antonius ateşi gibi cilt hastalıklarına yakalanmış insanları tedavi etmekle ünlüydüler.

Kutsal keşişe şeytanlar tarafından zulmedildiğini gösteren bir panonun fotoğrafını hepsinin en üstüne koyan babası, "Özellikle şuna bir bak," dedi. Simone'un gerçekten iyi yetiştirildiği birer konu olan efsanelere ve kilise edebiyatına göre, Satan ve onun etrafındaki kalabalık yaşamı boyunca Aziz Antonius'u öfkelendirmiş ve ona acı çektirmişlerdi. Ama onun saflığı ve inançlılığı, onların güçlerine karşı koyan dirençli ve can sıkıcı bir başkaldırı olarak

nitelendirilmişti. Ama o eğri demir saplı asasını kendine siper ederek onlarla yiğitçe çarpışmıştı. Bu özel panoda, bedeni kanlar içinde ve yaratıkların pençeleri ve sivri dişleriyle yara bere içinde asasını yardım dilemek için göklere kaldırırken resmedilmişti.

Her ne kadar babasının vargılarından şüphesi yoksa da -saklama sandığının içindeki kemiklerin o tarihî ve zulme uğramış azize ait olduğu gibi- bu resim, fotoğraf ya da gravürlerin insanları inandırmakta bir işe yarayabileceği kanısında değildi. "Bunlar yalnızca resimler," dedi. "Kimse onları kale bile almaz."

"Ama bunlar, senin o profesörlerin Athan'la Delaney'in ortaya çıkardığı anatomik bulgularla tıpa tıp örtüşen resimler."

Gözlerinde bir parıltı vardı, hafiften ateşi varmış gibi görünüyordu ve öksürüğü de dinmek bilmiyordu. Onun statta üşüttüğünden endişe ediyordu. Aynı zamanda, Einstein'ın, hiçbir Amerikalının bilmesi olanaksız bir biçimde Arapça lanet okuyan biri tarafından saldırıya uğramasına tanıklık etmesinin onu daha da derinden rahatsız ettiğinden endişe duyuyordu. Nasıl olmazdı ki? O günden beri kendi aklından bile çıkmıyordu o an.

"Üstelik şu izotop testlerinin de ya da her neyse işte, tarihlerin doğruluğunu ortaya koyduğunu bana söyleyen sen değil miydin?"

Simone, "Evet," diyerek itirafta bulunurken, bütün o güncel bulguları onunla paylaştığı için bir kez daha kendini suçlu addetti. Ama ona öyle geliyordu ki babasını, olmadığı takdirde bunların hiçbirinin gün ışığına çıkmayacağı bir insanı devre dışı bırakmak neredeyse olanaksız ve hatta ahlak dışı olurdu. Başka hiç kimse ne olup bittiğinden onun kadar haberdar olmayı hak etmemişti ve başka hiç kimseye ona olduğu kadar bağlılık ve minnet borcu olmamıştı. "En azından kemiklerin çoğu uygun düşüyordu."

"Çoğu mu?"

"İnsan kemikleri üçüncü yüzyıldan falan kalmaydı. Ama diğerleri, dediğim gibi, belirlenmesi olanaksızdı."

Dr. Rashid, "Tabii ki," dedi. Grünewald'ın tablosundaki yaratık tasvirlerinden birine eliyle vurarak, "Onlar insan kemiği falan

değil, şunlardan birinin kemikleri," dedi. Mavi dosyayı tarayıp içinden sararmış bir sayfa çıkararak, "Kulak ver bana," dedi. "Bu, Aziz Antonius'un, Ambrose tarafından dördüncü yüzyılda kaleme alınmış biyografisinden bir parça." Parmağıyla sözcüklerin altını çizerek yüksek sesle okudu. "'Ve Antonius takipçileri keşişlere, "Bu durumda, her ne zaman şeytanlar gece kalkıp size gelerek size gelecekten söz etmek isterler ya da 'Melekler bizleriz' derlerse, onlara kulak vermeyin çünkü yalan söylerler..." dedi.'"

Simone, Lucas'ın da mermer sandığın üzerinde buna benzer sözcükler bulduğunu biliyordu.

"'Ve utanmaksızın hoplayıp zıplayarak ve şekil ya da görünüşlerini değiştirerek ayak dirediklerinde, onlardan ne korkun ne ezilip büzülün ne de sanki iyi ruhlarmış gibi onlara kulak verin. Bir varlığın iyi mi kötü mü olduğunu Tanrı'nın yardımıyla kolayca ayırt edebilirsiniz.'" Öksürüğünü bastırmak amacıyla elinin tersiyle ağzını kapatırken duraksadı.

Simone oturduğu yerin arka tarafından kadın garsonun ateşin karşısına çökmüş oturan o adama artık bir şey ister miydi diye sorduğunu ve adamın da onu tersleyerek başından savdığını duydu; boğuk sesinden çıkarabildiği kadarıyla adam İngilizceyi zar zor konuşan değil de aslında hiç konuşamayan biriydi. Üstelik burada oda tutmasına karşı çıkılan yalnızca kendisiyle babası olduğunu düşününce.

Babası, "Sorun değil," diyordu, "o şeyin serbest kalması. Ama nerede? Üstelik de nasıl dolaşabiliyor ki ortalıkta?"

Simone yeniden dikkatini toparlayıp saatini kontrol ederken, "Ne?" dedi. Artık aklı sanat müzesindeydi. Gidip orada çektiği filmi izlemek istiyordu.

"Şeytan her şekle girebilir, burada öyle diyor, ama konuk olmak için kimi seçtiğini nasıl belirleyebiliriz ki?"

"Kimi ele geçirdiğini mi demek istiyorsun?"

"Kimi ya da neyi. Hareket eden herhangi bir şey, bedene sahip herhangi bir şey görürdü işini. Orayı burayı dolaşmak için bir araca ihtiyacı var."

Simone'un başı dönüyordu. Yine de ürkütücü bir biçimde aklına, bir yaşayan ölü gibi tribün boşluğundan aşağı sallanarak inen o güya suikastçı geliverdi.

Babası elini barın içine doğru sallayarak, "Tam şu anda," dedi, "her yerde olabilir."

Simone arkasında bir ses duydu ve dönüp baktığında restoran müdürünün berjer koltuğun içine gömülmüş olan adamın tepesinde dikildiğini gördü.

Müdür, "Bayım," diyordu, "siz otel müşterisi misiniz? Bayım?" Yanıt alamayınca, "Eğer hiçbir siparişte bulunmayacaksanız, kalkıp gitmeniz gerekiyor," dedi.

Adam yine yanıt vermezken, başıboş bir alev ansızın ızgaradan ok gibi parlayarak müdürün pantolonunun paçasını tutuşturdu. Adam geri sıçrayıp tokatlayarak alevi söndürürken, "Tanrım!" diye bağırdı.

Simone babasına, "Hadi gel," dedi, "odamıza çıkalım." Berjer koltukta oturan aksi ve kavgacı yabancıyla aralarına belli bir mesafe koymak ona her şekilde uyardı. "Sana şimdi güzel bir sıcak banyo ve şöyle iyi bir gece uykusu iyi gider."

"Sıcak banyo mu? Yanıt olarak söyleyeceğinin hepsi bu mu?"

İçinden sanat müzesine gitmek üzere yanından ayrılacağını söylemek geçti ama bunun sadece yeni bir tartışmaya neden olacağının farkındaydı. Babası da gelmek isteyecekti ve Simone da onu bir başka yağışlı ve soğuk havada dışarı çıkarmaya yanaşmayacaktı ve işler giderek sarpa saracaktı.

Faturayı odaya yazdırdıktan -her zamanki gibi babası şehriye çorbası ve çaydan başka bir şey yiyip içmemişti- ve kâğıtlarını mavi dosyanın içine toplamakta ona yardımcı olduktan sonra babasına bastonunu verdi, ardından da birlikte bardan çıkmak üzere onun koluna girdi. Simone yanından geçerlerken ona bolca yer

bırakmasına karşın, davetsiz konuk koltuğundan kıpırdamadı bile. Izgaranın ardından bir başka odun cızırdayarak ortalığa saçıldı, havaya hafif bir yaş çimen kokusu yayıldı. Bu ona bir sonbaharda İskoç yaylalarında çıktığı bir geziyi anımsattı.

Babasına, "Bir iki saat içinde dönerim," diyordu, "ve döndüğümde seni derin bir uyku çekerken bulmak istiyorum."

"Bu saatte nereye gidiyorsun ki?"

Bütün diyebildiği, "Lucas'ı görmeye," oldu ama bu bir öksürük nöbetinin patlak vermesine yetti de arttı bile.

Dr. Rashid gönülsüz bir tavırla, "İyi bir adam," demek zorunda kaldı, "ama birden fazla yönden yara almış, savaş yüzünden. Bunu herkes fark edebilir."

"Ben farkındayım."

"Sen ayağını denk al da."

Simone barın arkasında müdürün bir yere telefonu açarken, kadın garsonun da, "Beni vursanız da umurumda değil – bir daha oraya dönmem," dediğini fark etti.

Simone onu suçlayamazdı, hele de giderlerken adamın kafası hâlâ kaplumbağa gibi paltosunun içine gömülü halde dönüp arkalarından onlara baktığını açık ve rahatsız edici bir biçimde hissetmişken. Acaba bu şüphesi doğru mu diye dönüp bakmak geçti içinden ama o terbiyesiz hergeleye o zevki tattırmak istemedi.

Ne de, eğer kendine karşı tamamıyla dürüst olması gerekirse, buna cesaret edemedi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Yaşlıca makinist, "Filmi size oynatmamı istemediğinize emin misiniz?" dedi. "Hiç fark etmez benim için, profesör."

Lucas, makinist kendisine kısacık bir kurs verdiği takdirde bunu kesinlikle becerebileceğini üçüncü kere ona anlattı.

Adam birtakım düğmeleri ayarlarken, "İyi o zaman," dedi. "Bırakın hiç olmazsa makarayı takıp size hazır edeyim makineyi."

Adam bunu yaparken Lucas, bel vermiş akustik levhaları, tozlu dolabında duran yangın söndürme cihazı ve film makaralarıyla slayt kutuları dolu demir rafları ve fare kapanlarına kadar birçok şeyin olduğu daracık kabinin içinde etrafına bakındı.

"Farelerle başınız dertte mi?"

Makinist homurdandı. "Öğrencilere defalarca toplantı salonuna yiyecek getirmemelerini söylememize karşın bunu yine de yapıyorlar işte." Avuç içlerini birbirlerine sürterek, "O zaman gerisini size bırakıyorum," dedi. Lucas'ın yanında sıyrılıp geçerek, kabinden çıktı.

Adam henüz gitmişti ki Lucas, salonda Simone'un yanında oturmakta olan Delaney'in canı sıkılırmış gibi yaparak, "Hadi ya, başlasın artık şu film!" diye bağırdığını duydu.

Kabinin içinden Lucas'ın bütün görebildiği kafalarının arkasıydı. İç ışıkları söndürüp el yordamıyla makineyi çalıştırırken, "Sabırlı ol biraz!" diye haykırdı. Film, ilk rakamsal geri sayımını gösterip, ardından hışırtılar çıkararak siyah beyaz renklerde kesintiye uğradıktan sonra Lucas kendi sesiyle -kendine ait olduğunu zar zor çıkarabildiği bir sesle- gün ve saat ve araştırma ekibindeki

diğerlerinin adlarını bildirmesiyle sürüp giderken çıkan tıkırtı ve cırcır sesleri ona annesinin dikiş makinesini anımsattı. Kendini daha önce böyle bir filmde hiç izlememişti ve bir günlük sakalı ve gözünde siyah bandıyla nasıl da bu denli itici bir görüntü verdiğine şaşırıp kalmıştı; edindiği ilk izlenim bir korsana benzediğiydi. Objektifi birkaç saniye üzerine çevirdiği Delaney iyi huylu bir boz ayıyı andırıyordu ve bir sonra kameranın önünden yine Simone ise korku içinde olduğunu apaçık ortaya koyuyordu.

Ama güzelliğini de.

Onu perdede, hatta böyle bir ortamda bile gördüğünde Lucas onun göz alıcı, gizemli hatları, ışıltılı gözleri, yay gibi kaşları ve simsiyah saçlarının yüzünü çevreleyiş biçimiyle yıldırım çarpmışa döndü. Önceden de böyle anlar yaşamıştı, aslında ona engel olamayacağını biliyor olmasına karşın onun bu projede görev almasına izin verdiği gerekçesiyle yüreğinde bir sıkışma hissettiği anlar. Çekici olduğu kadar da dediği dedik biriydi. Ve o ve babası olmasaydı mermer kemik sandığı hâlâ bir Mısır çölünün bir yerlerinde yatıp duruyor olacaktı.

Lucas kamerayı Simone'a devretmek için ara verdiği sırada oluşmuş birtakım boş sahneler vardı.

Ve sonra, objektif kapalı haldeki mermer sandığın kapağına dönük halde film yeniden başladı. Lucas o kapakta kazınmış, elinde kıvrık saplı asasıyla bir koyun çobanı figürüne –"domuz çobanı" diye yanlışını düzeltti– pençeleri ve tırnaklarını çıkaran çeşitli yaratıklar görebiliyordu. Nasıl olduysa, hoplayıp zıplayan canavarlar, gerçek sarkofagusun üzerinde olduğundan çok daha belirgin görünüyorlardı. Fort Dix'teki teknisyenin suçlamalarının aksine Lucas o ana kadar Simone'un kamera arkasında son derece harika bir iş çıkarmış olduğunu görebiliyordu.

Paslı bir parça zinciri tutup havaya kaldıran, anımsadığına göre kendisine ait bir çift eldivenli el belirdi film karesi içinde. Delaney'in, kendisininki gibi eldivenli ellerinde tuttuğu demir testeresini sürtmesiyle birlikte zincir halkaları tuzla buz oluverdi.

Diğer zincirlerin de çıkarılması birkaç dakika sürdü ve ardından lök gibi ağır kapak –onun ne denli ağır ve soğuk olduğu aklından çıkmıyordu– sandık boyunca kayıyordu. Kapağın kayıp da arka taraftaki ince şiltenin üzerine yıkılıp kaldığı anı Simone pek ustaca filme almıştı.

Ve derken, çok kısa bir süre için bir şey, ardından hemen yine netleşen objektifi bulandırdı.

Simone yeni bir görüntü alma telaşıyla kamerayı savurunca objektifin ayarı bozuldu. Kızın, "Aman Tanrım!" dediği duyulabiliyordu.

Objektif sarkofagusun içini, karmakarışık kemikleri ve arkeolojik eserleri çekiyordu. Ve de bir çift kurukafayı. Lucas'ın eğilerek, eldivenli elleriyle sandığın içine uzandığı ve ikisi arasında en tuhaf olanı alıp havaya kaldırdığı görülebiliyordu: aklına, kendini sanki Hamlet'ten bir sahneyi oynuyormuş gibi zannettiği geldi.

Ama o anda sahnede izliyor olduğu diğer şeyleri gördüğünü anımsamıyordu. Sanki görünmez bir casus, filmi bulutlandırmış, kasten kurukafanın görüntüsünü engellemişti. Boş göz çukurlarından, bir ateş kıvılcımı kadar parlak bir ışık huzmesinin çıktığı belirgin bir biçimde görünüyordu. Acaba tam o anda bilerek başka tarafa mı bakmıştı? Bunu hatırlamaması olacak şey değildi. Salondaki insanların gözüne gözükmeden çekip giden bir şeyi kamera nasıl olup da kaydedebilmişti?

Filmin ses bandından Simone'un, "Kameraya bir şeyler oluyor," dediği duyuluyordu ve o noktadan sonra kızılca kıyamet kopuyordu. Ses kaydında giderek artan rüzgârın sesi duyuluyordu; görüntü çizik çizik ve bozuktu. Delaney'in, "Onu geri bırak," diye onu uyardığı duyuluyordu ve Lucas kafatasını mermer sandığın içine geri koyan ellerini görebildi. Aklına Simone'un briketin üzerinde durduğu yerden ayrıldığı ve terk ettiği kameranın üçayaklı sehpanın üzerinde dönüp durduğu geldi. Kamera rüzgârın girdabı içinde deliler gibi dönüp dururken görüntüler ele avuca sığmaz ve gelişigüzel çekilir oldu. Objektifi salonun içinde tur atarken, sanki

çıplak gözle görünmez bir pus ortalıkta fink atıyordu. Yoksa film malzemesi hepten mi bozuktu? Salonun içindeki ışıklar bir yanıyor bir sönüyor, bir yanıyor bir sönüyordu ve her seferinde görüntü farklılık gösteriyordu. Pusun içine gömülü tuhaf bir şekil bütün haline geldi ve sonra hayvansı burnunu havaya dikmiş halde ve küt kanatlarını çırparak dört ayak üstüne düşüp ufaldı ve sonra yeniden kayıplara karıştı. Bazı sahneler kararırken, diğerleri puslu veya karıncalıydı. Bir cam kırıldı -henüz yenilenmiş olan tavan penceresinin camı beyzbol topu çarpmış gibi tuzla buz olmuştu- ve sandık yığınlarının arkalarından bir yerden bir çığlık duyuldu. Salonun arka kapısı ardına kadar açıldı ve farklı bir figür -bu seferki açıkça bir insandı ama iki büklümdü- telaşla koşarak dışarı fırladı.

Film makinede birkaç saniye daha dönmesine karşın görüntü bulanıklaştı ve sonra ansızın durdu. Lucas el yordamıyla düğmeyi arandı ama karanlıkta onu bulamadı. Bir koku yükseldi -bir yanık kokusu- ve Lucas makineyi kapatmak için bir kez daha düğmeyi arandı. Yine umutsuzca. Makine harıl harıl çalışmayı sürdürüyordu.

Hızla dönerek elini duvarda gezdirip tavan lambasının düğmesini buldu ve onu açtı. Bir deri bir kemik boz bir sıçan ortalıkta yakalanınca korku içinde ciyakladı ve kapının altından sıvışıp gitti. Koku daha da dayanılmaz olmuş, artık filmin kendisi de tutuşmuştu. Kırarcasına cam dolabın kapağını açtı ve yangın söndürücüyü kaptı, hortumunu kaldırarak beyaz köpüğünü yukarı aşağı gezdirerek bütün aksamın üzerine boşalttı. Dumanlara rağmen söndürücü boşalana dek durmadı.

Delaney kabinin kapısını kırarcasına ardına kadar açtı. "Ne oldu?" derken, Simone, "İyi misin?" diye bağırıyordu.

Lucas elini havada sallayarak duman ve kokudan kurtulmaya çalışırken, sendeleyerek kendini dışarı attı. Delaney onun arkasından kapıyı çarparak kapattıktan sonra sırtını sıvazlayarak, "Yavaşça nefes al. Yavaşça," dedi.

Lucas bunu yapmaya çalıştı ama selüloit malzemelerin içindeki bir kimyasal ya da yangın söndürme köpüğü yüzünden boğazı

yanıyordu. Sağlam gözünden sel gibi yaşlar akıyordu. Sonunda soluklanmayı başarıp doğrulduğunda, meslektaşının suratındaki o anlık korku ifadesinin yerini filmde gördüklerinden duyduğu dehşetin izlerinin alıyor olduğunu fark etti.

Delaney, "En azından Fort Dix'teki arkadaşın neden söz ettiğini artık anlamış bulunuyorum," dedi.

Lucas konuşamaz bir halde başını evet anlamında yukarı aşağı salladı. Simone elinde bir kap suyla çıkageldi.

"İç bunu."

Lucas sevinerek aldı onu.

Delaney, "Oradaki yangının söndüğünden emin misin?" diye sordu.

Lucas hırıltılı bir sesle, "Aç kendin bak," dedi.

Delaney daha kapıyı biraz aralamıştı ki, Simone geriye doğru sıçrayarak, "Dikkat et!" diye çığlık attı. Bir boz sıçan sürüsü dışarı fırladı ve toplantı salonun dört bir yanına dağıldı. Onların ardından, telaşsız ve korkusuz havalarda şişman bir kahverengi sıçan salınarak dışarı çıktıktan sonra burnunu ve kuyruğunu seğirtirken, temiz havayı kokladı. Delaney onu ayağının altında ezmeyi denedi ama ıskaladı ve sıçan toplantı salonunun koltuklarının altına dalıp gitti.

Delaney, "İmha ekibini getirtmenin tam zamanı," dedi.

Lucas, kızarmış, yaşlar içindeki tek gözünü Simone'a çevirdiğinde, onun, tıpkı sarkofagusun açıldığı o gün olduğu gibi, bluzunun altında sakladığı bir şeyi sıkı sıkı kavrıyor olduğunu fark etti. Üstelik suratındaki ifade onun düşüncesini tamamıyla doğruluyordu.

Burada olup biten her neyse, onu ortadan kaldıracak donanıma sahip bir imha ekibi dünya üzerinde yoktu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Radyodaki ses, "Paraşütçüler indiler," diyordu, "ve etrafımda hepsi paraşüt iplerinden kendilerini kurtarıyorlar."

Dr. Rashid tek bir sözcüğü bile kaçırmamak için radyoya doğru eğildi. O gece radyo 101. Hava İndirme askerlerinin Hollanda-Belçika sınırındaki köprüleri ele geçirmek amacıyla indirme yaptıkları Hollanda'dan yayın yapıyordu.

"Bu gece dolunay var ve paraşütler etrafımızdaki çiftlik ve tarlaların üzerinde uçuşuyorlar." Muhabirin sesinde hem acelecilik hem de telaş vardı. "Hata yapmayın, burası hâlâ tehlikeli bir arazi."

Avrupa'dan yapılan bu yayınlar milyonları hep radyo başında esir ediyordu ve bunun da onlardan farkı yoktu; bu haberlerin, Washington'da masalarının başına -ya da New York'ta teleks makinelerine- mahkûm olan habercilerin ulaşamayacağı türde aracısız, doğrudan olay yerinden yapılma özelliği vardı. Habercinin bizzat orada olduğunu, yaptıkları tehlikeli görevi anlattığı askerlerle kelle koltukta yan yana olduklarını bilmek bu yayınları hem güvenilir hem de sinir bozucu bir biçimde gerilimli kılıyordu.

Rashid mavi dosyasını bir tarafa koydu, ayakkabılarını çözdü -öne eğilmek giderek daha zorlaşıyordu- ve yeni bir öksürük krizine tutuldu. Haberler sürerken soyunmaya başladı. Kızı odasına kadar eşlik etmiş, ardından da şu Lucas denen herifle buluşmaya gitmişti; bu son derece doğaldı ve adam en azından görevini hakkıyla yaparak tek parça halinde, yani neredeyse tek parça halinde,

geri dönmüştü. Bu nasıl gelişirse gelişsin, kızının sonunda bir savaş dulu olma olasılığı yoktu. Durum buydu.

Barda o denli canını sıktığından ötürü pişmanlık duyuyordu. İnsanın tutkularının, düşüncelerini gölgelemesine izin vermesi hiçbir zaman bir yararı olmazdı. Üstelik kendisinin neye benzediğini biliyordu. Kendi alanındaki diğer herkes gibi o da -hatta kendi kızı bile- keşiş ve mollaların, papaz ve sözde peygamberlerin gevezeliklerine kulak bile vermeyen bir ampirist olarak yola çıkmıştı. Her tür ve kaynaktan kutsal kitaplar bilimsel araştırmalarında ona destek olan yardımcı araçlardan başka bir şey değildiler.

Ama zaman, deneyimlerle pekişerek, görüşlerini değişime uğratmıştı. Pek sıkça daha büyük bir şeyin tanımlanamaz varlığını hissetmişti, pek sıkça kendi önsezilerini ikinci plana itmek zorunda kalmıştı. Varsayım ve buluşlarını anlamak ve takip etmek için ellerinden geleni yapan fizikçiler gibi, bir açıklama getiremediği şeyler vardı, uyum sağlayabilmek için felsefesine sonsuza dek yeni bir yön vermek zorunda kaldığı şeyler. Hatta Einstein'ın izafiyet teorisi bile, kavrayabildiği kadarıyla, kuantum mekanikleri denen farklı bir şeyin ortaya koyduğu birtakım daha yeni bulgularla pek tıpa tıp örtüşmüyordu. Açıkçası, atom düzeyinde, bir partikülün hızını ve konumunu kesin olarak saptamak, sürecin içindeki bir veya birkaçında değişiklik yapmadan mümkün değildi. Bu tam olarak kendi çalışmalarında karşılaştığı güvenilmez ve mantıkdışı aksaklıklara benziyordu. Olgusal gerçeklikle inancı, bilimle büyüyü karıştırarak ortaya hoş, belki patlamaya hazır bir karışım çıkarmaya çalışıyordu.

Keşke önünde kemik sandığının esrarını çözecek zamanı olsaydı ama sağlığı giderek bozuluyordu -daha da kötüsü, kızına açık edemeyeceği kadar hızla- ve artık en temel arzusu, sonunda barışa kavuşmuş bir dünyada bordrolu bir üniversiteye kızının yerleştiğini görmeye ömrünün yetmesiydi.

"Şu anda tarlaları boylamasına kesen bir kanalın kenarları boyunca yayılmış bulunuyoruz. Pusuda bekliyor olabilecek Nazi keskin nişancılarına karşı herkes gözünü dört açmış durumda."

Rashid banyoya girerken radyonun sesini daha da açtı. İçeri girdiğinde perdeyi yarısına kadar çekti ve sıcak suyu açtı. Bastonunu duvara yasladı ve sonra tamamen soyundu. İlaç çekmecesinde gece alacağı kalp ilaçlarını buldu ve aldı, sonra suyun sıcaklığını kontrol etmek için elini banyo musluğunun altına uzattı. Nassau Inn için söyleyecek çok şeyi vardı, ten rengi farklı müşterilerini geri çevirmemeleri gibi (ha, resepsiyondaki o hakareti unutmamıştı), ama sıcak su kazanları gerçekten iyiydi. Banyonun içine dolan sıcak buhar boğazına iyi gelmişti bile.

Muhabir saygılı bir sesle, "Kanalın içinde yüzen bir ceset görüyorum," dedi. "Ancak bizden biri değil. Miğferi hâlâ başında ve sanki karın içinde melek olup uçmak ister gibi kollarıyla bacaklarını olabildiğince iki yana açmış."

Rashid suyu kapatıp ayaklı küvetin kenarına tutunarak önce bir bacağını sonra da ötekini dikkatlice suyun içine soktu. Bir eliyle beyaz renkte fayans döşeli duvardan destek alarak oturdu, bir sabun kalıbını suya soktu ve yüzünü, omuzlarını sabunladı. Ardından ensesini küvetin kenarına yaslayarak arkaya doğru kaykıldı. Çekili banyo perdesi açık kapıdan ortalığı görmesine engel olsa da radyoyu duymasında hiçbir sakınca yaratmıyordu.

"Ay ışığı çok uzakta olmayan bir yel değirmeninin beyaz kollarında parıltılı yansımalar meydana getiriyor. Normal koşullar altında bu, böylesine güzel bir gecede şahane bir manzara olurdu."

Radyonun sesi arasında Rashid'e süit odasının giriş kapısı açılmış gibi geldi. Rahatlayarak, daha şimdiden döndü mü, diye geçirdi içinden.

"Simone?" diye seslendi ama bir yanıt alamadı.

Muhabir sesini alçaltarak, "Aslında bu normal bir gece değil," dedi.

Hafif ama ani bir hava akımı oluştu ve Rashid yeniden seslendi.

"Ben banyoda, küvetin içindeyim. Lütfen artık radyonun sesini kıs ve banyo kapısını kapatıver."

Yine yanıt falan alamadı. Yanılmış olmalıydı. Gözlerini kapatarak kendini yine haberlere verdi.

Muhabir, "Durun – duydunuz mu bunu?" dedi. "Uzaktan mı geldi?"

Rashid'in burnuna ıslak çimen gibi bir koku gelince gözlerini açtı. Tam o anda odanın ışığı söndü.

"Bir tüfek sesiydi."

Işık neden sönmüştü ki? Elektrik kesintisi mi olmuştu? Yo, bu yüzden olamazdı. Radyo hâlâ çalışıyordu.

Kokuyla birlikte hava akımı da kuvvetlendi.

Bir kez daha, "Simone?" diye sorup şansını denedi. Tam kapının dışından hızla bir gölge geçip gitti ama bu gölgeyi yapan her kimse, Rashid'in naylon banyo perdesinden göremeyeceği bir köşeye çekildi.

Yaşamında ilk kez korkuyu hissediyordu, gücü tükenmiş yüreğini sıkan soğuk bir korku.

"Kim var orada?"

Radyo, "Yel değirmeninden geldi," diye araya girdi.

Karanlık, iki büklüm bir şey onunla birlikte banyoya girdi.

Kalkıp oturdu ve sesini düzeltmeye çabalarken perdenin kıvrımlarına asıldı. Rashid ona, "Kimsin sen?" diye sordu.

Odanın içi bataklık gibi kokuyordu.

"Defol buradan!"

Aksine o kimse daha da yakına sokuldu. Rashid şeffaf naylonun öbür tarafından bir kolun uzandığını, perdeyi kavradığını ve bir asılışta onu halkalarından koparıp indirdiğini izledi.

Şapkayı ve yakası kaldırılmış paltoyu tanıdı. Ama paltonun katları içine gömülmüş o surat daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Açıkça capcanlı görünmesine karşın, sanki binlerce sene önce ölmüş gibiydi. Tam sessiz bir çığlık atmak üzere ağzını açacaktı ki adamın uzanıp başını tepesinden kavradığını hissetti

ve şaşırtıcı bir kolaylıkla onu suya batırıp orada tuttu. Parmakları banyonun kaygan kenarını aranırken, bir yandan kendini kurtarmak için çırpınıyordu. Kalbi balyoz gibi çarpıyordu ama elin onu bırakmaya niyeti yoktu. Bacaklarıyla tekmeler atıyor, suları ortalığa sıçratıyordu ama gözlerini yakan sabunlu suyun içinden altın sarısı renginde parıldayan bir çift şeytani ve inatçı gözden başka bir şey göremiyordu.

Bacakları giderek hareketsizleşip son nefesiyle çıkardığı köpükler dudaklarından koparken haberlerin sonunu da duyamadı. "İndirme birlikleri araziye yayıldılar ve karşı ateşe başladılar." Rashid'in kalbi yenik düşerken bir tüfek yaylım ateşi patlak verdi. "Vurulan biri olup olmadığını söyleyemem ama askerlerden biri yukarı bir el bombası atabilecek kadar yakınlaştı." Uzaktan gelen bir patlama sesi duyuldu. Muhabir sanki naklen bir beyzbol maçı anlatıyormuş gibi, "Vay canına, bu Dizzy Dean'e yakışır bir atıştı doğrusu," diye bağırdı. "Yel değirmeni artık alevler içinde. Hem size bir şey söyleyeyim, oradan artık ateş edilmiyor. Bir kere bile."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Babasının beklenmedik ölümü Simone'u sözcüklerle tarif edilemeyecek biçimde yıkık ve yapayalnız bırakmıştı. Böyle bir günün gelip çatacağını bilememişti. Son ana kadar, ölümün gölgesinin onun alnına değip geçtiğine defalarca tanık olmuştu ama bunun burada olması, kendini oldum olası yabancı ve yalnız başına hissettiği böyle bir yerde olması her şeye tuz biber ekmişti.

Bunun olmasını her an beklerken bile.

Lucas ve Delaney'in her iki taraftan verdikleri destekle rıhtımın sonuna doğru yürürken yapabildiği tek şey birinin ardından diğer adımını atarken, tahtaların arasındaki çatlaklara ayakkabısının topuğunu kaptırmamaya çalışmaktı. Günün her saatinde bu boşluğu içinde hissetmesi acaba daha ne kadar sürecekti diye merak ediyordu. O an gelir miydi acaba diye gerçekten merak ediyordu.

Elinde yakılan babasının küllerinin olduğu bir vazo vardı. Düşünebileceğinden de çok ağırdı.

Öğleden sonra hava ayazdı ama güneşliydi ve Carnegie Gölü'nün etrafını saran ağaçların yaprakları parlak kızıl ve sarı renge bürünmüşlerdi. Sanki bu posta kartının manzarasını tamamlamak istercesine ta karşı kıyıda sarı yelkenli bir mavi tekne süzülüp gidiyordu. Babası herhalde -belki küllerinin Sahra Çölü'nün kumulları arasına dökülmesi dışında- daha fazlasını arzu edemezdi. Çöl, ne tuhaftır ki, adamın kendini en canlı hissettiği yerdi. Ama denizlerde kızılca kıyametin koptuğu bu dönemde yeni bir okyanus ötesi yolculuğu göze alamazdı ve zaten babasının da bu işin olabilecek

en çabuk biçimde bitirilmesini isteyeceğini de biliyordu. Ona göre bir ceset yalnızca bir zamanlar ruhun içinde ikamet ettiği boş bir kaptan başka bir şey değildi.

Bir gece Krallar Vadisi'nde, kamp ateşinin başında, "Ruh," demişti, "bir şahin gibidir. Şahinciye olan bağlılığına karşın hep hürce uçmayı özler. Benim zamanım geldiğinde bırakın ruhum rüzgârla gökyüzünde salınıp gitsin. Doğal yurdu olarak neresi alnına yazılmışsa oraya gidecektir."

Simone bu tür düşünceleri her ne kadar ruhsal anlamda sağlıklı bulmasa da babası hep aksini düşünmüştü. Evrensel düzen içindeki yeriyle barışıktı –eğer bu bir düzense tabii– en berbat korkuya bile, Aziz Antonius'un mezarında olduğu türden, cesaret ve vakarla göğüs gerebilirdi. Acaba aynısını kendisi de yapabilir miydi diye merak ediyordu.

İskelenin ucuna ulaştıklarında, saçlarını omuzlarına savuran rüzgâra kendini bırakarak gözlerini kapadı. Delaney saygılı bir biçimde birkaç adım geri çekildi ama Lucas onun yanı başında kaldı. O olmasaydı bütün bu badirenin içinden nasıl çıkardı bilemiyordu. O filmin tutuşarak yandığı gece onu otele geri götürdüğünde, babasının cesedini banyoda Lucas bulmuştu. Cankurtaranı çağıran da Lucas'tı. Polis ve kalp doktorunun sorularına yanıt veren de. Ölüm nedeni olarak kaza raporu tutulmuştu. Yaşlı bir adam banyoda kayıp düşmüş, başını vurup boğulmuştu.

Odanın içinde her şey yerli yerinde dururken, tek bir şeyin –mavi dosyanın– ortalardan yok olduğu gerçeği olmasa Simone bile buna inanacaktı. O dosya, hani babasının asla gözünün önünden ayırmadığı o mavi dosya hiçbir yerde bulunamıyordu.

Lucas, "Bundan polise söz etmek istiyor musun?" diye sordu.

Simone hayır dedi. Ne yararı olurdu ki bunun? Onun kafayı yemiş olduğunu düşünürlerdi ve kendisi ve Lucas tarafından kemik sandığı üzerinde yürütmekte oldukları araştırmanın gizliliğinin açığa çıkması tehlikesi de vardı. Üstelik sanık olarak kimi öne sürebilirdi ki?

"Ya şu bardaki adama ne dersin, hani senin tüylerini ürperten?"

Simone, "Bir barın salonunda tüylerimi ürpertecek her adamı kafaya takacak olsam..." dedi ve Lucas da üstelemedi.

Simone'un dile getirmediği şey, bunun kendisinin de aklından geçtiğiydi.

Ayaklarının altında iskelenin kalasları gıcırdarken, Lucas artık onun biraz daha yakınına sokularak, "Ne yapmak isterdin?" diye sordu. Sesi suyu titreten esinti kadar uysal ve hoştu. Elinde vazosu ve kendinden geçmiş bir halde kim bilir ne kadar süredir orada dikildiğini kendisi de merak ediyordu. "Bir iki laf etmemi ister miydin?"

Gözlerini yeniden pırıl pırıl parlayan güneşe doğru açarken, "Yok, böylesi iyi," dedi. Yelkenli, hâlâ çok uzakta da olsa, üzerinde dikildikleri kayıkhane iskelesine doğru dümen kırmıştı.

"Sen bir şeyler söylemek ister miydin?"

Ama yüreğinde kabaran o şeyi daha önce belki de yüzlerce defa dile getirememişken, o anda pat diye nasıl söyleyebilirdi ki? *Elveda*? Bunu söylemişti. *Seni seviyorum*? *Ömrüm boyunca seni her gün özleyeceğim*? Eğer ölüler dirileri duyabilselerdi, o zaman dediklerini duymuş olmalıydı.

Delaney arka taraftan alçak sesle, "Şu işi bitirmek isterdin belki," diye öneride bulundu, "tekne daha fazla yaklaşmadan."

Simone elindeki vazoya baktı. Doğru, umduğundan da ağırdı ama içindekinin ne olduğunu düşündüğünde olması gerekenden de hafif gelmeliydi. Koca bir yaşam sığmıştı ona. Artık kül ve kemiğe dönüşmüş bir yaşam. Kemik ve kül. Kendi başına bir kemik saklama kabı.

Kapağı açmayı beceremeyince onu Lucas'a uzattı, o da kapağı çevirip açtı ve kıza geri verdi. Rüzgârın yönünü ayarlayarak onu iskelenin kenarından ileri doğru uzattı ve ters çevirdi. İncecik bir toz serpildi dışarı doğru ama daha fazlası değil. Bunun üzerine vazonun ağzı çözülene dek defalarca silkelemek zorunda kaldı ve içindekiler olduğu gibi dökülüverdi -kemik parçaları, grileşmiş

köz, beyaz kül– meşe palamudu büyüklüğünde daha iri parçalar suya düşerken, geri kalanı rüzgâra kapılıp uzaklara sürüklendi. Simone vazoyu boşalana dek sallayıp durdu.

Acaba onu tamamıyla özgür bırakabilmiş miydi? Merak ettiği şey buydu.

Kaptan orada olup bitenin farkına varmış gibiydi, onları yalnız başına bırakmayı seçti ve sarı yelkenli küçük tekne ters yöne doğru dümen kırdı.

Tam aklından, döktüğü şeyler gerçekten bir ölümlüden artakalanlar mıydı, diye geçiriyordu ki hava birden serinledi ve dalga dalga yükselen bir beyaz bulut kısa bir süre güneş ışıklarını perdeledi. Saldığı şeyler bütünüyle bu muydu, yoksa babasının vadettiği gibi bir şahini mi uçurmuştu?

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Simone'u, onu mecburen en üst katta daha iyi bir odaya yeniden yerleştiren Nassau Inn oteline kadar götürüp iyice uykuya dalmasını bekledikten sonra Lucas, Harrison caddesindeki alt kademe çalışanların kaldığı fakülte yurduna doğru yola çıktı.

Filmde gözüne çarpan şeylerin çoğu -pusun içinde hoplayıp zıplayan acibe, esrarengiz şekiller, kurukafanın boş göz çukurlarından çıkan ışık huzmesi- açıklanabilir gibi değildi ama bir şekil vardı ki, son birkaç karede ortaya çıkan, öyle değildi.

Gerçek bir insan koruma odasından dışarı fırlamıştı -diğer bazı hayaletimsi görüntülerin sadık bir köpek gibi neredeyse topuklarına yapışarak peşinden gittiği o aynı kişi- ve o adamın Andy Brandt olduğundan neredeyse hiç şüphesi yoktu.

Bu yalnızca bir şüpheydi ama savaşta öğrendiği bir şey vardı ki şüpheler çoğunlukla tam isabet çıkardı. Her fırsat bulduğunda gizlice Delaney'in laboratuvarına sızan, durmadan radyokarbon araştırmalarında yapılan gelişmeleri sorup duran ya da bütün gün sanat müzesine tıkılıp ne iş yaptığını sorarak Lucas'la dalga geçen bu adam tam bir meraklı tazeydi. "Gören de sanki orada çok gizli bir silah sakladığınızı zanneder," diye ona takılıp dururdu ama yine de durup bir türlü alamadığı o yanıtı beklerdi. Ama her şeyden önce Brandt'in koruma salonunda ne işi vardı ve eğer oradaysa Lucas'ın bilmediği neyi biliyordu?

Alt kademe fakülte çalışanları ve son sınıf öğrencilerin kaldığı, onlarca sene evvel inşa edilmiş kulübe görünümündeki binalara

vardığında karanlık çökmüştü ve hafif bir yağmur atıştırmaya başlamıştı. İlk kere olmasa da, Bayan Caputo'nun yerine yeniden kapağı attığına şükrediyordu. Eğer, kafasında tasarladığına göre, belli edilmeden ipler Rektör Dodds ya da OSS ya da her kimse biri tarafından elde tutuluyorduysa, böyle olduğuna şükrediyordu.

Kapısı açık merdiven boşluğuna adımını atıp havacı ceketinin üzerinden yağmur sularını silkeledikten sonra, oturanların çizelgesini gözden geçirdi. Tabelanın üzerine el yazısıyla karalanmış isimler yazılmıştı. "A. Brandt" üst katlardan birindeki 2B numaralı dairede kayıtlıydı ve karanlık merdivenlerden son derece dikkatli bir biçimde çıkmaya başladı. Tavanda bir aydınlatma armatürü göze çarpıyorsa da biri karpuzu ve ampulü götürmüştü; o günlerde çok nadir bulunduklarından bu tür şeyler oldukça kıymete binmişti.

Üzerinde metal bir 2 rakamı ve iple tutturulmuş bir "B" olan kapıya vardığında kapıyı vurmak üzere elini kaldırdı ama içeriden birtakım sesler kulağına geldiğinde bundan vazgeçti. Kulağını iyice kapıya dayadığında hiç ara vermeden konuşup duran o sesi –Andy'nin– duydu ama ona yanıt veren biri yoktu. Bekledi ama konuşan yalnızca Andy idi. O kadar alçak sesle konuşuyordu ki Lucas ne dediğini çıkaramıyordu. Bu dairelerde özel telefon olma olasılığı neredeyse sıfırdı. Daha çok bir amatör telsiz aracılığıyla yayın yapıyor gibiydi.

Andy yoksa bir amatör telsizci miydi? Lucas onun böyle bir şeyden söz ettiğini hiç hatırlamıyordu ve öyle bile olsa neden böyle gizli kapaklı görüşmeler yapsındı ki?

Lucas soluğunu tutarak yavaşça kapıdan uzaklaştı. Islak ayakkabıları yerde bir şapırtı sesi çıkarınca durdu. Ama yayın sürüyordu.

Lucas, kapıdan gözünü ayırmamak için arka arka yürüyerek merdivenlerden aşağı indi ve tekrar dışarı çıktı, koşarak ikinci kat dairelerine çıkan paslı bir yangın merdiveninin olduğu arka tarafa dolandı. Elinden geldiğince ses çıkarmamaya çalışarak gıcırtılı basamakları çıktı ve Andy'nin dairesinin dışında yağmurun altında

çömeldi. Perde çekiliydi ama bu konut bloğundaki her şey gibi o da yamuk yumuk asılmıştı. Lucas o aralıktan içeriyi dikizledi.

Andy ahşap bir sandalyeye oturmuş, masanın üzerindeki bir telsizden el mikrofonuyla konuşuyordu. Lucas bu telsizi biliyordu, sıradan bir üretimdi, BC 1000, Avrupa'dayken kullandığının aynısı. Yangın çıkışında bir anten arandı. İşte oradaydı, çıkıntı yapacak biçimde pencerenin pervazına tutturulmuştu, standart zeytin yeşili rengi kamufle etmek için olsa gerek, pervazla aynı renkte kahverengiye boyanmıştı. Yeniden içeriyi gözetlediğinde, bu sefer Andy'nin bir yığın kâğıda baktığını ve orada okuduklarını mikrofona tekrarladığını gördü.

Kâğıtlar mavi bir dosyanın içine derlenmişti; tıpkı Simone'un süit odadan kaybolduğunu söylediği türden bir dosya.

Lucas içinden, niyeti her neyse onu durdurmanın zamanı geldi, diye geçirdi. Cebini karıştırarak anahtarlığını buldu ve içlerinde en küt burunlusunu seçerek onu elinden geldiğince ses çıkarmadan antenin alt tarafına sokup, kanırttı ve anteni pencere pervazından kurtardı. Ucunda, halka halinde dürülmüş kablo vardı. Bileğine sarmaya yetecek kadar uzun olan kabloyu sertçe çekti ve kopardı.

Sonra ne olacak diye görmek için beklemedi. Elinde antenle yangın merdiveninden geri indi ve tam çamurlu zemine ulaşmıştı ki pencere yukarı kalktı ve Andy'nin kafası çiseleyen yağmurun altında dışarı uzandı. Lucas gölgeye çekilerek saklanırken Andy boynunu uzatıp sağa sola bakındı ve ardından antene dokunabilmek için elini pencerenin pervazı boyunca dolaştırdı. Boynunu daha da dışarı doğru uzattığında kopuk kabloyu gördü. Bir an için şaşırmış gibi göründükten sonra yeniden etrafı hızlı bir biçimde kolaçan edip kafasını içeri soktu.

Bunun bir rastlantı olmadığını anlayacaktı.

Peki, sonra ne yapacaktı?

Dolanıp binanın ön tarafına koşarak, komşu binanın merdiven boşluğuna saklandı ve beklemeye başladı. Yağmur kesilmek bilmezken, hava sıcaklığı da beş derecelere falan inmişti. Wally

Gregg'in doğradığı kolundaki kesik yer zonkluyordu. Islak saçını biraz olsun kurutmak için eliyle geri doğru tararken, kafasının içinde bir sonra neler olabileceğini tartışıyordu. Orada beklemeyi sürdürmeli miydi, yoksa bir telefon ele geçirmenin yolunu bularak OSS merkezindeki ilişkide olduğu kişileri arayıp durumu onlara anlatarak, gerisini onların mı halletmesini beklemeliydi? Andy Brandt'in can sıkıcı bir meraklı taze olmaktan öte işler çeviriyor olması mümkün müydü? Etkin bir düşman ajanı olması?

Bu ilk başta olanaksız gibi göründüyse de daha derinlemesine düşündüğünde taşlar giderek yerine oturmaya başladı. Lucas, Princeton'a yeni geldiği o dönemde Andy Brandt, yürütmekte olduğu çok gizli izotop deneylerinin tam orta yerinde olan Profesör Delaney'le aynı fen bölümünde kendine bir yer edinmemiş miydi? Ve o günden sonra Brandt gücü oranında Delaney'le aralarında bir bağ kurmak -bu bir casusa, daha geçerli bir kimlikle işlerini yürütmesinde kolaylık sağlayabilirdi- ve yukarı kattaki laboratuvara sızıp oradaki son buluşları ele geçirmek için bulduğu her fırsatı değerlendirmemiş miydi?

Dr. Rashid'in Nassau Inn'deki süitine gizlice girerek evraklarla birlikte kirişi kıran Brandt'in ta kendisi olabilir miydi? Mavi dosya açık seçik bir biçimde orada, masasının üzerinde duruyordu.

Bir esinti ağaçların tepelerini yarıp geçerek Harrison Caddesi'ni ıslak sonbahar yapraklarına boğdu.

Bir diğer soru da, bakıldığı vakit, hepsinden en tüyler ürpertici olanıydı çünkü Lucas mantık silsilesini takip edecek olduğu takdirde bu onu tek bir kesin sonuca ulaştıracaktı. Eğer Brandt otele gizlice girdiyse Dr. Rashid küvetin içinde o ölümcül kazayı geçirdiğinde acaba o da orada mıydı? Bu yalnızca bir kaza mıydı? Yoksa Simone'un babası biri tarafından kasten mi suda boğulmuştu?

Bir kapının kapandığını ve ardından bir sonraki merdiven boşluğundan aşağı inen ayak seslerini duydu. Üzerinde kapüşonlu siyah bir yağmurluk olan Andy etrafına bakınarak yağmurun altında dışarı çıktı. İğrenç bir Noel Baba karikatürünü andıran haliyle ar-

kasında, içinden takırtılar gelen bir şeyin olduğu branda bezinden bir sırt çantası vardı. Gözlenmediğinden iyice emin olduğunda, karşısına çıkan sokak lambalarının ışığından kaçınarak ve arada sırada dönüp arkasına bakmak için durarak cadde boyunca yürüdü.

Onu güvenli bir uzaklıktan takip eden Lucas, onun bir Cotswold kır evine benzetilerek inşa edilmiş olan küçük kampüs istasyonunun kenarından sıyrılıp geçtiğini, rayların üzerinden öbür tarafa atladığını ve kampüsün en aşağılarında kalan alana girdiğini gözledi. Yatakhanelerin ışıkları yanıyordu ve ana yollardaki elektrik direkleri ortalığı aydınlatıyordu ama alanın büyük bir bölümü zifirî karanlıktı ve Lucas, Brandt'i gözden kaçırmamakta zorluk çekiyordu. Yağmur da cabasıydı. İyi ki Andy yavaş ilerliyordu ve bu ister ayağındaki galoşlardan, isterse de bir tür ayak burkulmasından olsun, Lucas bundan memnundu.

Üstelik Lucas'ın onun gideceği yeri tahmin etmesi uzun sürmedi. Yatakhaneler ve sınıfların olduğu binaların arasından dolanıp geçerek, Rektör Dodds'un evinin bahçesinin yanından geçiyor ve üniversitenin sanat müzesinin arka tarafına doğru yöneliyordu.

Koruma salonunun bulunduğu yere.

Sırt çantası uğursuz bir görev üstlenmişti. Ama adam neyi çalmayı planlıyordu ki? Kemikler ve içindeki antik eşyalar çoktan laboratuvarlara taşınmıştı bile ve sarkofagusun kendisini alıp götürmeyi düşünmesi pek olası değildi.

Bir ağaç kümesinin arkasına saklanan Lucas, her adımda yürüyüşü daha da kötüleşen Brandt'in topallayarak müzenin sarmaşık kaplı duvarına doğru atıldığını gördü. Tepesinde tavan penceresinin olduğu, düpedüz on on iki metre yüksekliğinde bir duvardı bu. Mermer sandığı açtıkları sırada camı çatlamıştı ama parçalar halinde dökülmediğinden alan görevlileri onu henüz onarmamıştı. Yüzünden yağmur suları süzülürken Brandt'in başını arkaya doğru attığını gördü ama onda farklı bir şeyler vardı. Çenesinin şekli daha bir sert görünüyordu, alnı kırışıktı, suratında ise... öfke denebile-

cek bir ifade vardı. Sanki tuğla duvar, çok uzun sürmese de, ona zorluk çıkaracakmış gibi.

Lucas gözündeki yağmur sularını ovalayarak silerken Brandt sırt çantasının ipten tutacağını pelerinmiş gibi boynuna bağladı, sonra sarmaşığın dallarına uzandı ve bir şempanzenin zarafeti içinde kendini duvar boyunca iki metre kadar yukarı doğru savurdu. Sarmaşığın kütüklerini sıkıca kavrayıp el değiştirerek, biraz önce aşılamaz bir engel gibi görünen duvarı hiç zorlanmadan ve seri hareketlerle tepedeki pencereye doğru ilerleyerek hızla tırmanmaya başladı. Lucas büyük bir şaşkınlık içinde onu izliyordu; bu ancak bir sirk cambazının bu derece üstünkörü ve kolayca ve kendinden emin bir biçimde becerebileceği bir işti. Andy tam açmak için tepe penceresine asılıyordu ki ayağındaki galoşlardan biri çıktı ve aşağı düştü. Lucas kaybedecek zaman olmadığını işte ancak o zaman anladı. Hele de yaralı bir kolla, Andy'nin bu becerisiyle başa çıkması olanaksızdı.

Ama elini çabuk tuttuğu takdirde onu hâlâ durdurabilirdi.

Nefesini zar zor yetiştirerek hızla müzenin ön tarafına koştu, soluk soluğa kapıları anahtarla açtı ve Brandt'i bir şekilde temkinli olmaya zorlar korkusuyla bir telaş alarmı kapattı. Niyeti ona suçüstü yapmaktı.

Galeriler süpürgelikler boyunca yerleştirilmiş gece lambalarıyla iyi kötü aydınlıktı ama önüne çıkan türlü çeşitli heykel ve kaidelerine ve camlı dolaplara çarpmadan ilerlemesine yetiyordu. En büyük problem tek gözle yolunu bulabilmesindeydi; kısıtlı görüş alanı yüzünden kaçırmış olduğu bir şey olmasın diye ikide bir kafasını sağa sola çevirmek zorunda kalıyordu. Tarihî Yunan ve Roma heykelleri, sanki rahatlarını kaçırmış gibi ters ters ona bakıyorlardı ve hatta süslü püslü kap kacak ve vazolar ona Dr. Rashid'in cenazesini anımsatıyorlardı.

O gürültüyü duyduğunda ana galerinin köşesinden dönmüş, bir telaş koruma salonuna koşuyordu. Bir çekiç ya da iskarpeladan gelen boğuk bir metalik ses, ardından da bir kazıma sesi. Ses çok

fazla olmadığından bir an gerçekten duyup duymadığından şüphe etti. Belki de yalnızca borulardan gelen bir sesti. Tekrarlamadı.

Nereden çıktıysa bir itişip kakışma sesi geldi. Onun hemen ardından mermer zemin üzerinde sürüklenen bir şeyin sesi de duyuldu. Üç metre boyunda ve iki bin yıldan eski bir devasa çıplak Yunan heykelinin kaidesinin ardına sindi ve bekledi. Kireç taşından beden bir koruyucu melek gibi başının üzerinde yükseliyordu ama Lucas orada tek başına olduğunun tamamıyla farkındaydı. Andy'ye, taşıdığı o şey her neyse, onunla gitmesine izin verdiği takdirde suçlu duruma düşecek olan kendisiydi. Üstelik Andy Brandt'i ve aşırdığı hazineleri bir daha asla gören olmazdı.

Ses giderek yaklaşırken, bunun artık soluk almakta zorlanan bir şeyden çıktığı belliydi. Bilmese, bunun ortalığı koklayarak ve homurdanarak müzenin içinde ilerlemekte olan bir hayvan olduğunu varsayardı – vahşi bir domuz veya hantalca yürüyen bir ayı. Çıplak heykelin önünden bir gölge geçti ama Lucas kılını kıpırdatmadı. Neyle karşı karşıya olduğunu iyice görmek istiyordu. Andy acaba silahlı mıydı? Ve çantasında ne taşıyordu? Kendi çapında bir CRC elemanı olarak Lucas'ın, çıkması olası bir dalaşma sırasında oraya kesinlikle korunmak üzere getirilmiş herhangi bir eski sanat eserinin kırılıp dökülmesine gönlü razı gelmezdi.

Derken o gölge ilerlemişti ve Lucas neye bakıyor olduğuna hâlâ pek akıl sır erdiremiyordu. Tamam, Andy'ydi bu ama cüssesi neredeyse ikiye katlanmıştı. Başı siyah yağmurluğunun kapüşonu içinde öne doğru eğikti, bir eliyle de içi dolu sırt çantasını peşinden sürüklüyordu.

Lucas'ın içinde kalan bir parça şüphe de artık eriyip gitmişti. Sırf tangırtısına bakılacak olsa bile, çanta mermer sandığın içindekilerle doluydu. Ama Andy neden onları laboratuvardan çıkarıp yanında tutacağına müzeye tekrar geri götürsündü ki? O başka bir şeyin peşinde olmalıydı. Ama ne?

Sanki bir avcının kokusunu almış av hayvanı gibi Andy ansızın durdu ve burnunu havaya kaldırdı. Başını etrafı kolaçan etmek için

sağa sola çevirirken bir yandan da havayı kokluyordu. Lucas yeniden sinerek iyice saklandı ve nefesini tuttu. Kafasının içinde hâlâ bu garip yaratıkla genç antropolog Andy Brandt arasında bir bağ kurmaya çabalıyordu. Birkaç saniye sonra yerde sürüklenmekte olan sırt çantasının sesi geri döndü ve Lucas yeniden bakmaya cesaret ettiğinde yerde ıslak bir iz ve ters dönmüş duran diğer galoşu gördü.

Lucas nerede ve ne zaman onun karşısına çıkması gerektiğine karar veremiyordu. Tam orada, içinde son derece kırılgan toprak amforaların olduğu birkaç cam dolap daha vardı. Bir boğuşma çıktığı takdirde burası bunun için pek uygun bir yer değildi.

Bir heykelin arkasından, bir cam dolabın arkasına seğirterek Lucas ilerlemesini sürdürdü ve birkaç dakika sonra Andy galeriden çıkmış müzenin geniş lobisine varmıştı. Oraya adım attığında yine durdu ve Lucas'ın bakışları altında ayakkabılarını da çekip çıkardı ve bir kenara fırlattı. Bacakları, bu durumda kolları da denebilirdi, tuhaf bir açıyla çarpık duruyorlardı ve nefes alıp verme zorluğu artık bedensel zorlanmadan çok, çektiği bir sancı yüzündenmiş gibi görünüyordu.

Ne olup bitiyorsa da Lucas daha fazla bekleyemezdi. Andy çantanın ipini yeniden boğazına dolarken Lucas gölgeden dışarı çıktı ve "Onu bırak oraya," dedi.

Andy ona hiç aldırmadan doğruldu ve çanta tam iki kürek kemiğinin arasına gelecek şekilde yüklendi.

Onu duymuş muydu acaba? "Sana onu oraya bırak dedim."

Andy bu sefer başını kaldırarak kapüşonunun altından baktı ama gözlerinden kesinlikle hiçbir şey anlamadığı okunuyordu. Lucas'a gelince, bir insanın değil de sanki vahşi bir canavarın gözlerine bakıyordu.

Lucas verdiği emri üçüncü kez tekrarladı ve Andy sanki ne olduğunu merak etmiş gibi başını bir tarafa doğru eğdi. Gözleri öfkeyle ve kontrolsüzce yanıp sönüyordu ve derken sanki onların gerisinden bir ışık titreşir gibi oldu. Sarı bir ışık, sanki bronz bir

levhadan yansıyan bir güneş ışığı huzmesi gibi. Lucas'ın, kurukafanın boş göz çukurlarında gördüğü ışık huzmesine benzeyen.

Lucas dehşet içinde onu izlerken, Andy'nin dudaklarında neredeyse suratını ikiye bölecek gibi giderek genişlerken dişlerini ortaya çıkaran, en ufak bir sevecenlik belirtisi göstermeyen ama yalnızca kötülük ve kin kusan bir gülümseme belirdi. Ardından döndü ve göz kamaştırıcı bir hızla doğrudan müzenin giriş kapısına doğru fırladı. Kapıları sertçe çekerek olduğu gibi menteşelerinden çıkarırken, camlarını tuzla buz etti. Cam parçaları küçük çanlar gibi çıngırdayarak dört bir yana yağmur gibi yağarken Lucas, Andy'nin dört ayak üstüne düştüğünü, yağmurluğundan cam parçalarını silkeledikten sonra da gecenin karanlığına dalıp gözden kaybolduğunu gördü.

Lucas daha önce kapıların olduğu kırık dökük boşluktan sıçrayarak geçip onun peşinden koştu. Karanlıkta ve yağmurda onu görebilmek oldukça zordu. Daha da kötüsü, avı bir kurt gibi yere yakın bir biçimde, belirgin hiçbir rota izlemeden ve bir sağa bir sola yalpa vurarak ama gitgide kampüsü ve şehrin ışıklarını hedef alan bir halde, hızla yol alıyordu. Derken korku dolu bir çığlık duyuldu. Yaratık, hiçbir şeyden habersiz bir halde kütüphaneden evine dönmekte olan bir öğrenciye çarpıp yere yıkmıştı. Lucas onu, tel çerçeveli gözlükleri suratında yamuk yumuk olmuş, bir su birikintisini içinde sırtüstü yatarken buldu. Genç adam dili tutulmuş bir halde saldırganının gittiği yönü işaret ediyordu. Lucas orada zaman kaybetmeden yoluna devam etti, ağır ama temkinli adımlarla ilerleyerek. Uzaktan şehrin trafik karmaşası duyuluyordu ve Andy'nin güç kaybetmekte olduğunu görebiliyordu. Lucas normal yürüyüş hızına döndü ve oldukça yakınına geldiğini fark ettiğinde sırt çantasının dibine doğru atıldı. Olanca gücüyle çantaya asıldığında Andy ıslak çimler üzerinde dengesini kaybederek yana doğru devrildi. Sokak lambasının ışığında suratı tanınmaz haldeydi - o insana acı veren sırıtışın değişmezliğinde donup kalmış katışıksız bir fesat maskesiydi.

Kolundaki dikişlerin attığını hissederken, "Dur!" diye haykırdı. Derken Andy yine ayakları -ya da pençeleri mi demek gerekti?- üzerine kalkmıştı ve sırtında çantasıyla Washington Caddesi'ni çevreleyen çimler boyunca uzanan alçak bir duvara doğru dörtnala koşmaya başlamıştı. Lucas onun yolunu değiştirip kampüsün karanlığına dalmasını umuyordu ama o bunun yerine duvarın üzerinden zorlu bir sıçrayışla yine dört ayak üstünde caddenin kalabalık trafiğine daldı. Önüne çıkan ilk aracı atlattı ve bir ikincisini de ama bir an sonra bir sarı otobüs çarparak onu havaya uçurdu. Siyah yağmurluğu bir yarasanın kanatları gibi havada iki yana açıldı. Otobüs yalpalayarak çarptığı bir gazete bayisini paramparça etti. Kornalar çalıyor, insanlar feryat ediyor, yerlere dağılan gazete parçaları rüzgâr ve yağmura kapılarak etrafa uçuşuyordu. Lucas oraya vardığında, otobüsün sürücüsünün yıkıntının ortasında dikilmiş, "Nereye gitti o? Birine vurdum, biliyorum," dediğini duydu. Şoför eğildi ve parmağını ön tampondaki eziğin üzerinde gezdirdi. "Bakın gördünüz mü işte. Kan bu."

Lucas başını kaldırıp, duran araçların farlarıyla ışıl ışıl olan yola doğru baktı. Elini yağmura karşı sağlam gözüne siper ederek Andy'den herhangi bir iz görmeye çalıştı.

Ama adam ve sırt çantası karanlığın içinde gözden kaybolmuştu bile.

OTUZUNCU BÖLÜM

Edward R. Murrow, bu sefer Hürtgen Ormanı denen bir yerde süren göğüs göğüse çarpışmaların tam orta yerinden yayın yaparak, her zamanki akşam sekiz haberlerini vermekteydi ki Simone otel odasının kapısının vurulduğunu duydu. Yaşamında daha önce hiç olmadığı kadar temkinli bir biçimde, "Kim o?" diye sormadan önce ne zinciri açtı ne de delikten baktı.

"Benim."

Zinciri kaydırıp kilidi açtıktan sonra kapıyı savurarak ardına kadar açtığında Lucas karşısına, havacı montu içinde donuna kadar sırılsıklam olmuş ve sanki ayakta duramayacak kadar bitkinmiş gibi kapının kasasına yaslanmış halde çıktı. Bir eliyle sol kolunu tutuyordu.

Simone onu odanın içine doğru çekiştirip arkasından kapıyı kilitlerken, "Ne oldu sana böyle?" diye sordu.

"Yalnızca senin iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Niye olmayacaktım ki?"

Ama Lucas buna yanıt vermedi. Konuşmakta zorlanacak kadar soluk soluğaydı.

"Dur, sana su getireyim."

"Şöyle daha sert bir şeyin yoktur senin, değil mi?"

Tam hayır diyecekti ki birden aklına, kendi çatıları altında başına gelen acı olayı unutturmak ve onu teselli etmek için (nasıl edebilirlerdi ki?) otel yönetiminin odaya bir sepet meyveyle bir

sürahi kaliteli brendi yolladığı geldi. Kız ona bir kadeh doldurdu ve o da suratını buruşturarak onu kafaya dikiverdi.

Simone, "Kolun mu?" diye sorunca o da başını salladı. Önce ıslak ceketi, sonra da gömleğini çıkarmasında ona yardım etti ve onları kurusunlar diye radyatörün üzerine serdi. Birkaç yerden dikişi atmış olan sargının üzerinde pembe lekeler göze çarpıyordu. "Aman Tanrım, bırak da şuna bir bakayım."

Ölen babasından öğrendiği birçok şeyin arasında asla ilkyardım çantasız yola çıkmamak kuralı vardı. Çantayı banyo dolabından alıp getirdi, Lucas'a bir tek daha içki doldurdu ve ardından adamı koltuğa oturtarak, "Artık kıpırdamak yok," dedi.

"Tamam, doktor hanım."

Önünde diz çöküp de yarayı temizlemek için kulak temizleme pamuklarını, antiseptiği ve elbezlerini herhangi bir cerrahın sergileyebileceği bir dikkat ve hevesle kullanırken, "Nasıl becerdin bunu?" diye sordu. Daha önce ona hiç böyle sıkı fıkı yakın olmamış, çıplak göğsünü veya omuzlarını hiç görmemiş, terini hiç koklamamış veya işini yapmak üzere öne doğru eğildiğinde olduğu gibi nefesini ensesinde hiç hissetmemişti. Yaraya hafifçe kompres yapar, steril sargı bezlerini kesip yarayı sararken, kendini elindeki işe vermek istiyordu ama bu ona çok zor geliyordu.

Kız kafasını kaldırıp sorgulayan bir ifadeyle suratına bakınca Lucas, "Andy'nin oturduğu apartmana gittim," diye söze başladı. Ona şüphelerini ve aralarında kayıp mavi dosya da olmak üzere orada gördüklerini anlatarak sözüne devam etti. Ona, sanat müzesine ve oradan da kampüsü geçerek şehrin içine kadar Andy'yi nasıl takip ettiğini anlattı. Otobüs kazasından, kayıp cesetten falan. Ve işte şimdi onun yanındaydı ve sağ salim olduğundan emin olmak istiyordu.

Gergin bir sesle, "Senin sağ salim olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu," dedi.

Kıçı üzerine geri oturan Simone, onun bu besbelli duygu dolu ses tonundan oldukça etkilenmişti. Hele az önce anlattıkları kanını

dondurmuştu. Lucas'ın bütün hikâyesi içinde en can sıkıcı bölümün Brandt'in başına gelen kaza olduğunu kabul etse de -adam bir yerlerde ölmüş yatıyor olabilirdi- onu asıl ilgilendiren kısım başkaydı. "Şu dosyayı nasıl geri alabiliriz?" dedi.

Lucas, "Olay yerinde polise ifade vermek zorunda kaldım," dedi. "Polisler çarpılan kişinin kim olduğunu biliyorlar."

"Ama kalkıp da onun dairesine gidecek olsalar bile bu onun eşyalarından herhangi birini bize teslim edecekleri anlamına gelmez, çalıntı olduğunu söylesek bile."

"Aslında gelir."

"Neden?"

"Çünkü lobiden bir telefon açtım. Albay Macmillan'a."

Simone, "Ya," dedi, "tabii. Bunu yapmalıydın zaten." Üstlendikleri görev bütünüyle heba olup gitmişti. Sağlık malzemelerini topladı onun oturduğu koltuğun önünde dikildi.

"Ona kemiklerin ve değerli antika eşyaların çalındığını söylemek zorunda kaldım."

Simone, en iyi koşullarda bile huysuz bir adam olan albayın ortaya koymuş olabileceği tepkiyi pekâlâ kafasında canlandırabiliyordu. "Kötü müydü?"

Lucas kafasını yukarı doğru kaldırarak ona buruk bir biçimde gülümsedi. "Yakınlarda bir madalya falan alamayacağımı söyleyebilirim. Ama şu kadarını garanti edebilirim ki adam kollarını sıvayacaktır. Sence bir tek brendi daha alabilir miyim?"

Kadehle şişeyi ona verdikten sonra Simone ilkyardım setini yerine geri koymak üzere banyoya döndü. Ellerini lavaboya dayayıp, sağlık dolabındaki aynada kendine baktı. Nasıl biriyken, son birkaç hafta içinde neye döndüğünü merak ediyordu. Uykusuzluktan gözlerinin altında halkalar oluşmuştu, uzun siyah saçları allak bullaktı ve taralı değildi. Babası sonsuza dek yitip gitmişti; savaşın orta yerinde, yabancı bir ülkedeki tuhaf bir otelde kalıyordu. Bütün eşyaları bir çift eski püskü bavula tıkıştırılmıştı. Üstelik mermer kemik sandığının gizemini çözüp onu geriye, Mısır'a götürebilecek

gibi de gözükmüyordu. Çölün ortasında bile kendini bu derece yapayalnız hissedebileceğinden emin değildi.

Sorunları daha da içinden çıkılmaz kılansa yan odada çalışma masasında oturmakta olan gömleksiz, yaralı ve bitkin adamdı. *Ondan beklediği neydi? O kendisine ne verebilirdi?*

Ve ona karşılığında vermeye hazırlandığı şey neydi?

Omzu üzerinden aynada onun yüzünün belirdiğini gördü. Kirli sakalı yüzünden çenesi hafifçe siyah görünüyordu; siyah bandı yağmurdan parıldıyordu. Onun kollarıyla bedenini sarıp kendine doğru çektiğini hissetti. Parmakları çenesinin altına doğru uzandı, başını kendine doğru çevirdi ve ne olacağını bilmesine karşın kıpırdayamadığını hissetti, kararsız, aklı karışık. Hiç karşı koymadan dudaklarını dudaklarına değdirmesine izin verdi. Sanki kendisininkiymiş gibi soluğunu çalmasına izin verdi. Hırpani haldeki suratının yanağını tırmalamasına ses çıkarmadı.

Ardından adam onu bir kez daha öptü, daha kuvvetlice. Daha uzun. Daha bir ısrarla.

Onun ellerinin, sanki her santimine şekil verircesine bedeninin haritasını çıkarmakta olduğunu hissetti ve buna dur demeye fırsat bulamadan -çok arzu etmesine karşın- içinde bir şey, ağzına kadar suyla dolmuş bir barajın artık dayanamayıp suyunu koyuverdiği gibi, patlayarak ardına kadar açıldı. Dudaklarını onun dudaklarına bastırdığında brendinin o tatlı yakıcılığını tadarken, kollarıyla onun çıplak omuzlarını sarıverdi.

Yatakta, Simone'un ayakkabıları halının üzerine düşerek pat diye hafif bir ses çıkarırken ve saçları krem rengi yatak örtüsünün üzerine yayılırken Lucas onun yanına uzandı. Lucas lambayı kapatıp kızın yanı başında dizlerinin üzerinde durarak telaşla bluzunun düğmelerini açtıktan sonra yana doğru fırlattı ve giysilerinin kalanıyla bu işe devam etti. Yüreğinin gümbürtüsü arasında kulağına Murrow'un parazit yüzünden çatlak çıkan sesi ve radyatörün tıslaması çalınıyordu. Lucas'ın dokunduğu her noktada parmak uçları elektrik dolu bir iz bırakıyordu ve bedeninin her noktasına

aynı anda değiyormuş gibi geliyordu. Simone bütün düşüncelerinden sıyrılarak, aklının o izlerin peşinden gitmesine, ellerinin ve dudaklarının gönlüne göre her yeri dolaşmasına izin verdi... ve onun bedenini sert ve aceleci ve tamamıyla örten bir biçimde kendininkinin üzerinde hissettiği andan sonra artık kendi teninin nerede başladığını, onunkinin nerede bittiğini ayırt edemez oldu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Gödel tüvit ceketinin koluyla bir dizi şekli sabırsızlıkla karatahtadan silerken, "*Nein, nein*," dedi. "Yahu sen nasıl oldu da teknik okul sınavından geçtin?"

Einstein rahat koltuğundan, "Sakin ol," diye yanıt verdi. "İki kere girdim ben o sınava."

"*Ach.*" Gödel karatahtanın silinmiş köşesine yeni bir dizi rakamlar ve matematiksel semboller karaladı. "Hepsinin bu olmasına şaşırıp kaldım."

Tahtanın kalan bölümü Einstein'ın haftalardır üzerinde çalıştığı karmaşık alan denklemleriyle doluydu. Hesaplamalarının bazen başka bazı zinde gözler tarafından yeni baştan kontrolden geçirilmesi gerektiğini biliyordu ama bu işi yapmaya yeterli kişileri bulmak kolay iş değildi. Gödel, Tanrı'ya şükür ki, belki de dünya üzerindeki en başta gelen matematikçiydi -bir bakıma, dâhi John von Neumann'dan bile daha teorikti- ve işte Einstein onca kulisi onun Amerika'ya kabul edilmesi ve onunla Princeton'da bir araya gelebilmesi için yapmıştı. Yine de eğer Oppenheimer bu çalışmaların bir bölümüne Gödel'in sırdaş olduğunu bilseydi çileden çıkar, küplere binerdi. Bu başka hiçbir enformasyonun olamayacağı kadar çok gizliydi.

Gödel sessizlik içinde kendi düzeltmelerini belirlerken Einstein yağmurdan yol yol olmuş pencereye gitti ve arka bahçesine bir göz attı. Karanlık basalı saatler olmuştu ve ağaçlıklı yoldaki tek bir sokak lambası eski garajın kapısı önünde girdaplar yapan kahve-

rengi yaprakları aydınlatıyordu; ne Einstein ne de Helen Dukas araç kullanabildiğinden ve otobüslerin gitmediği yerlere gidebilmek konusunda dostlarının eline baktığından, garaj otomobil yerine Berlin Enstitüsü'nden yanında getirdiği derlenmemiş kâğıtların olduğu kutuları stoklamaya ayrılmıştı.

Gödel geri adım atarak, "E, şimdi ne düşünüyorsun bakalım?" dedi. "Bu içine düştüğün zorluğu aşman için bir çözüm değil mi?"

"Einstein, kapının yanındaki uzun ayaklı lambanın yetersiz ışığı yüzünden gözlerini kısarak karatahtayı inceledi.

"Evet, bu daha iyi. Teşekkür ediyorum, Kurt. Bunu kendim görmem gerekirdi."

Her ne kadar Einstein düşünsel deneyleriyle uzun zamandan beri övünç duyuyor olsa da -kafasının içinde fantastik senaryolar oluşturmak ve bu yolla da akla hayale gelmez sonuçlara ulaşmak yetisiydi bu- bazen kendi ayaklarına takılıp kaldığı yer matematiğin dünyevi alanlarıydı. Bir kez olsun birtakım anlaşılabilir kavramlara ulaştığında, oraya gelene kadar geçtiği binlerce aşamayı açıklamak zahmetinde hiç bulunmazdı. Hatta kendisinin bildiğinden bile emin olmazdı. Onun kafası çoktan bu yeni kavramdan gerekli anlamları çıkarmıştır -ki bunu sezgisel olarak doğru kabul ederdi- ve hızla daha ilerilere koşmaktadır.

Spagettinin tavada pişmekte olan sosunun aşağıdan gelen kokusunu alabiliyor ve birlikte akşam yemeği için sofrayı kurarken birbirleriyle çene yarıştıran Helen'le Adele Gödel'in seslerini duyabiliyordu. Saate bir göz attı; neredeyse dokuz oluyordu. Bu kadar acıktığına şaşmamalıydı. Sanki sırasını bekliyormuş gibi Adele aşağıdan, "Yeter, siz ikiniz. Burası Berlin değil. Biz Amerika'da uygun bir saatte yeriz yemeğimizi," diye seslendi.

Kafası hâlâ karatahtaya takılıp kalmış olan Gödel kılını kıpırdatmayınca Einstein yerinden kalkmak ve onun dikkatini dağıtmak için elini omzuna koydu. Bu, olabildiğince hafif ve üstelik dünya üzerindeki en yakın arkadaşından gelen dokunuş bile adamı yerinden sıçrattı.

Einstein sevecen bir sesle, "Daha sonra bitirebiliriz," dedi. "Hadi gidip akşam yemeğimizi yiyelim."

Einstein, Gödel'in koluna girerek onu aşağı indirdiğinde, tedirgin Avusturyalı sanki Gestapo soruşturmasına girmek üzere olan bir adam gibi geçip sandalyesine oturdu. Karısı makarna ve sos kaplarını getirmekte güya Helen'e yardım ediyormuş gibi yaptıktan sonra onları servis kaşığıyla Kurt'un tabağına kendi koydu. Adam onu bir şahin gibi izlerken Einstein kendisi gibi çiftin bu tuhaf protokolünü bilen ve haşlanmış kuşkonmaz dolu koca bir servis kâsesinin kapağını kaldırırken bunu açıkça görmezden gelen Helen'le şöyle bir göz göze geldiler.

Bu durumda bile Gödel temkinli bir biçimde çatalını eline almadan önce Adele'in kendi yemeğine başlamasını bekledi.

Kadın ona aile arasında seslendiği lakabıyla, "Yesene, *mein strammer bursche*," dedi. Bu, taş gibi delikanlım benim, anlamına geliyordu ve hep dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeye neden oluyordu. "Bu sosu ellerimle yaptım, bahçemizdeki domateslerden."

Saçlarını kıvırcık altın sarısı ve kırmızı renkte bukleler halinde yaptıran Adele, kocası ne kadar içine kapanıksa, bir o kadar yapmacıksız ve dışa dönük bir insandı. Ama kocasının üzerine titriyordu ve elinden geldiği kadar onu yaşamdaki çalkantılardan şiddetli bir biçimde koruyordu. 1937 yılında daha Viyana'dalarken, Kurt'u Yahudi zannederek, kadının sahne aldığı ünlü gece kulübü Nachtfalter'den eve dönerken çiftin üzerine saldıran birtakım Kahverengi Ceketlilerle kora kor çatışmış, onları savuşturmuştu. Adele kapalı şemsiyesiyle kafa göz demeden onlara girişmiş, adamları kaçıp saklanacak delik arayacak hale gelen dek dövmüştü. Kurt bu olayın etkisi altında kalarak, aylarca süren ruhsal sarsıntı geçirmişti.

Kocasının tabağına biraz kuşkonmaz koyup saplarını daha kısaca doğrarken, "Siz iki delikanlı çok sıkı çalışıyorsunuz," dedi. Bir yandan küpelerini şıngırdatacak biçimde kahkahayla gülerek, "Oynarsınız diye size misketler alacağım," dedi.

Einstein, "Oo, her seferinde Kurt kazanır," dedi. "Sporcu olan o, ben değilim."

Bir parça kuşkonmazı didiklemekte olan Gödel'in gözlerinin içi gülüyordu; kendisi şakalar yapmak zahmetine katlanmadan kendisini işin içinde tutan bu tür takılmalardan pek hoşlanıyordu. Ve bunların hepsinin güzel şakalaşmalar olduğunun besbelli farkındaydı.

Einstein bu kendinden yaşça küçük meslektaşına karşı babaca duygular besliyordu ve bunun kısmen nedeni psikolojik rahatsızlığı olan Eduard adında bir oğlu olmasıydı. Gödel gibi Eduard da çok büyük yeteneklere sahipti –oğlu teknik anlamda kusursuz bir müzisyen ve harika bir yazardı– ama yetenekleri öylesine bir sinir bozuklukları ve korkular, vesveseler yumağı içinde sarmalanıp gitmişti ki İsviçre'de yaşadığı sağlık kuruluşunun tesisi dışında yaşamını sürdüremez hale gelmişti. Ona bir türlü yardımcı olamadığından, Einstein'ın yaşamındaki en büyük üzüntü buydu ve Kurt'a göz kulak olmak ona sanki bir tür kefaret ödüyormuş gibi geliyordu.

O anda asıl yapmakta oldukları işi başkalarıyla paylaşamadığından ötürü Einstein, "Kurt beni –yine– fiziksel özelliklerin yanında psişik ögelerin de söz konusu olduğuna ikna etmeye çalışıp duruyor," dedi. "Eğer dikkatli olmazsak, bu masayı havalandırmak için zihinsel gücünü kullanabilir."

Adele dirseklerini masaya dayadı. "Denemese iyi olur. Helen en güzel porselenlerini serdi masaya."

Helen gülümsedi ve Gödel keten peçetesiyle dudaklarını silerken, kendisinin ontolojik kanıtlarından bir diğerini anlatmaya koyuldu. Viyana civarında yaşadığı günler kadar eski bir zamanda, önseziye fazlasıyla olumsuz baktıklarından Bertrand Russell ve destekçilerinin pozitivizmine karşı çıkmıştı. Gödel çekincesiz bir biçimde bir kavramın önseziyle ele alınmasının bir kanıt olamayacağını ileri sürüyordu; bunun tam tersi olduğunu iddia ediyordu. "Bir kanıtı görmek için önseziyi analiz etmeyiz ama önseziyle kanıt olmadan da bir şeyleri görebiliriz." Ancak son zamanlarda bu yargının da ötesine geçmiş ve o zaman mantıksal bakımdan basit duyularımız

için bilinemeyen ve kesin gerçeği içeren bir alan olmalı, diye iddiada bulunmuştu. Einstein her ne kadar bu tür gizemci spekülasyonları ikna edici bulmasa da, bunu ileri süren kişi düşünüldüğünde, öyle düşünülmeden reddedilmesi pek kolay değildi. Sonuçta, yukarı kattaki çalışma odasının duvarında asılı duran portre kimindi? Simya ilminin çılgınca amaçları uğruna sayısız saatler boyunca kafa patlatan Isaac Newton'un.

Başı önünde, tabağından tek bir tel spagettiyi dikkatlice havaya kaldırırken, "Eğer bu dünya akla uygun bir biçimde kurulmuşsa ve bir anlamı varsa," dedi, "o zaman yaşam sonrası diye bir şey olmalı. O zaman bunun ne anlamı kalıyor ki?"

Adele, "Ah be Kurt," dedi, "neden her şeyin bir anlamı olması gerekiyor ki? Belki de burada yalnızca spagetti yemek, çene çalmak ve gülmek için varız ve..." Burada sustu, bardağındaki içkiyi tazeleyip, ev sahibine kaldırarak, "ve de iyi şarap içmek için."

Kurt, "Bunu sen söylemiştin, Albert," diye üsteledi.

"Ne demiştim?"

"Tanrı'nın evren üzerine zar atmadığını. Evren öyle nedensiz, rastgele tasarlanmış basit bir oyundan ibaret olamaz."

Einstein, "Ama belki de o başka bir oyun oynuyordur," dedi. "Henüz bilmediğimiz, henüz anlayamadığımız kuralları olan bir oyun."

"Ama her oyunun *kuralları* vardır. Bu kadarını kabul edersin herhalde, *ja*? Şu kuantum fiziğini ele alalım."

"Senin olsun."

"Ondan hoşlanmıyorsun çünkü şu ta uzaklarda bir yerlerde ürkütücü bir işlerin döndüğü -sen onu ne diye adlandırmayı arzu edersen- fikrini kabullenemiyorsun."

"Bir partikülün aynı anda iki ayrı yerde olmasını mı? Bu henüz aklıma yatmadı benim."

"Ben de seni ikna etmeye çalışmayacağım. Yine de bunun hepsinde bir uyum, bir tutarlılık olmalı. Buradaki tek sorun, bu

partikülleri ortalıkta hareket ettiren görünmez eli –en azından henüz– keşfetmemiş olmamızda yatıyor."

"Peki, bu görünmez elin bağlı olduğu görünmez bir beden de var mı?" Einstein eğleniyordu ama Gödel bir dağıldı mı onu toparlamak zor işti.

"Şimdiki durumda, bunlar temelde mantığa aykırı bir biçimde hareket ediyor görünebilirler."

"Yaptıkları da o işte."

"Ve demek ki sen bunu yeteri kadar uygun bulmuyorsun."

"Buluyorum."

"Ama sana uygun gelebilecek bir şey, esasını kavrayamadığımız bir sistem içinde işleyen bu partiküller için uygun olmayabilir."

Çatalına kalınca bir tutam spagetti dolayan Einstein, "Bak işte, burada sana katılıyorum," dedi. "Bu esasını kavrayamadığım bir sistem. Ve işte bu yüzdendir ki tıpkı elinde mızrağıyla Don Kişot gibi arayışımı inatla sürdüreceğim."

Adele, "Dulcinea için mi?" diye araya girdi.

"Evet. Üstelik birleşik alan teorisi onun kadar güzel çıkacak. Ya, Jön Türklerin onun ve benim hakkımızda ne düşündüklerini bütünüyle biliyorum." Einstein eliyle göbeğine vurarak, "Ama ben her zaman, tıpkı burada hissettiğim kadar gelişim göstermişimdir," diye devam etti, "tıpkı burada da olduğu gibi." Dolu çatalla şakağını işaret ediyordu.

Gödel, "Tam da benim hedefim," dedi. "Önsezi, insan ta içinde hissediyor onu."

Helen, "Albert, spagettiyi saçma bulaştıracaksın," diye kıkırdadı.

Adele, peçetesiyle tek bir makarna parçasını onun saçından çekip almak için uzanırken, "Çok geç," dedi.

Helen, "Yani bir çocuk kadar yaramazsın," dedi ve Einstein kahkahayı patlattı.

Einstein, "Bana kalırsa yaşamımı başa almam gerekecek," dedi. "Çocukken daha iyi terbiye edilmeliymişim."

Gödel, "Senin teorine bakılacak olursa, bunu hâlâ yapabilirsin," dedi ama söylediğini ayrıntılamaya fırsat bulamamıştı ki yemek salonunun camında bir tırmalama sesi duyuldu ve hepsi birlikte dönüp baktıklarında, camın diğer tarafından bir çift yeşil gözün parıldadığını gördüler.

Helen hızla yerinden kalkıp antreye giderken, "Hoppala," dedi.

Kurt tedirginlik içinde, "Bu da ne?" dedi.

Adele, "Bir şey değil," dedi. "Soğumadan yemeğini yemeye bak sen."

Ön kapı açıldı ve evin içine anında bir sonbahar rüzgârı doluştu. Kapı yine kapandı ve Helen kollarında bir tekir kediyle geri döndü. "Benim kabahatim," dedi. "Albert çalışmaya gittikten sonra ona hep bir kâse dolusu süt veriyordum da."

Bu farklı fobisi daha önce dikkatini çekmemiş olsa da Einstein bunu daha önce anlamış olması gerektiğini fark etti – Kurt oturduğu yerde donakalmış, sanki karşısında pençe atmaya hazırlanan bir kaplan varmış gibi gözünü dikmiş kediye bakıyordu. Yahu bu adamın korkmadığı bir şey var mıydı?

Adele, avucunun içiyle onun kolunu okşayarak, "Bak, Kurt, bu yalnızca minik bir ev kedisi," dedi. "Gece kulübünde beslediğim o kediyi ne kadar sevmiştin, hatırlasana."

Helen, "Özür dilerim," dedi, "bilmiyordum."

Adele, bu zor duruma bir çare bulmak için, "Belki onu mutfağa götürebilirsiniz," diye öneride bulundu.

Helen öyle yaparken Einstein, "Neden teorimin benim daha iyi terbiye olmama yarayabileceğini söyledin?" diye sordu.

Hâlâ açıkça tedirgin görünen Kurt, "Öyle demek istememiştim," dedi.

"O zaman benim davranışlarımdan memnun musun? Bunu öğrenmek hoşuma gitti."

Kısa kısa soluk alırken gözlerini tabağına dikmiş olan Kurt, "Demek istediğim," dedi, "genel görecelik teorisinin temel dayanaklarını kabul edecek olursan..."

"Kesinlikle ediyorum."

"Ve onları üzerinde çalışıp durduğumuz yerçekimi alan denklemleriyle bağlandırabilmeyi başarabilirsen..."

"Devam et, devam et."

"O zaman, mantıksal olarak, zaman içinde seyahat etme olasılığını varsaymak zorunda kalmalısın... hani şu çocukluğuna geri dönebileceğin."

"*Ach*, bunun için artık çok yaşlıyım. Bir keresi yetti."

Sandalyesine geri dönen Helen, "Neyi kaçırdım?" dedi.

Adele, "Kurt nasıl gençleşebileceğimizi tarif ediyordu da," dedi.

"O zaman kulağımı dört açıyorum."

"Eğer evren ve onun içindekiler dönüp duruyorsa, uçsuz bucaksız bir kozmik girdap gibi, bu demektir ki, zaman düz bir doğrusal olay dizisi olamaz. Önce bu olur, sonra şu olur gibi. Hayır, bunun yerine zaman evrenin kendisi gibi eğilip bükülmelidir. O eğriyi takip etmelidir, *ja*, ve bu durumda uzay-zaman projektörleri kendi üzerlerine çevrilmelidir. Neden olamasın ki? Teorik olarak tamı tamına bir zaman oldukları yerlere dönebilmelidirler."

Adele, "O zaman ben on altıncı yaş günüme nasıl geri dönebilirim?" dedi. "Bunu bilmek isterdim."

Einstein bu yoruma katılarak, "Bir füzeye binmeniz gerekirdi," dedi. "Ve gerçekten de çok büyük bir hızla yolculuk etmeliydiniz."

Kurt, "Ama, teorik olarak, yeteri kadar hızlı yol aldığınızda ve o eğri de yeteri kadar büyükse," dedi, "istediğiniz her zamana gidebilirdiniz, geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek."

Adele, "Yo hayır, gelecek kalabilir," dedi. "Olması gerekenden daha hızlı yaşlanmak işime gelmez."

Sofrayı toplamaya başlayan Helen, "Ben de," dedi. "Kim kahve ister?"

Helen'le Adele kahve ve tatlıları hazırlarken Einstein, Gödel'e sorular sormayı sürdürüyordu. Onun bütün yargılarına katılmıyordu çünkü deneysel anlamda kanıtlanabilecek şeyler değillerdi ama her zaman olduğu gibi, Kurt'unki gibi keskin bir zekânın nasıl olup

da didik didik etme yoluyla, kendine ait teorilerden böylesi olası sonuçlar çıkarabildiğine şaşıyordu. Eğer Gödel'in mantığında bir yanılgı ya da hata bulmak istiyorsa, bunun üzerine bayağı bir kafa patlatması gerekecekti.

Kurt'la Adele kalkarken vakit neredeyse gece yarısı olmuştu ve uzun günün yorgunluğu ile Helen hemen odasına çekilmişti. Einstein düşüncelere dalmaya hazırdı ama her zaman yaptığı gibi önce bir bardak süt almak üzere mutfağa gitti. Buzdolabına baktığında şişenin dibinde yalnızca bir iki parmak süt kalmış olduğunu gördü.

Kedi pantolon paçasına sürtündüğünde bunun nedenini anladı. "Vay, demek sütümü içen sendin ha."

Eğildi ve parmaklarının tersiyle kedinin gıdığını kaşıdı, "Bu gece nerede yatacaksın bakalım?" dedi. Eski karısı Mileva'nın da buna benzeyen bir kedisi vardı. Ama çoktan ölmüş olmalıydı. Hatta Mileva bile, Zürih'ten yazdığı son mektuplardan çıkardığına göre, giderek kötüleşen sağlık sorunları yaşıyordu. Zaman bir yanılsama değildi, acımasız bir güçtü ve doğrulurken onun keskin pençelerini beline geçirdiğini hissetti.

Kedi yürüyüp arka kapıya gitti ve beklemeye başladı.

Einstein, "Soğuk bir gece bu," dedi ama kedi dikildi ve başını çevirerek yüksek sesle miyavladı.

Einstein kapıyı açarken, "İyi o zaman," dedi, "sen bilirsin."

Kedi yıldırım gibi bahçeye koşarken Einstein kapıda dikilip ağaçların rüzgârda eğilip bükülen dallarını izlemeye koyuldu. Çürümüş dallar evin arka basamakları boyunca sürünüp giderken, garajın ahşap kapısı çarpıyor, gıcırdıyordu. Tam eve girecekti ki, kapı bir kez daha vurdu ve o zaman mandalının çıkmış olabileceğini algıladı. Onu yeniden tutturmadığı takdirde bu gecenin kalan yarısını uykusuz geçirecek demekti.

Bir eli parmaklıklarda basamakları indi -her adımda sırtı sızlıyordu- ayaklarını sürüyerek avluyu geçti. Hasat zamanı dolunayı gökte alçalmış sapsarı salınıyordu. Garaja vardığında kapı man-

dalının gerçekten de açılmış olduğunu gördü. Onu yeniden yerine takmadan önce kapıyı çekip açtı ve içeri bir göz attı.

Kutular paslı tırmıklar ve küreklerle birlikte raflara yığılmıştı. Ama içerisi neredeyse göremeyeceği kadar zifirî karanlıktı.

"Orada kimse var mı?" diye sordu. "Son kez soruyorum."

Ardından kapıyı çekiştirerek kapattı, mandalı yerine geçirdi ve kuru yaprakların arasında ilerleyerek arka kapıya geri döndü. Acaba kedi fikrini değiştirmiş midir diye arka bahçeyi son bir kez kolaçan ediyordu ki işte tam o anda garajın penceresinde bir yaşam belirtisi gözüne çarptı. Bir hareketlilik. Sanki biri onu arkasından gözlemiş de eğilmekte çok geç kalmıştı.

Acaba kedi orayı yuva mı yapmıştı kendine? Eh, diye geçirdi kafasından, girecek bir delik bulduğuna göre çıkmasını da bilecekti. Üstelik koca bahçeyi yeniden arşınlamak için fazlaca karanlık ve soğuktu. Sabah bir ara bakardı. Artık sütten geriye ne kaldıysa onu içecek ve yatacaktı. Gödellerle yenilen akşam yemekleri her zaman aydınlatıcı oluyordu ama pek nadir erken sona eriyordu.

Pencereleri döven kuvvetli bir rüzgârla uyandığında aradan yalnızca birkaç saat geçmişti, odasına çekileli epey bir zaman olmuştu ve bahçeden acı bir çığlık duyduğunu sandı. Yalpalayarak yatağından kalktı ve karanlığı kolaçan ettikten sonra penceresini sıkı sıkıya kapattı. Garaj kapısının yine ardına kadar açıldığı gerçeği dışında, ortalıkta ters giden bir şey yoktu ve bunu gördüğü kötü bir rüyaya yordu. Mandalın değiştirilmesi gerekiyordu; sabah olduğunda Helen'e söylemeliydi.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Polis Şefi Farrell ta merdivenlerin başından, "Sizi bir daha asla görmeyeceğimi umut ediyordum," dedi.

Nöbet bekleyen resmî kıyafetli bir polis kenara çekilip ona yol verirken Lucas, "Yine de sizi görmek güzel," dedi. Bu merdivenleri son çıktığında dışarıda hava kararmıştı ama günün o saatinde bile hâlâ loştu.

Farrell bir elinde karton bir kahve fincanı tutuyordu ve diğer eliyle Andy'nin daire kapısını iterek ardına kadar açtı. Lucas ona sürtünerek yanından geçip içeriye girerken polis, "Yüksek mevkilerde dostlarınız olmalı," dedi.

Adamın biri uyduruk masada sırtı onlara dönük halde oturuyor, parmakları, Lucas'ın görebildiği kadarıyla Simone'un babasına ait olan mavi dosya da olmak üzere bir kâğıt yığınını hızla tarıyordu.

Lucas bu kadar hızlı harekete geçilmesine hiç şaşırmamıştı. Macmillan'a bir telefon açıp hâlâ kayıp olan Andy Brandt'in işinin casusluk olduğunu haber vermek yerel yönetimleri harekete geçirmeye yetmişti. Lucas kendi posta kutusunda onu Harrison Caddesi'ndeki apartmana çağıran bir celp kâğıdı bulmuştu.

Şef Farrell ona, "Demek şu Brandt denen herifle birlikte çalıştınız, öyle mi?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. O başka bir bölümde görevliydi – ama evet, tanışıyorduk."

Farrell, "Kalıbımı basarım o seni iyi tanıyordu," dedi ve Lucas bunun ne anlama geldiğini sorunca çalışma masasında sandalyede oturan adam onlara döndü, "Bir fotoğraf bin kelimeye bedeldir," dedi.

Lucas şaşkınlık içinde pansiyon komşusunu tanıdı, Taylor. Fabrika işçisi, yani onun lafıyla.

Taylor bir tomar fotoğrafı ona uzatarak, "Şunlara bir göz at bakalım," dedi.

Tomarın içinde en az bir düzine çekilmiş fotoğraf vardı, hepsi de gizlice çekilmişti: Delaney'le birlikte Nassau Caddesi'nde yürüyen Lucas veya etrafında öğrencileriyle sanat müzesinde bir galeride dikilmekte olan Lucas ya da Bayan Caputo'nun evinin önünde sigara tüttüren Lucas. Bunlardan birinde, Andy'nin laboratuvarının bulunduğu Guyot Hall'un girişinde dikilmiş, Caithness Adamı'nı inceliyordu.

Lucas kanı donmuş bir halde fotoğraflardan başını kaldırıp baktığında Taylor, "Vay, adam senin kız arkadaşının da birkaç fotoğrafını çekmiş," dedi. "Hadi, durma. Ne soracaksan sor bana."

Lucas, "Tamam," dedi. "Birincisi, senin burada ne işin var?"

Taylor rüzgârlığının göğüs cebine elini soktu, cüzdanını çıkardı ve açarak havada tuttu. Naylon kılıfın içinde bir FBI kimlik kartı vardı.

Taylor, "Şimdi de sen bir soruma yanıt verebilirsin," dedi. "Brandt neden senin fotoğraflarını çekip duruyordu? Sana çok mu düşkündü?"

Lucas bunun bir tür kumpas olmasından endişeleniyordu. FBI örgütünün OSS'nin çevirdiği işlerden haberdar olmaması olası mıydı? Başını Macmillan denen adamla daha çok derde sokabilir korkusuyla daha fazla bir şey söylemeye cesaret edemiyordu. "Bence ona sormalısınız?"

"Yapabilsem sorardım. Onu herkes arıyor ama hiç kimse bulamıyor."

Fotoğrafları geri alıp masanın üzerine fırlatırken onu yeniden tepeden tırnağa süzen Taylor sandalyesinde arkasına yaslandı. "Peki

o zaman, Profesör, belki böylesi senin için daha uygun olur – eğer senin için bir sakıncası yoksa bütün bu dönen dolapların ne olduğunu bana anlatabilir misin?"

Mavi dosyayı açtı ve kâğıtlardan birkaçını masanın üzerine serdi. Lucas'ın gözüne Arapça yazılar, hiyeroglif çizimler ve Hristiyanlara ait ikonlar çarptı. Taylor kenarları kıvrık bir antik baskıyı eline alarak, "Başlangıç olarak, bu herif de kim?" diye sordu. "Bu yığınla kâğıdın arasında hep karşıma çıkıyor."

Lucas baskıyı inceledi. Resimde, sırtında uzun cüppesiyle, elindeki ucu bükülü değneğini güdük boynuzlarıyla kendisine saldıran bir şeytana doğru sallayan sakallı bir adamı görülüyordu. "Bu Aziz Antonius."

"Gezginlerin aziz efendisi mi?"

"Hayır, o Padua Azizi Antonius. Bu daha eski biri, Mısırlı Aziz Antonius." Simone'un kafasına soktuğu bütün bilgileri hatırlayarak konuşmasına devam etti. "Çölde yaşardı ve kutsal kitaba göre onu dünyevi arzulara boyun eğmeye, Tanrı'yı reddetmeye zorlamaya kalkışan şeytanlara karşı koyan bir keşişti."

"Bu maçtan galip mi çıkmış bari?"

"Efsane öyle olduğunu anlatıyor."

Aklı karışan Taylor, "Hani olur da diye bilmek istiyorum," dedi, "bir şeytanı, Tanrı aşkına, nasıl alt edebilirsin?"

Simone'un kendisine daha önce anlattıklarını anımsamaya çalışarak, "Şu ucu bükülmüş tuhaf değnek var ya, onunla işte," dedi. "Onu göğe doğru kaldırdı ve Tanrı da asanın aracılığıyla ona kendi gücünü yolladı."

"Vay canına. Bunlardan bir tane edinmek için bir istek formu doldurmayı unutmamalıyım." Baskıyı geri aldı ve onu diğerlerinin arasına sokuşturdu. "Bir casus, senin burada söz ettiklerine bakacak olursak, böyle zırvalıklara neden kafasını taksın ki?"

Lucas gerçekten, diye geçirdi kafasının içinden, kesin bir emir almadıkça neden yapsındı ki bunu. Bu emirler ta uzaklardan, Berlin'den, III. Reich'ın en üst kademelerinden gelmiş olmalıydı.

Acaba Almanlar mermer kemik sandığı hakkında ne kadar bilgiye sahiptiler? Bırakın Hitler'in özel sığınağını, bu mermer sandık başkente bile götürülememişti.

Konuşmanın akışını yeniden eline geçirmek amacıyla Lucas, "İlk önce sen benim bir soruma yanıt verebilirsin," dedi. "Siz neden durmadan beni gözetim altında tutuyordunuz?"

"Neden söz ediyorsun sen?"

"Benimle aynı pansiyonda kalmanın yalnızca bir rastlantı olduğunu mu anlatacaksın bana? Bana kim olduğuna ve Princeton'da ne işin olduğuna dair yalan söylemen de mi? Ve futbol maçında yalnızca birkaç sıra yakınımda boy göstermen de bir başka rastlantı mıydı?"

Taylor biraz duraksadıktan sonra, "Şef, bizi bir iki dakika yalnız bırakabilir misin?" dedi.

Farrell gönülsüzce dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Taylor, "İlk olarak," dedi, "hani unutmuşsundur diye, ben sen daha yokken kalıyordum o pansiyonda."

"Ama oraya geri döneceğimi biliyor olmalıydın."

"Ve ikincisi, kendi kendine pek fazla şişiniyorsun."

Lucas duraksadı.

"Benim burada olmamın nedeni sen değilsin, Jersey'de olmamın nedeni sen değilsin ve tribünde oturmamın nedeni de sen değilsin."

"Ne o zaman?"

Taylor başını iki yana salladı ve "Bir 'Sarmaşık Birliği' profesörü için kafan son derece ağır çalışıyor denebilir."

Lucas adamın lafı nereye getirmek istediğini hâlâ kavrayamamıştı.

"Kendine sor bakalım. Mercer'de başka kim yaşıyor?"

Lucas ancak o zaman Taylor'ın gözüyle bakabildi manzaraya... ve caddenin öbür tarafında olup bitenlere göre adamın ışığının nasıl yanıp söndüğü... ve o gün statta önceliğinin kim olduğu.

"Sen Einstein'a göz kulak oluyorsun, değil mi?"

Ajan yanıt vermedi.

"Onun gizli güvenlik görevlisi misin?"

"Onun gibi bir şey." O kadar çok taş yerli yerine oturuyordu ki.

Taylor, "Sana bunun çok gizli bir bilgi olduğunu söylememe gerek var mı?" dedi.

"Hayır. Peki, neden açığa vurdun o zaman?"

"Senin bu ülkeye çok büyük bir hizmette bulunmak durumunda olduğunu da mı?"

Lucas aklından, hah işte geliyor, diye geçirdi. "Ne hizmetiymiş o?"

"O stattaki olaydan bu yana sen ve Einstein tanış oldunuz."

"Az çok, diyelim."

"Eğer bana aranızda neler konuştuğunuzu anlatabilirsen, bize gerçekten yararlı olur."

"Ne hakkında konuştuğumuzu mu? Onunla yalnızca bir kez bir araya geldik. Gerçekten izafiyet teorisini mi tartıştığımızı sanıyorsun?"

"Hayır. Öyle zannetmiyorum. Ama acaba hiç şey hakkında, nasıl diyeyim, savaş hakkında bir şeyler anlatıyor mu?"

"Kısa zamanda bizim kazanmamızı umut ettiğini söylüyor."

"Müttefiklerimiz hakkında neler söylüyor?"

"Müttefiklerimiz mi?"

"Onlar hakkında bir şeyler duymuş olabilirsin. İngiltere. Fransa. Rusya."

Jeton düşmüştü. Einstein senelerdir gazete ve radyo yorumcularınca Sovyetlere ve komünizme yakınlık duymakla suçlanıp duruyordu. Lucas artık Taylor'ın neyin peşinde olduğunun ve ondan neyin istenmiş olduğunun farkına varmıştı. "Ne hakkında konuştuğumuzu gerçekten bilmek istiyor musun? Monte Cassino savaşı hakkında konuştuk."

"Neden özellikle o?"

"Çünkü ben bir sanat tarihi hocasıyım, manastırın yerle bir edilmesi sanat dünyası adına içler acısı bir kayıptı."

"Olan başka bir şey var mı?"

"Evet."

Taylor umutlanmış görünüyordu.

"Bir sigara otlandı benden. Doktorların talimatlarına aykırı bu." Nazilerin gösterdiği gelişimi tehlikeli bulduğuna dair Roosevelt'ten gelen mektubu kendine saklamaya karar verdi. Ancak oradan çıkmadan önce Lucas'ın istediği tek bir şey vardı.

Eliyle öylesine mavi dosyanın içindekileri işaret ederek, "Ama size ne yapabileceğimi söyleyebilirim. Size bu kâğıtlarla ilgili yardımcı olabilirim," dedi. "Eğer onların içinde önemli bir şey varsa size hemen bilgi verebilirim."

Taylor bu öneriyi her bakımdan kafasında ölçüp biçiyor gibi göründükten sonra, "Tamam," deyip dosyayı ona uzattı. "Bunlar inan bana, benim için hiç anlaşılır şeyler değil."

Lucas tam gidecekken Taylor bilgi vermeden şehri terk etmemesi üzerine onu uyardı ve polis şefi hemen çorbaya maydanoz oldu. "Gözüm üzerinde olacak."

"İyi, yedek kullanabilirim o zaman."

Aşağı kattaki polis memuru kahkahayı bastı ama Farrell dik dik bakınca hemen sustu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Savaşa yakıt ayırmak amacıyla bazı binalar kapatıldığından kampüste hiç boş ofis olmaması nedeniyle Simone ana kütüphanenin alt bodrumunda tek kişilik bir odaya yerleştirilmişti. Gri metal bir duvara monte edilmiş, gri metal kitap raflarıyla çevrili gri bir metal masanın bulunduğu oda bir çamaşır odasından büyük değildi. Hatta oturulacak yeri yeşil renkte yırtık pırtık bir minderle kaplanmış ahşap sandalye bile içler acısıydı. Orayı bir parça olsun sevimli kılabilmek için duvarlara soluk ve uçlarından kıvrılmış birkaç aile fotoğrafı yapıştırmıştı. Ayakkabı kutusu büyüklüğünde penceresiyle sürgülü kapısı, uzun, ışıklandırması yetersiz, yerden tavana kadar kitap raflarıyla dolu bir koridora açılıyordu.

Sandalyesinde arkaya yaslanıp gerinirken, çalışma masasının üzerinde darmadağınık duran toz içinde ciltli kitaplara, monografilere ve bilimsel yayınlara bir göz attı. Bunların her biri babasının başvurduğu şeyler olmuştu ve bu metinlerde onun gözlerinin dolaştığını ve parmaklarıyla aynı sayfaları çevirdiğini düşünmek teselli edici olduğu kadar çıldırtıcıydı da. Bütün bunların içinde bir yerlerde yanıtlar vardı; kemik saklama sandığının ne olduğunun yanıtı, hâlâ ne tür güçlere sahip olduğunun ve hatta babasının ölümüne neyin neden olduğunun bile yanıtı vardı. Gel gör ki o çok önemli mavi dosyanın bir ara ortalardan yok olmasından bu yana Simone'un, "kaza sonucu ölüm" raporundan şüpheleri vardı ve bu ölüme dair her tür mantıklı ya da mantıksız sonuca varmaya kararlıydı.

Ne kadar yıpranmış da olsa -ve bazen kendini boş bakışlarla uzaklara dalıp gitmiş de bulsa- pes etmeyecekti.

Zaten onun el yazısıyla tuttuğu ve eski deri kaplı ciltlerin arasına sıkıştırdığı, ertesi gün aynı noktadan itibaren çalışmaya başlayamaya niyetli olduğunu içeren minik not parçaları bulmuştu. Kız bu notların her birini ayrı bir klasörde toplamıştı. Yine de aralarında en çarpıcı olanı, Hristiyanlığın en eski azizlerinden birinin eski bir hikâyeden alınma kehanetinin çevriyazısıydı; kitabın kendisi üniversitenin on sekizinci yüzyıldaki rektörlerinden biri olan, İskoç vaiz ve ilahiyatçı John Witherspoon'dan kalmaydı. Her ne kadar fikir ve düşünceler sanki Vahiyler kitabından alıntı gibi gelse de sözcükler pek açık biçimde Mısırlı Aziz Antonius'u konu alan *Kutsal Çölde İnziva* kitabından başka bir şeye atıfta bulunmuyordu.

"Ve orada, kumun çorak toprağında, yılan ve akreplerin yuvasında, felaketin tohumları ekilecek ve büyüyecek."

Bundan sonraki satırlar, kitabın içine mavi küf bulaştığından, deşifre edilemeyecek kadar lekelenmişti ve görünüşe bakılırsa babası çözümlemeye uğraşmaktan vazgeçmişti.

Ancak çevriyazı bundan sonra, "Bir ateş sütunu gibi çölden yükselerek onu izleyenlerin hepsinin gözlerini yakacak ve ta onuncu kuşağa kadar dünyada yaşamakta olan ve bundan sonra yaşayacak herkesi yakıp yıkacak," diye devam ediyordu. Yine ardından, "hatta bulutlar bile yanacak," diye devam eden eksik bir sözcük öbeği vardı.

Şiirselliği bir yana, paragraflar çoklukla rastlanabilen biçimde, daha önceki peygamberler ve din uğruna şehit düşmüş azizlerin korkunç uyarıları ve kıyamete dair görüşleri olmak üzere, kilise edebiyatıyla benzerlik taşıyordu. Babası çevriyazısı altına "Aziz A'nın Ateşi?" diye not düşmüştü ve Simone normal olarak bununla domuz çobanıyla ilişkili deri hastalığına değinildiğini biliyor olmasına karşın, babasının daha güçlü bir ikinci anlamı keşfetmiş olup olmadığını merak etti.

Diğer bir şey daha giderek açığa çıkıyordu. Babası besbelli ki şeytani ruhun başka bedene girmesi düşüncesine takılmıştı. Bu-

rada, başlıca şeytan çıkarma ayin ve prensiplerini içeren *Roman Ritual*'den alınma Katolik metinlerden söz edilmesi beklenebilirdi ama bunun yanında Hindistan ve Mısır kaynaklı daha esrarlı materyaller de yok değildi. Simone, Kabalist öğretilerin Yahudi mistik metni olan *Zohar*'dan kopyalanmış bu cümlelerde, bir iblisin bir kurbanın bedenine nasıl gizlice gizlenebileceği ve üç kez Mezmur 91 okunarak bir minyan tarafından nasıl çıkarılabileceğini tarif eden paragraflar buldu; ardından haham *shofar*, ya da koçun boynuzundan yapılma borazanı çalardı ve çıkan sesin etkisiyle "beden yarılır" ve sarsılırken, şeytani ruhu kurbanın bedeninden çıkarırdı.

Hatta gezgin şeytanları kovmakta Müslümanların da kendi metotları vardı. Hz. Muhammed müritlerine Kur'an'ın son üç suresini -İhlas, Felak ve Nas- okumalarını ve kutsal kuyudan zemzem suyu içmelerini salık vermiş.

Bütün bu inançların hiçbirinin yapmadığı tek şey -Hindular da dâhil olmak üzere- karanlık ruhların varlığını veya bir canlıdan diğerine atlayabildikleri olgusunu bir an bile sorgulamalarıydı.

Şeytanlara birer parazit, sonsuza dek şekil değiştirebilen ve dur durak bilmeyen ruh otostopçuları gözüyle bakılmıştı ve Simone daha da okudukça, babasının oklar çıkararak, notlar alarak ve karşılaştırmalar yaparak bütün bu materyalin hepsini bir araya getirmeye çalıştığını gördü. Onun el yazısıyla türlü kâğıt parçalarına tuttuğu ve kitapların aralarına sıkıştırdığı notları gördükçe, içinde onun başladığı bu işi bitirmek azmi kabarıyordu. Farkında olmadan artık boynuna takmakta olduğu madalyonu sıkıca kavradığını hissetti.

Simone, "mühür/Satürn/önleme" yazıp altını üç kere çizmekle ne demek istediğini düşünmeye tam yeniden başlamak üzereyken koridorda bir ses duyar gibi oldu.

Kütüphane arabalarının tekerlek gıcırtısı.

İdareden, Özel Koleksiyonlar Departmanı'nda saklanan bir on ikinci yüzyıl Mezopotamya haritası talebinde bulunmuştu ve bu gelenin sonunda onu odacığına getiren bir kütüphane görevlisi olduğunu ümit etti. Ama gıcırtının sanki odasını geçip gittiğini hissedince

kapısının kilidini açıp kafasını koridora uzattığında onun çoktan kitap rafları arasında uzaklaştığını gördü. Uzun pardösülü, sırtı dönük birinin -başı öne eğik, kısa boylu, esmer tenli biri- arabayı yolu üzerindeki bir raf aralığına sokmakta olduğunu görebiliyordu.

"Orada bekleyin!" diye seslendi. "Getirdiğiniz şey bana mı?"

Adam tam olarak arabanın yanından ayrıldı. Simone, "İstediğim harita sizde mi?" diye seslendi.

Yine yanıt yoktu. Sinirlenerek, ayağından çıkarıp masasının altına attığı ayakkabılarını yeniden giydi ve odanın kapısını sürgülemeye bile zahmet etmeden, içinden homurdanarak adamın peşinden gitti. Yalnızca koridorun ta en ucundaki tek kişilik bir diğer odanın minik penceresinden ışık yansıyordu.

Ama arabanın gözden kaybolduğu raf sırasının sonuna vardığında, arabanın yerinde yeller estiğini fark etti.

Durup kulak verdiğinde birkaç raf aralığı öteden, en karanlıktaki rafların bulunduğu köşeden tekerlek gıcırtıları duydu. Yalnızca kırk vatlık ampullerle aydınlatıldıklarından, kitap raflarının sanki ucu bucağı yokmuş gibi geliyordu ona; aslında Princeton, bünyesinde iki milyondan fazla kitabı barındıran, ülkenin girişin serbest olduğu en büyük kütüphanesine sahipti ve her ne kadar normal koşullarda buna şükran duyuyor olsa da o anda daha küçük bir yer olmasına can atıyordu. Arabanın ucunu gördüğünü sandığı her seferinde, bir başka raf aralığına dalarak yeniden peşine düşmek zorunda kalıyordu.

"Pardon," diye seslendi. "Bir dakika duramaz mısınız? Sanırım sizde bana ait bir şey var da."

Bu asistan ya sağırdı, ya kalın kafalıydı ya da her ikisiydi. Nedeni ne olursa olsun yanıt alamamıştı işte. Acaba boşuna mı kürek çekiyordu? Belki de en iyisi küçük odacığına geri dönmek ve otele dönerken ana giriş katındaki kütüphane şefine talepte bulunmaktı.

Yalnız başına, burnunu okuduğu kitabın içine sokmuş bir öğrenci başını bile kaldırıp bakmadan yanından geçip gitti.

Derken, tam pes etmek üzereydi ki, sanki onunla dalga geçiyormuşçasına tekerlek gıcırtısı yine çalındı kulağına ve biraz daha ileri gitmekten kendini alamadı. Bu iş, gitgide sanki bulanık bir kitap denizi içinde, bir ışık göletinden diğerine giderek, kör karanlık köşelerden dönüp durarak, uzayıp giden kitap raflarından oluşan bir yer altı denizinde yüzmeye benziyordu. Simone göz ucuyla kitapların, çoğu yabancı dillerde olan etiketlerine bakıyordu. Bazı kitaplar öylesine eskiydi ki sırtlarına basılı olan yazılar neredeyse okunamaz haldeydi. Sanki üniversitenin kurulduğu 1746 yılından beri oradaydılar ve hâlâ dolaşımda olmaları bir mucizeydi. Lucas bir keresinde, kitap teslim kartlarından birinin üzerinde George Washington'ın ismini görürse şaşırmaması gerektiğini söyleyerek ona takılmıştı.

Otel odasına geldiği o geceden beri kendini işine vermeye çalışıp duruyordu. Ara sıra yarım saatliğine ya da biraz daha uzun bir süre için de olsa bunu becerebiliyordu. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, aklı dönüp dolaşıp yine otelde geçirdikleri o geceye takılıyordu. Dakikalar geçiyor geçmiyor, gözünün önüne onun kollarında yatağa yatırıldığı an geliyordu. Bütün hissedebildiği artık onun bedeninin her yerinde dolaşan, yırtarcasına elbiselerini soyan, tenini okşayan elleri oluyordu. Bu tür bir şeyi hissetmeyeli seneler olmuştu. Hayır diye geçirdi kafasının içinden, bu doğru değildi; yaşamında hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Bir sonraki boşluğa dönerken -orada buna şaşırmamak gerekirdi- burnuna hafif bir balçık kokusu geldi. Henüz altüst edilmiş ıslak toprak gibi. Olduğu yerde hızla dört bir tarafına dönerek, "Merhaba," dedi. "Duyabiliyor musunuz beni?"

Rafların en uzak köşesinden bir şeyin çıkıntı yaptığını fark edince telaşla ona doğru yürümeye başladı. "Hah, işte sonunda oradasınız." Ancak oraya iyice yaklaşınca, gıcırtının araba tekerleklerinden değil de kütüphane yönetiminin kısa boylu konuklarının yararına oraya buraya bıraktığı ayaklı taburelerden birinden geldiğini fark etti.

Sonunda bir çıkmaza ulaşmıştı. Buradan sonrasında ne gidecek zemin katı ne de sabrı kalmıştı. Arkasını döndüğünde yerde kıpırdayan bir gölge görür gibi oldu.

"Merhaba," dedi. Gölge yer değiştirdi ama karşılık veren olmadı.

Kitapların üzerinden diğer boşluğa doğru bir göz attı. "Merhaba?"

Bu sefer de yanıt alamayınca içinden bir ses ona seslenmeyi bırakmasını söyledi.

Nerede olduğunu belli etmemeliydi.

Elinden geldiğince belli etmeden diğer boşluğa doğru kaydı. Ve ardından, orası temiz çıkınca, bir yanındakine geçti.

Ama bir başka canlının varlığını hissediyordu. Burnunun dibinde.

Küf kokusu giderek ağırlaşıyordu.

Topukları hâlâ ses çıkarsa da iki ayağını sıkıca yere basıyordu.

Ona biri nefes alıp veriyormuş gibi geldi. Sanki ağzı çok fazla dişle dolu biri hohluyormuş gibi. Birden gözünün önüne Aziz Antonius'a saldıran canavarların gravürleri geldi.

Kitap rafına tutunarak ayakkabılarının önce birini, sonra diğerini çıkardı ve onları eline alarak ana girişe giden merdiven boşluğuna doğru sessizce ilerlemeye başladı.

O anormal nefes yine çalındı kulağına, öncekine göre daha yakından. Başını eğerek rafların arasından bir yandaki boşluğa baktı. Bir şey kıpırdadı orada, karanlık ve belli belirsiz. Arkası Simone'a dönüktü.

Bir anda Sahra'dan beter kuruyan ağzı yüzünden yutkunmakta zorluk çekerken eğildi ve yavaş hareketlerle iki kitap sırası arasındaki dar boşlukta ilerlemeye başladı ve aralarında belli bir uzaklığa ulaştığını düşündüğünde arkasına bir kez daha göz atmak için durdu.

Üst üste yığılmış atlasların üzerinden bakışlarına karşılık veren bir çift göz gördü. Çukurlarına kaçmış, kapkara, çamur renginde bir suratın içine gömülmüş bir çift göz.

Simone ayakkabıları arkasına doğru fırlatarak hızla, koridor boyunca koşmaya başladı. Kitap raflarının arasındaki boşluğun sonuna vardığında sola döndü, ardından bir diğeri boyunca koşarak

bu sefer sağa döndü. Arkasından pat pat sesler çıkararak kendisini kovalayan bir çift ayak –yoksa pençe miydi?– sesi duyuyordu.

Umutsuzca tam olarak nerede olduğunu saptamaya çalışırken deli gibi koşuyordu. Acaba merdivenlere mi yoksa yine bir çıkmaza doğru mu koşuyordu? Takipçisinin onu henüz yakalamaya niyetli olmamasından dolayı içinde bir an sanki birisi tarafından kasten korkutulduğu gibi belli belirsiz bir düşünce oluştu. Sanki yalnızca oyun oynuyordu onunla, kedinin fareyle oynadığı gibi. Onu ölümüne korkutmaya çalışıyordu.

Dirseği ciltli bir kitaba çarpınca dengesi bozuldu ve metal rafın keskin kenarı bluzunun kolunu boydan boya yırttı. Birkaç kitap yerlere saçıldı. Ayağı bunlardan birine takıldı ama terli ayak tabanları yer muşambasına yapışırken, toparlanarak koşmaya devam etti. İlerisinde, oku merdiven boşluğu ve asansörleri işaret eden kırmızı renkte bir "çıkış" lambasının parıltısı çarptı gözüne.

Avcı bir şekilde arayı kapatmıştı sanki. Daha onun karaltı halindeki gölgesini yeniden görmeden önce, o şeyin kendisiyle merdiven çıkışı arasında dikildiğini hissedebiliyordu. Bu lanet şey bir anda iki ayrı yerde olabiliyordu sanki. Yönünü değiştirerek olanca hızıyla, en azından sığınıp, kapısını kapatıp, içeriden sürgüleyebileceği tek kişilik çalışma odasına doğru koştu.

Hızla, bodrum katının bir duvarı boyunca uzayıp giden daha geniş bir koridora daldı ve onu takip ederek neredeyse hepsi birbirinin tıpkısı olan kitap raflarının diplerinden birbiri ardına geçerek, ta ileride sığınacağı kendisine ait çalışma odasının yanık bırakılmış ışığını görene dek koştu.

İşte, soluğu gırtlağında tıkanıp kalmış halde zınk diye durduğu an oydu.

Tek kişilik odacığın içinde bir şey vardı.

Bu şey nasıl oluyordu da her yerde ortaya çıkabiliyordu? Sürgülü kapının üzerindeki minik pencereden içeride bir şeyin hareket ettiğini görebiliyor, kâğıtların yırtılarak lime lime olduğunu, kitapların parça parça edildiğini duyabiliyordu. Davetsiz konuk imha

işini yürütürken odanın içinde bir ileri bir geri dolaşıyor, önünden geçtiği masa lambasının ışığı sağa sola sallanıyordu.

Yolunu değiştirerek, içinde her an o gölgenin önünü keseceği korkusu içinde merdiven girişine doğru ilerledi ama bu sefer ortada bir şey yoktu. Titreyen elleriyle çelik yangın kapısını savurarak ardına kadar açtı ve sendeleyerek kapıdan geçti; kapı arkasından güm diye kapandı ve başı önünde ilk merdiven boşluğunu geçmişti ki sahanlıkta birine ya da bir şeye tosladı. O şey onu kollarından sıkıca kavrayıp olduğu yere çakarken, kız yılgın gözlerle başını kaldırıp baktı.

Tam çığlığı basacaktı ki adam "Dur, bekle!" dedi.

Ve Simone onun kim olduğunu gördü.

Lucas ona daha da sıkıca sarılırken, "Neyin var, Simone?" dedi.

Kız soluyarak öyle bir abandı ki üzerine, Lucas az kalsın tırabzanlardan aşağı düşüyordu.

"Neler oluyor, Simone?"

Kolunun altından bir dosya -mavi bir dosya- yere düştü ve içindeki kâğıtlar basamaklara saçıldı.

"Neden koşuyorsun böyle?"

Yanıt veremedi; henüz yeteri kadar soluklanamamıştı. Aşağıdaki merdivenlere bakmak için başını çevirdi.

"Ayakkabıların nerede?"

Ama onun yapabildiği tek şey Lucas'a daha da sıkıca yapışarak, yangın çıkış kapısı ardına kadar yeniden açıldığında çıkacak sese kulak kesilmekti.

Bu olmadı.

"Simone, konuş benimle. Sorunun ne olduğunu anlat bana!"

Nasıl açıklayabilirdi ki? Bunun yerine, "Bekle, şu kâğıtları toplamam gerek," diye karşı koymasına aldırmadan Lucas'ın kolunu kavradı ve onu çekiştirerek ana okuma salonunun ışığına ve güvenli ortamına doğru sürükledi. Oraya girdiklerinde en yakın masanın sandalyesine çöktü. Patırtıdan rahatsız olan birkaç öğrenci başlarını derslerinden kaldırıp onlara baktılar.

Lucas onun ellerini kendi ellerinin içine alıp sakinleştirici sözcükler mırıldanarak onun yanına diz çöktü. Bir kütüphaneci ne olduğunu öğrenmek için koşarak yanlarına geldi. Lucas, "Henüz emin değilim," dedi.

Her ne kadar yürek çarpıntısı azalıp kafasını toparlamış olsa da Simone da emin değildi ve bir şekilde kafasının içinde, hiç istemese de, korkutucu bir düşünce oluşmaya başlamıştı. Bu düşünceyi onun kafasına sokan şey, tek kişilik çalışma odasındaki o imha hareketiydi. Birisi ya da bir şey sanki kendi izlerini silmeye, yüzyıllar boyunca birikmiş olan kendi öz varlığının kanıtlarını kökünden, bütün dünya üzerinden silip atmaya kararlıydı. Ama nereye kadar? O şeyin öcünü alırken neden olacağı daha yeni ve daha canavarca birtakım yıkımlar var mıydı?

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Einstein bütün o sabahı, Oppenheimer'ın gizli bir kuryeyle gönderdiği en yeni belge ve iç yazışmaları incelemekle geçirmişti. İşin aciliyeti yadsınacak gibi değildi. Anlaşılan Nazi komutanlığının üst kademesinden çıkan bazı tebliğler Bletchley Park'ta ele geçirilmiş ve deşifre edilmişti ve bilerek sızdırılmak üzere tasarlanmış olmadıkça ve Müttefik bilim insanlarını yanıltmaya çalışmadıkça (ki her zaman bir olasılıktı), Alman fizikçiler nükleer bir reaksiyon oluşturmak için gerekli olan son adımları atmaya odaklanmışlardı. Atomun benzersiz gücünü açığa çıkarmak için yarış hızlanıyordu ve Einstein, Üçüncü Reich bitiş çizgisine önde girdiği takdirde, uygar dünyanın yok olmaktan kurtulamayacağını biliyordu. Washington, New York, Londra, Moskova - hepsi bir gece içinde ateş topları tarafından yutulacak ve Hitler dünyayı karşı konulamaz bir biçimde yönetecekti. En hafif tanımıyla, kötülük, kazandığı bu zaferle dünyaya egemen olacaktı.

Başkan Roosevelt sabahın köründe bizzat arayıp telefonda olabileceği kadar bilgi vermişti. "Şu sizin dostunuz Bertie Russell bile çıkageldi ve savaş çabamıza katkıda bulunabilecek yorumlarda bulundu."

Einstein, eğer dünyanın en önde gelen barışseverlerinden biri bunu yaptıysa, böyle bir hareketin haber değeri olduğunu kabul etti. Kimse katılmasa da o hâlâ o gün statta hedef alınan kişinin Russell olabileceğine inanıyordu. Bir keresinde kınama mektuplarını karşılaştırmışlar, Russell kendisine açık ara fark atmıştı.

Roosevelt, "Ama Berlin'deki o hergeleler var ya, ensemizde boza pişiriyorlar," diye açıkça anlatmıştı, "ve onu bizden önce patlattıkları takdirde bunun ne anlama geleceğini herkesten önce sizin gibi insanlara anlatmak zorunda kalmamalıyım."

"Anlatmanız gerekmez, Başkan."

Başkanı ille de toplantıya çağıran bir başka ses geliyordu kulağına.

"Görev çağırıyor," dedi, "ama herhangi bir şeye ihtiyacın varsa, Albert, söyle yeter."

Telefonun tık diye kapanmasının ardından Einstein, Helen'i sakinleştirip -öyle ya, Beyaz Saray her gün aramıyordu- işine geri dönmüştü. Artık onun arka bahçede kediye seslendiğini duyabiliyordu.

Bu, en azından, tek başına ele alınması gereken bir sorundu.

Pencerenin çerçevesini kaldırarak başını dışarı uzattı -sonbahar havası insanı canlandırıyordu- ve "Onun nerede olduğunu biliyorum ben," dedi.

"Nerede? Ona taze süt koydum ama ağzına sürmemiş."

"Bekle. Aşağı geliyorum." Arka bahçede bir tur atmak kafasını dağıtmaya yarayabilirdi.

Mutfaktan geçip yanına geldiğinde Helen elinde içilmemiş taze süt kâsesiyle arka merdivene geri dönmüştü.

Einstein, "Dün gece garaja girdi," dedi.

"Garaj kilitli."

"Kapı mandalında bir sorun var. Gel de çıkaralım onu."

Yer engebeliydi ve ıslak yapraklarla örtülmüştü. Profesör ayağı kayıp da yere düşmesin diye Helen hemen yanı başında yürüyordu. Onsuz ne yapardı bilemiyordu. On yedi sene evvel onu ilk işe aldığında, günlük ev işlerinden tutun da kendisini davetsiz konuklar ve işine vurulabilecek sektelerden korumakta ona bu denli güvenebileceğini bilmiyordu.

Garaja ulaştıklarında mandal yine boşta sallanıyordu ve boyası çatlak ve tırtık tırtık olmuş ahşap kapının kanatları kasası içinde tıkırdayıp duruyordu. Kapıyı çekip açtığında güneş ışıkları içeri

kâğıt dolu kutu yığınlarının ve uzun zaman önce elden çıkarmış olması gereken eski ofis mobilyalarının üzerine düştü.

Ve de -gördüğünde şaşırıp kaldığı gibi- ak pak olmuş ve incecik bir uyluk kemiğinin üzerine.

Onu yerden almak için sürtünürcesine Einstein'ın yanından geçen Helen merak içinde, "Bu benim düşündüğüm şey mi?" dedi.

Artık onun, toprak zemine saçılmış birkaç kemikten biri olduğunu görebiliyordu. Yoksa bir tür vahşi hayvan kurbanını içeride yavaş yavaş yemek için burayı ini mi yapmıştı?

Helen bir eliyle ağzını kapatıp geri doğru çekilirken diğeriyle garajın daha karanlıkta kalan bir köşesini göstererek, "Aman Tanrım!" dedi.

Bir çift çıplak ayak karton yığınlarının arkasından ileri uzanıyordu. Einstein, Helen'i geri çekilsin diye bir kolunu ona doğru kaldırdıktan sonra, ileri doğru birkaç adım attı. İçinden bir şey ona bu adamın, her kimse, ölü olduğunu söylüyordu.

Helen'e, "Kapıyı aç," dedi. "Daha çok ışık lazım bize."

Einstein kemiklerin yanından dolanırken, kadın kapıyı iyice geri itti.

Adam yüzüstü, kolları iki yana açık halde sere serpe yerde yatıyordu. Üzerinde, kapüşonu ensesine doğru kıvrılmış, uzun siyah bir yağmurluk vardı. Hemen yanı başında yerde sivriltilmiş bir keskiyle birlikte branda bezinden bir sırt çantası duruyordu. Tümüyle hareketsizdi.

Einstein sırtı gıcırdayarak eğildi ve adamın omzuna dokundu, ardından da hafifçe sarstı onu. Kolundan ötesi kıpırdamadı bile. Hiçbir karşılık beklemeden ve zaten alamadan da onu bir daha sarstı.

Helen, onu görebileceği kadar yakına gelmeden, "Kim o?" dedi. "O... iyi mi?"

"Hayır."

"Bir cankurtaran çağırmam gerekiyor mu?"

"Çok geç. Bana kalırsa polise haber vermelisin."

Helen koşturarak eve doğru seğirtti.

Einstein, acaba gece sığınacak bir yer arayan bir berduş muydu, diye merakla ona bakıyordu. Zavallı, diye geçirdi içinden ... böyle yapayalnız, çıplak toprağın üzerinde ölmek. Bütün dünyevi eşyaları bez bir çantanın içinde.

Peki, bu kemikler ne anlama geliyordu? Çok eski görünüyorlardı. Bunları neden yanında taşısındı ki?

Einstein incelikle onun kapüşonunu aşağı doğru çektiğinde ortaya, ancak gençlerde olabilecek tipte koyu sarı saçları çıktı ortaya. Ve derken merakına yenildi ve cesedi yavaşça iterek yan çevirdi... ve anında buna pişman oldu.

Suratının derisi sanki emilerek kurutulmuş gibi buruş buruştu, dudakları öylesine yukarı doğru gerilmişti ki damakları görünüyordu, gözleri açıktı, boş boş sanki sonsuzluğa bakıyordu. Onun yirmi mi yoksa iki yüz yaşında mı olduğunu söylemek zordu.

Einstein yumuşak bir sesle, "Üzgünüm," dedi. Adam bataklık kokuyordu. "Çok üzgünüm." Bırakarak cesedin eski haline dönmesine izin verdi ve Helen polislerle birlikte geri gelene dek başında nöbet tuttu. Zavallı adamı yine yalnız başına bırakmak yanlış olurdu. Beklerken başka yapacak bir şey bulamadığından bir elini yavaşça onun omzuna koydu ve alçak sesle ve başı öne eğik halde dua okumaya başladı, ölüler için okunan çok eski bir Musevi duası.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Lucas, vay canına, bir yaşıma daha girdim, diye geçirdi içinden.

Polisin kemikleri ve kalıntıları seve seve kendisine geri teslim etmesine akıl sır erdirmekte zorlanıyordu. Çantayı sanki kollarında bebek pışpışlıyormuş gibi nazikçe taşıyordu. Onun içindekilerin bir kez daha kaçırılmasına asla izin vermeyecekti.

Guyot Hall'un saçaklarını süsleyen yaratık heykellerinin altından geçerken, sanki ilk kez görüyormuş gibi ürkek bir hayranlıkla başını kaldırıp onlara baktı. Zaman ve doğa koşulları yüzünden oldukça aşınmış olsalar da alınlarından çıkan boynuzlarını, tutundukları pençelerini, sipsivri dişlerini ve yelkenler gibi açılmış kanatlarını ayırt edebiliyordu ve kemik sandığının açıldığı o gün çektikleri filmde gördüğü o gölgelere ve şekillere nasıl tıpa tıp benziyor olmaları karşısında beyninden vurulmuşa dönmüştü. Yaşamında ilk kez olarak bir düşünce geçti kafasının içinden, daha önce asla kabullenemeyeceği türden tatsız bir düşünce. Suratları dünya üzerindeki birçok katedral ve şatolardan insana aşina gelen bu hayal ürünü ve garip görüntülü yaratıklar, acaba birbirlerinden bağımsız taş oyma ustalarının yoğun hayal güçlerinden öte bir şeyin model alınmasıyla ortaya çıkmış olabilir miydi? Bunlar canlı örneklerden esinlenilmiş olabilir miydi veya bu türden varlıklar her insanın ruhunun derinliklerine işlemiş atadan kalma anılardan geliyor olabilir miydi? İsviçreli psikanalist Carl Jung'ın dediği gibi, bu türden korku ve endişelerin gizlendiği bir "kolektif bilinçdışı" olayı olabilir miydi? Çocukken hepimiz karanlıktan korkmaz mıydık?

Belki de nedenlerimiz vardı, diye düşündü.

Girişte, bir hademe elinde bir tornavidayla Caithness Adamı'nın sergilendiği cam dolabın önünde diz çökmüştü; adam omzu üzerinden arkasına bakarak, "Bana kalsa, burayı kasaba halkına, özellikle de küçük çocuklara yasak bölge ilan ederdim," dedi.

"Neden?"

"Lanet olası kilidi sökmüşler de ondan."

"Zarar gören bir şey var mı?"

Adam önüne yine dönerek yenisini yerine vidalarken, "İşi bilen sizsiniz," dedi.

Lucas daha yakına gelerek, cam dolabın içine göz attı. Çağlar ötesi adamın dudakları ve gözleri hâlâ sıkı sıkıya kapalıydı, sırtı da hâlâ katledildiği sırığa tamı tamına dayanıyordu. Çamur rengiyle bozuşmaya uğramış teninden ayırt edilemeyen hayvan postundan şapkası tam daha önce hep olduğu yerde duruyordu. Lucas tam dönüp oradan ayrılacaktı ki gözüne bir şey ilişti.

Sırıktan başı boş sarkan bir şerit.

Daha yakından görmek için hademenin kel kafası üzerinden eğildi.

"Bir sorun mu var, profesör?"

"Daha emin değilim." Buluntu örneğinin diğer tarafına doğru göz attığında, mahkûmu yerine bağlayan kayışın da zorlanmış olduğunu fark etti. Cam dolaba zorla giren her kimse, ister vandallık ister, daha kötüsü, hırsızlık amacıyla olsun, sergilenen örneği yerinden çözmek istemişti. Tanrı'ya şükür ki o şey hâlâ bütünüyle yerindeydi işte. Ama Lucas, bu suç girişiminin çalınan kalıntılarla ya da Simone'un küçük çalışma odasındaki araştırma materyalinin kırılıp dökülmesiyle bir ilgisi olup olmadığını düşünmekten kendini alamadı.

Hademe alet edevatını toparlarken, "Bu bina hep kapalı tutulmalı," dedi.

"Öğretim görevlileri de olmak üzere, öğrenciler bütün gün buraya girip çıkmak zorunda."

Yavaşça yeniden ayağa kalkarken adam, "Hepsine anahtar verilsin o zaman," dedi.

Lucas kapı önünde yüzlerce anahtar dağıtılmasının olanaksızlığı üzerine yorumda bulunmadı. Delaney'in onu beklediği yukarı kattaki laboratuvara doğru yürüdü.

Kapı zaten açıktı ve Delaney başını bir mikroskoptan kaldırır kaldırmaz, gözleri doğrudan Lucas'ın ona telefonda sözünü ettiği kemik dolu çantaya çevrildi.

Meşum bir tavırla, "Tuhaf şeyler oluyor," dedi. "Bunu Brandt'ten asla beklemezdim."

Lucas çantayı bir tezgâhın üzerine bırakırken, "Ben de," dedi.

"Böyle lanet olası bir şeyi neden yapsındı ki?"

Lucas, Delaney bile olsa, bildiği şeyi açığa vuramadı. "Belki de büyük bir buluş yaparak kısa yoldan kadrolu olmayı düşünmüştü."

"OSS örgütünün bile sürekli gözünü ayırmadığı kalıntıları çalarak mı? Bu beni adam acaba aklı başında mı hareket ediyordu diye şüphelenmeye zorluyor."

"Öyle olduğunu sanmıyorum."

"Demek istediğim şu ki, onun ara sıra başa bela olmadığını söylemek istemiyorum ama ne olursa olsun, onun başına gelenleri kimse için istemem."

Üstelik Delaney olup bitenin yalnızca yarısından haberdardı. Lucas, daha birkaç saat önce Mercer Caddesi'ndeki garajda tanık olduğu daha da korkunç ayrıntılardan ona söz etmenin hem gereksiz hem de akıllıca olmayacağını hissediyordu. Onu ders verdiği amfiden paldır küldür alıp otomobiliyle doğrudan Einstein'ın evine götüren FBI ajanı Ray Taylor'dı. Profesör, üzerinde bir uzun kollu eşofman, ayağında buruşuk bir pantolon ve elinde piposuyla arka bahçede bekliyordu.

Einstein, "Bu çok üzücü bir iş," dedi. "Çok üzücü bir iş."

Lucas ancak garaja sokulduğunda profesörün neyi ima etmek istediğini anlayabildi. Birkaç başka öteberiyle birlikte kayıp kemik ve kalıntılar toprak zemine saçılmıştı – bir keski ve eski bir çekiç.

Daha arkaya doğru, karton kutu yığınlarının arasında bir adamın sırtında "Adli Tabip" yazan montuyla bir cesedin üzerine eğilmiş olduğunu gördü.

Taylor, "Bu o kötü herif Brandt mı?" dedi.

Lucas evet anlamında başını sallarken, aynı zamanda onu tanımakta zorluk da çekiyordu. Sanki aslında bir ceset değil de, bir insanın kavıydı.

"İşte bu da kayıp olan diğer şey mi? Üniversiteden değil mi?

Lucas etrafına bakınırken, "Evet," dedi.

"Bunların hepsini toplayın, sayım yapın ve bir kopyasını bana verin. Sonra da bana bir iyilik yapın - onları bu defa güvenli bir yere kilitleyin."

Lucas gözlerini adli tıp görevlisinin tatsız işinden başka tarafa çevirmeye çalışırken, öteberiyi bir araya topladı -hatta ucu bükülü değneği bile- ve onları son olarak Brandt'in omuzlarına bağlı gördüğü sırt çantasına sokuşturdu. Arka bahçeden geçerek geri dönerken Einstein onu durdurdu ve "Ara sıra gelirsiniz ve sohbet ederiz, *ja*? Öğleden sonraları uygundur." dedi. Gözleri her zaman olduğundan çok daha hüzünlü bakıyordu. "Bu tür zamanlarda başka şeylerden söz etmek iyidir. Sanat... müzik... daha üst düzey şeylerden."

Lucas, "Söz veriyorum," dedi.

Hafiften mahcubiyet kokan alçak bir sesle," Ve belki de," dedi, "yanınızda biraz tütün de getirirsiniz, *ja*?"

Einstein omzuna hafifçe vurduktan sonra ayaklarını sürüyerek Helen'in ona tuttuğu tel kapıya doğru yürüyüp eve dönerken, Lucas, "Tabii, ona ne şüphe," demişti.

Delaney normal bir dolabın iki katı genişliğinde ve güvenli bir biçimde duvara perçinlenmiş yeşil demir malzeme dolabına doğru yürürken, "İşte," dedi. "O öteberiyi buraya tıkıştırabilirsin." Ben Macmillan için hazırladığım raporlarımı ve radyokarbon bilgilerini burada saklıyorum. Üzerinde bir asma kilit var ve laboratuvarın kapısında içeriden bir sürgü bile var."

"Sen de burada mı yatıyorsun?"

"Ara sıra, evet."

Adam şaka yapıyor da olsa Lucas buna hiç şaşırmadı. Çantayı ve bir tarafından ucu dışarıda duran ve zar zor sığdırabildiği değneği dikkatle yerleştirdi. Delaney demir dolabı yeniden kapadı, asma kilidini taktı ve iyice emin olmak için aşağı doğru çekiştirdi.

"Simone nasıl?"

"Onu bu sabah aradım ve bayağı bir sarsılmış gibi geldi bana."

"Nasıl olmasın ki? İlk önce babası banyo küvetinde boğuluyor, sonra da garip biri tarafından kütüphanede kovalanıyor. Hâlâ ayakta durması mucize. Bu arada, çalışma odasına kimin zarar verdiğini ortaya çıkardılar mı?"

"Daha değil." Lucas ilk başta Andy Brandt'ten şüphelenmişti ama artık yanıldığını biliyordu. Ve ajan Taylor ona, imalı bir biçimde, otobüs tarafından fena halde yaralanmış olmasına karşın, onca yer dururken neden özellikle Einstein'ın evine gitmiş olabileceğini sorduğunda Lucas bunun tamamıyla şans olabileceğini söylemişti.

Taylor, "Sadece şans ha?" diye yanıt vermişti. "Burayla Washington Caddesi arasında yüzlerce garaj var ve adam ölmek için sırf şansa oraya dalıyor?"

Lucas kendi şüpheleriyle boğuşuyordu. Brandt de tıpkı Wally Gregg gibi, profesöre saldırmaya niyetlenmiş olabilir miydi? Ya da -üstelik bu daha akla uygun geliyordu- Brandt acaba onun sırrını bilen adamı, Lucas Athan'ı susturmak amacıyla pansiyona geliyor olamaz mıydı?

Sonraki bir iki saat boyunca Lucas'la Delaney son laboratuvar verilerini yeniden gözden geçirdiler. Göründüğü üzere radyokarbon deneyleri her geçen saat sanki daha bir düzgün hale geliyordu ama bunların Albay Macmillan'a ne kadar yararlı olacağı pek açığa kavuşmamıştı. Hademe çöpleri boşaltıp birkaç dakikaya kadar kapıları kilitleyeceğini söylemek üzere çıkageldiğinde ikisi birlikte önemli her şeyin yeşil demir dolaba kilitlendiğinden emin olduktan sonra, çıkış koridoruna doğru yollandılar. Lucas paltosunun yakasını kaldırmak için durduğu sırada gözü, yeniden sergilendiği cam

dolaba kilitlenmiş olan Caithness Adamı'na takıldı; tabanındaki hafif ışıkta, yüzyıllardır sımsıkı kapalı duran gözlerinin hafifçe aralanmış olduğunu fark etti.

Şapelde çalınan çanların sesi dışında kampüs sessizdi ve akşam karavanası için yemekhaneye ya da ders çalışmaya kütüphaneye koşuşturan öğrenciler sayılmazsa neredeyse terk edilmiş gibiydi. Şehrin ışıkları göründüğünde Lucas pek sevindi. Nassau Inn'in pencerelerinden sokağa vuran amber sarısı ışıkları ve meyhanenin bacasından zarif bir biçimde kıvrılarak yükselen dumanıyla buna başka bir güzellik katıyordu.

Delaney, "Yukarı çıkmadan önce seni bir içkiye razı edebileceğimi sanmıyorum mu desem?" diye sordu.

Aklı başka yerde olan Lucas bir yanıt aramaya başladı.

"Hadi, dostum, senin ciğerini bilirim ben."

Lucas, "Belki ikimiz birlikte iner, sana katılırız," dedi.

Delaney lobiden geçerken, "Benim soluğumu tutup sizi bekleyecek halim yok," dedi. "Umarım o rafların arasında yaşadığı korkuyu atlatmıştır."

Lucas da aynı şeyi diliyordu ve gıcırtılı asansör onu üst kata getirdiğinde, kapıyı hafifçe iki kere, sonra bir daha iki kere vurdu. Bu ikisi arasında anlaşmaya vardıkları bir işaretti.

Böyle olmasına rağmen gözetleme deliğindeki sürgünün çekildiğini, ardından da anahtarların çevrildiğini duydu. Kapı yalnızca yarıya kadar açıldı ve Simone, "Çabuk, içeri gir," dedi.

Lucas hışımla içeri daldı ve sarılmak için ona döndü ama o, güm diye kapattığı kapının sürgü ve kilitleriyle uğraşıyordu. Ardından koridoru olabildiğince daha geniş açıdan görebilmek için başını sağa sola eğerek, gözetleme deliğinden bir kez daha dışarıyı kolaçan etti.

Lucas, "Güven bana, dışarıda kimse yok," dedi. Kız tam tersine, ona odasına kadar eşlik ettiği, bir uyku hapı alıp, ayakkabıları dışında bütün giysileri üzerinde yorganın altına girip derin bir uykuya dalana dek başında beklediği o geceden daha berbat görünüyordu.

Lucas, "Bu gün hiç dışarı çıktın mı?" dedi.

"Neden?"

"Çünkü bir parça temiz hava alsaydın sana iyi gelirdi gibi görünüyor." Beyaz bluzu kemerinin üzerindeydi, eteği buruş buruştu ve suratı bitkin ve solgun görünüyordu. "Bu odaya da biraz oksijen gerek gibi." Pencerenin kenarındaki minik yazı masasının üstü kâğıtlar ve dergilerle doluydu, üzerinde kirli bir tabak, ters konulmuş bir gümüş kapak ve onların üzerinde bir karasineğin vızıldayarak uçuştuğu -mutlaka mevsimin sonuncusuydu- bir oda servisi arabası kalorifer peteğine doğru itilmişti. Lucas pencereye giderek kaldırmaya başladı ama onun altına sıkıştırılmış bir endeks kartının kurtularak yere düştüğünü fark etti. Onu eğilip halının üzerinden aldığında gözüne tuhaf kurşun kalemle yapılmış ve altı üç kere çizilmiş bir işaret ilişti: içinden diyagonal bir çizginin geçtiği bir tarafa doğru eğrilmiş elmas resmi.

Simone telaşla kartı geri koyup pencereyi üzerine indirirken, "Hayır, yapma bunu," dedi.

Ama bu işareti daha önce nerede görmüştü?

Sinirli bir halde, "Tanıdın mı onu?" diye sordu.

"İşareti mi?" Ardından parmağını şaklatarak anımsadı. "Kemik sandığının kapağına kazınmıştı. Çözdüğümüz son zincirin altında."

Simone evet anlamında başını salladı. "Çok eski bir işaret. O aynı zamanda mezardan aldığımız Antik Mısır'a ait papirüsün üzerinde de vardı. Babam onu inceliyordu, tam da..."

Ona sözünün devamını getirme şansı vermemek için Lucas, "Peki, neyi temsil ediyor bu?" dedi.

"Önleyici güçleri temsil ediyor."

"Bir mühür o zaman, ha?"

"Doğru."

Artık lafın nereye gitmek üzere olduğunu anlamıştı. "Ve biz kemiklerin saklandığı o sandığı açmakla bunu bozmuş olduk."

"Evet."

Lucas dağınık odanın içinde bir göz gezdirirken, "Ama yiyecek tepsisinin kokusundan başka neyi tutmaya çalışıyorsun burada?"

"Öğrendiğimiz her şeyi tutmaya, *koruma altına* almaya çalışıyorum. En başta da babamın o mavi dosya içinde topladığı her şeyi."

"Neyin gelip onu götüreceğini düşünüyorsun?"

"Onu öldüren aynı şeyin."

Lucas onun içinde babasının ölümüyle ilgili şüpheler beslediğini biliyordu ama bunu böylesine açıkça dile getirdiğini hiç duymamıştı.

"Ölmeden hemen önce bu kâğıtları inceliyordu," dedi. "İşte o yüzden çalınmışlardı ya."

Lucas, onun altında ezildiği besbelli olan gerilimi daha da artırmaktan çekinerek duraksadı.

"Üstelik katilin adını da açıkça söylüyorlar."

Lucas şaşkınlık içinde, "Onu yazmış mı?" dedi. "Daha olay olmadan önce mi?"

"Bunu yapması gerekmezdi. İşte zaten burada yazılı."

"Ne?"

"Benim adım Lejyon: çünkü kalabalığız biz."

Kaynağını bilemese de Lucas dizeyi anımsadı.

Simone, "No 5:9," dedi. Bu, İsa'nın, mezar taşlarına musallat olmuş ve keskin taşlarla orasını burasını kesen çılgın adamın, Gadarene'nin içindeki kirli ruhları kovduğunu anlatan hikâyedir."

Lucas, "Evet, bu pasajı biliyorum."

"Peki, İsa'nın çılgın adamın içinden çıkardığı şeytanlara ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"En iyisinden anımsayabildiğim kadarıyla, domuzların bedenine girerler."

"Şeytanlar bunu yapabilir."

"Domuzun içine mi girerler?"

"Herhangi bir şeyin içine girebilirler. Pireler gibi bir bedenden diğerine sıçrayabilirler. Babam bunu belgelemek üzereydi. Aslında bunu yapmaları kaçınılmazdır. Bu dünya üzerinde iş görebilmeleri

için, ortalıklarda dolaşabilmelerini sağlayacak bir tür fiziksel bir beden bulmalıdırlar. Aksi durumda bedensizdirler ve etkisizdirler."

El arabasındaki karasinek, hemen az önce çay tabağının altından ortaya çıkan bir başka böceğin yanına konmadan önce havada miskince bir tur attı.

Simone, "Domuzları çıldırtan onlardı," diye devam etti.

Hikâyenin gerisini anımsayan Lucas, "Ve derken bütün sürü koşarak bir uçurumdan aşağı atladı ve denizde boğuldu," dedi.

Simone sanki sırf bir sonraki su götürmez doğal sonucu ortaya koymak istermişçesine, "Aziz Antonius bir domuz çobanıydı," dedi. "Bizim açtığımız onun kemik sandığıydı."

Lucas lafın nereye varacağını anlamakta ya da kestirmekte zorluk çektiğini fark etti. Öylesine eliyle kışkışladığı sinekler uçarak uzaklaştılar ama sonra anında geri döndüler. Artık üç taneydiler. Ne cehennemden çıkıyordu bunlar?

Simone sonunda dosdoğru onun yüzüne bakarak, "Biz bu uğursuzu serbest bıraktık – her neyse işte," dedi. "Ancak o koşarak bir falezden aşağı atlayıp denizde boğulacağı yerde, izlerini silmeye yetecek kadar uzun bir zaman buralarda takılabilmeyi becerdi."

Lucas ses tonunu ölçülü tutarak, "Tamam," dedi, "ama bunu nasıl yapıyor?"

Simone basit bir dersi anlamakta zorluk çeken kıt zekâlı bir öğrencinin öğretmeni gibi kaşlarını çattı. İşaret parmağını havaya kaldırarak, "İlk başta kendi kemiklerini çalarak," dedi. "Babam gibi insanları öldürerek – üçüncüsü de ihtiyacı kalmadığında kendi hizmetkârını bile öldürerek."

Andy Brandt.

"Ve son olarak da beni yemleyerek tek kişilik çalışma odamdan çıkmaya kandırmak ve orada derlediğim bütün kanıtları imha etmeden önce öldüresiye korkutacak biçimde beni kütüphanenin içinde kovalayarak."

Lucas allak bullak olmuştu. Diğer yandan, akla yatkın her şeye, doğa ve evrenle ilgili gerçek olan her şeye, deneysel anlamda

kanıtlanabilir olan her şeye karşı bir bağlılığı vardı. Normal ötesi, gaipten haber verme ve uzadevim ve astrolojiyle uğraşan biri hiç olmamıştı, ne de sözde medyum bilimi denen şeyle.

Diğer yandan, Simone'un derleyip toparladığı, artan biçimde elle tutulur ve inandırıcı olmaya başlayan bir kanıtlar oluşumu da söz konusuydu. Uygun bulduğu takdirde kendisinin de katkıda bulunabileceği kanıtlar. Örneğin, Brandt'in cesedi vardı - sanki çöpe atılmış meyve parçası gibi kupkuru kesilmiş. (Bu Simone'dan sakladığı bir ayrıntıydı.) Dahası, eser koruma binasında kendi gözleriyle tanık olduğu o her şey vardı... ve de gizemli bir biçimde kendini imha eden filmde izledikleri.

Lucas, "Diyelim ki bir an için senin öngörünü kabul ettik," dedi, "peki, bu şeytanı, bu kirli ruhu burada tutan şey ne olabilir ki? Küçük bir üniversite kasabasında, kuş uçmaz, kervan geçmez bir ücra köşede." Onun kendi şüpheleri vardı ama henüz dile getirmek istemiyordu. Simone'un kafasına herhangi bir fikri sokmak istemiyordu. "Ne var ki burada?"

"Kendi kendine burada ne var ki diye soracağına, kim var ki diye bir sorsana." Böylesi daha basit."

Öyleydi de.

Simone, "Wally Gregg kime saldırdı?" dedi. "Brandt öldüğü gece nereye gitti?"

Kızın da kendisiyle aynı çizgide düşüncelere sahip olduğunu artık biliyordu. "Peki, neden Einstein?"

"Ben de bunu sorup duruyordum kendime?" Sanki bunun yanıtı oradaymış da öylesine yeniden gözden geçiriyormuşçasına parmak uçlarıyla masanın üzerindeki birtakım kâğıtları karıştırırken, "Köleni neden, bütün yaşamını neredeyse kimsenin kafasının basmadığı denklemlere harcamış olan yaşlı bir profesöre saldırtırsın ki?"

Lucas'ın aklına Einstein'ı çalışma odasında ilk ziyaret ettiği ve Beyaz Saray evrakları arasında Başkan Roosevelt'ten gelen bir mektubu gördüğü o gün geldi. Başkan mektubunda, "Korkarım başarıya ulaşmak üzereler," diye uyarıda bulunuyordu. Fazlasıyla

önemli buluşları kendisinden çok geride değerlendirilen, çalışan bir bilim insanından çok bir ikon olarak saygı ve itibar gören Einstein'ın asla emekli edilemeyeceğini öngörmek çok da büyük çıkış sayılmazdı. Acaba şu savaş uğraşında kimsenin bilmediği kadar yer alıyor olabilir miydi? Onun dehasının, bilinmeyen bir biçimde, dengeyi Amerika'nın lehinde oynatmakta kullanılıyor olma olasılığı söz konusu muydu?

Bunu hiç şüphesiz -Oval Ofis'teki gibi- devletin en yüksek kademelerindeki insanlar bilebilirdi. Ama eğer doğruysa, Almanların öncelikli bir biçimde kemik saklama sandığına sahip çıkmaya çalışmalarının nedeni bu olabilir miydi? O sandığın içinde, üst düzeyde bir silah olarak kullanılabilecek kadar güçlü bir ruhun olduğunu biliyorlar mıydı acaba - dünyayı egemenlikleri altına alma planlarını boşa çıkarabilecek yeryüzündeki tek insana karşı kullanmak kurnazlığını gösterdikleri bir silah? Bunu acaba uzun zamandır mı planlıyorlardı? Acaba kemik sandığını Hitler'in bizzat kendisine ayırdığını belirten suçlayıcı telgrafları, resmî yazışmaların ele geçirileceğini, OSS örgütünün ne pahasına olursa olsun kemik sandığını kurtaracağını ve sonunda onun, henüz gelişmekte olan izotop araştırmalarından yararlanılarak gerçekliğinin kanıtlanmaya çalışılacağı Amerika'daki o belli noktaya yollanacağını bilerek, kasten mi çekmişlerdi? Brandt buluşları bildirmek üzere oraya daha önceden yerleştirilmemiş miydi? Orası büyük olasılıkla mermer sandığın açılacağı ve içindeki canavarın düşmanın sahilinde karaya çıkacağı yer değil miydi?

Lucas bütün bu olası tasarım ve senaryolar, sorular ve kelime oyunları yüzünden başının döndüğünü fark etti. Bu iş, küçükken gittiği Coney Adası lunaparkındaki aynalı koridor kadar kafa karıştırıcıydı.

Simone sakin ama amansız bir ses tonuyla, "Babamı öldüren şu şeyi ele geçirmek istiyorum," dedi. "Nerede saklanıyorsa onu ele geçirmek ve onu öldürmek istiyorum."

Siyah, parlak gözlerinde soğuk bir kararlılık parıltısı yanıp söndü, bu Lucas'ın ancak bir hikâye kahramanının, bacakları ayrık biçimde safkan bir beygirin üzerinde oturan bir Arap prensesinin yüzünde hayal edebileceği bir bakıştı.

"Yardımına ihtiyacım var, Lucas."

Ona nasıl bir yardım eli uzatabilirdi, bilemiyordu. Bırak öldürmeyi, insan tarih kadar eski bir ruhu nasıl ele geçirebilirdi? Ama onu kendi haline bırakmaya hiç niyeti yoktu – ne şimdi, ne de sonsuza dek. Tek kelime etmeden onu kollarının arasına aldı. "Ne istersen," dedi. "Yapmama gerek duyduğun ne varsa yaparım."

Simone ilk başta nöbet tutan bir asker gibi kaskatı kesildi, son derece kararlı, öfke ve kararlığından geri adım atmadan.

Lucas, "Seninleyim, Simone," diye ona güven verdi.

Omuzlarındaki gerginliğin yumuşadığını fark etti.

"Her zaman da olacağım."

Başını göğsüne yaslamış halde neredeyse onun kollarında eriyordu, bütün enerjisi öylesine akıp gidiyordu ki sanki Lucas onu yüksek bir yerden düşerken yakalamıştı.

"Sana ihtiyacım var, Lucas. O kadar çok ihtiyacım var ki."

Kemik sandığını falan kastetmiyor, daha çok şey söylemek istiyordu, Lucas farkındaydı. Farkındaydı çünkü o da kesinlikle öyle hissediyordu. Lucas'ın da ona ihtiyacı vardı. Uzanıp baş ucu lambasını kapattı.

Sevişmeleri ateşli olmaktan çok şefkatli ve sevecendi. Bu sefer onun bluzunun düğmelerini koparmıyor, çoraplarını yırtmıyor, sakalıyla yanağını çizmiyordu. Bu sefer onu yavaşça soymayı ve teninin çıplak her noktasını öpmeyi ve kokusunu içine çekmeyi yeğliyordu. Tanrım, diye geçirdi içinden, ne kadar da harika bir kızdı. Onu bütünüyle görmek için tek değil de çift gözü olmasını ve şu bandı söküp atmayı hiç bu kadar çok arzu etmemişti. Göğüslerini öpmek için ona doğru eğildiğinde, Simone kolunu öylesine sıkı bir biçimde kavradı ki az daha sargıları çıkıyordu.

"Ay, Lucas, az evvel canını mı acıttım yoksa?"

"Hayır."

"Emin misin?"

Lucas onu öperek ikna etti, derken kendini tertemiz bir duygu seli içinde hissederek bir kez daha öptü. Burada yakalanacak şeytanlar, ne kemik dolu sandıklar, yer mayınları ve savaş ve kandan oluşan kâbuslardan eser yoktu. Bütün hepsi -tanık olduğu dehşet anları, hâlâ aklından çıkmayan o şeyler- artık tamamen silinip gitmişti. Artık yalnız bunlar vardı, onun kendininkileriyle sarmaş dolaş olmuş esmerimsi kol ve bacakları, gözleri kapalı, ağzı açık halde geriye atmış olduğu başı, bembeyaz yastıkların üzerine yayılmış saçları vardı, soluğu gitgide kendininki kadar sıcaklaşıyor ve düzensizleşiyordu. Yalnız o an vardı işte, üstelik o anda arzu edebileceği her şey.

Bu bittiğinde Simone dudaklarını onun boğazına dayadı ve Arapça bir şeyler mırıldandı.

"Ne demek oluyor bu?"

"Bana sabah sor," dedi ve yana devrilerek anında derin, sessiz ve hareketsiz bir uykuya daldı. Lucas sırtüstü onun yanına yattı. Bedeni çok fazla çalışmış bir motor gibi soğuyordu. Radyatörden duyulan hafif tıslama ve koridor boyunca çarparak kapanan kapılardan gelen boğuk sesler dışında oda sessizdi. Parmak uçlarını onun sırtının hoş çukurunda yavaşça gezdirirken düşünceleri attı kafasından. Teninde teri kurudu. Uykuya dalmış olmalıydı çünkü bir süre sonra -ne kadar olduğunu kestiremiyordu- yüzünde belli belirsiz bir gıdıklanma hissederek uyandı. Eliyle onu silkelediğinde, bir karasineğin vızıltısını duydu.

Dakikalar sonra o gıdıklanmayı yine hissetti ve yine elini sallayarak onu uzaklaştırdı.

Bu bir kere daha olunca, ayaklanıp da o lanet olası karasineği dümdüz etmedikçe yatıp dinlenmenin kendisine haram olduğunu anladı.

Gözünü açtı ama uykulu gözü bulanık görüyordu ve tek ışık kaynağı dışarıdaki sokak lambalarıydı. Simone'u rahatsız etme-

meye çalışarak baş ucu lambasının düğmesine uzandı. Düğmeyi bir türlü bulamazken eli havada gezindi ama bulduğunda anında parmaklarını geri çekti. Düğme kadifemsiydi ... ve de hareketli.

İyice uyanarak olduğu yerde oturup bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı.

Odanın içinde, uyuyor olsaydı yanlışlıkla otelin içinden geliyor sanabileceği, kesintisiz bir hımlama sesi duyuluyordu.

Pencereye giderek, bu defa abajurun şeklini görebilmesine yetecek kadar perdeyi araladı ve yeniden onun altına doğru uzanıp düğmeyi buldu –bu sefer farklı değildi– ve lambayı yaktı.

Işık yalnızca görüntünün daha da bulanıklaşmasına neden oldu. Gördüğü şeye akıl erdiremiyordu: Bütün odanın içi sanki taşmakta olan bir demlik gibi kaynıyordu. Bu hareketlilikle birlikte, üzerleri parıltılı yanardöner yeşil ve çivit mavisi renklerde nokta nokta olan duvarlar ve tavan öylesine kapkara kesilmişti ki tek bir uçsuz bucaksız dalgalı yüzey halini almışlardı. Kapkalın bir karasinek ordusunun altına gömüldüğünden bacakları ve çekmeceleri bile görünmeyen çalışma masası bir örs gibi kalın ve simsiyah görünüyordu.

Sinek sürüsü ışıktan hoşlanmamış olmalıydı ki giderek daha fazla telaşlanıyordu, çalkalanıyor ve kaynaşıyor ve vızıldıyordu.

Lucas çaktırmadan Simone'un çıplak omzunu dürttü.

O kadar derin uyuyordu ki kıpırdanmadı bile.

Onu daha sertçe sarsarak, "Simone, uyan," diye fısıldadı.

Lafı ağzında geveleyerek, "Ne?" diye mırıldandı.

"Uyan. Banyoya git." Karasinekler henüz oraya girmemişlerdir diye dua ediyordu. "Kapıyı da kilitle."

Simone başını döşekten birkaç santim kadar kaldırarak, "Neden?" diye sordu.

"Hadi diyorum."

Derken bakınınca etraflarını saran dehşetin farkına varmış gibi oldu. Lucas derin bir iç geçirme sesi duydu ve kızın sırtının korkudan diken diken olduğunu gördü.

"Hiç gürültü yapma. Yalnızca git."

Kız yatağın diğer yanından kendini aşağı kaydırdı ama ayağı yerdeki giysilere takılmış olmalıydı. Sanki bir vücutmuş gibi karasinek dalgası duvarlardan ve tavandan ayrıldı ve sinekler onun çıplak bedenine doğru çullanırken Simone çığlığı bastı.

Lucas yatağın üzerinden öbür tarafa atladı. Zavallı dört ayak üstüne düşmüş, onları vurarak uzaklaştırmaya çalışıyordu ama çok fazla ve acımasızdılar. Onu bir kol altından kavradığı gibi banyoya doğru sürükledi ve iterek içeri soktu. Simone elleriyle başını koruyarak lavabonun altına sığındı ama Lucas onun arkasından kendini içeri atmaya çalışırken kapı dan diye neredeyse burnunu kıracak kadar güçle suratına kapanıverdi.

"Lucas!"

Ona yanıt vermesi olanaksızdı. Karasinekler üzerine çullanmış, yanaklarını ve dudaklarını kaplayarak onu tek gözünü kapamaya zorluyordu. Gözü kapalı bir halde sendeleyerek geri çekildi ve yatağın ayak tarafından dolanarak odanın koridora açılan kapı koluna atıldı. Ama sinek sürüsü duvarı öylesine kaplamıştı ki kapının kolunu bile bulamadı. Soluk almak üzere ağzını açtığında, bir tutam sinek anında oraya doluşuverdi. Onları geri tükürdü ve gözünü silerek ve başını öne eğerek oda boyunca yalpalayarak ilerledi ve oda servis arabasına bindirdiği gibi yanlamasına etajere çarptırdı. Abajur yere devrildiyse de tırtıklı gölgesi üzerinde ileri geri yuvarlanıp şeytani bir ışık oluştururken lambası sönmedi.

Çalışma masasının ahşap sandalyesi de sineklerle kaplanmıştı ama Lucas onu kaptığı gibi pencereye savurarak camını tuzla buz etti. Perdeler gecenin esintisiyle dışarı doğru dalgalanırken, sandalye tangır tungur diye yangın çıkışına düştü.

Pervazın altındaki endeks kartı daire çizerek havalandı, sonra sanki bir yarasa kanat çırpıyormuş gibi uçup gitti.

Rüzgâr içeri gireceğine, bir girdap gibi havayı dışarı çekerken, Lucas'ı çepçevre saran, omuzları etrafında, başının üzerinde, kollarının altında ve bacaklarının arasında çalkalanarak fır dönen

bir siyah huni gibi karasinekleri dışarı doğru emdi. Bütün elinden gelen şey ayakta kalabilmekti. Karasinekler mehtabın aydınlattığı sokağın üzerine geldiklerinde, kitleler halinde kaçan bir ordu gibi dört bir yana dağıldılar.

Lucas ellerini dizlerine dayadı ve kendini zorlayarak derin derin nefes aldı. Banyonun kapısının gıcırdayarak açıldığını duydu ve bir an sonra da Simone'un onu kucaklayan kollarını hissetti.

Simone, "İyi misin?" diye sordu ama bütün yapabildiği evet anlamında başını sallamaktı.

Perdeler hışırdarken ve ters dönmüş olan lambanın ürkütücü ışığı odaya yayılırken, sıkıca birbirlerine sarılarak, çıplak, üşümüş ve yapayalnız bir halde oldukları yerde kıpırdamadan kaldılar. Kovulmuş Âdem'le Havva gibi.

Mavi dosyadan artakalan bir yırtık pırtık parça zemin boyunca uçarak Simone'un ayak bileğine takılıp kaldı.

Aralarında tek kelime bile etmemelerine karşın Lucas, Simone'un ne düşündüğünü biliyordu. Tam da onun kehanette bulunduğu gibi, çağlar ötesinden gelen şeytani düşmanları sayısız kılıklarından birine girmiş ve onları ziyarete gelmişti. O da biliyordu, bu sonuncu değildi.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Maryland, Fort Meade'de eğitim gördüğü eski günlerde Ray Taylor'a, Hawkeye (keskin göz) lakabı layık görülmüştü. Gözleri olağanüstü keskindi –tüfek atış poligonunda elde ettiği skorlar o zamana kadar kaydedilmiş olanların en yükseğiydi– ve işitme duyusu da bir o kadar güçlüydü. Uyurken bile, o anda yaptığı gibi, etrafında olup bitenlerden bazı insanların tamamıyla uyanıkken bile olamayacağı kadar haberdardı.

Dışarıya park eden bir otomobilin sesiyle anında başını yastığından kaldırdı. Tişörtü ve boksör şortuyla pencereye gitti; çömelerek perdeyi yana doğru çekti ve bir taksinin arka kapısının ardına kadar açıldığını ve Lucas'ın indiğini gördü. Bir saniye sonra da bir kız indi – Brandt'in fotoğraflarında bolca görünen ve üniversitede çalışan şu Mısırlı kız. Simone Rashid. Genel merkezden ona bu kız hakkında etraflıca bir rapor gönderilmişti ve o da iki kere okumuştu. Çarpıcı bir özgeçmiş, hele de böylesine bir afet için.

Gel gör ki o anda hiç de seksi görünmüyordu. O an kendini toparlamakta zorluk çekiyor gibiydi.

Bagajdan bir iki bavul indirip onları kaldırımın kenarına bıraktıktan sonra Lucas kolunu onun omzuna attı ve eşlik ederek onu sarsak adımlarla ön basamaklara getirdi. Ön kapı arkalarından olabildiğince yavaşça kapandı ve ikisi Lucas'ın evin üst katındaki dairesine giden merdivenleri çıkarken Taylor kendi odasının önünden geçen ayak seslerini duyabiliyordu. Lucas bavulları almak üzere yeniden aşağı inene kadar Taylor çoktan üzerine bir şeyler

atmış, dışarıya çıkarken onun peşine takılmıştı bile. Alışkanlıkla tabancasını ve kılıfını rüzgârlığının altına asmıştı. Taksi çoktan ortalardan yok olmuştu.

Nemli bir rüzgârla birlikte hava karanlık ve soğuktu ve Taylor tam arkasına yanaşmış ve Lucas daha kim olduğunu anlayamadan elini omzuna koymuştu. Adam başı öne eğik, yumrukları sıkılı, dövüşmeye hazır bir halde yıldırım gibi arkasına döndü.

Taylor ellerini kaldırdı ve bir adım geri çekildi. "Hooop, yavaş ol dostum. Çantalara yardım etmeye geldim."

Lucas kuşkulu bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı.

Taylor bavullardan birini sapından kavradı -ağırlığından çıkarabildiği kadarıyla giyimden çok kitap doluydu- ve onu ön basamaklara doğru taşıdı. Lucas arkasından diğerleriyle yanına geldiğinde, Taylor içeri girmeden onu durdurdu ve alçak sesle, "O zaman, bana neler olup bittiğinden söz edecek misin?" dedi.

"Simone otelde bir sorun yaşadı. Bu gece burada kalacak."

"Ne tür bir sorunmuş bu?"

"Fazla rezervasyon yapmışlar."

"Ya, tamam o zaman." Ertesi gün resepsiyona uğrayıp bu işi araştıracaktı. Daha başka önemli bir şey vardı. "Kemiklerden n'aber? Onları saklayacak güvenli bir yer buldunuz mu?"

"Evet,"

"Nerede?"

"Delaney'nin laboratuvarında. Bazen orada yatar."

Adamın kampüsün içinde paytak paytak dolaştığını gördüğünden Taylor buna inanabilirdi. "Bana anlatmak istediğin bir şey var mı? Ben daha sonra öğrenmeden önce."

Lucas omuz silkerek basamakların üzerine çıktı ve sonra arkasına döndü.

"Evet," dedi. "Einstein'ın mekânını sıkı koruma altına alın."

"Zaten yapıyorum bunu."

"Daha yakından yapın."

"Neden?"

Lucas kapıyı açıp, bavulları içeri sokmaya uğraşırken ayağını araya sokarak kapanmasını engellerken, "Benim fikrimi sordun," dedi. "Artık biliyorsun işte."

Kapı sallanarak ardından kapandı.

Taylor'ın artık uykusu kaçmıştı ve bu uyarının laf ola beri gele yapılmadığından da adı gibi emindi. Lucas hâlâ, Taylor'ın Einstein'ı *korumak* üzere orada bulunduğu gibi yanlış bir izlenimin tesiri altındaydı. J. Edgar Hoover'ın ajanını Princeton'a yollarken niyeti kesinlikle koruma görevi yaptırmak değildi. Hoover'ın Taylor'dan istediği şey, adamı gölge gibi takip edip bulabildiği her türlü pisliği ortaya çıkarmasıydı.

Hoover, kocaman çalışma masasının diğer tarafından, "Bu adam bir kızıl," diye yaygarayı koparmıştı. "Bildiği ne varsa ve bizim çok gizli projelerimiz hakkında öğrendiği ne varsa, hepsini Moskova'yla paylaşacaktır."

"Ama Ruslar müttefikimiz değil mi?" Bu laflar Taylor'ın ağzından henüz çıkmıştı ki Hoover'ın tepesi attı.

"Buna inanıyorsan, o zaman paskalya tavşanına da inanıyorsundur ve bu büroda hiç işin olmaz senin."

Taylor susup kalmıştı; bu işte çok uzun ve yürekten çalışmıştı.

"Nazilerin işini bir bitirdik mi –ki inan bana bunu yapacağız– Sovyetleri ele alacağız." Adam hırlayarak dâhilî telefonda bir emir vermek üzere duraksadıktan sonra kaldığı yerden devam etti. Ve onların Birleşik Devletler'deki sempatizanlarını da tabii. Elimde on metrelik bir liste var."

Taylor'ın bundan şüphesi yoktu ve olur da Hoover'ın listesini boylar korkusuyla, Einstein'ın Mercer Caddesi'ndeki evinin tam karşısındaki pansiyona çöreklenmişti. Oraya yerleştiğinden beri gözüne az da olsa şüpheli gibi gelen tek şey, J. Robert Oppenheimer'a benzer birini götürüp getiren otomobil olmuştu. Hoover, Oppenheimer'a da güvenmiyordu; bürodaki herkes de biliyordu bunu. Taylor bazen buna neden olan şey, acaba iki adamın da Yahudi olmasından mı kaynaklanıyor diye merak ediyordu. Yine de, görev sorumluluğu

içinde onun plaka numarasını genel merkeze bildirmişti ama onlar bu öngörüsünün doğru olup olmadığı konusunda ona en ufak bir ipucu bile vermemişlerdi.

Montunun fermuarını çektiği gibi Taylor, sokak lambalarının loş ışıklarından kaçınarak, caddeden karşıya geçti. Düşündüğünden de soğuktu; Bir atkı ya da bir çift eldiven kapsaydı iyi olacaktı. Ama dışarıda uzun zaman kalmaya niyeti yoktu; Einstein'ın evinin etrafında şöyle çabucak bir tur atacak, garajın kapısı hâlâ kilitli mi diye kontrol edecek ve sonra yatağına geri dönecekti.

Alçak tahta çitin üzerinde atlayarak, evin yan tarafına dolanırken, görmeyi hiç de ummadığı şey üst kattaki çalışma odasındaki bir masa lambasının sarı ışığıydı. Bir yandan daha iyi görebilmek için yaklaşırken, diğer yandan da ağaçların gölgesi altına geri çekildi.

Bir ileri, sonra da bir geri pencerenin önünden geçen bir gölge gördü. Bu ağzında piposuyla volta atan Einstein'dı.

Taylor biraz daha yaklaştı. Olduğu yerden, yarısına kadar aralanmış pencereden, kendisinin yüz sene de uğraşsa asla anlayamayacağı denklemlerle dolu karatahtayı görebiliyordu. Tanrı'ya ve FBI örgütüne şükürler olsundu ki keskin nişancılığa matematikten daha çok önem veriyorlardı.

Elinden geldiği kadar usulca arka bahçeyi geçti ve garaja ulaştığında hâlâ sağlam olduğundan emin olmak için yeni asma kilidi kontrol etti. Tam evine geri dönecekti ki arka kapının gıcırdayarak açıldığını duydu ve Einstein'ın üzerinde yırtık pırtık bornozu ve ayağında mokasenleriyle dışarı çıktığını gördü. Sönmüş piposunu bir elinde baş aşağı tutuyordu. Diğer elindeyse süt dolu bir kâse vardı. Kâseyi sundurmaya bıraktı ve belinin arkasına avuç içini bastırarak gerindi, Taylor bir çalının arkasına sinerken de doğruldu.

Einstein karanlığın içine doğru, "Akşam yemeği hazır," diye duyuruda bulundu. "Hadi gel de ye."

Birkaç saniye bekledikten sonra içeri geri döndü ve Taylor rahatlayarak derin bir iç geçirdi. Eğer Einstein onu fark etseydi, arka bahçesinde neden sakladığı üzerine bir bahane uydurmak

zorunda kalacaktı ve ona bu görevden el çektirilecekti ve ipini çeken bizzat Hoover olacaktı.

Bunu risk etmek yerine, ara sokağı kullanarak geri dönmeye karar verdi.

Daha çok yol almamıştı ki, bunu yeniden gözden geçirmeye başladı. Arka sokak zifirî karanlık olduğundan, ayağı her bir çukura ve su birikintisine takılırken, arka bahçelerde bağlı duran köpekler üç dört kere deliler gibi havlayarak çitlere doğru üzerine atılıyorlardı. Bir keresinde adamın biri, "Kapa çeneni, seni pire torbası it!" diye haykırdı.

Derken garip bir şey fark etti. Köpekler başladıkları gibi aniden havlamayı kesiverdiler. Önlerinden geçerken havlamayı kesiyorlardı, üstelik de bir iki keresinde onların yuvalarına geri çekilmeden önce mızırdandıklarını duydu. Daha önce başına gelenlere baktığında, bir köpek gece vakti sinirlenip de bir havlamaya başladı mı, bir mucize olmadıkça onları bundan hiçbir şey vazgeçiremezdi.

Sanki ondan korkmuş gibi görünüyorlardı... ya da başka bir şeyden.

Bir tarafında sıra halinde çöp tenekeleri, diğer yanında da bakımsız bir garaj olmak üzere olduğu yerde çakılıp kaldı.

İçinden bir ses geri dönmesini söylerken, aynı zamanda bir diğeri ona bunu yapmamasını, sonunda bir sokak lambasının yandığı arka sokak boyunca tabanları yağlamasını ve bir daha asla geri bakmamasını söylüyordu.

Olduğu yerde geri döndü.

Rahatlayarak derin bir soluk aldı. Arkasında onu takip eden kimse yoktu, yalnızca boş bir arka sokak.

Vay, bir de tekir bir kedi, başını dikmiş, kuyruğu kıvrık bir halde bir çukurun orta yerinde kıpırdamadan duran bir kedi.

"Gitsene," dedi. "Seni bekleyen koca bir kase dolusu süt var."

Kedi, nasılsa, kılını kıpırdatmadı.

"Bu köpeklerden biri ipini koparacak olursa hapı yuttun demektir."

Taylor yoluna devam etti ama önünden geçtiği bir diğer arka bahçede de aynı şey oldu -çenesi düşük bir doberman çite doğru atıldı ve yine aynı hızla geri kaçtı- ve başını çevirdiğinde kedinin onun tam arkasından pençe attığını gördü.

Bir sokak kedisinden korkan bir doberman, ha?

Yine de Sezar'ın hakkını Sezar'a vermek gerekti - Taylor her arkasına döndüğünde kedi kıçı üzerinde hareketsiz oturuyordu. Ama pek ona yoldaşlık ediyormuş gibi bir havası da yoktu.

Daha çok sinsice izliyor gibi görünüyordu.

Taylor, "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye kediye takıldı. Mehtabın aydınlattığı arka sokakta yankılanan kendi sesi bile sinirlerine dokundu.

Bir de, o kedinin kendisine bakış biçimi. Daha önce hiçbir kedi ya da hayvanda olmadığı kadar yoğun bir dikkatle. Yeşil gözleri parıldıyordu ve sanki kesinlikle ondan hiç korkmuyordu. Vahşi bir kedinin doğrudan saldırısına uğrayacağı duygusunu hayal etmeye kalksa, işte durum o durumdu.

Ne kadar salakça bir şeydi bu be? Bir arka sokakta karşısına bir kedinin dikildiği silahlı bir FBI ajanıydı ve o ne yapacaktı? Boyun mu eğecekti? Tabanları mı yağlayacaktı?

Onun yerine elini montunun içine soktu, omuz kılıfının çıtçıtını açtı ve silahını çekip çıkardı. Onu yaratığa doğrultmak bile belki yeterli olabilirdi; hayvanlar âlemi çok uzun zamandan beri ateşli silahların neyi işaret ettiğini öğrenmişti. Bunu nasıl yapabilmişlerdi, Taylor bunu hâlâ pek anlayabilmiş değildi. Bir hayvan, bir silah kadar anlaşılması zor bir korkuyu nasıl bir diğerine geçirebiliyor ya da aşılayabiliyordu? Bu bir tür telepati miydi, yoksa sanki bir kovandaki arıların sahip olduğu türden bir grup ruhu muydu? Ya da, tıpkı insanlarda olduğu gibi Tanrı vergisi bir şey miydi, dünyanın tehlikeli bir yer olduğuna ve ne olduğunu pek kavrayamadığı bir şey karşısına dikildiğinde en iyisinin kuyruğunu kıstırıp, canını kurtarmak üzere tabanları yağlamak olduğuna dair kalıtımsal bir kavrayış gücü mü?

Yanıt ne olursa olsun, bu kendine has kedi bu mesajı almamıştı.

Taylor tabancayı havada salladı, sonra da namlusunu onun tam kafasına doğrulttu.

Kedi kılını bile kıpırdatmadan umursamaz gözlerle namluya bakıyordu.

Taylor, "Ya, haklısın," dedi. "Seni vuracak olursam bütün bu adı batasıca kasaba ayağa kalkar ve ben de sabah olduğunda rütbe kaybına uğrarım.." Elini yeniden ceketinin cebine sokarken, "Yine de ... bundan başka yollar da var."

Kısa bir tüp –bir susturucu– çıkardı ve onu çevirerek tabancanın namlusuna monte etti.

Kedi bu manevrayı ilgiyle ama korkmadan izliyordu.

Taylor bütün bunlarla neden uğraştığına akıl erdiremiyordu. Bir susturucuyu göstererek bir kediyi mi korkutmaya çalışıyordu? Neden o Tanrı'nın cezası şeyi yalnız başına bırakıp, sıcacık yatağına geri dönmüyordu ki? Tabancasıyla daha önce bir kez görev gereği ateş etmişti ki o da Philadelphia'da bir düşman casusuyla ilgili bir silahlı kovalamaca sırasındaydı; hedefini tek atışta indirmişti.

Ama ya bu? Aptalcaydı; anlamsızdı.

Yine de, bir nedenle öfkeliydi. Bu hayvanda onu gıcık eden bir şey vardı, onda insana hem yapmacık zekâ ve hem de düpedüz küstahlık gibi gelen bir hal vardı. Sanki biri barda ona sataşıyor, kavgaya zorluyormuş gibiydi. Taylor çılgına dönmüştü ve ne tuhaftır ki korkuyordu da. Neden olduğunu dile getiremiyordu. Korku ortamı havayı çatırdatacak kadar germişti.

Tamamdı, bu sefer silahını kullanacaktı, bir kez daha, hem zaten, arka sokaktaki ölü bir kediyi kim sorgulardı ki? Leşini bir çöp kutusuna atsa kimin haberi olurdu ki?

Emniyeti açtı ve tıkırtı sesiyle birlikte kedinin kulakları dikildi.

Taylor, "Ne oldu," dedi, "artık kafana dank etti mi?"

Kedi kılını kıpırdatmadı.

"Son şansın bak. Kaç."

Tabancayı kediye doğrulttu ama hayvan kaçacağı yerde sırtını kamburlaştırıp tıslayarak üzerine gelmeye başladı.

Taylor şaşkına dönmüştü, geri çekildi.

"Gerçekten bu denli geri kalın kafalı mısın sen?" dedi.

Kedi üstüne gelmeyi sürdürürken, Taylor sokağa atılmış bir meyve kasasına takıldı. Sendeledi, silkeleyerek ayağını sandıktan kurtardı ve yeniden arkasına baktığında kedinin irileşmiş olduğunu fark etti.

Bu olamazdı.

Hayvan ağzını açtığında, Taylor hançer gibi keskin parlak dişler gördü ve öylesine güçlü bir biçimde tıslıyordu ki kedinin sıcak nefesinin pantolonunun paçalarını dalgalandırdığını hissedebiliyordu.

Tetiğe asıldı. Bir mermi o kadar aykırı gitti ki ding diye bir ses çıkararak, bir çöp tenekesinden sekti.

İster gölgelerin ve ay ışığının bir oyunu olsun, isterse de hayal gücü düpedüz gemi azıya almış olsun, kedi sanki bir panterin ölçülerine ulaşmıştı ve tıpkı bir panterin temkinli ve öldürmeye niyetli davranışlarını sergiliyordu.

Taylor eskisinden daha hızlı adımlarla geri çekilirken hayvanın gözlerinin içinde o aynı zümrüdümsü yeşil parıltıyı görünce, akıl almaz bir şeyle karşı karşıya olduğunu en tüyler ürpertici biçimde ruhunun ta derinliklerinde hissetti. Mermilerin gözünü korkutup, kaçmaya zorlayamayacağı bir şey. Arkasına döndü. Arka sokağın, bir sokak lambasının aydınlattığı sonuna yalnızca elli metre bir uzaklıktaydı. Kanı, kendi adımlarını bile duyamayacağı bir şiddetle kulaklarını zonklatırken koşmaya başladı. Takip ediliyor muyum diye arkasına bile bakmıyordu. Buna gerek de yoktu zaten. Yaratığın varlığını hissedebiliyordu. Bir şeyin pantolonunun kemerini yakaladığını hissettiğinde silahını deli gibi geri çevirerek rasgele ateş etmeye başladı. Bir kere, iki kere. Üçüncüsünde artık mermilerin çıkardığı pıt seslerini de duyamaz olmuştu ama birden silahının elinden çekildiğini ve pantolonunun yırtıldığını hissetti.

Geriye yalnızca on ya da yirmi metre kadar bir yolu kalmıştı. Caddede bir çamaşırhane kamyonunu görebiliyordu. Yola ulaştığında -ışığa ve kaldırıma- bu kovalamacanın bitmesi için dua ediyordu. Daha şimdiden nefesi kesiliyordu ama bu, yolun uzunluğundan değil, tamamen panik ve korkunun üzerinde yarattığı inanılmaz baskıdandı. Ayağı ortalığa saçılmış birtakım eski döküntülere takılınca tökezledi ve son bir depar atmak için doğrulurken bir şey öylesine sert bir biçimde sırtına indi ki ona sanki damın birinden bir torba çimento düşmüş gibi geldi. Yüzüstü sert toprağa ve gevşek çakıl zemine kapaklanırken tabancası elinden fırladı. Ciğerlerindeki hava dışarı çıkmış, ön dişlerinin yarısı kırılmıştı ve üstündeki ağırlık hafifleyeceğine tam tersine daha da ağırlaşmış, onu dümdüz yere yapıştırmıştı. Ensesindeki sıcak nefes yakıcıydı -bir kaynak makinesinin alevi gibiydi- ve derinlemesine tenine giren pençeler omuzlarını yere yapıştırmıştı. Dönüp, onu ezerek canının son kırıntılarını da bedeninden çıkaran şeyin ne olduğunu kendi gözleriyle görmesi bir yana, nefes bile alamıyordu.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Lucas yüzüne düşen soluk bir güneş ışığı huzmesiyle uyandı. Uyuyan Simone'un omzu üzerinden uzanarak komodinin üzerinden kol saatini almayı başardı, onu havaya kaldırdı ve saatin neredeyse sekiz olduğunu gördü.

Aşağıdaki mutfaktan burnuna tava böreği, kahve ve tavada kızarmakta olan domuz pastırması kokuları geliyordu.

Sırtında yalnızca fanilasıyla pikenin altında kendine yaslanmış olan Simone'un bedeninin yanına geri yattı. Bavulları kapının yanına istif edilmişti. Bir önceki gece olup bitenler onları öylesine sarsmıştı ki Bayan Caputo ya da Amy'yi rahatsız etmemeyi umarak onun odasına sessizce girdiklerinde, kucaklaşarak doğrudan yatağa girmişlerdi. Dar yatak gıcırdayıp durmuştu ama onun o darlığı bayağı işlerine yaramıştı; aralarında bir santim bile aralık kalsın istemiyorlardı. Lucas onu öperek iyi geceler dilediğinde Simone'un kolları onu omuzlarından kavramış, çekerek onu kendine yapıştırmış ve öyle kalmıştı. Göz bandı çözülerek düştüğünde Lucas el yordamıyla onu yerine takmaya çalıştığında Simone, "Bırak kalsın," diye fısıldadı.

"Hayır, en iyisi sen..."

Simone, "Neyin en iyisi olduğunu ben biliyorum," dedi, "sen değil."

Bir parmağını ipin altına geçirerek bandı kafasından çekip aldı, sonra onu döşeğin üzerine attı.

Lucas o anda onun artık nasıl bir şey gördüğünün acı bir biçimde farkındaydı: oraya kötü bir biçimde yerleştirilmiş, bulanık kahverengi ve hiçbir şey görmeden doğrudan ileri bakan bir göz.

"İşte," dedi.

"İşte ne?"

"Sakladığın sırların en berbatını görmüş bulunuyorum."

Simone başını eğdi ve sevecen bir tavırla onu alnından öptü.

"Ve bir felaketten sağ çıkmış olduğunu," dedi.

Yaşamında ilk kez, bütün sırlarını onunla paylaşmak gibi dayanamayacağı bir arzunun bütün gücüyle kabardığını hissetti: hiç kimseye açılmadığı bir biçimde bu kıza açılmak. Karşılığında o da onu tanımak istiyordu. Onu rahatlatmak, sakınıp kollamak, daha önce dünya üzerinde olduğunu bilmediği ama bir şekilde artık haberdar olduğu kötülüklere karşı onu korumak istiyordu. Hatta Newton'dan bu yana başka hiç kimsenin olmadığı kadar düşünceleri böylesine dört bir tarafa yayılmış olan, caddenin öbür tarafındaki ünlü komşusunun bile, antik kemik saklama kabının gelişinden beri yaşadığı o dehşet olayları dizisine bir açıklama getirebileceğini hiç sanmıyordu. Ama Lucas biliyordu ve Simone biliyordu ve bu bilgiyi paylaşıyor olmaları başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar onları birbirlerine bağlıyordu. Ona her şeyi sormak ve sonra da oturup onun o İngilizce-Arapça karışımı diliyle verdiği yanıtları dinlemek istiyordu.

Simone artık uyanmış, yatağın içinde dönüp dururken eğilip kulağına, "Peki, oteldeyken yatakta bana söylediğin o şey neydi bakalım?" diye fısıldadı.

"Ne?"

"Biliyorsun, cehennemin dibine kadar."

Kızardı ve tam yanıt verecekti ki, yatak odası kapısının vurulduğu ve Amy'nin, "Kalkın artık! Tava böreği zamanı," diye bağırdığı duyuldu.

Simone'un gözleri dört açıldı, daha yorganı çenesine kadar çekmişti ki kapı açıldı ve içeri Amy'nin başı uzandı. "Annem kaçar tane istediğinizi soruyor da."

İşte, Amy'nin Simone'la göz göze geldiği ve her şeyin sanki durur gibi olduğu andı o.

Lucas, "Amy, hemen kapa kapıyı," dedi. "Derhal iniyorum aşağı."

Ama kız kıpırdamadı bile.

"Bu benim yeni arkadaşım Simone. Şimdi, yaylan bakalım!"

Amy kapıyı kapattı ve kızın bacaklarının onu taşıdığı kadar hızla, paldır küldür merdivenlerden aşağı koştuğunu duydu.

Simone, "Umarım mekânın kurallarını bozmamışımdır," dedi.

Lucas, "Öğreniriz," dedi ve yatağın içinde doğrulup onun üzerinden atlayarak banyoya gitti. Gömleğinin uçlarını pantolonunun içinde sokarak geri döndüğünde Simone hâlâ yatağın içinde -bu büyüklükte bir odanın içinde gidecek başka neresi vardı ki?- dalgın dalgın pencereden dışarı akıyordu. Oteldeki o korkunç olayları yeniden gözünde canlandırıyor diye tedirgin oldu. "Aşağı inip duruma bir bakacağım."

Simone başını ondan tarafa döndürdü. "Gitmem mi gerek?"

Onun hemen yanında çömelerek, "Ama nereye?" dedi. "Benimle kalmanı istiyorum."

"Ben de."

"Arapça söylediğin şey bu muydu?"

"Hemen hemen."

Lucas gerisini bekliyordu.

"Bu yalnızca eski bir Bedevi deyişi."

"Bana kabaca bir tercüme et bakalım."

"Seni bin tane keçiye değişmem."

Lucas güldü. "Bunu duymak hoşuma gitti." Ardından eğilip onu öptü ve "Şunu bil, sıcak su iki dakikadan fazla akmıyor, ona göre ayarla kendini."

Aşağı inerken bir an Taylor'ın kapısında durdu ve içeride herhangi bir gürültü var mı diye kulak kesildi. Yoktu. Mutfaktan da

artık ses gelmiyordu. Amy formika masaya oturmuş, annesi sabah gazetesine göz gezdirip, kahvesini yudumlarken, bir tabak dolusu tava böreğine girişmek üzereydi.

"Günaydın."

Bayan Caputo yerinden kalktı ve bir karış suratla ona bir tabağa, tava böreği ve domuz pastırması doldurdu. Kadın onu, şerbet şişesini onun önüne ittirecek kadar kısa bir süre başını kaldırıp Lucas'a bakan Amy'nin tabağının yanına koydu. Tam bir çatal dolusu böreği ağzına atıyorken, "Kim o kız?" diye sordu. "Bizimle birlikte mi oturacak?"

Annesi, "Amy," dedi, "sen neden odana çıkıp yatağını toplamıyorsun?"

"Çoktan topladım yatağımı."

"Lucas'la aramızda konuşacağımız, büyükleri ilgilendiren şeyler var."

Amy, istemeyerek de olsa, bu sefer ne denilmek istendiğini anladı ve baş başa kaldıklarında Lucas, "Açıklayabilirim," dedi.

Bayan Caputo, tamamen bozuk olmasa da fincanının kenarından Lucas'a şöyle bir göz attı. "Sana namus düşkünü kadın havaları yapmak istemem, Lucas..."

"Yapmazsın da zaten."

"Ama nasıldır bilirsin. Amy için kötü bir örnek olsun istemem."

Lucas, "Anlıyorum," dedi ama tam daha fazla açıklamada bulunacaktı ki ön merdivenlerden gelen ağır ayak sesleriyle konuşmayı bırakmak zorunda kaldılar.

Kadın, "Bu da kim acaba," dedi, "günün bu saatinde?"

Bayan Caputo elini önlüğüne silip de ön kapıyı açtığında Lucas, başlarında Polis Şefi Farrell olmak üzere, ellerinde boş karton kutularla iki polis memuru gördü. Farrell kadının eline resmî bir evrak tutuşturdu ve "Bay Raymond Taylor'ın odasından bütün şahsi eşyalarını alıp götürmekle görevlendirilmiş bulunuyoruz," dedi.

"Ne? Neden?"

"Oda hangisi, madam?"

"İkinci kat. Ön oda."

İki polis onun yanından dolandılar, holdeki paspasa özenle ayakkabılarını sildiler ve yukarı çıktılar."

Lucas, "Neler oluyor," dedi.

Farrell eliyle ona kendisiyle birlikte verandaya çıkmasını işaret ederken, "Belki siz bana anlatabilirsiniz," dedi. Onu yanına çekerek, "Şu sizin pansiyon arkadaşınız Ray Taylor söz konusu," dedi.

"Ne olmuş ona?"

"Öldü."

Lucas tek kelime etmeden donakaldı.

"Cesedi iki saat kadar önce bulunmuş. Caddenin öbür tarafındaki arka sokakta. Kasabanın bu bölümü giderek fazlaca tehlikeli bir hal almaya başladı."

Soğuk bir rüzgârın önüne kattığı kuru yapraklar ön bahçe boyunca yuvarlanıp gidiyordu.

Lucas, yanıtı dehşet içinde beklerken, "Ne olmuş ona?" diye sordu.

Farrell, "Genç profesör Andy Brandt'e ne oldu diye de sorabilirdiniz," diye karşılık verdi. "Veya yine üniversiteden olmak üzere hademelerden birinin neden Einstein'a bıçakla saldırdığını da. Benim bütün bildiğim, dostum, ne zaman kötü bir şey olsa bir şekilde sizinle bağlantılı olduğu."

Lucas'ın kafası daha şimdiden allak bullak olmuştu bile. Neden Taylor? O da mı Simone'un otel odasında işbaşında gördüğü şu kötücül gücün önünde bir engel oluşturmuştu?

"Bu durumda, kayda geçmek üzere, dün gece neredeydiniz?"

"Nassau Inn'de."

"Şu Rashid denen kızla mı?"

Ne yalan söylemenin ne de şu anda yukarıda olduğunu ondan gizlemenin bir yararı olacaktı. "Evet." Yine de öğrenmek istediği bir başka şey daha vardı. "Taylor nasıl ölmüş?"

Farrell onu tepeden tırnağa uzun uzun süzdü. "Bu iyi bir soru. Gelin de görün."

Lucas çıkıp paltosunu alana dek -bu arada Simone'un yorganın altına kıvrılarak yeniden uykuya dalmış olduğunu gördü- Farrell çoktan kaldırıma çıkmış, not defterine bir şeyler kaydediyordu. Birlikte köşeyi döndüler ve arka sokağa kadar kısa bir yürüyüş yaptılar.

Taylor'ın cesedi ancak bir morg ambulansının arkasına konacak kadar yerinden oynatılmıştı. Araç arka kapıları açık halde arka sokağa, iki bıçkı sehpasının arasına gerili sarı-siyah şeritlerle çevrilmiş bir alanın içine park etmişti. Adli tıp görevlisi şeridi yana çekerek Lucas'ın yara bere içindeki cesedi görmesine izin verdi.

Farrell, "Brandt'in hakkından ne geldiyse, aynısı Taylor'a olmuş," dedi.

Adli tıp görevlisi şeridi tam yerine takacaktı ki Taylor'ın boynu ve omuzlarındaki gözle görülen pençe yaralarını daha yakından incelemek için Lucas ona engel oldu.

Farrell kendi işine yarar notlar alırken, "Evet. Bunlar ya yırtıcı bir kuşun pençeleri ya vahşi bir hayvanın sivri dişleri. Ya da hangi lanet olası şeyse işte. Ama son araştırmalarıma göre, New Jersey'de öyle çok sayıda ne aslan ne de kaplanımız var."

Lucas, öyle değilse bunun ne olduğunu düşünmek istemiyordu.

Farrell, "Birkaç mermi kovanı bulduk," dedi, "ama o lanet şeye isabet edip etmediğini kim bilir?"

Eğri büğrü çöp tenekeleri ve çukurların ötesine doğru arka sokağa boylu botunca bakarak Einstein'ın arka bahçesine uzaklığını hesapladı. Ve endişeleriyle birlikte suçluluk duygusu da arttı. Taylor'a evi yakından gözetim altına almasını öneren kendisi değil miydi?

Farrell'in, sanki bir fare kokusu almış da yakalayamamış havalarında sürdürdüğü birkaç dakikalık soruşturma sonucunda Lucas kendini temize çıkarmayı başardı. Sonra da sanki kestirmeden gidiyormuşçasına arka sokak boyunca eve doğru yürüdü.

Bütün yol boyunca Taylor'ın bu taraftan geçmiş olduğuna dair bir iz arandı. Gel gör ki bir ayak izine ya da en azından başka bir şeye rastlama olasılığı çok düşüktü ve Lucas tek bir ipucu bile ya-

kalayamadan Einstein'ın garajına kadar gitti. Geri doğru cinayet mahaline bir göz atarak polis şefinin başka tarafa baktığından emin olduğu anda profesörün arka bahçesine balıklama atlayıverdi.

Çimler çoktan sararmıştı, garajın kapısına pırıl pırıl yeni bir asma kilit takıldığı gözünden kaçmadı. Üst kattaki çalışma odasında Einstein'ın öne eğilmiş, bir şeyler karaladığını ve sağ salim olduğunu görebiliyordu. Lucas aklından, en azından en korktuğu şey başına gelmedi diye geçirip tam ortalıktan çekilecekken, profesör sanki bir problem üzerinde enine boyuna düşünmek üzere ara vermiş gibi işinden başını kaldırdı ve arka bahçede onu gördü.

Bir süre ikisi yalnızca bakıştılar ve derken Einstein başını eğip eliyle işaret ederek onu arka kapıya çağırdı.

Öyle çaktırmadan çekip gitmek için artık çok geçti.

Lucas verandaya gidip beklemeye başladı. Az sonra Helen Dukas kapıyı açtı; kadıncağız pek şaşkın görünüyordu.

Kadın, içeri girsin diye kenara çekilerek, "Burada ne işiniz var?" diye sordu.

Lucas bu soruya nasıl yanıt verebileceğini kestiremedi.

Profesör mutfaktan, "Bırak adamcağız önce bir içeri girsin," diye seslendi. "Sonra anlarız neden ziyaretimize geldiğini."

Helen kapıyı kapatırken Lucas, üzerinde havlu kumaşından eski bir bornoz, pijama ve çıplak ayaklarındaysa sarı ve kırmızı boncuklarla süslü mokasen ayakkabıları olan Einstein'la el sıkışıyordu. Einstein onun ayağındakileri fark ettiğini anlamıştı.

Kıvanç içinde ayak parmaklarını oynatarak, "Bir armağan, Navajo kabilesinden," dedi. "Navajo kabilesinden."

Mutfak masasından bir sandalye çekerek Lucas'a oturmasını işaret eden Helen, "Ayağından da çıkarmaz onları bir türlü," dedi. "Bana kalırsa yatağa da onlarla giriyordur."

"Çok rahatlar."

Einstein da bir sandalye çekti ve Helen onlara çay koydu ve masanın üzerine de bir tabak çörek bıraktı. "Bunlar haşhaş tohumu," dedi, "henüz dün pişti."

Lucas, Einstein'ın hoşnutluk dolu bakışları altında, hiç nazlanmadan buyurdu ama çörek öylesine kuruydu ki bir yudum sıcak suyla ancak yutabildi. Lucas onu her ne kadar ara sıra yakından görmüş olsa da Einstein o gün gözüne hiç olmadığı kadar neşeli ve heyecanlı görünüyordu. Belki ya tatile falan çıkacaktı ya da Lucas'ın kendisine çaktırmadan tütün getirmiş olduğunu umut ediyordu.

Helen, "Bütün gece ayaktaydı," dedi, "bir aşağı bir yukarı dolaştı." Helen, pes der gibisinden derin bir iç geçirdi. "Belki siz ona ara sıra da olsa dinlenmesi gerektiğini söylersiniz. Artık hiç de genç değil."

Einstein yumruğunu sıkarak, "Ama fikirler geldiğinde onları elden kaçırmamalısın," dedi. "Yoksa bazen geri gelmeyebilirler."

Helen, "Şöyle sıkı bir gece uykusundan sonra da gelebilirler," diye yanıt verdi.

Lucas içinden, eski karı kocalar gibi didişiyorlar, diye geçirdi.

Einstein doğrudan konuğuna, "Üstelik dün gece bayağı iyi geliyorlardı," dedi. "*Ja*, şu benim yaşlı beynim yeniden gençleşmişti."

Lucas, bırakın en baştan savma yanıtı, herhangi birinden bile bir şey anlayamayacağını bile bile, "Neyin üzerinde çalışıyordunuz?" diye sordu.

"Öyle pek kuramsal değil de, daha bir uygulamalı problemdi," dedi. "Yapacağıma söz verip de bir türlü çözemediğim bir şeydi. Üstünden defalarca gittim. Haftalardır çözemiyordum."

Helen, birkaç kap kacağı kurulayıp rafa yerleştirirken, "Umarım artık çözmüşsünüzdür," dedi.

Adam son derece sevinç içinde, "Çözdüm," dedi. "Yanıtları kâğıda döktüm ve bir zarfa koydum ve artık bir parça dinlenebilirim. Belki de Tinef'le Carnegie Gölü'ne açılabilirim. Kutlamak için."

Helen, "Bu gün yelken açmak falan yok," dedi. "Hava raporu yağmurlu diyor."

"New Jersey'deki hava raporları her zaman yağmurlu der."

"Bu akşam Kurt'la Adele'e briç oynamaya gideceğiz."

"Onunla öğleden sonra yürüyüşe çıkacağız. Daha sonra oynayabiliriz."

Besbelli ki böyle atışmaktan hoşlanıyorlardı ve kapı zili çalmasaydı yaylım ateşini kesmeyeceklerdi.

Helen, "İşte geldiler bile," dedi. "Hiç geç kalmazlar."

Lucas koridor boyunca baktığında Helen'in holdeki masanın üzerinden bir zarfı alıp ön kapıyı açtığını, onu asker üniformalı iri yarı bir adama teslim ettiğini gördü. Lucas'ın gözüne daha ilerideki kaldırımın yanına park etmiş, egzozundan havaya kuştüyü biçiminde dumanlar savurarak rölantide bekleyen bir cip ilişti.

Bu üniversitenin işi değildi; profesörün de bizzat dediği gibi uygulamalı bir şeydi. Ordunun alelacele bir kurye yollayıp sonuçlarını aldıracağı kadar da büyük öneme sahip bir şeydi. Aklına, Einstein'ın çalışma odasında gördüğü, Beyaz Saray'dan yollanmış o mektup geldi.

Bu alışverişi, sessizlik içinde de olsa, Einstein da oturduğu yerden son derece dikkatle izliyordu. Yüzündeki çizgiler iyice derinleşmişti ve ak saçlarına, her zaman olduğu gibi, sanki yumurta çırpıcısıyla şekil verilmişti. Birçok insan, onun yanındayken kendilerini sanki dünya dışı bir varlıkla, sanki biraz farklı ve diğer insanlara göre daha yüksekçe bir düzeyde varlığını sürdüren biriyle oturuyormuş gibi hissettiklerini onun yüzüne söylemişti. Lucas'ın yakın bir zamanda bir dergide okuduğu makaleye göre, onun bakışları "evrenin sınırlarına kadar uzanıyordu." Evet, gülünç aksanı ve pos bıyığıyla ufak tefek yaşlıca bir adamdı ama aynı zamanda, tuhaf bir biçimde, eski sofulara, yüksek bir dağın tepesinde büyük yalnızlığı yaşamış ve o yüce noktadan hiç kimsenin göremediğini görmüş, hiç kimsenin yapamadığı şeyleri yapmış, şu Aziz Antonius gibi münzevi ya da kutsal adamlardan birine de benziyordu. Eski püskü bornozu ve boncuklu mokasenleriyle bile etrafına yüreklilik ve bilgelik ve yardımseverlik ışığı saçıyordu.

Kapı kuryenin ardından kapanıp da yeniden Lucas'a döndüğünde, kaşlarının bu derece çatılması ve bir iki saniye kadar

böylesine korkunç bir rüyadan uyanmış bir insan gibi görünmesi işte bu yüzden tuhaf gelmişti. Koltuğunda yerinde duramıyordu ve bir an Lucas'a, adam sanki koltuğundan fırlayacak, askeri geri çağıracak ve zarfı geri alacakmış gibi geldi.

Lucas, "Kendinizi iyi hissediyor musunuz, profesör?" diye sordu.

Einstein yalnızca ürperdi ve bir eliyle gözlerini ovuşturdu. Titreme gözünden kaçmayan Helen, "Size çorap giymenizi söylemiştim. Gribe yakalanacaksınız," dedi.

"*Ach*, 1938 yılından beri grip olmuyorum ben."

Kadın bir kâseye biraz süt koydu ve sobanın yanında yere bıraktı. "İyi o zaman, grip olduğunuzda sızlanmayacaksınız ama."

Fincanını yeniden doldurmak üzere çaydanlığı eline aldığında, Lucas elini kaldırdı ve "Gerçekten gitmem gerek," dedi.

Ön basamaklarda gözüne, korkulukların etrafında dolaşan, sonra salınarak mutfağa ve onu beklemekte olan süt kâsesine yönelen bir kedi çarptı. Hayvan Lucas'ı gördüğünde olduğu yerde çakılıp kaldı. Einstein oturduğu yerde dönerek, "Hah, işte geldi benim minik ilham perim," dedi.

Ama kedi kılını bile kıpırdatmadı.

Helen, "Gel pisi pisi," diye ona seslendi. "Gel de kahvaltını et."

Einstein sözüne devam ederek, "Gece geç vakit," dedi, "bu kedi bana arkadaşlık yapmaya geldi. O kadar yükseğe, pencereme nasıl çıkabildi, bilemiyorum. Ama camı tırmalayınca ben de onu içeri aldım. Beni uyku tutmadığını biliyor olmalıydı."

Helen ona, "Ilık süt," dedi, "bu gece yatağa girmeden önce bir bardak ılık süt içeceksiniz."

Einstein, "Ara sıra," dedi, "ya karatahtaya yazarken beni izledi ya da kucağıma oturup denklemlerimi çözmekte bana yardımcı oldu."

Helen öne doğru eğilip ellerini çırparak kediye, "Hadi bakalım," dedi, "gel de ye yemeğini. Profesör bunu hak ettiğini söylüyor."

Kedi kâseye doğru yaklaştı, bir iki koklayıştan sonra diliyle yalayarak içmeye başladı.

"Çözümler," dedi, "sanki yine yirmi yaşımdaymışım gibi ardı ardına geliverdi."

Sanki kendi hakkında konuşulduğunu anlamış gibi kedinin kulakları seğirdi.

Lucas ayağa kalkarak çay ve çörekler için onlara teşekkür etti ve Einstein, "Bir ara gelip benimle birlikte yelken açmalısın," dedi.

Her ne kadar profesörün denizcilerinden duyduğu kadarıyla bir can yeleğini sırtından hiç çıkarmaması gerektiğini bilse de, "Mutlu olurdum," dedi.

Kapıyı açtığında morgdan gelen ambulansın, tepe flaşörlerini yakarken, sirenini açmadan arka sokak boyunca yalpalayarak ilerlediğini gördü.

Helen kapıyı hemen kapatmasını işaret ederken, "Çabuk – cereyan," dedi.

Lucas'ın içeride gördüğü son şey, mutlu bir biçimde bıyıklarını yalarken ona adeta gördüğü en şanslı fare sensin der gibi arkasından bakan kediydi.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Simone içinden, sıcak su konusunda haklıymış, diye geçirdi. Su soğumadan önce ancak sabunlanmıştı duşun altında. Ama Lucas'ın saçakların altına eğretiden yapılmış bu daracık tuvaletin içinde nasıl olup da sağa sola dönebildiğine akıl erdiremiyordu. Alelacele durulandı, giyindi ve onların yanına, aşağı inmek üzere cesaretini toparlamadan önce elinden geldiğince derli toplu görünmeye çalıştı. İlaç dolabının dışında odada ayna olmaması işini bayağı bir zorlaştırmıştı. Yine elinden geldiğince saçını topladı, düzeltti ve fazladan çektiği o birkaç saatlik uykunun -saat neredeyse öğleni gösteriyordu- cildinin rengini az da olsa normalleştirmiş olduğunu görünce sevindi.

Artık kafasını da bir toparlayabilseydi. Nassau Inn'de çektiği o sıkıntılar kafasından defetmesi gereken türde şeylerdi.

Lucas'ın odasının kapısını kapatıp, paltosunun yaka altına bir eşarp doladıktan sonra, aşağıdan gelen seslere bir kulak vermek için duraksadı. Daha önce sanki erkek sesleri duymuştu -ve uykusunda başının üzerinde vızıldayıp duran helikopterler görmüştü- ama artık bir alt kattan duyabildiği tek ses bir elektrikli süpürgenin vınlamasıydı. Oraya inip de ön odaya bir göz attığında orada, saçlarını mavi bir bezle toplamış, bir Hoover süpürgeyi yerde ileri geri hareket ettiren bir kadın gördü; pansiyon sahibesi oydu herhalde. Masanın ve şifonyerin çekmeceleri açıktı ve boştu, tıpkı gardırop gibi; Simone onun içinde tel askılardan başka bir şey göremedi. Yatağın üzerinde çarşaf falan yoktu.

Simone, "Merhaba," dedi ama elektrikli süpürgenin gürültüsü sözlerini yuttu. "Bayan Caputo olmalısınız," diye eklerken yeniden, "Merhaba," dedi.

Pansiyon sahibesi bu sefer onu duydu ve başını kaldırıp bakarken süpürgeyi kapattı ve "Ah, merhaba," dedi.

"Adım Simone... Rashid."

"Evet biliyorum."

İkisi karşılıklı oldukları yerde dikilip kalırken, hangisinin önce konuşması gerektiğine karar veremiyorlardı.

Sonunda sessizliği bozan Bayan Caputo, "Siz ve Lucas birlikte mi çalışıyorsunuz?" diye sordu.

"Evet, üniversitede."

"Orada profesör müsünüz?" diye sorarken sesinde bir parça merakla karışık hayranlık ifadesi vardı, belki de kafasında -üstelik de böyle genç yaşta- bu pozisyona ulaşabilmiş bir kadın olamaz düşüncesiyle.

"Yo, hayır, ben yalnızca geçici olarak orada bir projeye yardımcı oluyorum."

Bayan Caputo gergin bir tavır içinde başını sallayarak anladığını belli ederken sanki odanın içinde bu işe yaramaz baş belasından başka tartışacak birini arıyor gibi etrafına bakındı.

Simone, "Sanki biri taşınmış gibi görünüyor," dedi.

Kadın, "Evet, hem de henüz bu sabah," derken bakışlarını iyice başka tarafa çevirdi. "Hiç beklenmedik biçimde."

"Bu gece burada kalmama izin verdiğiniz için size özellikle teşekkür etmek istiyorum. En hafif deyişle, başım beladaydı. Burada kalmayı sürdürmemin uygun düşmeyeceğinin farkındayım."

Bayan Caputo, "Evet, korkarım haklısın," diye ona katıldı. "Bunun tek nedeni, yani, evli olmayanların aynı odada kalamayacaklarına dair bu şehirde geçerli prensipler ve bir de düşünmem gereken bir kızım var. Onun yanlış şeyler öğren..."

Simone, "Daha fazla söze gerek yok," diye onu rahatlattı. "Tamamıyla anlıyorum."

"Özür dilerim ama..."

"Kasabada bir yer bulacağımdan eminim."

"Eminim bulursunuz. Aslında size öneride bulunabilirim..." Derken, eli hâlâ elektrikli süpürgenin üzerinde şöyle bir duraksadı ve Simone'un aklına da aynı şey geldi. Birkaç saniye boyunca bu fikir bir sinekkuşu gibi havada salınıp durdu. "Tabii eğer bu mahalleye yakın bir yerde kalmak isterseniz..."

"İsterim."

"Ve eğer Lucas'a yakın oturmak işinize yarayacaksa..."

"Yarar tabii."

Bayan Caputo tam da toplanmak üzere olan odanın içinde göz gezdirerek, "O zaman, yani, belki de," dedi, "bu odayı kiralamak ister miydiniz? Artık tamamıyla temizlenmiş durumda ve ütüleri yapılır yapılmaz bu öğleden sonra yatağı da yepyeni biçimde hazır ederim."

Bu Simone adına, onu tepeden tırnağa içine alan bir rahatlama dalgasıydı. Büyük bir sevinç içinde, "Evet," dedi, "evet tutarım bu odayı. Çok iyisiniz."

"Haftada on beş dolar size uyar mıydı?"

"Tamamıyla. Bu oda harika ve Lucas'la iş görüşmelerimizi kesintisiz sürdürmemizi sağlayacak." Caputo, bu son bölümde kızın durumu allayıp pulladığı şüphesine kapıldı.

Bayan Caputo işi böylesine kotarmış olmaktan da mutluydu. "Evet, bana kalırsa, siz burada, o üst katta, her şey yolunda gidecektir. Durumun uygunluğu falan gibi de bir sorun çıkmayacaktır." Gözleri parıldayarak yeni kiracısına baktı. "Eh o zaman, mekâna hoş geldin."

"Teşekkür ederim."

"Yeni anahtarlar yaptırmam gerekecek."

"Acelesi yok. Lucas'a ön kapı anahtarının bir kopyasını yaptırtırım."

"Tabii. Bu çok işe yarar."

"Ancak bir bulabilsem onu. Nereye gittiğini söyledi mi size?"

"Yo. Korkarım hayır. "Kampüste, çalışma odasında olabilir mi?"

Simone, "Bir bakarım oraya," dedi. Ve sevinç içinde elini sallayarak hoplaya zıplaya merdivenlerden aşağı indi ve ön kapıdan çıkıp gitti. Daha beş dakika önce o gece sığınacağı güvenli bir liman bulmaya çalışıyordu –ya da güvenli olabilecek her hangi bir liman– ve artık buluvermişti işte... hem de Lucas'ın burnunun dibinde. Ne şahaneydi.

Gün de öyleydi. Soğuktu, güneş kocaman kar beyazı bulut kümelerinin arasından parlarken, kuvvetli bir rüzgâr sonbahar yapraklarını karıştırıyordu. Bu temiz havadan yararlanan yalnız kendisi değildi – caddenin öbür tarafında tanıdık bir sima, eski püskü deri ceketi sırtında, ellerini arkasında kavuşturmuş Einstein da, baykuş tipi gözlükleri ve uzun bir paltosuyla bir diğer adamı yanına almış, keyifle tur atıyordu. Eğer yanılmıyorsa şu Avusturyalı matematikçiydi. Yoğun ve heyecanlı bir sohbete dalmış gibi görünüyorlardı ve Carnegie Gölü'nü çevreleyen koruluğa doğru giden yola doğru dönerlerken, Einstein'ın başını arkaya atarak kahkahalarla güldüğünü gördü. Sıska arkadaşının sırtına şamarı indirdi ve Almanca olması gereken karmakarışık bir şeyler söyledi.

Ne konuştuklarını bilmeye can atıyordu.

FitzRandolph Kapısı'ndan geçtikten sonra Lucas'ın çalışma odasına yönlendi ama sanat müzesinin önünden geçerken, ana girişin önündeki meydana inmiş olan bir askerî helikopterin acayip görüntüsüyle karşılaştı – uzunca, yeşil-kahverengi renklerde boyanarak kamufle edilmiş bir helikopterdi.

Rüyasında helikopterler görmüştü ya, işte gerçek olmuştu.

Daha önceden tanıdığı bir kampüs koruma görevlisi kapıdaydı ve nöbetçi asker onun içeri girmesine engel olduğunda, adam elini sallayarak Simone'u içeri aldı. İçeride galerilerde in cin top oynuyordu ama koruma tarafından acayip gürültüler duyuluyordu. Bağırış çağırışlar yükselirken, çekiçler inip kalkıyor, beton zeminde hareket eden tekerleklerin sesi geliyordu. Kapı girişinde dikildiğinde, şapkasında madeni parlak pullar ve kollarında sırmalı şeritlerle,

ful üniformalar içinde bodur bir subayın, kemik sandığının durduğu platformun etrafına toplanmış askerlere haykırarak emirler yağdırdığını gördü.

"Helikopter öyle herkesi beklemez, beyler. Bu, yaptığınız işi daha hızlı yapmanız gerektiği anlamına gelir."

Başı sarkofagusun öbür tarafından ortaya çıktığında Lucas'ın, "Daha hızlı hareket ederlerse hasara neden olurlar, Albay," dediğini duydu. Bir elinde dayanıklı bir yapışkan bant rulosu, diğerinde de bir metre vardı. "Buzdolabı taşımıyoruz. Binlerce sene eski bir tarihî eseri naklediyoruz."

Macmillan, "İşini sonuna kadar doğru yapan biziz," diye karşılık verdi. "Biz onu taşıyoruz çünkü siz ve iş arkadaşlarınız o şeyi güvenli bir biçimde koruyamadınız."

Simone, "Ama daha işimiz bitmedi ki," dedi.

Albay ve diğerleri bir anda ona döndüler.

"Nereye götürüyorsunuz onu?" diye sordu.

Albay, "Sanırım Bayan Rashid, değil mi?" dedi.

"Evet."

"Onu ben ve OSS örgütü dışında kimsenin bilmediği bir yere götürmeyi planlıyorum."

Mermer sandığın alt tarafı yarıya kadar naylonlara sarılmıştı; bağlanmak üzere bekleyen halatlar kapağın üzerine atılmıştı. Onun hâlâ üzerinde durduğu kısa rampanın önüne tekerlekli çelik bir araba çekilmişti.

Simone, "O zaman acemiler olarak öncelikle o ipleri nereye koyduğunuza dikkat etmeyi bilmelisiniz," dedi. "Taşın kenarlarında ipin değdiği herhangi bir yerindeki zaten aşınmış oymaları sürtünmeyle yok etme riskiniz var."

Lucas, elini dikkatlice kapağın tam ortasına koyup bir göz kırpışıyla Simone'un dikkatini elinin değdiği yere çekerken, "Bu doğru," dedi. "Ben de tam bunu söylüyordum ona."

Gördüğü kadarıyla, biri sanki bir keski ya da kazıkla saldırmış gibi su mermeri tam o noktada çentilmiş ve oyulmuştu.

Lucas, "Elmas işareti," diye homurdandı, "yok olmuş."

Macmillan, "Tam ne dediniz siz?" diye meraklandı.

"Halatların altına daha çok yastıklama yapmalısınız dedim."

Simone başıyla onu onayladı. İçine konulduğu şeyin mührünü yok etmek oldukça akıllıcaydı. Şeytan, onun kendisini hapsetmek amacıyla bir daha hiç kullanılamaması için mermer sandığa saldırarak, zarar vermişti.

Albay bir elini yaverlerinden birine doğru uzatarak, "Envanter," dedi ve anında avucuna bir pano tutuşturuldu. Ekli kâğıtlara bir göz attı. "Bu sandığın içinde başka eşyalar da olduğu belirtiliyor - kemikler, bir haç, bir değnek ya da sopa falan gibi bir şey. Bunları da istiyoruz."

Simone içinden, tabii isterler, diye geçirdi. Kemik sandığı, içinde sakladığı hem iyi hem de kötü güçlerin bir kabıydı sadece. Onlarsız, yalnızca işlemeli kapağı ve üzerinde karman çorman sembol ve yazıları olan mermer bir sandıktan başka bir şey değildi. Babasınınki de olmak üzere birçok cana mal olmasına karşın Simone onu yitirmek üzere olduğuna hayıflanıyordu. Albaya sorulacak olsa, Simone ve Lucas şanslarını denemişlerdi ama bu ikili işi yüzüne, gözüne bulaştırmıştı. Helikoptere bir yüklendi mi onu bir daha asla göremeyeceğini Simone iyi biliyordu. Ya da herhangi başka biri, diye kendi kendine sordu.

Koruma salonunda etrafa saçılmış duran onca sandık, karton kutu ve ayaklı sehpaya bakarak, "E?" dedi, "neredeler? Hangi kutuları alıyoruz?"

Lucas elindeki yapışkan bandı ve metreyi tezgâhlardan birinin üzerine bırakırken, "İstediğiniz şeyler burada değil," dedi. "Ama sizin için getirtebilirim."

Elinin tersiyle panoya vurarak, "O zaman ne bekliyorsunuz ki?" dedi, "şu sarkofagusu helikopterin kargo bölümüne yerleştirene dek onları burada hazır bekliyorum. Beni geri gelmeye zorlamayın."

Macmillan yaverine sarkofagusu paketlemeye devam etmeleri emrini verdikten sonra Lucas'la Simone birlikte karanlık galerilerden

geçerek dışarı, gün ışığına çıktılar. İçeri girerken açık ve cam gibi parlak gökyüzü bulutlanmaya başlamıştı; New Jersey'in havası, kısa sürede fark ettiği üzere tam bir fahişe gibi oynaktı.

Lucas, "Elimden geleni yaptım," dedi, "ama onun götürülmesi emri çoktan verilmişti. Elimizden bir şey gelmez artık."

Simone, "Belki de böylesi daha hayırlı olacak."

"Senin bunu dediğini duyacağımı hiç sanmıyordum."

"Bunların hiçbiri aklımın ucundan geçmemişti. Ne buraya geleceğim ne bir gün babamın küllerini bir iskeleden savuracağım. Bırakalım OSS sarkofagusu nereye isterse oraya gömsün, ister bir tuz madenine, ister bir banka kasasına ya da önceden planlamış oldukları herhangi bir yere."

Kıvrılarak Guyot Hall'a giden patikada yürürlerken Lucas, "Ya kalıtlar?" dedi.

"Onlar artık öyle işte."

"Ne zaman böylesine kaderci oldun sen? Bunu son konuştuğumuzda savaş baltanı çıkarmak üzereydin."

"Hâlâ öyleyim. Ama o sandığın içinde her ne vardıysa, artık orada değil. Ve bunu yapan eğer bizsek, bana kalırsa o zaman bütün bu iş bitmiş demektir."

"Ya sandığın içindeki o her neyse duruma bu gözle bakmıyorsa?"

"O zaman bir yerlerde pusuya yatmış bizi bekliyor olabilir." Simone bol tüylü kuyruğuyla ceviz peşinde koşturan bir sincabı işaret ederek, "Şu sincabın içinde bile pusuya yatmış olabilir," dedi, "ya da ağaçlardaki şu kuşların içinde. Şeytan bu günlerde aynı anda her yerde ve hiçbir yerde. Bundan kaçış olmadığını anlamak istiyorsan o kâğıtları okumalısın."

Guyot Hall'a yaklaşırlarken kızın kulağına kargaların gaklama sesleri çalındı ve saçakların bekçiliğini yapan o sırıtkan yaratık heykellerinin arasında küme halinde toplanmış olduklarını gördü. Pencereleri açık, Delaney'in laboratuvarında ışıkların hâlâ yanıyor olmasına karşın bina sanki boş gibi duruyordu.

Simone, "Tanrı'ya şükür ki yerinde," dedi.

"O hep oradadır zaten."

Sergi salonu her zamanki gibi loştu ve tam yarısına gelmişlerdi ki, Lucas birden ağzı bir karış açılmış halde olduğu yere çakıldı.

Simone arkasına döndüğünde cam dolaplardan birinin kırılmış, kapısının da menteşeleri üzerinde ileri geri sallanıyor olduğunu gördü.

Lucas fısıldarcasına, "Ah hayır, yine mi?" dedi.

Lucas'ın yanına gidip, dolaba baktığında, bir çift kayışın kurutulmuş et şeritleri gibi boşta sallandığını gördü. Bu sefer, dolabı karıştıran her kimse, camın üzerinde kanlı bir iz bırakmamıştı -Simone'a, bir pençe öfkeyle kilidi tırmalamış gibi geldi- ama Caithness Adamı'nı olduğu gibi kazığından çıkarıp götürmüştü."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Gödel, "Eğer tanrısal bir varlık, kanıtlamış olduğum gibi, herhangi bir evrende bulunabiliyorsa, o zaman bu *onun var olduğu* anlamına gelir," diye anlatıyordu, "ve *hepsinde birden*."

Kantını açıklamaya öyle bir kendini kaptırmıştı ki Washington Caddesi'nde kaldırımdan aşağı inip de hız yapan bir Studabaker'ın altında kalacakken onu tutup geri çeken Einstein olmuştu. Genellikle kurtarılma gereği duyulan hep Einstein olurdu; gerçekten de bir gün düşünceleri içinde öylesine kaybolup gitmişti ki açık bırakılmış bir lağım deliğine düşmüş ve zorlukla geri tırmanıp çıkarken oradan geçmekte olan bir foto muhabirine resmî gazeteye basmasın diye yalvarmıştı.

"Ve bütün bu evrenler dönüp duruyorlar, *ja*?"

Atkısını paltosunun yakasına daha bir sıkıca dolarken Gödel, "Tabii," diye yanıt verdi. "Bunun üzerinde fikir birliğine varmıştık sanırım."

Einstein, Gödel'i sohbetinde dönüp dolaşıp aynı yere geldiği atlıkarıncasından indirmek için çareyi yeniden şakalaşmakta bularak, "İyi de, şu senin Tanrı'nın başı dönmez mi o zaman?" dedi. İyi biliyordu ki Gödel ruhlar âlemine ve daha da açıkçası öbür dünyaya olan takıntısını en fazlasından entelektüel bir meşgale olarak geçiştirmeye çalışıyordu ama Einstein dostunu iyi anlıyordu. Gödel ölümün, ağız kapatılmadan hapşırmadan tutun da bir ton balıklı sandviçe kadar, her şeyin içinde pusuya yattığından korkan bir adamdı. Yok olup gitme düşüncesi öylesine ağır basıyordu ki

soyut matematik üzerine harcansa çok daha yararlı olacak uzun saatlerini yaşamın belli bir sonu olmadığını, yalnızca bir gezegen ya da boyut değiştirme olduğunu kanıtlamaya adıyordu. Einstein onun bu optimist düşüncesine -eğer buna optimist düşünce denilebilirse- katılmıyordu. Helen'e çoktan katı talimatlarını vermişti bile; zamanı geldiğinde mutlaka yakılacak ve külleri dört rüzgâra karşı savrulacaktı. "Neden Adele gibi birinin domates ekip yetiştirebileceği bereketli bir toprak parçasını harcayayım ki?" diyordu.

Ana yolu terk edip de Carnegie Gölü'nün kıyılarına inen ağaçlıklı yola saptıklarında, düşünceleri bir anda, esrarengiz bir öfke içinde, bir gece önce yaptığı işe gidivermişti. Sanki bundan kırk sene önceki fotoelektrikten tutun da görecelik teorilerine kadar her şeyi oluşturduğu o eski gücü fazlasıyla geri gelmişti. Zihnine giren ve karatahtada çiziktirmesi gereken bilgi ve denklem yığını ile başa çıkmak için yapabileceği tek şey buydu ve sonra, çözüme ulaştırıldıkları anda bunları bir deftere geçirip bir kurye aracılığıyla New Mexico'daki o huysuz Oppenheimer'a gönderebilirdi. Bu sanki kulağına yanıtlar ve yüreklendirici sözcükler fısıldayan bir ses gibi gibiydi, zar zor duyabildiği garip bir ses.

Sanki eline görünmeyen bir gücün, görünmeyen bir varlığın, bir melek ya da işin tabiatı göz önüne alındığında belki de görevi son çetin problemlerin çözülmesini garanti altına almak ve şimdiye kadar ortaya çıkarılmamış en ölümcül silahı kusursuzca yıkıcı varlığına kavuşturmak olan bir şeytanın hükmettiğini hissettiği anlar da olmuştu. Öyle ki ölümcül havasını içgüdüsel bir biçimde aklma getiremeden bir askerî resmigeçidi bile izleyemeyecek kadar savaş karşıtı olan bir adam için, ne kadar gönülsüzce de olsa, böyle bir şeyin altyapısını hazırlamak yeteri kadar alaycı bir durumdu; böyle bir silahın gerçekten yapılmasında gizliden gizliye aracı olması kesinkes akıllara zarardı.

Einstein, "Adele bu akşam sizde briç oynayacağımızı söylüyor," dedi.

"Evet. Öyle."

Einstein, "Cüzdanımı evde bırakacağım," dedi, "geçen sefer neredeyse iki dolarımdan oluyordum."

Gödel, "Kiramızı öyle ödüyoruz biz," dedi ve Einstein kahkahayı bastı. Kurt pek espri yapan biri değildi - o gün ruh hali epey iyi olmalıydı.

Hafif bir esinti bazı yaprakları yürüdükleri patika boyunca uçuşturdu ve Gödel paltosuna daha bir sıkıca sarıldı. "Bu havaya göre fazla ince giyiniyorsun, Albert."

"Ben havaya göre değil, olması gerektiği gibi giyinirim. Gölde yelken açmak için iyi bir gün üstelik."

"Bugün sana katılabileceğimi sanmıyorum."

Einstein güldü ve "Yo, dostum, seni o sıkıntıya bir daha sokmayacağım. Bir daha asla."

"Ben kayıkhanede beklerim seni."

Einstein, "Bu iyi fikir. Orada ıslanmaz, hem de ısınırsın," dedi, "zaten havluların nerede olduğunu biliyorsun."

Gödel gökyüzüne bakarak, "Umarım bu sefer onlara ihtiyacım olmaz," dedi, "yine de sana lazım olabilir gibi görünüyor."

Einstein da fark etmişti onları - doğu tarafında uzaktan görülen kocaman şişkin bulut yığınları. "Güneşi yitirmeden çok önce çalışma odama geri dönmüş, Helen'in elinden keyifle çay içiyor oluruz, merak etme."

Kayıkhane göründüğünde Einstein *Tinef* adını verdiği yelkenlisini suya indirmeye kararlıyken, Kurt da bir o kadar rüzgârdan uzak durmaya kararlıydı. İçeri girdiklerine Kurt, içinde dürbünlerin, çıkış tabancasının ve ilkyardım setinin olduğu dolabın yanına bir sandalye çekip oturdu. Paltosunun geniş mi geniş cebinden bir kitap çıkardı -Einstein'ın kanısına göre bu Kant'ın o eski püskü *Saf Aklın Eleştirisi* kitabıydı- gözlüklerini ayarladı ve kendini yüksek düşüncenin âlemleri içinde kaybetmeye hazırlandı.

Einstein'a sanki pencerenin önünden hızla bir şey geçti gibi geldi ve aklına o ormandaki ayının buralarda ara sıra göründüğü geldi. Adam korkudan bayılmasın diye bunan Kurt'a söz etmemişti. "Fazla

oyalanmamalıyım," diyerek pencereye gidip dışarı bir göz attı. Ama bütün görebildiği, başı önünde, kanatlarını sıkıca sarmış, yüksekçe bir dalda sessizce ve kös kös oturan bir gri baykuştu. Kurt okurken rahatsız olmasın diye alçak bir sesle, "Sen ve ben, biz akrabayız," dedi. "Bir çift bilge kuş." Ardından kapı anahtarlarını masanın üzerinde bıraktı -teknenin burnu havaya kalktığında birkaç kere düşürmüştü onları- ve "Eh, rahatsın, değil mi Kurt?" diye sordu.

"Oldukça.

Kayıkhanenin gıcırtılı kapısını çekip kapattıktan sonra iskeleye, bir önceki gezi sonrası *Tinef*'in bağlandığı yere doğru yürümeye başladı. Düğümlerin sertliğinden anladığı üzere ondan sonra biri gelmiş ve bağlama işini daha bir sağlamlaştırmıştı. Gülümsedi. Bazen ona öyle geliyordu ki sanki bütün toplum -üniversite, enstitü, kasaba halkı- onun esenliği ve rahatlığı için dostça bir seferberlik içindeydi ve onun arkasını kolluyordu. Berlin'in o entelektüel ve kültürel telaşı içinden çıkıp böylesine küçük bir taşra kasabasına ilk iltica ettiğinde ona sanki can sıkıntısından patlarmış gibi gelmişti ama zamanla burada kendini evinde gibi hissetmeye, bu ücra yerin sessiz sevimliliğinden hoşlanmaya başlamıştı.

Teknenin içine oturup da onu iterek iskeleden uzaklaştırırken, neredeyse dengesini kaybedip suya yuvarlanacaktı. Kurt onu kayıkhanenin kapısında pejmürde bir halde dikilirken görse amma eğlenirdi ha - o yağmura yakalandıklarında olduğu gibi donuna kadar ıslanmış bir halde.

Kıyıdan uzaklaşınca salma omurgayı indirdi, sarı yelkeni çözdü, onu yükseğe çekerken, diğer branda bezin uyduruk bir biçimde pruvaya toplanmış olduğunu fark etti. Onu acaba kendisi mi böyle bırakmıştı? Öyle yapmadığını kesinlikle hatırladı ve ona gizlice yardımcı olan, düğümlerini sıkılaştıran o insanın da böyle bir şey yapması, brandayı bir yığın halinde oraya bırakmış olması akla yakın görünmüyordu. Üstelik bu tekneye bile ait değilmiş gibi görünüyordu; daha çok kürekçilerin teknelerini örtmeye yarayan brandalara benziyordu.

O kadar yer dururken bunu oraya kim koymuş olabilirdi ki?

Serin bir esinti yelkeni doldurdu ve onu alıp gölün grimsi mavi sularına taşıdı. Einstein deri montunun fermuarını boğazına kadar çekti –sonuç olarak, Kurt yaklaşmakta olan havaya göre belki de daha bir uygun giyinmişti– ve bir eline dümen yekesini, diğerine de yelken ipini aldı. Her zaman olduğu üzere, günlük yaşamın bütün o dünyevi ve genellikle sinir bozucu kaygılarını geride bırakmaya ve telefonların hiç çalmadığı, kapıların hiç vurulmadığı, nefes nefese kuryelerin en son çizim ve hesaplamalarını alıp götürmek için el uzatmadığı bir âleme geçmeye başladığını hissetti.

Gözleri güneyde yana kaykılmış bir düğün pastası ve sonra da sık ağaçlıklı bir sahili andıran bulutların yükseldiği gökyüzünü taradı. Her ne kadar bazı ağaçlar çoktan yapraklarını dökmüş olsalar da, diğerleri hâlâ ikindi güneşinin altında parıldayan kırmızı ve sarı renkte yapraklarla bezeliydi. Kıyıda, ellerinde kovaları ve oltalarıyla iki çocuk ona el salladı ve o da yekeyi sağlama alarak onlara karşılık verdi. Sarı yelkenli mavi teknesini gölde tanımayan yok gibiydi.

Rüzgâr sertleşti ve pruvadaki branda yığınını örseledi. Onu can yeleklerinin durduğu oturma yerinin altına sokuşturmalıydı ama artık çok geçti. Yaşamı boyunca onca yelken açmış olmasına karşın hâlâ acemi bir denizci olarak kaldığının farkındaydı –bir keresinde teknesini dalgınlıkla sığa oturtmuştu, bir diğerinde de bir dubaya bindirmişti– ve işin daha da kötüsü, zorlukla bir kulaç kadar yüzebiliyordu. Yüzme her zaman kazanmak istediği bir beceriydi ama buna hiç vakit bulamamıştı.

Branda bir kez daha örselendiğinde şaşırıp kaldı. İyice dikkatle baktığında brandanın sanki altında bir şey saklanıyormuş gibi kabarık durduğunu fark etti. Rıhtım farelerinden biri olabilir miydi? Bez bir kez daha kıpırdayınca altında saklanan bir şey olduğundan artık şüphesi kalmamıştı. Bir an için geri dönüp iskeleye yönlenmeyi düşündü ama bildiği kadarıyla bir sıçan bile ondan

uzak durmak isteyecekti. Belki de iskeleye varana dek saklanmayı yeğleyecek türde daha sevecen bir yaratıktı, bir sincaptı örneğin.

Tekne burun kaldırınca yelkene asılmak zorunda kaldı. Yandan aşan su teknenin içine dolunca branda yığının ıslanmasına neden oldu. Altında saklanan her neyse bu su baskınından rahatsız oldu ve brandayı geri çekti ve daha sonra, herhangi bir fare ya da sincabın yapamayacağı kadar çadır biçiminde yukarı kaldırdı. Bu Einstein'ın oturduğu yerde korku içinde geri çekilmesine neden oldu.

Yoksa teknenin içinde bir ayı mı vardı, Tanrı aşkına?

Onun adına bunun ilk belirtisi o şey iyice ayağa dikildiğinde ortaya çıktı – ve ardından onu şok eden bir biçimde üzeri pıhtılaşmış kanla kaplı etli bir el ıslak brandanın altından ona doğru uzandı.

Bir sonra örtüyü tamamıyla üzerinden attı ve köşeye sıkıştırdığı bir tavşana bakan bir kakım gibi gözlerini doğrudan onun gözlerinin içine dikti.

KIRKINCI BÖLÜM

Lucas boş dolabın önünden ayrılarak hışımla merdivenlere doğru koşarken, "Hadi!" diye Simone'a seslendi. Merdivenleri üçer üçer atlayarak çıktı ve son dönemece girmiş safkan bir beygir gibi sahanlığı döndü ve birkaç saniye içinde üst kata vardı. Koridorun ilerisinde Delaney'in kapısının açık olduğunu ve floresan ışığının muşamba zeminde parıltılar oluşturduğunu görebiliyordu.

İçinde kötü bir his vardı ve yaklaştıkça daha da artıyordu ve burnuna bataklık kokusu geliyordu.

"İçeride misin?" diye haykırdı. Laboratuvarın içi sanki kasırga vurmuş gibiydi – mikroskoplar ve diğer alet edevat yerlerde paramparça olmuştu, ortalığa saçılan kâğıtlar pencereden esen rüzgârla birlikte havalarda uçuşuyordu.

Arkasından ona yetişen Simone, "Aman Tanrım!" dedi.

Kocaman yeşil çelik dolap –kemik sandığından çıkan antika öteberinin saklandığı– duvara bağlandığı perçinlerinden koparılarak yere devrilmişti. Dolabın her bir yanı yamuk yumuktu ve kapısı burkularak tamamıyla yerinden çıkarılmıştı – ama Lucas'a onun altında sanki bir beden varmış gibi geldi, bir elin morarmış parmak uçları üzerindeki ezici ağırlıktan kıtı kıtına kurtulmuştu.

Enkazın altına bir göz atmak için çömelirken, "Delaney?" dedi.

Ama daha fazlasını göremedi ve çelik dolabı yan çevirmek üzere omuzlarsa onu daha da fena yaralayacağından korkuyordu.

"Bir kaldıraca gerek var," dedi ve Simone etrafına bakındı ve çelik kilitli dolabın kopmuş olan kapısını kavradı ve çelik dolabın

altına sokuşturdu ve ona yanlamasına yüklendi. Dolap hafifçe yerinden oynayınca Lucas, "Evet, devam et!" diyerek Delaney'i kolundan kavramak için dolabın altına uzandı. Kilitli dolap birkaç santim daha ileri kaydığında Lucas olanca gücüyle asılarak, başı önde olmak üzere bedeni üstündeki ağırlığın altından çekip çıkardı.

O şey tamamıyla ortaya çıktığında ancak içine düştüğü yanılgının farkına varabildi ve sanki harlı bir sobaya değmiş gibi elini hızla geri çekti.

Onun ne olduğunu Simone da gördü ve dolabı yeniden olduğu yere bıraktığında çıkan gümbürtüyle birlikte o kadar kurtarmaya çabaladığı yaratığın kalça ve ayak kemikleri tuzla buz oldu.

Orada yatan hâlâ mumya halindeki Caithness Adamı'ydı, koyu kahverengi kol ve bacakları ağaç dalları gibi kıvrılmış, bedeni bükülmüştü. Yana yatmış olan kafası gaga benzeri burnunu, çökük avurtlarını ve bir zamanlar ağzı olan kanı çekilmiş yarığı gözler önüne seriyordu.

Ve tabii ki işi garantiye almak için kestikleri gırtlağındaki o yarığı da.

Sonradan çok saçma bir iş yaptığını fark edene dek kalçası üzerine oturdu ve onda herhangi bir yaşam belirtisi var mı diye örneği yakından gözledi. Buraya tek başına çıkmamıştı ki; o yalnızca müzede sergilenen, yüzyıllar önce bir kazığa bağlanıp, katledildikten sonra bir de bataklığa gömülmüş taşlaşmış bir insan örneğiydi. Herhangi biri neden sergilendiği dolabı kırıp da, onu buraya kadar sürüklesindi ki?

Dahası, nasıl olmuş da paramparça edilmiş ve besbelli ki soyulmuş dolabın enkazı altında kalmıştı?

Tam Lucas'ın da aklına gelmek üzereyken, Simone, "Patrick nerede?" diye sordu.

Bir şey apaçık ortadaydı – adam laboratuvarda değildi. Ama onun çetin bir kavgaya tutuşmuş olduğunun izleri her yerdeydi. Lucas'ın gözleri açık pencereye takıldı. Acaba Delaney bu yoldan mı kaçmıştı? Pencerenin kenarına kadar gidip dışarı eğildi – bu-

rada yangın merdiveni falan yoktu, yalnızca duvarlara tırmanmış sarmaşıkların dışında. Ancak içlerinden birkaç tanesi sanki az önce koparılmış gibi rüzgârla birlikte boşlukta sallanıyordu. Delaney iri kıyım biriydi - bunların onun ağırlığını çekme olasılığı var mıydı? Aşağıdaki çalılar sıktı ve eğer yanılmıyorsa Lucas'a, sanki yakın bir zamanda ağır bir şey düşmüşte, çalılar ezilmiş gibi geldi.

Lucas'la Simone merdivenlerden yukarı çıkarken acaba aynı anda Delaney de pencereden mi çıkmıştı?

Bunu neden yapsındı ki? Hiç akla yakın gelmiyordu.

Ancak dönüp de Simone'a baktığında, gözlerinde emin olduğu bir şeyin acı ifadesi vardı ve "Artık onun bedeninde," dedi.

"Ne?"

"Bir bedene ihtiyacı var -hep olduğu üzere- o yüzden Caithness Adamı'nın bedenini emaneten almıştı. Ama onun yerine artık Delaney'inkini kullanıyor."

Lucas, "Nereye gitmek için?" dedi. "Ne yapmak için?"

Simone boş dolabın enkazının içini gözden geçirdi. "Varlığının kanıtı olan son şeyi de çoktan çalıp gitmiş. O şeyleri bir daha asla göremeyeceğiz. Bu durumda artık turunu tamamlayıp, son tanıkları da ortadan kaldırıyordur."

Andy Brandt ilk gidendi. Ajan Taylor da. Hademe de, Wally Gregg. Ve Dr. Rashid. Geriye kendisi kalıyordu. Ve de Simone.

Ve bir hedef daha vardı - daha önce bir kere kalkışılmış bir hedef.

Lucas, "Hemen Mercer Caddesi'ne gitmeliyim," dedi. "Einstein'ın evine."

Kız, "Orada değil ki," diye yanıtladı onu.

"Nerede?"

"Onu Carnegie Gölü'ne doğru giderken gördüm. Bir arkadaşıyla birlikte."

"Ne zaman?"

"Bir saat kadar önce."

Koşarak oraya birkaç dakika içinde varabilirdi. "Polis karakolunun nerede olduğunu biliyor musun? Şu Witherspoon Caddesi'ndeki?"

"Evet. Babam öldükten sonra orada bir form doldurmam gerekmişti."

"Polis Şefi Farrell'i yakala ve gölün oraya bir devriye aracı yollamasını söyle. Ve güvende olacağın o karakoldan çıkma."

"Sen ne yapacaksın?"

"Delaney'den önce Einstein'ı bulacağım." Bunu söylerken bile yaşlı dostuna karşı vefasızlık ettiğini hissediyordu.

Tam yola çıkacaktı ki Simone, "Bekle," dedi ve elini bluzunun altına sokarak babasının vermiş olduğu beş köşeli yıldızın olduğu madalyayı çıkarıp ona uzattı. Onu başından geçirip, gömleğinin altına sokarken, "Sakın çıkarma bunu," dedi.

"Ne için?"

"Korunmak için."

Caithness Adamı'nın sere serpe yerde yatan bedeninin etrafından dikkatlice dolaşıp, gitmeden önce, sanki son bir kutsamada bulunuyormuş gibi onun yanağına dokunarak, "Eğer istediğin buysa," dedi. Onu orada, böylesine korkunç bir ortamda tek başına bırakmaktan nefret ediyordu ama kaybedecek hiç zamanı olmadığının da farkındaydı. Koşarak odadan çıktı, merdivenleri indi ve bahçeye fırladı. Amerikan futbolundaki savunma oyuncuları gibi aralarına dalıp çıktığında, bir grup öğrenci sağa sola kaçıldı. Kampüs boyunca Gotik kemerlerin altından ve ıssız kemerli yollardan zikzaklar çizerek koştu ve ulaştığı Washington Caddesi'nden karşıya öyle sağa sola bakmadan geçti ki sert bir biçimde fren yaparak duran bir süt kamyonunun şoförü arkasından, "Hey, dostum – kör müsün sen?" diye bağırdı.

Ağaçlıkların arası serin ve kasvetliydi ve olanca hızıyla göle doğru koşarken ayakları yerlerdeki kuru yaprakların ve ıslak yosunların üzerinde kayıp duruyordu. Arada bir çürümekte olan kütüklerin üzerinden atlamak zorunda kalıyordu ve bazen de yolunu şaşırıyor, sonra yine toparlıyordu. Ama ağaçlıkların arasından ve hafif eğimli

tepeden aşağı doğru koştuğu sürece, sonunda göl kenarına ulaşacağını iyi biliyordu. Tek gözü olduğundan bir şeylere bindirmemek için başını ikide bir öne arkaya çevirmek zorunda kalıyordu. Buna rağmen aşağı sarkan dallar defalarca suratına çarparken, arada bir de kaya çıkıntılarına takılıp az daha düşer gibi oluyordu. Tam oraya varmıştı ki ayağı kaygan yapraklar üzerinde kayınca kıçüstü düştü ve ormanın kaygan zemini üzerinde şöyle elli metre kadar kaydı ve bu bir grup dikenli çalıya çarpıp durana dek sürdü.

Tam ileride, geri kalan yeşilliklerin arasından, ağaç tepelerinden oldukça yukarılarda dalgalanan turuncu renkte bir flamayı görebiliyordu. Kendini dikenli çalılardan kurtararak yokuşun geri kalanını çılgınlar gibi koşarak indi ve koruyucu brandalarla üsteleri örtülmüş kanoların ve küçük yarış kayıklarının rampalarına bağlı durduğu kayıkhaneye ulaştı. En dipteki kanonun üstü açıktı.

Kırarcasına açtığı kapıdan içeri dalarken, "Profesör Einstein!" diye haykırdı. Baykuşa benzer gözlükleriyle, korkudan beti benzi atmış ürkek bir adam dönerek ona bakarken yere bir kitap düşürdü.

Lucas onun matematikçi Kurt Gödel olduğunu anladı.

Soluk soluğa, "Profesör burada mı?" diye sordu.

"Evet."

Lucas, kürekler, plaketler ve yığınla sarkık can yelekleri dolu kaba saba iç mekânda dört bir tarafa bakarak, "Nerede?" dedi. "Nerede?" diye haykırdı.

Gödel titreyen işaret parmağıyla gölü gösterdi. "Yelkenlisiyle geziyor."

Lucas bunun iyi mi yoksa kötü mü bir haber olduğunda kararsız kaldı – bu onun tehlikeden uzak mı olduğu yoksa doğrudan onun yoluna mı çıktığı anlamına geliyordu? Pencereye koştu ve Einstein'ın küçük teknesinin sarı yelkenini yarım kilometre kadar uzaktan ancak seçebildi. Yeniden odanın içine baktığında gözüne yarış görevlilerinin kullandığı dürbün ilişti ve onu hemen kaptı; son kez dürbünle baktığında, bunu Strasbourg yakınlarında terk edilmiş ve bombalanmış bir kilisede mevzilenmiş bir sniper nişan-

cısını kontrol etmek için yapmıştı – ve o zamanlar kullanacağı iki gözü vardı. Dürbünü gözüne koydu ve merceği giderek yükselen rüzgârın önü sıra kayıp gitmekte olan tekneye ayarladı. Yelkenli volta vuruyordu ve onun içini rahatlatan bir biçimde, kahverengi deri montu ve bembeyaz saçlarıyla sağ salim bir görüntü içinde dimdik ayakta duran ve dümeni idare eden Einstein'ı tanıdı. Tamamen yalnız başınaydı ve her şeye tamamıyla kontrolü altındaydı.

Ama tam dürbünü gözünden indirecekti ki, küçük tekne yön değiştirdiğinde sancak tarafında oturmakta olan bir başkasını gördüğünde aklı başından gitti.

Bir adam, Delaney'nin o kendine has paltosuna sımsıkı sarınmış bir başka kişi. "Profesör Delaney'le birlikte mi geziyorlar?"

"Hayır. Kimse yok yanında. Buraya birlikte geldik. Yalnızca ikimiz."

Lucas'ın içindeki o kötü duygu her an giderek güçleniyordu. Bu, kendisi ve bir diğer CRC elemanıyla birlikte bir okulun önünde pusuya düşürüldüğü veya o yer altı galerisinde kemik saklama sandığını bulduğu gün bir Alman çocuğunun mayına bastığı anlarda hissettiği bir duyguydu. Çok ama çok kötü bir şeyin olmasına ramak kaldığından korkuyordu.

Ne var ki olduğu yerden yapabileceği bir şey yoktu.

Gödel son derece tedirgin bir halde, "Albert'e tehlike oluşturan bir şey mi var?" diye sordu. "Yapmam gereken bir şey var mı?"

"Dışarı gelin ve bana yardım edin!"

Hava sıcaklığı düşmüştü ve güneşli gökyüzü kapanırken, mor bir renge bürünmüştü. Lucas yapabileceği tek şey olduğunu düşünüyordu – üstü açık kanoyu rampasından çekip suya indirmek ve bir felaket meydana gelmeden önce kürek çekerek yelkenliye yetişmeye çalışmak. Gödel bu konuda işe yarayabilecek en son kişi olsa da ortalıkta olan tek kişi oydu; nazik görünümüne karşın, yeteri kadar uzun süre bir ucunu yukarıda tutarak, kanonun suya indirilmesinde yardımcı olmayı becerdi.

Lucas biner binmez kano sağa sola yalpa vururken oturacak yer diye konulmuş enli tahtaya çöktü, oturma yerlerinin altına sokuşturulmuş olan küreği çıkarıp eline aldı ve "İtin beni," dedi.

Gödel kendinden beklenmeyen bir cesaretle soğuk suya girdi, kanonun yüzmesine yetecek kadar birkaç metre tekneyi itti. Tekne uzaklaşırken Lucas, "Şimdi orada durup polisin gelmesini bekleyin," dedi.

"Polisler mi geliyor?"

"Gelseler iyi ederler!"

Gödel bata çıka iskeleye geri çıkarken, acemi eğitim kampındaki bir kısa geziden bu yana tek bir kürek çekmemiş olan Lucas, deneme kabilinden birkaç kürek salladı. Nasıl yapıldığını anımsamaya başlaması için on kere falan kürek çekmesi gerekti. Küreğin ağzını düz tutarak batır, düzgün bir asılışla omuzdan geri çek, sonra da yukarı kaldırırken rüzgâr sürtünmesini azaltmak için üzerinden sular damlayan küreği yanlamasına tut. Her birkaç çekişte kanoyu belli bir rota üzerinde tutabilmek için uçlarını ters tarafa al. Ama, üstelik de rüzgâr böyle giderek hızlanırken, bu küçük teknenin içinde Einstein'ın yelkenlisine nasıl yetişecekti ki? Daha şimdiden doğu tarafında giderek kümeleşmekte olan kapkara bulutları görebiliyordu.

Su giderek daha çırpıntılı bir hal alıyordu ve kanonun burnu bir yukarı, bir aşağı hoplayıp duruyordu. Ayakkabıları ve çorapları sırılsıklam olmuştu ve pantolonunun paçaları tenine yapışmıştı. Dalgalar itip kaktıkça kano bir o yana, bir bu yana yön değiştirip duruyordu ve hoplamayı kesecek kadar hızı azalsın da yeniden suyun üzerinde düzgün gidebilsin diye sıkça kürek çekmeyi kesiyordu. Yanına bir can yeleği almayı ihmal etmişti ve teknenin içinde de bir tane bile yoktu.

Yelkenli gölün ortasına, belki de en derin kısmına doğru yol alıyordu. Hâlâ çok uzakta olsa da, Lucas bir ara, Delaney'in ya da ondan artakalan kabuğunun arada bir teknenin kenarından sark-

tığını ve suya bir şeyler attığını görür gibi oldu. Onun suya atarak neyi başından defettiğini tahmin etmesi hiç de zor bir iş değildi.

Gökyüzü doğu tarafında iyice kararmıştı ve gölün rengi maviden siyaha dönüşmüştü. Hatta kıyıdaki ağaçların yaprakları bile altın sarısı ve kızıl renkten mat bakır sarısı ve siyahımsı gül rengine bürünmüştü. Sanki bir resmin bütün renkleri akıp gidiyor gibiydi. Her kürek çekişinde montu omuzlarından geriliyordu ve onu çıkarıp kanonun içine atmak için yeniden durmak zorunda kaldı. Soğuk ve giderek de soğuyan havaya karşın, harcadığı güç nedeniyle terliyordu. Gömlek kolunun tersiyle alnındaki teri sildi. İki tekne arasındaki uzaklık azalıyordu. Doğu yönünden esen rüzgâr yelkenliyi, ne iyi ki, ondan yana sürüklüyordu. Lucas gözünü sarı yelkenden ve bir eli yekede kıç tarafta oturan denizcisinden ayırmıyordu. Yolcusu yine kenardan sarktı ve başka bir şeyi daha göle attı.

Torbanın içindekileri bitirdiğinde acaba tekneden bir sonra atacağı şey neydi?

Lucas küreği suya daha bir derince batırdı ve olanca gücüyle asıldı.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Torbanın dibini şöyle bir kez daha karıştırdıktan sonra kaçak yolcusu bir başka kalıntı buldu -profesör bir ara garajının içini süpürürken bu sararmış uzun kemiği gördüğüne yemin edebilirdi- daha yakından incelemek için havaya kaldırdı ve onu sanki kemirilmiş tavuk budu kemiği gibi kaldırıp suya attı.

Einstein şakırtıyı duydu ama gözleri davetsiz misafirine perçinlenip kaldı. Karanlık, boş bakışları ve tuhaf hareket etme biçimiyle iri kıyım bir canavardı. Bütün el kol hareketleri ve davranışları, sanki MS ya da başka tür bir sinir hastalığına yakalanmış gibi sarsakçaydı. Nedeni ne olursa olsun, bu ona sanki bir insan kukla havası veriyordu. Einstein'a sanki bu adamı daha önce görmüş gibi geliyordu, İleri Araştırmalar Enstitüsü'nde değil de sanki üniversite kampüsü civarında. Yine de onu tam olarak çıkaramıyordu ve ona adını sorduğunda adam pürüzlü bir sesle kötü bir espri yaparak, "Bana 'Beelzebub' diyebilirsin," demişti.

Sineklerin Tanrısı. İnsanoğlunun en eski can düşmanı. Besbelli ki adam keçileri kaçırmıştı -hastalık bedeni kadar beynini de etkilemiş olmalıydı- ama açık biçimde bir o kadar da ölümcül bir baş belasıydı. Brandanın altından, kış uykusundan kalkan ve bir çuvalı peşinden sürükleyen bir ayı gibi ortaya çıkmıştı. Bedeni ölü gibi kokuyordu. Teknenin kenarına tüneyerek sanki ilk kez yapıyormuş gibi havayı koklamış ve havanın giderek sertleştiği gökyüzünü öylesine dostça olmayan gözlerle incelemişti ki bu bakışlar Einstein'a, Berlin'in caddeleri boyunca kasılarak binbir çalımla dolaşan ya da

ateşe verdikleri Reichstag'ın yanan yıkıntıları önünden üstü açık otomobillerle geçen o kısa haber filmlerinde gördüğü Kahverengi Gömleklileri hatırlatmıştı.

Doğu tarafına doğru uzaklarda fırtına bulutları toplanıyordu ama ona kalırsa, bu ufacık teknede karşısına dikilen bu şeyin yarattığı tehlikenin yanında, bir gölün üzerinde fırtınaya yakalanmanın sözü bile edilmezdi. Yolcusu kalın bir parmak ve kanlı bir tırnakla bir yönü işaret etmişti, sonra da sanki amacı doğrultusunda kıyıdan uzaklaşmak üzere bir diğerini – tek kelime etmeden. En iyi deyişle orta halli bir denizci olan Einstein elinden geldiği kadar uyumlu davranarak bu adamı kızdırmamaya çalışmıştı. Ama bir yolunu bulup da nasıl sağ salim yeniden karaya ayak basabilecekti ki?

Ağzı açık çuvalın içini dikkatle gözden geçirip, bir kemik ya da antika kalıntıyı ardı ardına dışarı çıkarıp iyice bir inceledikten sonra küpeştenin üzerinden suya atarken adamın başı hep önüne eğik duruyordu. Her zaman soruşturmacı bir insan olan Einstein'ın içinden neden diye sormak geçiyordu ama ona bir şekilde bulaşmamanın en doğrusu olacağını çok iyi biliyordu. Bakımevine kapatılmış kendi oğlu Eduard da olmak üzere, manyaklar nitrogliserin gibi patlayıcı olabiliyor, bir anda bir havai fişek gibi ateş alabiliyorlardı – yelkenliyi iskeleye geri dönmek üzere yönlendirebileceği bir ana kadar yapabileceği en iyi şey onun suyuna gitmekti. Ah keşke yaşamı boyunca sevgilisi Marie Winteler ve diğer bütün dostlarının tavsiyelerine kulak asıp da yüzme öğrenseydi ne iyi olurdu...

Artık çok geçti.

Çuval besbelli ki sonunda boşalınca, adam onu buruşturdu ve onu da Carnegie Gölü'ne attı. Çuval baloncuklar çıkararak çalkantılı suyun içinde gözden kaybolup giderken Einstein peşinden baktı. Teknenin içinde kalan tek şey demir kulplu uzun bir ağaç değnekti. İsviçre'nin vadilerinde sıkça gördüğü şu ucu kıvrık çobandeğneklerinden. İşe bakın ki bu kaçık ona karşı sanki büyük bir ilgi duyuyor gibiydi; onu bir öyle bir böyle çevirip duruyor, ağırlığını tartıyor,

boylu boyunca parmaklarını üzerinde gezdiriyor ve kıvrık sapını türlü biçimlerde kavrıyordu.

Einstein tehlikeyi göze alarak, "Fırtına geliyor," dedi. Adam bunu sanki kendisine emir verilmiş gibi algılayarak, hırıldayıp, homurdandı.

"Üstelik ben pek de iyi bir kaptan sayılmam. Vakit erkenken geri dönsek iyi olur."

"Fark etmez. İşimiz bitti zaten." Ama adamla ağzından çıkan ses arasında bunca tuhaf bir çelişki nasıl meydana gelmişti? Sırf hareketleri değil de ağzından dökülen son sözcükler bile sanki dış bir güçten kaynaklanıyordu.

Ödü koptuğu kadar kafası da karışan Einstein, "Hangi iş bitti?" diye sordu. "Bitirdiğimiz iş ne ki?"

Adam suratında yapmacık bir şaşkınlık ifadesiyle başını kaldırıp baktı. "İşimiz. İşimizi bitirdik."

Adamın sesini artık tanımıştı. Bu sesi bir gece önce, kucağında kediyle birlikte çalışma odasında çalışırken duymuştu. Hayvanın sırtını okşuyor ve bir atom bombasının yapımında kullanılacak çözülememiş problemlere kafa patlatıyordu ama bütün o süre boyunca sanki gizemli bir başka ses onun kulağına fısıldıyor, düşüncelerini yönlendiriyor, problemlerin çözümlerini birbiri ardına açıklığa kavuşturuyor ve onu sonuca varmaya teşvik ediyordu. Şimdi farkına varıyordu ki kendisine o parlak fikir gibi gelenler her neyse, çok daha uğursuz, korkutucu şeyler olabilirdi. Sanki yalnızca dikte edilenleri yazan bir kâtipmiş gibi, eli hiç duraksamadan çalışma odasındaki kara tahtanın üzerine ya da not aldığı kâğıtlara denklemleri sular seller gibi karalayıp durmuştu.

İyi de bunları kimden elde etmişti? Nükleer füzyon gözle görülür bir biçimde zor ve tehlikeli bir uğraştı, bazı fizikçilerin hesaplamalarına göre de bütün atmosferi yakıp kavurabilecek türden bir uğraştı. Bu, kendisinin çok öncelerde karşı uyarıda bulunduğu ve hele de ilk başta insanlığın düşmanlarının elinde geçmesi olasılığını asla düşünmek bile istemediği bir bela, şeytanın insanlara kurduğu

bir tuzaktı. Artık merak ediyordu: Yoksa o gece eli bizzat şeytan tarafından mı yönlendirilmişti?

Adam, sanki kafasının içinden geçenleri okumuş gibi gülümsedi. İşte tam o anda Einstein en büyük hatasının farkına vardı - bu normal bir insan değildi, çok büyük bir olasılıkla insan bile değildi. Kendini tanıttığında bunu yeteri kadar açığa vurmamış mıydı?

Beelzebub.

Teknenin burnundan sıçrayan bir soğuk su serpintisi Einstein'ın deli dolu saçlarını ve bıyıklarını ıslattı. Elleri terden öylesine kayganlaşmış ve titriyordu ki, dümeni tutmakta zorlanıyordu. Sakin bir ses tonuyla konuşabilmek için cesaretini sonuna kadar kullanarak, "E, benden daha ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

Gökyüzünde bir şimşek çaktı ve o saniye içinde sanki bir foto muhabirinin flaşı patlar gibi oldu. O kısacık zaman diliminde Einstein'ın gözüne canavarın yüzünün gerisinde, öndekinden de berbat bir surat ilişti: yuvalarına göçmüş bir çift sarı göz, çıkıntılı bir alın ve keskin ve üst üste binmiş dişler olan bir yüz. Bu görüntüyü eski sanat eserlerinde sıkça görmüştü, Dürer, Doré, Bosch gibi sanatçıların eserlerinde. Bu, Cehennem askerleri benzeri bir suratti.

Güneş, kabarmakta olan simsiyah bir bulut tarafından yutularak tamamıyla ortadan kaybolmuştu. Rüzgâr yelkenlerde sanki kestanefişekleri patlıyormuş gibi sesler çıkarıyordu.

Derken Einstein yolcusunun boş bakışlarında o korkunç gerçeği gördü. Bu yaratığın kötücül suç ortaklığı beraberinde, mahşerin patlak vermesine alet edilmişti. İlk yağmur damlaları tekneye ve başına düştü.

Ama böyle yapmakla bir gün müttefiklerin savaşı kazanmasına yardımcı olmamış mıydı? Şeytan ya da onun yardakçıları Üçüncü Reich gibi bir belanın yenilgisini neden istesindi ki? Hitler gibi bir canavar iblisin en sevdiği evladı olmaz mıydı?

Yolcusu yine aklından geçenleri okumuşçasına, "Bizim için kimin kazandığı fark etmez," dedi. "Eline gereçleri verdiğinde hiç şüphen olmasın senin türün kendi kendini yok edecektir."

Einstein'ın o sabah Los Alamos'a yolladığı paket bu yolun açılmasına yardımcı olacaktı – ki burada geriye havada asılı duran tek bir soru kalıyordu. Yaşlı, kanı çekilmiş ve sağlığı giderek elden ayaktan düşen bir bilim insanından daha fazla nasıl bir yarar beklenebilirdi ki?

Giderek artan bir korku içinde, ele de insanlığın en eski düşmanını böylesine açıktan açığa görmesine izin verilmiş birinden, diye durumun farkına vardı.

Şimdi kurşuni bir yağmurun hafifçe perdelediği yaratık, sanki ortadan kaldırılması gereken bir sonraki önemsiz ayrıntılardan biriymiş gibi onu tepeden tırnağa süzüyordu.

Yerinden kalkıp Einstein'a doğru adım atarken, "Sana teşekkür borçlu değilmişiz gibi almayasın," dedi. "Sen olmasaydın beceremezdik bu işi."

Einstein geri çekildi ama bundan sonra gideceği tek yer küpeşteden aşağı düşmek anlamına geliyordu. Yüzme bilse bile böylesine dalgalı bir havada asla kıyıya varmayı başaramazdı. Yine de şansını gölde denemeye hazırlanırken, –başka ne çaresi vardı ki?– arkasından birinin bağırdığını duydu.

"Eğilin, Profesör, eğilin!" Üzerinden sular damlayan bir kürek birden yelkenin ipine takıldığı gibi onu profesörün başının üzerinde geriye doğru savurdu.

Bir şey dan diye teknenin kıç tarafına çarptı ve yaşlı adam arkasına dönmeye cesaret ettiğinde, bir yandan yalpalayan bir kanonun üzerinde ayakta durmaya çabalayan Lucas'ın elinde ıslak bir kano küreğiyle olanca gücüyle halata asılmakta olduğunu gördü.

Bir an sonra, kano tam alabora olurken Lucas yelkenlinin içine atladı ve öylesine sertçe Einstein'a çarptı ki adam oturduğu yerden öteye fırladı. Dümene ya da herhangi bir yere tutunmaya fırsat bulamadan, kol ve bacaklarını havada sallayarak sırtüstü gölün soğuk sularına yuvarlandı.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Kürek hâlâ halatlara bağlı halde tekneye düşen Lucas, Einstein'ı pantolon paçasından yakalamaya çalıştı ama geç kalmıştı. Ve başını kaldırıp baktığında bacaklarını iki yana açmış halde yağmurun altında dikilmekte olan Patrick Delaney'i gördü. Ellerinde azizin asasını tutuyordu.

Lucas, "Patrick!" diye bağırdı. "Ne yapıyorsun?" Einstein teknenin ardında hızla uzaklaşıyordu. "Adam boğulmadan dönmeliyiz"

Ama Delaney kılını kıpırdatmıyordu.

"Bir can simidi! Can simidi var mı?" Lucas daracık teknenin içinde dört bir tarafa bakındı. Bir branda tentenin hemen kenarında soluk sarı renkte bir kumaş çarptı gözüne. Dört ayak üstünde ona doğru atıldı, can simidini asılarak oradan kurtardı ve sonra kolunu geriye doğru gererek onu kıç taraftan olabildiğince uzağa attı. Ardından salınan ipiyle simit bir üç-dört metre havada uçtuktan sonra Lucas'ın profesörün beyaz kafasının suda baloncuklar çıkardığını gördüğü yere yakın bir biçimde şap diye suya düştü.

Artık yapabileceği tek şey onun ardından suya atlamak ve onu da yanına alarak kıyıya taşımaya çalışmaktı. Bu kolay olmayacaktı.

Gereksiz ağırlıktan kurtulmak için ayakkabılarını çıkarıp attı ama tam suya atlamaya hazırlanıyordu ki demir bir kancanın boğazına dolanıp onu çekerek teknenin içine devirdiğini hissetti. Sırtüstü sert biçimde düşerken başını oturma tahtasına vurdu ve daha kendini toparlamaya fırsat bulamadan iri bir bot göğsüne bastı.

Delaney, yeni keşfettiği bir araziye bayrak dikmek üzere olan bir istilacı gibi başında dikiliyordu.

"Ne yapıyorsun sen, Patrick, bana yardımcı olmalısın!" Eski dostuna yalvarıyor olsa da, bunun boşa bir çaba olduğunun farkındaydı. Bedeni ve giysileri gibi surat da Delaney'in olsa da seslendiği şey tamamıyla farklı biriydi; çağlar ötesinden kalma ve acımasız ve kötücül, Patrick Delaney'in her bir zerresini ele geçirmiş olan bir şey.

Üstelik Einstein'ın boğulup boğulmadığı o şeyin umurunda değildi.

Lucas yaratığın ayağını olanca gücüyle kavradı ve kendini yana döndürerek göğsünü ondan kurtardı. Botun kaburgalarına indiğini, soluğunu kestiğini ve sonra bir daha vurduğunu hissediyordu. Tam dört ayak üstüne kalkmaya çalışıyordu ki çoban değneği öylesine sert bir biçimde sırtına indi ki nasıl olup da kırılmadığına şaşırıp kaldı. Ya da kendisinin de.

Her geçen saniyeyle birlikte profesörün fırtınalı suyun içinde sağ kalması umudu tükeniyordu.

Delaney bir darbe daha indirmek üzere değneği havaya kaldırdı ama gözleri Lucas'ın eğik boynunda sallanan bir şeye takıldığında ansızın olduğu yerde çakılıp kaldı.

Simone'un ona verdiği madalyondu bu.

Bu duraksama Lucas'ın, omuzları acıyıp, başı zonklarken pruvaya doğru atılmasına ancak fırsat tanıdı.

Ama hepsi bu kadardı. Düşmanı burnundan soluyarak şöyle bir homurdandı ve sonra, teknenin içinde bir ileri bir geri savrulup duran yelkenin yanından kıvırılıp geçmek istedi. Lucas meşin bağcığı koparıp boynundan çıkardı ve eski madalyonu onun burnuna doğru uzattı. Nasıl bir güce sahip olabileceğinden haberi yoktu ama elindeki seçenekler giderek azalıyordu. Onu meydan okurcasına havada salladı ama madalyonun sağlayacağını umduğu herhangi bir koruyucu etkisi vardıysa da değneğin ikinci bir kez daha savrulmasıyla ondan da yoksun kaldı. Madalyon elinden kurtuldu ve diğer eski kalıntılarında yok olup gittiği göle doğru uçtu.

Top patlaması gibi bir gümbürtüyle çakan şimşeğin ardından yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı.

Lucas, "Dur!" diye haykırdı. Parmaklarından en azından birinin kırıldığının farkındaydı. "Duymuyor musun beni? Patrick, senin orada, içeride olduğunu biliyorum!"

Göz açıp kapayana dek akıp giden bir an içinde Lucas'a dostunun gerçek yüzünü görmüş gibi geldi, ürkek gözlerinde yalvaran bir ifadeyle bir havuzun dibinden yukarıya doğru ona bakıyormuş gibi belli belirsiz bir görüntü halinde.

"Seni görebiliyorum, Patrick, geri dön!"

Derken görüntü, bir yazı tahtasının ıslak bir bezle silindiği gibi kayboluverdi ve Lucas bir kez daha kendisini ille de yok etmeye kararlı bir düşmanla burun buruna geldi. Kafasının içinde sanki radyo dalgaları tarafından iletiliyormuş gibi bir sesin şeytanca bir haz içinde, "O artık burada değil," dediğini duydu. Bu Delaney'in sesi değildi. "Üstelik senin demir madeninde ölmüş olman gerekirdi."

İşte birden her şey yine gözünde canlanıvermişti – Hansel çikolataya uzanıyor, patlama meydana geliyor, şarapneller Toussaint'ı paramparça ediyor, çocuğu öldürüyor ve gözlerinden birini çıkarıyor. Biri dışında bütün düşünceler bir anda siliniverdi kafasından.

Onu öldürmeliydi, Delaney'i ele geçirmiş olan bu lanet şeyi ve hem de hemen.

Yelekn yeniden geri doğru savrulduğunda halatların arasına sarılmış olan kano küreği serbest kaldı ve tangırdayarak ayaklarının dibine düştü. Onu yerden kaptığı gibi enli tarafını yaratığın başına doğru savurdu ama bu hamlesi değneğin demir kulpu tarafından savuşturulmuştu. Rakibinin sallanıp duran teknenin içinde dengesi bile bozulmamıştı.

Lucas elinden geldiğince iki ayağını sağlam bastı; teknenin içindeki su bileklerine kadar yükselmişti ve bir ileri bir geri çalkalanıp duruyordu. Küreği bir beyzbol sopası gibi omzunun üstünden arkaya doğru attı ve bu sefer gücünün toparlayabildiği her bir zerresini bile kullanarak yeniden savurdu. Kürek değneğin taşlaşmış tahtasına çarptı ve boydan boya geniş bir yarık meydana gelip Lucas'ın kollarına bir zangırdama yayılırken ikiye ayrıldı.

Bir şimşeğin ışığı gökyüzünü aydınlattı.

Kürekten geriye ancak bir hamle daha yapabileceği kadar bir parça kalmıştı ve Lucas bunu yaptı ama bu sefer ortasından kırıldı ve küreğin yayvan ucu yerinden çıkmış bir pervane gibi fırtınalı havaya doğru savrulup gitti. Lucas, ucu bir bıçak gibi sivrilmiş olan diğer yarısını kavradı onunla ileri atıldı. Sivri uç Delaney'in sırılsıklam olan ceketine mızrak gibi saplandı ve orada sıkışıp kaldı. Lucas onu geri çekmeye çabaladı ama çıkacak gibi değildi. Dehşet içinde, kıvrık demir sapı yukarı kalkmış halde antika asanın son ölümcül darbeyi indirmek üzere Delaney'in başının üzerinde yükseldiğini gördü. Mutlak eylem anı.

Silahsız, bitkin ve ayakta durmakta zorlandığı bir haldeyken Lucas'ın aklına birden, Diocletianus'un orduları tarafından yenilgiye uğratılırken Aziz Antonius'un yaptığı şey geldi – değneğini havaya kaldırmış ve semavi güçleri yardıma çağırmıştı. Darbeyi savuşturmaya ya da tekneden kaçmaya yeltenmek yerine Lucas şeytani rakibinin üzerine atladı, iki eliyle birden ağaç değneği sımsıkı kavradı ve suratı yaratığın pis nefesinden birkaç santim uzaktayken, bütün gücüyle direndi. Bir an sonrasında ya ölecekti, ya da...

Patlama kör edici bir mavi şavkımayla birlikte meydana gelirken, damarlar halinde düşen yıldırım Tanrı'nın parmağı gibi demir sapa değiverdi. Devasa bir elektrik gücü havayı kavururken, Lucas'ı kaldırdığı gibi sırtüstü ana direğin dibine serdi.

Yaratık, elleri sanki değneğin tepesine kaynak edilmiş bir halde tepeden tırnağa sarsıldı, çeneleri kilitlendi, başı arkaya düştü, bütün bedenini cızırtılı bir elektrik ışığı sarmıştı.

Göklerden inen ateş.

Yaratık, kol ve bacakları şiddetle sarsılıp, eti kavrulurken birkaç saniye süreyle ayakta kalmayı başardı, gerilim darbesi azalıp da bitene dek dışarı uğrayan gözlerinden altın sarısı renginde parlak ışıklar saçıldı.

Tütmekte olan değneği ellerinde hâlâ sımsıkı tutarken bacakları büküldü ve şeytan cansız bir halde teknenin yan tarafından aşağı yuvarlandı.

Bedeni tepeden tırnağa ürperip, seğiren Lucas küpeşteden aşağı baktığında, kor halinde bedenin -yanmış kömür gibi kapkara ve cızırdayarak- sürüklenip gittiğini gördü. Artık Delaney'e hiç benzemiyordu - ne de yanıp kül olmuş vahşi bir canavardan başka bir şeye.

Derken suyu çeken giysilerinin ağırlığıyla batarak suyun dibini boyladı.

Lucas yağmuru sağlam gözünden silip döndü ve teknenin arkasına doğru gölün üzerini dikkatlice gözden geçirdi. Büyük bir üzüntüyle uzunca bir iple kıç tarafa bağlı olan can simidinin hâlâ bomboş suyun üzerinde salınmakta olduğunu gördü.

Bir mucize olsun diye dualar ederken, "Profesör!" diye haykırdı. Bir daha. Titreyen ellerle yekeyi ve yelken iplerini kavrayarak tekneyi döndürmeye çalıştı. Daha önce hiç yelken açmadığından, bütün çabası rastgeleden öte değildi. Tekneyi çevirmeyi başardığında her şeyin ötesinde Einstein'ın yaşamından umudunu kesti.

Kırılan küreğin yassı tarafı suyun üzerinde süzülerek yanından geçti ve derken ters dönmüş olan kanonun çırpıntılı suyun üzerinde mantar gibi bir inip, bir çıktığını gördü.

Tekneyi daha yakına götürüp Einstein'a dair bir yaşam izi araştırırken yüreğinde bir sızı hissetti... yer mayınının patlamasının ardından, veya hastane koğuşunda ağır yaralı er Toussaint'i ziyarete gittiğinde, ya da Dr. Rashid'in cansız bedenini bulduğunda olduğu gibi.

Derken gözüne, ters dönmüş olan kanonun üzerine can havliyle tutunmakta olan bir kol ilişti.

Ardından da kulağına cılız bir imdat sesi çalındı.

Dümeni, neredeyse tekneyi alabora edecek kadar sert bir biçimde oraya doğru kırarken, "Dayanın! Dayanın!" diye olanca gücüyle haykırdı.

Yelkenli arkaya dolandığında profesörün başını artık görebiliyordu. Sımsıkı kanoya sarılmış halde beyaz saçları kaz tüyü gibi başının tepesine yapışmıştı. Lucas dümeni ve yelken ipini elinden attığı gibi, tekne kanoyu sıyırarak geçerken kolunu uzattı ve

Einstein'ın deri montunu yakasından yakalayarak onu teknenin arkasında sürükleyerek götürdü. Ancak birkaç dakika sonra onu çekip tekneye alma gücünü kendinde bulabildi. Einstein sonunda tekneye çıktığında ortalığa sular saçan ve tüküren kıvrık bir dere balığını andırıyordu.

Einstein zar zor, "Yine," diye soludu, "yine sen kurtardın beni."

"Yok, daha değil. Daha bu şeyi karaya ulaştırmam gerekiyor."

Ama esen sert rüzgâr onları sanki kayıkhaneye doğru sürüklüyor gibiydi ve çok geçmeden küçük yelkenli tekne iskelenin birkaç yüz metre uzağında sarsak bir biçimde karaya oturuvermişti. Lucas aşağı atladı ve su hâlâ ayak bileklerine kadar gelirken, bir elini Einstein'a uzattı.

"Kurtulduk mu?"

"Siz hele bir inin tekneden de, bakarız."

Başlarının üzerinde alçaktan geçen bir hava aracının gürültüsünü duydular ve yukarı baktıklarında, yağmuru ve fırtınayı yarıp geçerek güneye doğru yol almakta olan askerî helikopteri gördüler – büyük olasılıkla kargo bölümüne güvenli bir biçimde yerleştirilmiş kemik sandığıyla birlikte.

Çamurlu kumsala inmesinde Einstein'a yardım ettiği sırada Lucas kendilerine doğru koşmakta olan polisleri gördü. Hatta rüzgâra hiç aldırmadan Kurt Gödel bile kollarını ip cambazı gibi iki yana açmış, kumsal boyunca var gücüyle koşuyordu.

Tabii en önde ve onlara neredeyse altı yüz metre fark atmış durumda koşan kişi Simone'du.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

6 AĞUSTOS, 1945
ON AY SONRA

Amy, "Ne kadar güzel görünüyorsun!" dedi çığlık çığlığa.

Simone ebeveyn yatak odasındaki boy aynasının önünde dikilirken, Bayan Caputo onun üzerindeki giysinin ipek astarı tamamıyla örttüğünden emin olmak için elbiseyi bir kez daha gözden geçirdi.

Bayan Caputo geri çekilip aynada Simone'u incelerken, "Nasıl hissediyorsun?" dedi. Geleneksel uzun etekli beyaz elbise yerine, minik pembe ve beyaz leylaklarla ve buna uyan biçimde yemi moda burnu açık saten ayakkabılarla -deri hâlâ ulaşılması zor bir maddeydi- donatılmış, krem rengi ipek tülden bir yaz elbisesi giymişti.

Simone, "Harika hissediyorum," dedi ve birkaç son dakika düzeltmelerini yapan Bayan Caputo'nun gözleri sevinç ve gururla parladı.

"İşimiz henüz bitmedi, "dedi ve yazı masasının üzerinden dantel duvaklı beyaz bir şapkayı kapıp getirdi. Onu tokayla dikkatlice Simone'un siyah saçlarına taktıktan sonra, her hangi bir buruşukluğu düzeltmek için bir elini son kez giysinin kollarında yukarıdan aşağı doğru gezdirdi. "Daha önce bu kadar güzel bir gelin görmemiştim."

Simone'un yüzü kızardı -iltifatlardan oldum olası sıkılırdı- ama yine de daha önce hiç böylesine üzerine titreyen olmadığını da kabul etmek zorunda kalmıştı. Açık esmer teni giysinin kremsi

renkleriyle harika bir biçimde dengelenmişti ve Simone kara gözlerinin mutluluk ve günün taşıdığı anlam nedeniyle parıldadığını hissedebiliyordu. Göz ucuyla duvardaki saate baktıktan sonra, "Şimdi ne yapıyorum?" diye sordu. "Törene hâlâ bir saat var."

"Balayı için bavullarını hazırlamayı bitir."

Eliyle kapının arkasındaki eski püskü taba renginde bavulu göstererek, "Çoktan bitti bile," dedi. Lucas'la ikisi, Simone'un yıllardır enine boyuna dolaşmayı arzu ettiği Manhattan'da bir hafta kalacaklardı.

Bayan Caputo gülerek, "İyi o zaman, burada dikil öyle," dedi. "Oturmak, gerinmek falan yok. Bir heykelmişsin gibi yap."

"Ön verandada bir heykel gibi dikilirsem sorun olmaz, değil mi?"

Bayan Caputo, "Yalnız gölgede dur," diye onu uyardı. "Ter içinde kalmak istemezsin herhalde."

Dışarıda hava güneşli ve sıcaktı ama yılın o döneminde New Jersey'de sık rastlandığı üzere, ağustosböceklerinin ağaçlarda çıkardığı cırlama sesleri arasında oldukça bunaltıcıydı da. Törenin yapılacağı Mercer Caddesi'nin karşı tarafında Einstein'ın evinin önündeki parmaklıkların güllerle süslenmiş olduğu görebiliyordu -bu çiçeklerin Helen'in fikri olduğuna hiç şüphe yoktu- ve kulağına yaz esintisine karışıp giden keman nağmeleri çalınıyordu.

Her şey bir düş gibiydi.

Bir sene önce birisi çıkıp ona asker eskisi bir profesörle, hem de Amerika'da Einstein'ın arka bahçesinde evleneceğini söyleseydi, buna asla inanamazdı. Şimdi buna inanmakta zorluk çekiyordu ama yine de bir sarı taksinin yolun karşı tarafına park ettiğini ve içinden Lucas'ın annesinin, babasının ve kız kardeşinin indiğini pekâlâ görüyordu işte. Daha önce onlarla bir iki kere bir araya gelmişti -Queens'teki evlerine yaptıkları bir iki ziyaret sırasında- ama onlar Simone'u candan benimseyip kucaklamışlardı. Yarı İngiliz yarı Mısırlı, hem annesini hem de babasını yitirmiş ve yabancı bir ülkede tek bir başına kalmış olan bu kıza özellikle annesinin kanı pek ısınmıştı.

Taksiden en son inen Lucas, bakışlarını kaldırım boyunca verandanın basamaklarına çevirirken, pansiyon tarafına bakmamaya özen gösteriyordu. Nikâhtan önce gelini görmemek için geceyi Nassau Inn'de ailesiyle geçirmişti. Ön kapı açılırken kulağına onları kapıda karşılayan Helen'in sesi çalındı. Esinti "limonata" kokusunu ona kadar taşımıştı. Başının üzerinde bir karasinek vızıldayarak dolaşıp duruyordu ve kız onu elinin tersiyle kovalarken yüreği korkuyla hop hop etti.

Oteldeki o korkunç geceden beri uçan böceklere karşı içinde aşırı bir korku oluşmuştu.

Şu yakın zaman içinde o bütün başından geçenleri anlayabilecek tek kişi Lucas'tı. O dert ortağıydı. Ne olup bittiğini anlayabilecek -sonsuza dek anlayabilecek- tek insandı. Başka kim bu olup bitenlerin tek bir kelimesine bile inanırdı ki?

Kemik saklama sandığına gelince... bir helikopterin yük bölümünde kampüsten alınıp götürüldüğünden beri hiç görmemişti onu.

Yaşamının keşfi -dünya çapında hiçbir arkeoloğun yapamayacağı bir keşif- Beyaz Çöl'ün ortalarında bir yerde hâlâ öyle kalabileceği gibi artık bir sırdı. Neden olduğu zarar düşünüldüğünde, onun götürüldüğünü görmekten hiç gocunmamıştı.

Yolun öbür tarafından kulağına, "Merhaba!" diyen bir ses çalındı ve oraya baktığında, sırtında parlak mor bir giysi ve kulağında halka biçiminde altın küpeleri, Kurt'la birlikte salına salına profesörün evine doğru yürümekte olan Adele Gödel'in mutlu bir biçimde kendisine el sallıyor olduğunu gördü. Böyle bir günde bile Kurt boynuna bir atkı sarmıştı. Adele ona, "*Du bist schön*!" diye seslendi. "Çok güzel görünüyorsun!"

Simone da el sallayarak ona karşılık verdi ve tam önüne dönerken tel kapı ardına kadar açıldı ve mor kuşaklı kolsuz beyaz elbisesiyle verandaya hopladı.

Bayan Caputo, "Yavaş," diye onu uyardı. "Nikâhta çiçek taşıyan kızların üstü başı temiz ve düzgün kalmalı." Ardından son bir

kez daha Simone'u tepeden tırnağa gözden geçirerek, "artık yolun karşısına geçsek iyi olur," dedi.

Ama Simone şaşkınlık içinde ayaklarının yürümediğini fark etti. Ona sanki birini, gününü tamamlayacak olan ama asla çıkıp gelemeyeceğini bildiği birini bekliyormuş gibi geliyordu. Özlem içinde, babasının koluna girmesini ve güneşte kavrulan caddeden karşıya geçerken kendisine eşlik etmesini ve götürüp onu çok sevdiği adamın kollarına bırakmasını arzuluyordu. Hissettiği onca sevince karşın, yüreğinde yalnızca babasının doldurabileceği bir boşluk hissediyordu.

Bayan Caputo, "Ne oldu?" diye sordu.

"Keşke babam da olabilseydi burada."

"Lucas gibi biriyle evlendiğinden ötürü onun çok mutlu olacağından adım gibi eminim."

"Biliyorum. Gerçekten de çok şanslı biriyim." Simone onun kolunu sıkıca tutarak, "Bu hafta Tony'den haber alabildin mi?" diye sordu.

"Dün Pasifik Adaları'ndan birinden üstündeki ismin denetçiler tarafından karalanmış olduğu bir mektup aldım. Ama mektupta iyi olduğu ve yer hizmetlerinde görev yaptığı yazıyordu." Kadın derin bir iç çekti ve gözleri boşluğa takıldı. "Almanlar teslim olmuş bile. Japonlar ne bekliyor ki?"

Simone, "Olacaklar," diye ona güvence verdi. "Çok yakında bunun olacağından eminim."

Caputo, "İyi olurdu," dedi. "Ama artık savaştan söz etmeyelim. Bugün tümüyle barış, aşk ve uyumdan ibaret."

Kol kola verandanın basamaklarından inip, yolun karşısına geçerlerken Simone, "Barışa, aşka ve uyuma," dedi.

Eve vardıklarında Helen, Simone'u, Einstein'ın kocaman bir piyanonun yanında sallapati duran uyduruk müzik standının bulunduğu küçük oturma odasına sokarken, Bayan Caputo, Amy'nin ortalığa bir zarar vermediğinden emin olmak için arka bahçeye çıktı. Einstein ayaklarını sürüyerek odaya girerken, Simone konukların

seslerini duyabiliyordu- Lucas'ın da ailesi olmak üzere, dostlardan ve iş arkadaşlarından oluşan yalnızca bir düzine insan. Adamın üzerinde, yakasına yanlamasına kırmızı bir karanfil iliştirdiği, buruş buruş bir gofre kumaş elbise vardı. Çorapsız ayaklarına mokasenlerini giymişti ve bastırılarak köpük şekli verilmiş kabarık beyaz saçları pamuk helva gibi görünüyordu.

Simone'a sorulsa, herhangi bir sinema yıldızı kadar yakışıklı duruyordu.

Bilgin onun ellerini iki eli arasına alarak, "Ne şeref," dedi, "sizin kadar güzel bir gelini evlendirmek."

Teni güderi gibi yumuşacıktı ve görkemli kaşlarının altındaki çökük siyah gözlerinin ikisi de şefkat ve iyilik doluydu.

"O şeref bana ait, profesör."

Helen başını kapıdan içeri uzatarak, "Vakit tamam," dedi ve ardından yanına gelip tül duvağını aşağı indirerek Simone'un yüzüne kapadı.

Dışarıdan, çoğunlukla ön verandada bir araya gelen keman topluluğunun çaldığı düğün marşının tınıları duyuluyordu. Einstein bükerek kolunu uzattı ve Simone'da onun koluna girdi. Önünden geçtikleri mutfak tıka basa, üzerleri yağlı kâğıtla örtülmüş yiyeceklerle doluydu ve fırında hâlâ pişmekte olan bir şeyler vardı. Bir zaman ayarlı saat tik tak ediyordu. Helen tel kapıyı açık tutarken, ikisi arka merdivenlerden dikkatlice aşağı indiler ve konuklar üniversiteden ödünç alınmış beyaz sandalyelerin önünde ayakta beklerken, aradaki boşluk boyunca birlikte ilerlediler. Princeton rektörüyle karısı gözlerinin içi gülerek arka sıralarda oturuyorlardı.

Tam ileride, garajı gizlemek amacıyla alelacele dikilmiş sarmaşıklı bir panonun önünde Lucas'ı gördü. Gözündeki bant kadar siyah bir takım elbiseyle orada dikiliyordu. Küçük kardeşi, en iyi adamı, papyonunu düzeltmek için ona doğru uzandı. Lucas farkına bile varmadı. Onun gözü, Einstein eşlik ederek onu nikâhı kıymakla görevlendirilmiş olan üniversite papazının önüne doğru

götürürken, Simone'a takılıp kalmıştı. Onları yakıcı güneşten korumak için bir branda gerilmişti.

Papaz şiir okur gibi, "Bu adamla evlenmesi için bu kızı veren kim?" diye sorunca, Einstein gırtlağını temizledi ve "Ben," dedi. Kolunu onun kolundan çekerek, "Ben," diye yineledi ve geri, Helen'in eliyle vurarak gösterdiği sandalyesine çekildi.

Lucas yanında dikildiği anda Simone'a sanki koruma kalkanı tamamlanmış gibi geldi. Branda güneşi kesiyor olabilirdi ama ona korunduğunu, eksik tarafının kalmadığını ... aşkla sevildiğini hissettiren Lucas'tı. Başını kaldırıp ona bir göz attı ve kravatının hâlâ yamuk olduğunu gördüyse de, içindeki onu düzeltme isteğine karşı koydu. Bu tür dürtüleri gidermek için önlerinde bir ömür olacaktı.

Papaz, "Tanrı bizlere bahşettiği en onurlu kurum olan kutsal evlilikle bize mistik birlikteliği işaret etmektedir," diye övgüde bulunuyordu.

Ama Simone onu duymuyordu bile; sanki kulaklarına pamuk tıkanmıştı. Adam, sevgi bağları, evliliğin getirdiği sorumluluklar, erkekle kadının hiç sakınmadan her zaman birbirlerine karşı şefkat ve anlayışla yaklaşmaları gerektiği gibi konulara etraflıca değinerek konuşmasına devam ederken Simone, bu rahatlatıcı kozanın sıcacık kucağında, kendisini aşktan başka hiçbir şey tarafından sarmaş dolaş hissetmediği bu kutsal yerde kalmayı sürdürdü. Lucas'ın onun ellerini arandığını hissettiğinde parmaklarını onunkilere doladı ancak duvağının altından aşağı baktığında onun ellerinin hâlâ önünde bağlı olduğunu gördü.

Bir an için kafası karışmıştı ama şaşkınlık içinde hiç telaşa kapılmadığını fark etti. Bu yumuşacık bir dokunuştu ve başlarının üzerindeki brandayı dalgalandırıp duran derbeder rüzgârda, buna yemin edebilirdi, babasının o hoş Türk tütünü ve şekerli çay kokusunu duymuştu. Başkalarının hayal gördüğünü ya da kokunun bahçeyi dolduran sayısız çiçekten geldiğini söyleyeceklerini bilmesine karşın, Simone ne düşündüğünden emindi.

Babası oradaydı ve evliliğine olan rızasını bildiriyordu.

Gözlerine yaşlar dolarken, kısık sesle, "Seni seviyorum," dedi.

Papazın gereksiz yere uzattığı konuşmasının arasında onu duyan Lucas hayali dokunuşun yerine geçerek onun ellerini, ellerinin içine aldı.

Papazın isteği üzerine Amy, yüzüklerin çengelli iğnelerle tutturulmuş olduğu pembe saten şerit elinde, ileri atıldı. Amy heyecan içinde kendini olduğu yerde bir o yana bir bu yana döndürüp dururken, nikâh tanığı kurdeleyi keserek onları birbirlerinden ayırdı.

Papaz, "Bu yüzükler aracılığıyla," diye ilan etti, "çiftin evlilik yeminini mühürlemekte ve ebedi ve sonsuz aşk için onlardan söz almaktayız." Adam Lucas'a dönerek, "Lütfen benim ardımdan tekrar edin," dedi.

Simone bundan sonrasında, "beslemek ve güçlendirmek," ve "varlıkta ve yoksullukta, sağlıkta ve hastalıkta," gibi eskiden kalma sözler duydu ve yüzük parmağına takılırken buna inanmakta zorluk çekti.

Papaz gerekli evlilik yeminlerini ona tekrarladıktan sonra Simone da ikinci yüzüğü aldı ve onu damadın serçe parmağına taktı; Lucas'ın yüzük parmağı onarılmayacak biçimde kırılmıştı. Başını kaldırıp ona bakarken, yukarıdaki tenteyi delip geçen ve onun yüzünde ışık-gölge oyunları yaratırken, gözündeki ipek bandın parlamasına neden olan o serseri güneş ışığını, çözülerek alnına düşmüş olan siyah saçlarının o perçemlerini ve ancak şimşek çaktığında oluşabilecek kadar saf beyazlıkta favorilerini asla unutmasın diye dua etti. Yanağında, o sabah tıraş olurken kesmiş olmalıydı, küçük bir kesik vardı. Onu öpmeye can atıyordu.

Papaz, "Tanrı'nın birleştirdiği bu insanları," diye konuşmaya devam etti, "hiçbir insan ayırmasın. New Jersey eyaleti kanunları tarafından bana verilmiş olan güçle sizi artık karı koca ilan ediyorum." Adam, "Artık gelini öpebilirsin," diye eklemeden önce kısa bir sessizlik oldu.

Lucas onun duvağını kaldırdı, eğildi ve kızın dudaklarına hızlı ve kendinden emin bir öpücük kondurdu.

Adele Gödel, "*Ach*, bundan iyisini yapabilirsin!" diye seslendi.

Ve öyle de yaptı, bu sefer kolunu onun incecik beline sarıp, kendine doğru çekerek. Kahkahalar ve tek tük alkış sesleri yükseldi ve Simone'un oturan konukların arasından yürüyerek geri dönmesi için keman grubu yine çalmaya başladı. Hiç vakit kaybetmeden el ele tutuştular ve konuklara doğru döndüklerinde -Einstein suratında bıyıklarını havaya kaldıran kocaman bir gülümsemeyle onlara alkış tutuyordu- birkaç otomobil kornalarını çalarak arka sokak boyunca yalpa vura vura geldi ve garajın önünde tiz fren sesleri çıkararak durdu. Nereden çıktığı belirsiz bir sürü insan ellerinde not defterleri ve kalemleriyle zuhur etti ve içlerinden bazılarının boynunda fotoğraf makineleri asılı olan bu insanlar bahçeye doluştular. Hepsinde de, ya fötr şapkalarının yanına ya da ceketlerinin ter izi oluşmuş yakalarına ilişmiş oldukları basın kartları vardı.

Onun düğününü ha? Bu basın ordusu onun düğününü mü yerle bir edecekti?

Bu adamlar, dirsek atıp konukları kenara iterek, telaş içinde birkaç sandalyeyi devirerek ve hep bir ağızdan bir atom bombası ve yaşamında hiç duymadığı tuhaf bir yerin adını bağrışarak Einstein'ın üzerine hücum ettiler.

Bir muhabir, "Hiroşima'ya atmışız," diye bağırdı.

Bir başkası kalem kâğıdı hazır halde, "Siz ne diyorsunuz buna?" diye sordu. "Önceden biliyor muydunuz?"

Profesör şaşkınlıktan kanı donmuş bir halde sarsılarak geri adım atarken suratına flaşlar patladı.

İlk konuşan, "Sizin buluşlarınız olmasaydı bu yapılamazdı," dedi. "Bu nasıl bir duygu?"

Bir foto muhabiri, "Bu tarafa bakar mısınız?" diye haykırdı.

"Hayır, profesör, bu tarafa!"

"Ne demek isterdiniz?"

Einstein dertli ve üzgün görünüyordu.

"Sizce sonunda Japonların hakkından gelmiş miyizdir?"

"Pentagonun bildirisine göre bir vuruşla onlardan yüz yetmiş beş bin kişiyi öldürmüş olmalıymışız. Bu size akla yakın geliyor mu, profesör?"

Karmaşa giderek büyürken orkestra çalmayı bıraktı, konuklar dağıldılar, muhabirler ordusu tarafından etrafı kuşatılmış olan Einstein'a daha yakın bir yer kapmak için itişip kakışan gazeteciler bütün sıraların domino taşları gibi yıkılmasına neden oldular.

"Sizce ne zaman teslim olurlar?"

Simone düğününün gözleri önünde mahvolup gittiğini izliyordu. Hatta direkleri kalabalık tarafından yıkılan branda bile uçup gitmişti.

Lucas onun elini sıkıca tuttu ve bir elini omzuna attı.

Helen, başı önüne düşmüş, yakasındaki karanfili gazeteci kalabalığın ayakları altında ezilip gitmiş olan Einstein'ı kaptığı gibi eve geri soktu ve kapıyı dan diye gazetecilerin suratına kapadı. Bu bile onların pencerelere koşmasına ve bağıra çağıra sorular sormalarına engel olamadı. Bir foto muhabiri evin içini çekebilecek bir bakış açısı bulmak için arka bahçedeki bir ağaca tırmandı ama dal kırıldı ve adam ah ohlar arasında yere çakıldı. Kimse ona aldırmadı bile. Bir başkası arka sokaktaki otomobillerden birinin radyosunu açmıştı ve bütün bu karmaşa içinde ikisi de aynı biçimde göz ardı edilmiş olan Lucas'la Simone orada dikilip dururlarken kızın kulağına Truman'ın sesi çalındı.

"Japonlar bu savaşı Pearl Harbor'da başlattılar. Bugünse bunun kefaretini kat kat fazlasıyla ödediler. Üstelik daha da bitmedi."

Bayan Caputo kucağında Amy'yle çimenlerde diz çökmüş, ağzı bir karış açık haberi dinliyordu.

Truman, "Bu bir atom bombası," dedi. "Bu, evrenin temel gücünün kontrol altında kullanılmasıdır."

Simone mutfak pencerelerindeki panjurların aşağı çekilerek kapatıldığını gördü.

"Güneşin enerjisini sağladığı o güç, Uzak Doğu'ya savaşı getirenlere karşı serbest bırakıldı."

Simone kafasının içinden, serbest bırakıldı, diye geçirdi, bir daha asla zapt edilemeyecek biçimde.

Lucas onun omzunu daha bir sıkıca tutarken, "Tanrı hepimizin yardımcısı olsun," dedi.

Sanki ev bir düğüne değil de, bir yıllık izine hazırlanıyormuş gibi profesörün üst kattaki çalışma odasının perdeleri de sıkı sıkıya kapatılmıştı.

Simone'un ansızın içine doğan şeydi bu.

Radyoda Amerika Birleşik Devletleri ulusal marşı çalınıyordu ve komşu evlerden sevinç naraları yükseliyordu. Köpekler havlıyordu. Birisi, "Bırakın belalarını bulsunlar!" diye bağırdı. Bu gerçekten de savaşı bitirirdi – hangi millet güneşin kendi gücüne karşı durabilirdi ki?

Bayan Caputo hâlâ kucağında çocuğu, diz çökmüş halde hıçkırarak sevinç gözyaşları döküyordu.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

14 AĞUSTOS, 1945

Genellikle "Ulusun Sahne Alanı" olarak anılan Radyo Şehri Müzik Salonu'nun devasa sinema perdesinde, beklenmedik bir biçimde Sicilya'lı bir kız çocuğu oynayan Gene Tierney, faşistler tarafından çalınan bir kilise çanını yerine geri koymakla görevlendirilmiş John Hodiak tarafından öpülmek üzereydi. Filmin adı *A Bell for Adano* idi. John Hersey'nin çok satan bir romanından uyarlanmıştı ve Simone *New York Times*'ta ilanını gördüğü anda birlikte gitmeleri için tutturmuştu.

Otelde geç kaldıkları kahvaltılarını tam bitirmek üzerelerken, Simone, "Eski bir CRC askeri için daha uygun ne olabilir ki," demişti. Haklı olarak bütün kahvaltılarına geç kalıyorlardı zaten.

Bu Lucas'a uyardı; bu balaylarının son günüydü Simone'a çoktan neredeyse bütün aklına gelebilecek turistik yerleri gezdirmişti. Özgürlük Heykeli'ne çıkmışlar, asansöre binerek 102 kat yukarı, Empire State binasının seyir platformuna çıkmışlardı. Central Park Hayvanat Bahçesi'nde ve Greenwich Village'ın karmaşık sokaklarında enine boyuna dolaşmışlar, Brooklyn Köprüsü'nden geçmişler ve Harlem'e çıkarak bir gece kulübünde caz gösterisine katılmışlardı. Birkaç gün boyunca, sanat ve eski eserlere olan karşılıklı tutkularını dindirebildikleri Metropolitan Müzesi'nde neredeyse kamp kurmuşlardı.

Gayet normal olarak Simone özellikle Mısır eski eserlerinin sergilendiği galerilerin büyüsüne kendini kaptırmıştı ancak ülkesinin bu kadar çok ulusal hazinelerinin kaçırılarak yabancı bir ülkede sergileniyor olmasında da bayağı içerlemişti.

Matine gösterimi, sadece filmin ilk kez oynatılıyor olmasından değil, geniş havadar salonun dışarıdaki aşırı sıcak şehre tercih edilmesinden dolayı, neredeyse doluydu. Hava sıcaklığı neredeyse kırk dereceleri bulmuştu ve hiçbir düşme eğilimi de göstermiyordu. Lobiye açılan kapıların dan dun vurulduğunu duyduklarında, Simone koltuğuna iyice gömülmüş, başını da Lucas'ın omzuna yaslamıştı.

Seyircilerden biri, "Kesin gürültüyü! Film izliyoruz burada," diye bağırdı.

Gümbürtü giderek yükseliyordu. Kapılardan birinin iki kanadı birden ardına kadar açıldı ve kırmızı üniformalı ve şeritli şapkalı bir yer gösterici başını içeri uzattı. Lucas bir an yangın çıktığını sandı ama derken yer göstericinin, "Savaş bitti! Savaş bitti!" diye bağırdığını duydu.

Diğer kapılar da açıldı ve diğer yer göstericiler de aynı anonsu yaptı.

Haber izleyiciler arasında kulaktan kulağa yayıldığında insanlar ayağa fırladılar. Bazıları sevinç içinde bağırıp çağırırlarken, diğer bazıları da ağlayarak bir yanlarındaki tanımadıkları insanlarla kucaklaşıyorlardı.

Simone koltuğunda doğrularak Lucas'a baktı. "Sence doğru mudur bu?"

Bütün hafta boyunca Japonların teslim olmak üzere hazırlık yaptıkları söylentisi dolaşmıştı ortalıkta. Atom bombası Hiroşima'yı yerle bir etmişti ve bunu Nagazaki denen bir başka yere atılan bir diğeri takip etmişti. Ama buna rağmen İmparator Hirohito, Potsdam Deklarasyonu'nu kabul etmeye yanaşmamış ve savaş uzayıp gitmişti. Birleşik Devletler, Pasifik Adaları'na büyük bir toprak istilası başlatma ihtimaliyle karşı karşıya kalmış ve bu tür bir girişimin inanılmaz boyutlarda can kaybına neden olacağı kaçınılmazdı.

Başta yüzlerce, derken binlerce insan haberi kutlamak için devasa salonun koltuk aralarından dışarı doğru akarken aceleden neredeyse birbirini çiğniyordu. Lucas'la Simone da onlara katılarak, hızla akmakta olan bir ırmağın üzerindeki yapraklar gibi kendilerini akıntıya bıraktılar.

Altıncı Bulvar'da her yerde yangın alarm zilleri çalıyor, taksiler kornalarını öttürüyor, ofislerde çalışanlar pencerelerden sarkmış, yırttıkları gazeteleri konfeti niyetine rüzgâra doğru aşağı atıyorlardı.

Lucas, Simone'u kucaklayarak, "Bu durumda sanırım haber doğru," dedi.

Herkes yanlarından hızla gelip geçiyor, gazete binasının üçüncü katındaki elektronik tabela ile haberin doğrulanacağı Times Meydanı'na doğru ilerliyordu.

Lucas onu kolundan tutarak kalabalığın içinde kendine yol açtı, Yedinci Bulvar'ın Ellinci Caddesi'nden geçerek, iğne atsan yere düşmeyecek kadar insanların üst üste olduğu kaldırım boyunca yürüdü ve caddeye çıktı -burada bütün otomobiller ve otobüsler tıkanıp kalmıştı ve insanlar yollarda dans ediyorlardı- ve oradan da meydana ulaştı.

İçlerinde denizcilerin tıraş olup, banyo yapabildikleri ve eve mektup yazabildikleri Pepsi Cola merkezi de olmak üzere askerî hizmet noktalarının olduğu bu yer askerlerin en gözde toplanma noktalarından biri olan meydan, o anda bir uçak gemisinin güvertesiyle, bir Mardi Gras festivalinin karışımı gibiydi. Bazıları beyaz şapkalarını havalara fırlatırken, diğer bazıları da oradan geçmekte olan bütün güzel kızları kapıyorlar ve kaçamak bir öpücük konduruyorlardı. İçlerinden biri meydanın orta yerinde beyaz üniformasıyla bir hemşire kızı yakalamış, gerçek bir sinema yıldızı pozlarında onu kolunun üstünde geriye doğru eğerek tam öpüyordu ki, boynuna Leica fotoğraf makinesi takmış bodur bir adam fotoğraflarını çekiverdi. Denizci zavallı kızı nefes alsın diye bırakana dek bu öpüşme birkaç saniye sürerken, fotoğraf çekme hastası olan adam

hiç durmadı ve o arada etraflarına toplanan birkaç seyirci onlara tezahüratta bulundular.

Ancak gözlerin çoğu haberlerin kayarak geçtiği ışıklı tabeladaydı.

Derken binanın etrafını dolaşan büyük harfler, Japonya'ya karşı zafer anlamında, "VJ! VJ! VJ!" diye yazdı. Ardından insanların kafasında en ufak bir şüphe kalmasın diye, "Tokyo'daki Japon hükümeti Müttefiklerin koşulları altında teslim olmayı kabul etti," diye yazı geçirildi. Bu bildiriyi, silahlı kuvvetlerin altı dalını temsilen altı yıldız takip etti.

Simone o anda Bayan Caputo'yla kızı kim bilir ne kadar sevinç içindedirler diye düşünürken, "Amy babasına kavuşacak," dedi.

"Bir sürü Amy daha olacak."

Adamın biri onun gözündeki bandı fark ederek, Lucas'ın omzuna vurup "İnanabiliyor musun?" dedi, "sen üzerine düşeni fazlasıyla yapmışsın dostum!"

Bir grup yirmi yaş altı genç kız metronun girişinde toplanmış kusursuz bir uyum içinde, "Güzel Amerika" şarkısını söylüyorlardı.

Hâkî giysiler içinde bir asker bir koluyla elektrik direğine sarılmış, diğeriyle de çılgınlar gibi bayrak sallıyordu.

Ve yaşlı bir kadın kolundaki buketten etrafa karanfiller saçıyordu.

Meydanın dört bir tarafındaki barlardan -bir sürü vardı- kapıları ne zaman açılsa dışarı koro halinde sevinç çığlıkları yayılıyordu.

Lucas, "Bu gece New York için gürültülü olacak," dedi.

"Bu gece küçük uykucu Princeton bile sabahlayacaktır."

Lucas saatine bir göz atarak, "Gidip bavullarımızı alsak iyi ederiz," dedi. "Trenimiz beşte kalkıyor."

Kol kola girerek kaldıkları, gaziler ve aktif görevli askerler için özel fiyat uygulanan Astor Otel'e geri döndüler, ardından da sevinçle eğlenip coşan kalabalığın arasından tren istasyonuna doğru ilerlediler. İlle de Lucas'ın elini sıkmaya çalışan sırıtkan bir gişe memurundan biletlerini aldıktan sonra, kalan son iki koltuğa geçip oturdular. Birisi oraya *New York Times*'ın katlanmış bir kopyasını bırakmıştı. Trende bile coşku olanca hızıyla sürüyor, kutlamacılar

bağırıp çağırarak koltuk aralarında bir aşağı bir yukarı geziniyor, birbirlerine puro ve gümüş mataralar içinde viski ikram ediyorlardı. Ne zaman ki tren şehirden ayrılıp da New Jersey'in düz, sanayi bölgelerine ulaştı, işte ancak o zaman herkes koltuğuna geri döndü ve şamata bitti. Vagonun içinde hava boğucuydu ve Lucas kirli camı olabildiğince birkaç santim kadar iterek açtı.

Simone bluzunun üst kısmını iki parmağıyla tuttu ve serinlemek için salladı. "Kahire'ye dönmek gibi bir şey" Başını omzuna dayayıp, "Vardığımızda uyandır beni," dedi.

Lucas, koltukta bırakılmış olan gazeteyi açtığında ön sayfada Nagasaki patlamasının bir fotoğrafıyla karşılaştı ve günler önce şehrin üzerinde patlak veren mantar biçiminde buluta dair tanımı okudu. Gazete, "İlk tahminler kırk bin insanın ölümüne neden olduğu şeklinde," diye yazıyordu. Lucas, böylesine ölümcül bir patlamaya yakalanmanın nasıl bir şey olabileceğini merak etti. Böylesine cehennemî bir ateşin içinde kalmak ne tür bir dehşet duygusu yaratabilirdi insanda? "Yer düzeyinden kavurucu sıcaklıkta bir sütun yükseldi, göğü kaplayan ve en az sekiz kilometre yarıçapında bir alana dağılan yakıcı bir duman." Bu sözler bir şekilde Lucas'a tanıdık gelmişti ve bunun nedeninin beş saniye içinde kavrayıverdi. Aziz Antonius'la ilgili hikâyede anlatıldığı gibi, Roma ordusu, "gökyüzü boyunca yakıcı bir bulut biçiminde yayılan muhteşem, yapraklı bir güle benzer bir ateş sütunu tarafından yok edilmişti." Bunu bir gece Simone kendisine okuduğunda, hikâye Lucas'a oldukça fantastik, hatta biraz da şiirsel gelmişti ama işte tam da o anlatılan şeyin gazetede bir fotoğrafı vardı ve hiç de fantastik ve şiirsel görünmüyordu.

Acaba Einstein ne düşünüyordu, diye merak etti. Hiroşima'nın bombalandığı gün profesör çalışma odasına çekilmişti ve ancak muhabirler çetesi dağıldıktan sonra akşam alacakaranlığında sokağa çıkıp, düğünleri rezil olduğu için Lucas ve Simone'dan özür dilemek için caddenin karşı tarafına geçebilmişti. Simone üstündeki gelinliği çıkarmadan çoktan derin bir uykuya dalmıştı -ertesi

sabaha kadar New York'a doğru yola çıkmayacaklardı- ve Lucas da bir sigara içmek için verandaya çıkmıştı.

Bir insanı böylesine berbat halde hiç görmemişti. Ona bir sigara ikram ettiğinde profesör bunu sevinerek almıştı ama Helen görmeden tadını çıkara çıkara içebilsin diye biraz yürüyüş yapsalar iyi olur demişti.

İki adam apartman boyunca sallanarak yürürken bilgin, "Sanırım böyle bir günde sigara içmem hoş görülebilirdi," dedi. Tepelerindeki sık yaprak örtüsü o alacakaranlıkta bile etraftaki her şeyin üzerinde soluk yeşil bir ışık saçıyordu.

Lucas, "Japonlar artık teslim olmak zorundalar," dedi.

"Neden?"

"Çünkü bunun aksi çılgınlık olur da ondan."

Einstein sigarayı iki parmağı arasında tutarken, "Ama savaşın özü bu değil mi, çılgınlık?" dedi. "Delilikten başka bir şey değil."

Lucas bu görüşe karşı çıkamazdı, zaten kendisi de yeteri kadar tanık olmuştu bu deliliğe. Bu kıyım ve kan Avrupa ya da Uzak Doğu ile de sınırlı kalmamıştı. Patrick Delaney'in anma töreninde onu öven bir konuşma yaparken onun da bir savaş kurbanı olduğunu söylemişti. En gerçek tanımıyla, bir kahraman. Ama Delaney'in çalışmaları hâlâ gizli tutuluyordu ve onu yıldırımdan başka bir şeyin öldürmüş olduğu gerçeğini kimse öğrenemeyecekti.

Tabii işin en doğrusunu Einstein bilebilirdi. O sonbahar gününde meydana gelen korkunç olaydan sonra Lucas'la yaşlı bilgin sıkı fıkı dost olmuşlardı. O gün Carnegie Gölü'nün orta yerinde birlikte tanık oldukları şey onların birbirlerine bağlanmasına yetip de artmıştı bile. Bu konuda her ikisi de dilini sıkı tuttu. Einstein, "soyut kötülüğün yüzü"nü gördüğünü üstü kapalı ima ederken, Lucas'ın gizlilik yemini ettirildiği halde -Albay Macmillan'ın onun üzerinden gözünü hiç ayırmadığını hissediyor olmasına karşın- o da çağlar ötesinden gelen şeytanın oradan ortaya çıkmış olabileceğini söyleyerek kemik sandığı hakkında yeterli bilgi paylaşmıştı. Bu tuhaf hikâyeyi dikkatle dinleyen Einstein, "Shakespeare'in o dizesi

nasıldı?" demişti. "'Yerde gökte daha öyle şeyler var ki, Horatio / Senin felsefenin düşlerine bile girmez.'[4] *Ja*, buydu işte. Hayal edilenlerin ötesinde çok şey." Lucas, onun çizgilerle dolu yüzündeki son derece ciddi ifadeden, profesörün evrenbilim olgusunun da sarsıcı bir darbe aldığını çıkarabiliyordu.

Lucas gazeteyi elinde bırakarak, başını yeniden aşınmış deri koltuğun başlığına koydu ve tek sağlam gözünü kapadı. Daha ne olduğunu anlamadan, sıcak ve trenin ona ninni gibi gelen ritmik takırtısıyla birlikte uyuya kalmıştı. Aklı, Strasbourg yakınlarındaki demir madenine, sakat kalmasına neden olan o kara mayınına, dünyanın yarı yolu boyunca peşinden gelen mermer kemik sandığına ve onun yüzünden hayatına giren kadına gitti. Tüm bunların orta yerinde, burnunun hemen dibinde oturan ama göremeyecek kadar tam bir mankafa olduğunu hissettiği bir örnek, bir hedef duruyordu. Rüyasında onu kavramak, bu uçsuz bucaksız evrensel drama içinde ne yaptığını bilmez halde oynadığı rolü kafasına dank etmek üzereydi ki kendisini nazikçe sarsan bir el hissettiğinde rüyası buhar olup gitti. Kondüktör üniforması içinde sıska bir genç adam, "Biletleriniz, lütfen," dedi.

Lucas ceplerini karıştırarak onları bulup çıkardı ve kondüktör tam onları deliyordu ki ön koltuğun arkasına konmuş, yanardöner kanatlarını yanlara doğru açmış, vızıldayıp duran etli butlu bir mavi renkte boksineği gözüne çarptı. Simone'u uyandırmadan onu kovmaya çalıştı ama beceremedi.

Kız, olduğu yerde dönerek omzuna yaslanırken "Nedir o?" diye mırıldandı.

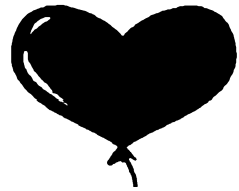
Sinek başlarının üzerinde miskince bir tur atarken, "Bir şey yok," dedi ve gazeteyi rulo yapıp, bu işe uygun bir silah haline soktu. "Sen uyumana devam et."

"Vurdum seni," dedi ama bunu becerdiğini belli edecek bir iz görmek için gazeteye baktığında bir şey göremedi.

---

4 Çeviri: Sabahattin Eyüboğlu. (yay. n.)

SONUÇ BÖLÜMÜ

18 Nisan 1955'te, saat gece 01.15'i gösterirken, karın bölgesi aort damarında patlayan anevrizma nedeniyle Albert Einstein, Princeton Hastanesi'ndeki yatağında birdenbire doğruldu ve ağzından Almanca kelimeler döküldü. Ne yazık ki gece orada bulunan hemşirelerden hiçbiri bu dili anlamıyordu. Çok geçmeden, iki kere nefes almaya çalıştıktan sonra yaşamını yitirdi. Öldüğünde 76 yaşındaydı.

Vasiyet ettiği gibi naaşı yakıldı ancak beyni ileride incelenmek üzere ameliyatla alındıktan sonra külleri, Princeton'daki İleri Araştırmalar Enstitüsü'ndeki ağaçlık alanda rüzgâra savruldu.

Günler sonra, İngiliz filozof Bertrand Russell, Albert Einstein'dan posta kanalıyla imzalı bir mektup aldı. Mektupta, sonraları Russell-Einstein manifestosu olarak tanınacak bildirgenin altına kendi imzasını da ekleyip halka duyurması isteniyordu. 1955 yılı, 9 Temmuz tarihinde yayımlanan manifesto, olası bir nükleer savaşın ne kadar tehlikeli olacağını ortaya yalın bir şekilde koyan bir bildiri olmasının yanında, bütün uluslardan insanlar barış içinde yaşamanın bir yolunu bulamadıkları takdirde, olabilecekleri öngören korkunç bir kehanetti. Kapanışında, Einstein insanlığın derin içgüdülerine hitap ederek, tüm dünya insanlarından önemsiz farklılıklarını ve çekişmelerini görmezden gelerek bilgelik ve mutluluğa ulaşma arayışında birleşmesini diliyordu. "Eğer bunu başarabilirseniz önünüzde yepyeni bir cennetin kapıları açılacak," diyordu. "Eğer başarısız olursanız, evrenin yok oluşu tehlikesiyle karşı karşıya kalacaksınız."

TEŞEKKÜR

Her zaman olduğu gibi, bu uzun süreli uğraş boyunca beni yüreklendiren, yorulmak bilmez menajerim/yardımcım Cynthia Manson'a çok şey borçluyum.

Ayrıca muhteşem editörüm Caitlin Alexander'a ve desteğini benden hiç esirgemeyen yayıncım Jason Kirk'e, bu kitabın bu halini alması yolundaki bütün yardımları için çok teşekkür ediyorum. Çevirmen olarak bana destek veren Christoph Haas-Heye'ye de şükranlarımı sunmak istiyorum.

Kitabın büyük bir kısmı tarihsel kayıtlara dayansa da bazı kısımları kurgudan oluşmakta. Bunların başında Einstein'ın atom bombasının yapılışına katkıda bulunma kısmı geliyor. Einstein'ın buluşları atom çağının başlamasının temelini oluşturmuş olabilir ve kendisi nükleer silahların oluşturduğu tehlikeyle ilgili Başkan Roosevelt'i uyarmış olsa da Manhattan Projesi'nde çalışmak için yetkisi olduğu sonradan yalanlandı. Ayrıca bombanın esas geliştirilme sürecinde doğrudan görev aldığına dair hiçbir kanıt bulunmuyor. Aynısı Naziler için de geçerli; bu konuda başarılı bir başlangıç yapmış olsalar da Hitler bilim insanları tarafından nükleer bir tepkimenin Reich'i yakıp kül etme olasılığı konusunda uyarılınca savaşa eski usul tekniklerle devam etme kararı aldı; yani tanklar, uçaklar ve savaş gemileriyle.

Alışılmışın dışında çıktığım yerler de oldu -kronolojik ve coğrafi olarak- Princeton Kampüsü, savaşın Avrupa'daki gidişatı ve

Kültürel İyileştirme Komisyonu'nun kurulması gibi. Hazine Avcıları model alınarak oluşturulan bu grup gerçekte bulunmamaktadır.

Toparlayacak olursak, gerek atladığım gerekse de aslına zarar verdiğim bazı şeylerin de günahını affettirmek için bu romanın yalnızca, doğal olarak, bir hayal ürünü olduğunu (haliyle karanlık bir hayal) vurgulamam gerekiyor ve siz sevgili okuyucularıma, peşime takılıp geldiğiniz için çok minnet duyuyorum."

YAZAR HAKKINDA

Illinois, Evanston'ın yerlisi olan Robert Masello, ödüllü bir gazeteci, televizyon yazarı ve bir sürü çok satan roman ve kurgu dışı kitabın yazarıdır. On ikiden fazla dile çevrilmiş olan son romanları arasında *The Romanov Cross*, *The Medusa Amulet* ve *Blood and Ice* bulunmaktadır. Amerikan Yazarlar Derneği'nin çok eski bir üyesidir ve Columbia Üniversitesi Basın Yüksek Okulu'ndan altı sene boyunca konuk öğretim üyesi olarak görev yaptığı Claremont McKenna Üniversitesi'ne kadar birçok kurumda eğitimci olarak çalışmıştır. Şu anda California, Santa Monica'da yaşamakta ve çalışmaktadır.